SUNT CEI MAI BUNI PRIETENI
MINCINOȘI. IUBIȚI. DEPENDENȚI
O POVESTE DE DRAGOSTE
CUM NU S-A MAI SCRIS PÂNĂ ACUM

SERIA
ADDICTED
#1

DEPENDEN
DEȚINE

KRISTA & BECCA RITCHIE

AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES*

1^ EA E DEPENDENTĂ DE SEX. ▮ EL E DEPENDENT DE ALCOOL... SINGURA SOLUŢIE ESTE PRĂBUŞIREA TOTALĂ.

T

Nimeni nu bănuieşte care este cel mai mare secret al lui Lily Calloway. în timp ce lumea dansează prin baruri, pe ea o găseşti în toalete. Face sex. Nevoia ei incontrolabilă duce la multe aventuri de-o noapte, la flirturi fierbinţi şi la alte fapte de care îi este ruşine şi pe care le regretă.

Pentru Loren Hale, cel mai bun prieten este sticla de whisky. Lily e abia pe locul al doilea. De trei ani, cei doi se prefac că au o relaţie autentică, ascunzându-şi astfel dependenţele de familiile lor. Au ajuns să stăpânească la perfecţie arta ascunderii sticlelor cu tărie şi a diverşilor ţipi care intră şi ies din apartamentul lor

însă, în vreme ce se scufundă sub greutatea propriilor dependenţe, ambii se agaţă cu toată puterea de relaţia lor distructivă şi se întreabă dacă nu cumva ar fi mai bine să aibă cu adevărat o viaţă împreună decât să prelungească minciuna. Străinii, dar şi membrii familiei încep să se insinueze în existenţa lor ascunsă şi, odată cu noile provocări care apar, Lily şi Loren îşi dau seama că nu sunt dependenţi doar de sex şi de alcool, ci şi unul de celălalt.

www.edituraepica.ro

9 786069 713594

EPICLOVE

COVER DESIGN
BY KRISTA & BECCA
RITCHIE

Ficţiune contemporană pentru tineri. + 18 ani

Editor: Anca Eftime

Redactor: Anca Eftime
DTP: Simona Bănică

Addicted to You Copyright© 2013 by K.B. Ritchie
2020 Paperback Edition
All rights reserved

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.
© 2023, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-59-4

Bucureşti, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României RITCHIE, KRISTA

Dependent de tine / Krista şi Becca Ritchie ; trad, din lb. engleză şi note de Oana Duşmănescu. – Bucureşti: Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-59-4

I. Ritchie, Becca
II. Duşmănescu, Oana (trad. ; note)
821.111

KRISTA & BECCA RITCHIE

DEPENDENT DE TINE

SERIA
ADDICTED
#1

Traducere din limba engleză de
OANA DUŞMĂNESCU

EPICLOVE

Editura Epica, Bucureşti, 2023

jos, pe un covor pufos. Pantalonii scurţi sunt undeva pe un dulap. Şi chiloţii cred că mi i-am pierdut pentru totdeauna. Probabil zac printre pliurile aşternuturilor sau poate îi găsesc ascunşi după uşă. Nu-mi pot aminti când mi i-am scos şi nici măcar dacă mi i-am scos singură. Poate că *el* m-a dezbrăcat.

Gâtul mi se înfierbântă când trag cu ochiul spre frumosul adormit, un tip cu păr auriu şi cu o cicatrice pe şold. Se răsuceşte puţin, cu faţa spre mine, şi încremenesc. Ochii îi rămân închişi şi se agaţă somnoros de pernă, sărutându-i practic materialul alb. Când sforăie uşor, gura i se deschide şi un damf puternic de alcool şi pizza cu pepperoni pluteşte spre mine.

Chiar că ştiu să-i aleg.

Mă strecor jos din pat şi merg în vârful picioarelor prin apartamentul tipului, trăgându-mi pe mine pantalonii negri scurţi – fără chiloţi, o altă pereche pierdută acasă la un tip fără nume. În timp ce-mi ridic de pe jos tricoul gri şi rupt, sfâşiat practic în bucăţi, amintirea înceţoşată a nopţii trecute se limpezeşte. Am trecut pragul camerei lui şi literalmente mi-a rupt hainele de pe mine, ca Hulk cel furios. A fost măcar ceva sexy? Mă crispez. Probabil că a fost destul de sexy ca să se culce cu mine.

Disperată, găsesc un tricou decolorat mulat şi reuşesc să mi-l trag peste părul castaniu care-mi ajunge la umăr, cu şuviţe drepte, încurcate şi năclăite. Atunci dau peste căciula mea de lână. Bingo. Mi-o pun pe cap şi ies în grabă din camera lui.

Mai multe doze goale de bere sunt împrăştiate pe coridorul îngust şi mă împiedic de o sticlă de Jack Daniel’s, plină cu nişte bale negre şi cu ceea ce pare a fi un Jolly Rancher. Un colaj de poze cu nişte studente bete decorează uşa de la stânga mea – din fericire, nu camera din care am ieşit. Cumva am reuşit să-l evit pe excitatul şef de la Kappa Phi Delta şi am găsit un individ care nu-şi etalează cuceririle.

Ar fi trebuit să mă calmez. Am jurat că nu mai calc în sediile frăţiilor studenţeşti după ultima mea experienţă de la Alpha Omega Zeta. în noaptea în care am ajuns acolo, AOZ găzduia o petrecere tematică. Habar neavând, am trecut pe sub arcada clădirii de patru etaje ca să fiu întâmpinată cu găleţi de apă şi cu

mulţi ţipi care scandau să-mi sfâşii sutienul. Era ca-n vacanţa de primăvară care o luase razna. Nu că aş avea prea multe de arătat la capitolul sâni. înainte de a înnebuni de jenă, m-am ferit pe sub braţele şi pe sub trunchiurile lor şi am descoperit plăcerea în alte locuri, cu alţi oameni.

Unii care nu mă faceau să mă simt ca o vacă scoasă la mezat.

Azi-noapte am încălcat o regulă. De ce? Am o problemă. Mă rog, am mai multe probleme. Dar a spune *nu* se întâmplă să fie una dintre ele. Când Kappa Phi Delta a anunţat că Skrillex va concerta la ei în subsol, am crezut că mulţimea va fi alcătuită dintr-un amestec de fete de la asociaţiile studenţeşti şi de oameni obişnuiţi de la facultate. Poate că aş fi pus mâna pe un tip normal căruia îi place muzica house. S-a dovedit că publicul de-acolo era format îndeosebi din băieţi din frăţii. O grămadă. Care se luau de orice fiinţă cu două ţâţe şi un vagin.

Iar Skrillex nu a apărut niciodată. Erau doar un DJ amărât şi câteva boxe. Imaginaţi-vă!

Mai multe glasuri profunde, *masculine* răsună printre stâlpii de marmură din balcon şi de pe trepte, iar eu încremenesc lângă zid. Oamenii sunt treji? La parter? O, nu!

Marşul ruşinii e o activitate pe care plănuiesc s-o evit în toţi cei patru ani de distracţie studenţească. În primul rând, mă îmbujorez la faţă. Mă fac ca o roşie din grădină. Nu rozaliu şi drăgălaş. Ci cu nişte pete

purpurii care-mi pătează gâtul şi braţele ca şi cum aş fi alergică la ruşine.

Râsetele de masculi se intensifică, iar mie mi se face un gol în stomac atunci când mă gândesc la cea mai de coşmar imagine. Cea în care cobor împleticit treptele şi toate capetele se îndreaptă brusc în direcţia mea. Expresia uimită de pe chipurile lor, în timp ce se întreabă care dintre „fraţii" lor a decis să se cupleze cu o fată sfrijită şi cu piept plat. Poate c-o să-mi arunce şi un os de pui, tachinându-mă să mănânc.

Din păcate, asta s-a întâmplat în clasa a patra.

Mai mult ca sigur, o să bâlbâi nişte cuvinte neinteligibile până când unuia dintre ei i se va face milă de petele mele de leopard roşiatic şi mă va da afară pe uşă, ca pe un gunoi.

Asta a fost o mare greşeală (casa frăţiei studenţeşti, nu sexul). Niciodată nu mă voi mai lăsa obligată să sorb shoturi de tequila ca un aspirator. Presiunea semenilor mei. Există cu adevărat.

Opţiunile mele sunt limitate. O singură scară. O singură soartă. Dacă nu cumva o să-mi crească o pereche de aripi care să mă ajute să zbor de la vreo fereastră de la etaj, o să am parte de marşul ruşinii. Mă furişez pe balcon şi brusc o invidiez pe Veil, eroina dintr-una din noile mele reviste cu benzi desenate. Tânăra Răzbunătoare se poate evapora în neant. O putere care mi-ar folosi acum din plin.

Imediat ce ajung la prima treaptă de sus, sună clopoţelul şi trag cu ochiul peste balustradă. Vreo zece

ţipi din frăţie sunt strânşi pe canapelele de piele, îmbrăcaţi în diverse versiuni de pantaloni scurţi şi tricouri polo. Cel mai lucid dintre ei se autopropune să deschidă uşa. Reuşeşte să stea în picioare, cu părul lui castaniu dat pe spate şi cu falca încordată la intimidare. Când răspunde la uşă, îmi creşte moralul.

Da! Aceasta este unica mea ocazie de a mă strecura afară nevăzută.

Folosesc acest moment de derută ca să plutesc pe trepte în jos, neobservată, invocând puterea lui Veil. Pe la jumătatea treptelor, Falcă-Incordată se sprijină de cadrul uşii, blocând intrarea.

— S-a terminat petrecerea, frate.

Cuvintele îi ies înăbuşit din gură. Lasă uşa să se închidă iu faţa persoanei respective.

Sar încă două trepte.

Soneria se aude din nou. Nu ştiu de ce, dar de data asta parc mai agresivă.

Falcă-Incordată mârâie şi trage cu forţă de mânerul uşii.

— Ce vrei?

Un alt tip din frăţie râde.

— Dă-i şi lui o bere şi spune-i să se ducă dracului.

Alţi câţiva paşi. Poate că voi reuşi. N-am fost niciodată o persoană teribil de norocoasă, dar cred că am şi eu partea mea de baftă.

Falcă-Incordată îşi ţine mâna înfiptă în cadrul uşii, blocând trecerea în continuare.

— Zi ce vrei.

— În primul rând, ţi se pare că nu ştiu să citesc ceasul sau că nu ştiu cum arată *lumina zilei?* Normal că nu-i nicio petrecere.

La naiba... Cunosc această voce.

Rămân încremenită pe scara din care mai am un sfert de coborât. Razele soarelui se strecoară printr-un mic spaţiu dintre cadrul uşii şi tricoul portocaliu al lui Falcă-Incordată. Strânge din dinţi, gata să-i trântească uşa în nas celuilalt tip, dar intrusul pune mâna pe aceasta şi spune:

— Am lăsat ceva aici, aseară.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Am fost aici.

Face o pauză.

— Pentru scurt timp.

— Avem un birou de obiecte pierdute, spune tăios Falcă-Incordată. Ce ai pierdut?

Se îndepărtează de cadrul uşii şi face semn din cap cuiva de pe canapea. Toţi privesc scena ca şi cum s-ar uita la o reluare de pe MTV.

— Jason, du-te şi adu cutia.

II observ pe tipul de-afară. Se uită fix la mine.

— Nu-i nevoie, zice el.

Ii cercetez trăsăturile. Păr şaten-deschis, tuns scurt în lateral şi mai lung în creştet. Un corp destul de tonifiat ascuns sub o pereche de pantaloni uzaţi şi un tricou negru cu guler rotund. Nişte pomeţi foarte ascuţiţi şi ochi de culoarea whiskyului. Loren Hale e o băutură alcoolică şi nici măcar n-o ştie.

Silueta lui de 1,87 metri umple tot cadrul uşii.

Mă priveşte cu un amestec de amuzament şi iritare, cu un zâmbet imperceptibil. Tipii din frăţie îi urmăresc privirea şi îi descoperă ţinta.

Eu.

Ca şi cum m-aş fi reîntrupat din senin.

— Am găsit-o, spune Lo, cu un zâmbet tensionat şi amar.

Fierbinţeala mi se ridică în obraji şi-mi duc mâinile la faţă, încercând să-mi ascund umilinţa. O iau practic la goană spre uşă. Falcă-Incordată râde ca şi cum ar fi câştigat un concurs între masculi.

— Iubita ta e o târfa, frate.

Nu mai aud nimic. Aerul rece de septembrie îmi umple plămânii, iar Lo închide uşa cu mai multă forţă decât intenţionase, probabil. îmi ascund faţa în palme, lipindu-le de

obrajii mei fierbinţi, în vreme ce evenimentul mi se tot învârte în cap. O. Doamne. Dumnezeule.

Lo vine lângă mine pe la spate şi mă cuprinde cu braţele de talie. Işi pune bărbia pe umărul meu, aplecându-se puţin < .1 să echilibreze statura mea micuţă cu silueta lui înaltă.

— Sper că a meritat, şopteşte Lo, iar eu îi simt răsuflarea fierbinte pe gât.

— Ce să merite?

Inima mi-a ajuns în gât; apropierea lui mă derutează şi mă ispiteşte. Nu ştiu niciodată care sunt adevăratele intenţii .de lui Lo.

Mă călăuzeşte când înaintăm, cu spatele meu lipit de pieptul lui. De-abia mai sunt în stare să păşesc, darămite să gândesc ca lumea.

— Primul tău marş al ruşinii într-o frăţie studenţească.

> > > I

Cum te simţi?

>

— Ruşinată.

Mă sărută uşor pe creştet şi se desprinde de mine, luând-o înainte.

— Hai mai repede, Calloway! Mi-am lăsat băutura în maşină.

Fac ochii mari când îmi dau seama ce înseamnă asta, uitând treptat ororile care tocmai s-au întâmplat.

— N-ai condus tu, nu-i asa?

îmi aruncă o privire gen, *pe bune, Lily?*

— Am remarcat că şoferul meu obişnuit e indisponi-

bil – ridică acuzator din sprâncene – şi am chemat-o pe Nola.

L-a sunat pe şoferul meu personal şi nici nu îndrăznesc să-l întreb de ce a hotărât să-l ignore pe propriul şofer, care l-ar plimba cu drag prin toată Philadelphia. Anderson vorbeste neîntrebat. În clasa a noua, când Chloe Holbrook a dat o petrecere monstruoasă, Lo şi cu mine am discutat despre nişte narcotice ilegale care au fost trecute din mână-n mână, la conacul mamei sale. Conversaţiile de pe bancheta din spate ar trebui să fie private pentru toţi cei aflaţi în maşină. Anderson nu şi-a dat, probabil, seama de această regulă nescrisă pentru că a doua zi camerele noastre au fost percheziţionate după diverse substanţe interzise. Din fericire, menajera a uitat să caute în şemineul fals, unde-mi ţineam cutia cu jucării pentru oameni mari.

Am scăpat cu faţa curată din acel incident şi am învăţat o lecţie extrem de importantă. Niciodată să nu ai încredere în Anderson.

Prefer să nu folosesc maşina familiei, ca să nu le cad şi mai adânc în gheare, dar uneori Nola este o necesitate. Ca acum. Când sunt oarecum mahmură şi incapabilă să-l plimb cu maşina pe Loren Hale cel mereu beat.

M-a uns şoferul său treaz personal şi refuză să dea bani pe orice servicii de taximetrie după ce odată era să fim jefuiţi într-un taxi. Nu le-am spus niciodată părinţilor noştri ce s-a întâmplat. Nu le-am explicat

niciodată cât de aproape am fost de ceva îngrozitor. în special pentru că am petrecut după-amiaza respectivă într-un bar, cu două cărţi false de identitate. Lo băuse mai mult whisky decât un om în toată firea. Iar eu făcusem sex într-o toaletă publică pentru prima oară în viata mea.

>

Purtările noastre indecente ne-au devenit ritualuri, iar familiile noastre nu trebuiau să afle despre ele.

1)1 PENDENT DE TINE

Cadillacul meu Escalade negru e parcat în apropierea frăţiei studenţeşti. Mai multe case în valoare de mai multe milioane de dolari fiecare se aliniază una după alta, una mai mare decât cealaltă. Curtea cea mai apropiată e plină de pahare roşii de plastic şi un butoi de bere s-a răsturnat, din păcate, în iarbă. Lo merge înaintea mea.

— Nu credeam c-o să apari, spun şi sar peste o băltoacă de borâtură de pe trotuar.

— Ţi-am spus că o să vin.

Pufnesc scurt.

— Nu se întâmplă întotdeauna aşa.

Se opreşte lângă portiera maşinii, care are geamurile prea fumurii ca s-o vedem pe Nola pe scaunul şoferului.

— Da, dar aici e Kappa Phi Delta. Ţi-o tragi cu unul şi apoi toţi vor o bucăţică. Serios, am avut coşmaruri despre asta.

Mă strâmb.

— Să nu cumva să fiu violată?

— De-asta se numesc *coşmaruri,* Lily. Se presupune că nu sunt plăcute.

— Păi, probabil asta e ultima mea expediţie într-o casă a unei frăţii pentru următorul deceniu sau cel puţin până când uit de dimineaţa asta.

Geamul de pe partea şoferului coboară. Buclele mari şi negre ale Nolei îi ating faţa în formă de inimă.

— Trebuie s-o iau pe domnişoara Calloway de la aeroport într-o oră.

— Suntem gata într-un minut, îi spun.

Geamul se închide la loc, ascunzând-o vederii noastre.

— Care domnişoară Calloway? întreabă Lo.

— Daisy. Tocmai s-a terminat Fashion Week la Paris.

Sora mea mai mică a crescut peste noapte, ajungând la un uimitor un metru optzeci, şi silueta ei slăbănoagă se potrivea mănuşă în lumea modei. Mama a capitalizat frumuseţea lui Daisy într-o clipă. în săptămâna în care a împlinit 14 ani a semnat cu agenţia de modelling IMG.

Lo strânge uşor din degete, pe lângă corp.

— Are 15 ani şi probabil e înconjurată de modele mai mari, care trag pe nas cocaină la baie.

— Sunt sigură că au trimis pe cineva cu ea.

Urăsc când nu cunosc detalii. De când am ajuns la University of Pennsylvania, am dobândit nepoliticosul obicei de a fenta apelurile telefonice şi vizitele. Odată intrată la facultate, a devenit dintr-odată foarte simplu să mă separ de casa Calloway. Presupun că aşa mi-a fost scris dintotdeauna. întotdeauna forţam ora stingerii şi petreceam foarte puţin timp în compania mamei şi a tatei.

Lo spune:

— Mă bucur că nu am fraţi şi surori. Sincer, ai tu destui şi pentru mine.

Nu m-am gândit niciodată că a avea trei surori e ceva exagerat, dar o familie de şase persoane atrage o oarecare atenţie.

Se freacă istovit la ochi.

— OK, trebuie să beau ceva şi apoi plecăm.

Inspir profund, gata să-i pun o întrebare pe care am evi- tat-o până acum amândoi.

— Azi ne prefacem?

Cu Nola atât de aproape, chestia asta este mereu o loterie. Pe de o parte, ea nu ne-a înşelat vreodată încrederea. Nici măcar în clasa a zecea, când m-am folosit de bancheta

din spate a unei limuzine ca să mi-o trag cu un fotbalist dintr-a douăşpea. Geamul despărţitor era ridicat, ferindu-mă <Ic privirile Nolei, dar el a gemut cam zgomotos, iar eu am lovit în portieră puţin prea tare. Bineînţeles că a auzit, dar nti m-a dat de gol niciodată.

Există totuşi riscul că, într-o bună zi, ne va da pe goarnă. B.inii dezleagă limbile şi, din păcate, taţii noştri se scaldă în b.mi.

N-ar trebui să-mi pese. Am 20 de ani. Sunt liberă să fac sex. Liberă să petrec. Ştiţi voi, toate chestiile pe care le fac în mod normal adultii aflati la vârsta studenţiei. Dar lista

> > »

mea de secrete murdare *(foarte* murdare) ar putea da naştere unui scandal în cadrul cercului de prieteni ai familiei mele. (îompania tatei nu ar aprecia deloc acest gen de publicitate. Dacă mama ar şti despre grava mea problemă, m-ar trimite la reabilitare şi terapie până când aş fi vindecată. Dar eu nu vreau să mă vindec. Eu vreau doar să trăiesc şi să-mi hrănesc apetitul. Din întâmplare, acest apetit al meu e de natură sexuală.

În plus, fondul meu fiduciar s-ar evapora ca prin minune din cauza comportamentului meu inacceptabil. Nu sunt pregătită să renunţ la banii care-mi plătesc facultatea. Familia lui Lo este la fel de nemiloasă.

— Ne prefacem, îmi spune el. Haide, iubirea mea.

Mă bate uşor peste fund.

— Treci în maşină.

Aproape că mă împiedic din cauza frecventei folosiri a cuvântului *iubire* din partea lui. În gimnaziu, i-am zis că mi se părea cel mai sexist alint. Şi, chiar dacă englezii pretindeau că acest termen e invenţia lor, Lo şi l-a însuşit.

îl privesc fix, iar el zâmbeşte larg.

— Ai rămas şchioapă după marşul ruşinii? întreabă el. Trebuie să te trec în braţe şi pragul maşinii?

— Nu e necesar.

Zâmbetul lui strâmb mă face să surâd şi eu. Lo se sprijină de mine intenţionat ca să mă necăjească şi-şi strecoară o mână în buzunarul din spate al jeanşilor mei.

— Dacă nu te clinteşti din poziţia asta, o să te învârt. Cât pot de tare.

Inima îmi cade din piept. O, Doamne… Mă muşc de buză, imaginându-mi cum ar fi să fac sex cu Loren Hale. Prima dată s-a întâmplat acum prea mult timp ca să mi-o amintesc aşa cum trebuie. Scutur din cap. *Nu te gândi la asta.* Mă întorc să deschid portiera şi să intru în Escalade, dar chiar atunci am o mare revelaţie.

>

— Nola a venit cu maşina până la casa frăţiei studenţeşti. .. Sunt moartă. O, Doamne sfinte! Am încurcat-o.

îmi trec mâinile prin păr şi încep să gâfâi ca o balenă eşuată. N-am nicio scuză să fiu aici, în afara faptului că mi-am căutat vreun tip cu care să mi-o trag. Şi acesta e răspunsul pe care încerc să-I evit. Mai ales de vreme ce părinţii noştri cred că eu şi Lo avem o

relaţie serioasă – o relaţie care l-a vin-

> » * decât de felul său primejdios de a petrece şi l-a transformat într-un tânăr de care tatăl lui poate fi mândru.

Chestia asta, faptul că m-a adunat de la o petrecere a unei frăţii studenţeşti cu un uşor damf de whisky în răsuflare, nu este ceea ce şi-ar fi dorit tatăl lui Lo pentru acesta. *Nu* este ceva ce ar tolera şi nici măcar ceva ce ar accepta. De fapt, probabil ar urla la Lo şi l-ar ameninţa că-i desfiinţează fondul fiduciar. Dacă nu vrem cumva să ne luăm la revedere

I >1 l’I.NDENT DE
TINE

Jc l.i luxul bogăţiei noastre moştenite, trebuie să ne prefa- ■ cm <. ă suntem împreună. Şi să ne prefacem că suntem două liinţc umane care funcţionează perfect şi au grijă de ele aşa < nn» se cuvine.

Şi noi chiar nu suntem aşa. Deloc. Braţele îmi tremură. Aoleu!

I .<> îmi pune mâinile pe umeri.

- Relaxează-te, Lil. I-am spus Nolei că o prietenă de-a 1.1 ie-a chemat la un brunch de ziua ei. Eşti acoperită.

în continuare, simt c-o să mi se desprindă capul de pe umeri şi o să plutească, dar cel puţin povestea asta este mai bună decât adevărul. *Hei, Nola, trebuie s-o luăm pe Lily de la o frăţie studenţească, unde a avut o aventură de o noapte cu un ratat.* Şi apoi ea s-ar uita la Lo, aşteptându-l să explodeze de gelozie. Iar el ar adăuga: *A, da, sunt iubitul ei doar când e nevoie să fiu. Te-am păcălit!*

Lo îmi simte neliniştea.

— N-o să afle.

Mă strânge de umeri.

— Eşti sigur?

— Da, zice el, nerăbdător.

Se strecoară în maşină, iar eu îl urmez. Nola bagă Escalade-ul în viteză.

— înapoi la Drake, domnişoară Calloway?

După ani întregi în care am rugat-o să-mi spună oricum altcumva, inclusiv *fetiţo* (din nu ştiu ce motiv, credeam că asta o s-o convingă să lase deoparte toată

vrăjeala, însă cred că mai rău am insultat-o), am renunţat la idee. Pot să jur că tata o plăteşte în plus ca să păstreze formalităţile.

— Da, spun, iar ea se îndreaptă spre complexul de apartamente Drake.

Lo bea lacom dintr-un termos cu cafea şi, deşi ia ditamai înghiţiturile, sunt convinsă că băutura cu cofeină nu-l satisface. Găsesc o doză de Diet Fizz în răcitorul din mijlocul maşinii şi o desfac. Lichidul carbogazos şi închis la culoare îmi alină stomacul agitat.

Lo mă cuprinde cu un braţ de umeri, iar eu mă lipesc puţin de pieptul lui dur. Nola se uită în oglinda retrovizoare.

— Domnul Hale nu a fost invitat la brunch? întreabă ea, prietenoasă.

Insă de câte ori Nola are chef de pus întrebări, asta îmi pune nervii pe bigudiuri şi-mi activează paranoia.

— Nu sunt la fel de popular ca Lily, răspunde Lo în locul meu.

întotdeauna s-a priceput la minciuni mai bine ca mine. Asta din cauza faptului că e în permanenţă în stare de ebrietate. Şi eu aş fi mult mai încrezătoare şi mai sigură pe mine dacă aş turna în mine băutură toată ziua.

Nola râde şi burta ei plinuţă se loveşte de volan la fiecare chicoteală.

— Sunt sigură că sunteţi la fel de popular ca domnişoara Calloway.

Toată lumea (inclusiv Nola, aparent) presupunea că

Lo are prieteni. La capitolul atractivitate, e undeva între solistul unei trupe rock căruia ai vrea să i-o tragi şi un model pentru Burberry şi Calvin Klein. N-a făcut niciodată parte din vreo trupă, dar o agenţie de modelling i-a făcut curte odinioară, dorindu-l pentru o campanie Burberry. Şi-au retras însă oferta când l-au văzut trăgând la măsea dintr-o sticlă

ipio.ipe goală de whisky. Industria modei are şi ea standardele ci.

I.<> ar trebui să aibă o sumedenie de prieteni. Mai ales li nici. Şi, de obicei, se adună stol în jurul lui. Dar nu pentru multă vreme.

Maşina intră pe o altă stradă, iar eu număr minutele în l'.ind. I o se apropie de mine cu tot trupul şi-mi mângâie inii.ii ul gol cu degetele, aproape iubitor.

II privesc scurt în ochi. Simt că-mi arde gâtul când se mi.i adânc în ochii mei. înghit în sec şi mă străduiesc să nu întrerup contactul vizual. Dacă tot se presupune că sun- icin împreună, n-ar trebui să-mi fie frică de ochii lui de < hihlimbar, ca unei fetiţe nesigure şi ciudăţele.

Lo spune:

— Charlie cântă la saxofon diseară, la Eight Ball. Ne-a invitat să mergem să-l vedem.

— N-avem alte planuri.

Minciună. S-a deschis un nou club în centru, numit The Bine Room. Literalmente, totul e albastru acolo. Chiar şi băuturile. Nu ratez eu ocazia de a mi-o trage într-o baie albastră. Să sperăm că are şi scaune de toaletă albastre.

— Aşa facem.

Tăcerea (una foarte ciudată) se ascute după ce cuvintele sale mor în aer. în mod normal, i-aş vorbi despre The Blue Room şi despre intenţiile mele abjecte, aş face planuri pentru că sunt şoferul lui de încredere. Dar în această maşină cenzurată, mi-e mai

dificil să încep vreo conversaţie rezervată adultilor.

>

— E ceva prin frigider? Mor de foame.

— Tocmai am fost la cumpărături, îmi spune el.

Mijesc ochii, întrebându-mă dacă minte ca să joace rolul iubitului cumsecade sau chiar a dat o fugă până la Whole Foods. îmi chiorăie stomacul. Măcar ştim cu totii că eu

> » n-am mintit.

Strânge din dinţi, ofticat că nu deosebesc ficţiunea de adevăr. De obicei mă prind, dar uneori, când e relaxat, nu mai discern nimic.

— Am cumpărat plăcintă merengue cu lămâie. Preferata ta.

Rămân cu gura căscată.

— Nu trebuia.

Nu, chiar nu trebuia. Urăsc merengue cu lămâie. Evident, vrea ca Nola să creadă că e un iubit-model, dar singura gagică cu care Loren Hale se va purta vreodată bine e sticla lui de bourbon.

Oprim la semafor, la numai câteva străzi distanţă de complexul rezidenţial. Simt gustul libertăţii şi braţele lui Lo încep să pară mai degrabă o povară pe umerii mei decât o alinare binevenită.

— A fost un eveniment relaxat, domnişoară Calloway? întreabă Nola.

Ce? Ah... căcat!

Se uită fix la tricoul mulat pe care l-am cules de pe podeaua tipului din frăţie. Pătat şi albit de la naiba ştie ce.

— Aăă, eu... eu, mă bâlbâi eu.

Lo înţepeneşte lângă mine. Ia termosul şi dă pe gât restul băuturii din el.

— Am... am vărsat nişte suc de portocale pe tricou. A fost cam jenant.

Asta chiar a fost o minciună?

laţ.i ini se înfierbântă incontrolabil şi, pentru prima ■ i u ,i. mă bucur de petele roşii. Nola mă priveşte cu milă. Mă i imii.işie de când mi-era prea ruşine să rostesc Jurământul di (htoare la grădiniţă. Aveam cinci ani şi eram timidă. Asta 11< ·.ı tic în bună măsură primii mei ani de existenţă.

Sunt sigură că n-a fost atât de rău, mă consolează ea.

Semaforul se face verde şi Nola îşi îndreaptă din nou .în nţi.i spre drum. Ajungem teferi la Drake. O clădire înaltă, ■ li cărămidă maronie, ridicată fix în inima oraşului. Acest < nmplcx istoric de 33 de etaje adăposteşte mii de oameni şi .ne lorma unui triunghi. Cu influenţe din Barocul Spaniol, .u.iiă ca o încrucişare între o catedrală iberică şi un hotel

> >

VCl hi din Philly.

îmi place destul de mult cât să-l consider căminul meu.

Nola îsi ia la revedere şi eu îi mulţumesc înainte de a mă > J > da jos din Escalade. Nici nu pun bine picioarele pe trotuar, că Lo mă şi prinde de mână. îmi mângâie gâtul fin şi privirea lui e aţintită asupra gulerului meu.

îşi pune mâinile pe tricoul meu mulat şi sumar, atingându-mi goliciunea coastelor, dar şi ascunzându-mi în acelaşi timp sânii de privirile trecătorilor din Philly.

Mă analizează. îmi cercetează fiecare mişcare. Şi inima mea o ia la galop.

— Se uită la noi? şoptesc, întrebându-mă de ce Lo arată brusc ca şi cum ar vrea să mă devoreze.

>

Eparte a minciunii noastre, îmi reamintesc. *Nu e adevărat.*

Dar pare adevărat. Mâinile lui atingându-mă. Căldura trupului lui lipită de pielea mea moale.

îşi linge buza de jos şi se apropie ca să-mi şoptească:

— în acest moment, sunt al tău.

îşi trece mâinile prin mânecile tricoului şi le aşază pe omoplaţii mei goi. îmi ţin respiraţia şi încremenesc. Sunt o statuie.

— Şi, pentru că sunt iubitul tău, murmură el, urăsc să te împart cu alţii.

Apoi mă muşcă în glumă de gât şi îl plesnesc peste mână, deşi cad în capcana jocului său.

— Lo! ţip eu, vânzolindu-mă sub muşcătura lui care-mi lasă o mică urmă pe piele.

Dintr-odată, buzele lui se apropie, sărutându-mă, sugân- du-mi pielea de la baza gâtului şi urcând uşurel. Membrele îmi tremură şi mă prind cu putere de găicile curelei. El zâmbeşte între săruturi, ştiind efectul pe care-l are asupra mea. Buzele i se lipesc de obrazul

meu... de colţul gurii... se opreşte. Iar eu mă abţin din a-l lua în braţe şi de a termina ce a început el.

Apoi îşi strecoară limba în gura mea, iar eu uit că acţiunile lui sunt false şi cred, în acest moment, că e al meu cu adevărat. îl sărut şi eu, cu un geamăt. Sunetul îl încurajează şi mă sărută şi mai apăsat, mai violent ca înainte. *Da.*

Şi apoi deschid ochii şi văd că Escalade-ul nu mai e acolo. Nola a plecat. Nu vreau să se termine, dar ştiu că trebuie. Aşa că întrerup prima sărutul, atingându-mi buzele umflate.

Pieptul i se ridică şi îi coboară greoi şi mă priveşte prelung, fără să se desprindă de mine.

— A plecat, îi zic.

Urăsc senzaţia după care tânjeşte trupul meu. Aş putea foarte simplu să-mi urc un picior în jurul mijlocului său şi să-l lipesc de clădire. Inima mea îşi accelerează ritmul la acest gând. Nu sunt imună la acei ochi de chihlimbar, cei pe care-i

în un alcoolic funcţional, cum este Lo. Adorabili, străluci- puternici. Cei care strigă mereu *trage-mi-o!*Care mă vor iniiiii.i de acum până la sfârşitul zilelor.

< âud îmi aude cuvintele, maxilarul i se încordează. Ince- ii'.ni, îşi ia mâinile de pe mine şi apoi se şterge la gură, li nsiunea se strecoară între noi şi miezul meu cel mai pro- liind îmi spune *sari pe el, atacă-l ca un mic tigru bengalez!* I >.u nu pot. Pentru că e Loren Hale. Pentru că avem un ■.i'.icin care nu poate fi perturbat.

I)upă o pauză prelungă, are o revelaţie care-l umple de pin.iz.ă.

Spune-mi că nu i-ai supt-o vreunuia.

O, Doamne Dumnezeule!

- Eu... ăăă...

— Ce naiba, Lily?

începe să-şi şteargă limba cu degetele. Apoi, cu gesturi dramatice, ia ce i-a mai rămas în sticlă şi-şi toarnă în gură, scuipând apoi pe jos.

— Am uitat, mă crispez eu. Te-aş fi avertizat...

— Sunt convins.

— Nu ştiam c-o să mă săruţi! încerc eu să mă apăr.

Altminteri, aş fi găsit pastă de dinţi în baia frăţiei studenţeşti. Sau nişte apă de gură.

— Suntem împreună, răspunde el. Normal c-o să te sărut, la mama dracului.

Apoi îşi vâră sticla în buzunar şi-şi îndreaptă privirea spre intrarea în complex.

— Ne vedem înăuntru.

Se răsuceşte, mergând cu spatele.

— Ştii tu, în apartamentul *nostru.* Pe care-l împărţim, ca un *cuplu* ce suntem.

îmi aruncă acel zâmbet amar.

■— Să vii repede, iubirea mea.

îmi face cu ochiul. Şi o parte din mine se prăbuşeşte şi se face terci. Cealaltă parte e pur şi simplu confuză.

Mă doare capul când încerc să desluşesc intenţiile lui Lo. Rămân în urmă, încercând să-i dau în vileag adevăratele sentimente. S-a prefăcut? Sau a fost real?

îmi alung îndoielile. Suntem în această relaţie *falsă* de trei ani. Locuim împreună. M-a auzit ajungând la orgasm din camera de alături. L-am văzut dormind în propria vomă. Şi deşi părinţii noştri cred că suntem la un mic pas de logodnă, nu vom mai face sex niciodată. S-a întâmplat o singură dată şi trebuie să fie suficient.
»

Capitolul 2

Cercetez conținutul frigiderului. Șampanie

şi sticle scumpe de rom ocupă majoritatea spaţiului. Deschid tiu sertar şi descopăr o pungă amărâtă, cu felii de morcov. I iind o fată care arde mii de calorii frecându-se de diverse

zone pelviene, am nevoie de proteine. Am auzit atât de multe comentarii răutăcioase legate de silueta mea slăbă- noagă, încât îmi doresc să am nişte carne pe mine. Fetele pot li foarte crude.

— Nu-mi vine să cred că ai minţit în privinţa cumpărăturilor, spun iritată.

Trântesc uşa frigiderului şi sar pe hiatul de la bucătărie. Pe cât de istoric se pretinde a fi complexul Drake, interiorul este mai degrabă modern. Cu electrocasnice albe şi argintii. Blaturi albe. Tavane şi pereţi albi. Dacă n-am fi avut mobila noastră tapiţată

roşu cu gri şi decoraţiunile inspirate din Warhol, ai fi zis că locuim într-un spital.

— Dacă ştiam că mă opresc la Frăţia Tâmpiţilor, ţi-aş fi luat un covrig de la Lucky.

Mă uit urât la el.

— Ai mâncat de dimineaţă?

îmi aruncă o privire că *da, normal.*

— Burrito la micul-dejun.

Mă ciupeşte de bărbie şi tot e mai înalt decât mine, deşi eu sunt cocoţată pe blat.

— Nu mai fi supărată, dragă! Aş fi putut să rămân la restaurant, iar tu ţi-ai fi găsit singură drumul spre casă. Vrei să dau timpul înapoi?

— Da, şi în timp ce mă laşi să evadez din casa frăţiei studenţeşti, te poţi duce să faci cumpărături, aşa cum i-ai spus Nolei.

Mă încadrează cu braţele, cu palmele lipite de blat, iar eu încep să respir greoi.

— M-am răzgândit. Nu-mi place realitatea asta.

Vreau să se aplece spre mine, în schimb, el se retrage şi începe să adune sticlele de băutură din dulapurile albe.

— Nola trebuie să creadă că te hrănesc, Lil. Arăţi cam scheletică. Iar când respiri, ţi se văd coastele.

Şi băieţii pot fi cruzi. Işi toarnă whisky într-un pahar pătrăţos de lângă mine. Strâng din buze şi deschid un dulap de deasupra capului său. Când trântesc uşa la loc, Lo tresare şi-şi varsă băutura peste mâini.

— *Doamne.*

Găseşte un prosop şi şterge balta de alcool.

— Domnul Kappa Phi Delta nu şi-a făcut treaba?

— A fost OK.

- A fost OK, zice Lo, ridicând dintr-o sprânceană. I xu i ce vrea să audă orice bărbat.

Braţele mele golaşe se umplu de pete roşii.

Ţi s-au înroşit coatele, îmi spune el, zâmbind şi tur- ii.'mdu-şi din nou în pahar. Eşti ca Violet din Willy Wonka, <lo.il că tu ai mâncat o cireaşă fermecată.

>

Scot un geamăt.

— Nu mai vorbi despre mâncare.

Se înclină spre mine, iar eu încremenesc. *Doamne...* În l< >< să mă ia în braţe – lucru pe care mi-l imaginez într-un moment de slăbiciune –, îmi atinge piciorul gol în timp << şi ia telefonul de la încărcat. îngheţ din nou. El de-abia bagă de seamă atingerea, dar măruntaiele mele se aprind de dorinţă şi de nerăbdare. Şi dacă ar fi fost un roşcat oarecare < ti acnee explozivă, tot la fel m-aş fi simţit. Probabil.

Sau poate nu.

Fantezia mea se încâlceşte: Lo îşi ţine degetele pe genunchiul meu. Se apleacă brusc peste mine, prinzându-mă sub greutatea sa. Spinarea mi se arcuieşte, lipită de dulapuri...

— Iţi comand nişte pizza dacă te duci să foci un duş. Miroşi a sex şi am şi eu limitele mele când vine vorba de inhalat duhoarea altui mascul.

Stomacul mi se prăbuşeşte şi fantezia se dizolvă, lăsând loc realităţii. Urăsc să-mi imaginez că fac

prostii cu Lo, pentru că, atunci când mă trezesc, el stă la câţiva centimetri distanţă de mine, iar eu mă-ntreb dacă îşi poate da seama, îşi poate da seama?

II cercetez din priviri în timp ce-şi bea whiskyul. După un moment prelung de tăcere, ridică din sprâncene şi îmi aruncă o privire care spune *ce mama naibii faci?*

— Vrei să mă repet?

— Poftim?

Işi dă ochii peste cap şi ia o înghiţitură prelungă, fără măcar să se strâmbe din cauza alcoolului tare ce i se duce pe gât.

— Tu, duş. Eu, pizza. Tarzan o mănâncă pe Jane.

Mă muşcă de umăr. Mă dau puţin în spate.

— Vrei să spui că Tarzan *o place* pe Jane?

Sar de pe blat, ducându-mă să-mi spăl frăţia studenţească de pe piele. Lo clatină din cap la mişto.

— Nu acest Tarzan.

— Alcoolul te face rău, spun nonşalant.

Ridică paharul, în semn că e de acord cu mine, iar eu mă îndepărtez pe coridor. Apartamentul nostru spaţios, cu trei camere, joacă rolul mincinos de cuib al iubirii noastre. Nu a fost simplu să ne prefacem că suntem împreună de trei ani, mai ales că am început farsa de când eram în clasa a douăsprezecea. Când ne-am hotărât să mergem la acelaşi colegiu, părinţii noştri au fost cei care au propus să locuim împreună. Nu sunt foarte conservatori, dar, chiar şi aşa, mă-ndoiesc că ar înţelege sau ar aproba stilul meu de viaţă, căci eu mă culc cu mai mulţi bărbaţi decât se

cuvine pentru o tânără femeie.

Mama a invocat experienţa de la facultate a surorii mele mai mari ca motiv de a împărţi locuinţa cu „iubitul” meu. Colega de cameră a lui Poppy îşi aducea prietenii în vizită la orice oră, chiar şi în timpul examenelor finale, şi-şi lăsa rufele murdare (inclusiv lenjeria) pe scaunul surorii mele. Comportamentul ei insensibil a fost suficient pentru ca mama să găsească un apartament în afara campusului şi să-l împingă pe Lo direct la mine în dormitor.

În cea mai mare parte a funcţionat. îmi amintesc că mi . .1 iidicat o povară de pe piept după ce uşile s-au închis şi I n ml ia mea a plecat. M-au lăsat în pace. M-au lăsat să trăiesc.

Iniru în baia de dimensiuni considerabile şi îmi scot haini Ic de pe mine. După ce intru în duşul fierbinte, expir prelung. Apa îmi spală mirosul şi sudoarea, dar păcatele mele i.nnân. Amintirile nu se evaporă şi încerc cu disperare să nu în.i gândesc la dimineaţa de azi. Mă trezesc la realitate. îmi pi,ne să fac sex. Dar nu-mi dau seama care e treaba cu ceea > <■ se întâmplă după aceea.

lini pun şampon în palmă şi mi-l pun pe buclele scurte şi castanii. Uneori îmi închipui viitorul. Pe Loren Hale mun- i ind pentru compania tatălui său, aflată în top Fortune 500, îmbrăcat într-un costum strâmt care-l sufocă în zona gâtului. I'. trist. Nu-l văd deloc zâmbind în viitorul lui închipuit. Şi habar nu am cum să îndrept lucrul ăsta. Ce anume iubeşte 1 a>ren Hale? Whisky, bourbon, rom. Ce va putea face el din-colo de facultate?... Nu văd nimic.

Poate că e un lucru bun că nu sunt ghicitoare în stele.

O să rămân cu ce ştiu. Cu trecutul – acolo unde Jonathan Hale l-a adus pe Lo la jocurile neoficiale de golf, cu tatăl meu. Cu mine lângă el. Discutau, aşa cum fac întotdeauna. Bani, investiţii şi plasare de produse pentru mărcile lor înregistrate. Lo şi cu mine ne jucam de-a Războiul Stelelor cu propriile crose de

golf, iar ei ne-au certat când i-am învineţit coastele lui Lo cu sabia mea cu laser.

Lo şi cu mine puteam fi prieteni sau duşmani. Ne întâlneam mereu. în sălile de aşteptare ale unor şedinţe plictisitoare. în diverse birouri. La gale caritabile. La şcoala de elită.

Acum, la facultate, s-ar fi putut transforma într-o relaţie agitată, plină de tachinări, ce tindea să devină ceva mai clandestin. Ne împărtăşeam toate secretele, formând un club din numai două persoane. împreună am descoperit supereroii dintr-un mic magazin de benzi desenate din Philly. O mică parte din aventurile galactice ale lui Havok şi călătoriile în timp ale lui Nathaniel Grey. Uneori, nici măcar Ciclopii şi nici Emma Frost nu ne puteau repara necazurile, dar încă sunt aici, amintindu-ne de perioade mai inocente. Nişte perioade în care Lo nu se îmbăta aiurea şi eu nu mă culcam cu toţi bărbaţii din lume. Ne permit să ne întoarcem în acele momente calde şi pure, iar eu revin mereu la acele clipe minunate.

Termin de curăţat semnele dezmăţului de azi-noapte de pe trup şi mă îmbrac într-un halat pluşat de baie. Mi-l petrec peste talie şi mă-ndrept spre bucătărie.

— Pizza? întreb absentă, observând blatul gol.

Tehnic, nu e gol deloc, dar am devenit atât de imună la sticlele de alcool ale lui Lo şi la aparatele electrocasnice, încât ar putea fi invizibile.

— E pe drum, spune el. Nu-mi mai arunca privirea

aia de căprioară. Zici că mai ai puţin şi plângi.

El se sprijină de frigider şi mă uit inconştient la fermoarul jeanşilor lui. îmi imaginez privirea lui pe cordonul halatului meu. Nu ridic privirea, ca să nu-mi stric imaginea.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu sunt sigură.

Am o singură idee în cap şi nu e vorba despre mâncare.

— E nasol, Lil.

— Mănânc, mă apăr eu net onving.iloi.

în fantezia mea, îl văd desfacându-mi halatul.

Poate c-ar trebui să mi-l scot pentru el. *NU! Nu face asta, Lily.* Ridic în cele din urmă privirea şi el mă priveşte atât de atent, încât faţa începe să mi se încingă instantaneu.

El zâmbeşte în timp ce soarbe din pahar. Când termină, îşi linge buzele.

— Vrei să-mi desfac nasturii, iubire, sau vrei să aştept să te aşezi mai întâi în genunchi?

Mă holbez, absolut înspăimântată. Mi-a citit gândurile. Sunt atât de transparentă!

Cu mâna liberă, desface nasturele şi-şi trage fermoarul în jos, arătându-mi elasticul boxerilor lui negri. Mă priveşte cum respir greu, întretăiat şi sporadic. Apoi îşi ia mâna de pe blugi şi se sprijină cu coatele de blat.

— Te-ai spălat pe dinţi?

— încetează, îi spun, cu glas răguşit. Mă omori.

Serios, *întregul* meu corp, nu doar plămânii, hiperven- tilează.

Pometii i se ascut, fălcile i se blochează. îşi pune paharul jos şi apoi îşi închide blugii, vârând nasturele la loc prin gaică.

înghit greoi în sec şi sar încordată pe taburetul înalt, din lemn de culoare gri. îmi trec degetele tremurânde prin părul ud şi încurcat. Ca să nu mă mai gândesc la acel moment, mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată şi revin la conversaţia noastră de mai devreme.

— E cam dificil să bag în gură ceva când noi n-avem niciodată nimic prin frigider.

Luăm masa *mult* prea des în oraş

— Nu cred că ai vreo problemă cu băgatul în gură, spune el, doar că nu bagi ce trebuie; de exemplu, mâncare.

îmi muşc buzele şi-i arăt degetul mijlociu. Cuvintele lui mă dor mai mult ca ale altcuiva. Dar Lo are propriile probleme evidente. Toată lumea le poate vedea. Zâmbeşte strâmb când mă uit ba la el, ba la paharul cu alcool. îşi lipeşte gura paharului de buze şi se răsuceşte cu spatele la mine.

Cu Lo nu discut despre *sentimente.* Despre cum se simte el când vede că aduc acasă, în fiecare seară, câte un tip nou. Şi nici el nu mă-ntreabă cum mă simt când îl văd cum bea până uită de el. Ne înăbuşim amândoi replicile critice, dar tăcerea noastră naşte tensiunea ineluctabilă dintre noi. Uneori e atât de densă, încât îmi vine pur şi simplu să urlu. Dar o păstrez pentru mine. O reprim. Orice comentariu care scoate la suprafaţă dependenţele de care suferim rupe sistemul instaurat. Sistemul în cadrul căruia amândoi trăim cât de liberi vrem. Eu, culcându-mă cu oricine. El, bând în neştire.

Se aude soneria. Pizza?! Zâmbesc şi mă duc spre interfo- nul din foaier, apăsând butonul.

— Alo?

— Domnişoară Calloway, aveţi un oaspete la parter. Să-l trimit sus? spune tipa de la pază.

— Cine e?

— Sora dumneavoastră, Rose.

Mârâi pe dinăuntru. Nu e pizza. E timpul să mă prefac din nou în privinţa lui Lo – chiar dacă lui îi place să menţină această şaradă şi când nu e nimeni prin preajmă, doar ca să mă necăjească.

— Spune-i să urce.

I .<> se transformă în struţul din desenele animate şi aleargă piin bucătărie, încuind sticlele de băutură prin dulapuri, sub < liric, vărsând alcoolul într-o ceaşcă albastră murdară. Eu .ip.is pe telecomandă şi ecranul televizorului plat se trezeşte l.i viaţă.

l.o se trânteşte pe canapeaua gri şi îşi întinde picioarele pe măsuţa de cafea, comportându-se ca şi cum ar fi fost cap- iiv.it de film de vreo jumătate de oră. îmi face semn să vin l.i el.

— Hai încoace!

Ochii lui de culoarea chihlimbarului sunt plini de maliţiozitate.

— Nu sunt îmbrăcată, îi răspund.

Şi acel loc dintre picioare îmi zvâcneşte prea apăsat ca să mă apropii atât de mult de el. Simplul gând îmi aprinde toţi nervii din corp.

— Ai un halat pe tine, spune Lo. Te-am văzut goală de o grămadă de ori.

— Când eram copii, ripostez.

— Şi sunt sigur că ţâţele nu ţi-au mai crescut de-atunci. îmi cade faţa.

— Ah, eşti ceva...

Iau o pernă de pe scaunul alăturat şi-l plesnesc cu ea. îl nimeresc zdravăn de două ori înainte de a mă cuprinde cu braţele de mijloc şi de a mă trage la el în poală.

— Lo, îl avertizez.

M-a tachinat *toată ziua,* îngreunându-mi şi mai mult decât de obicei sarcina de a-l suporta.

Mă priveşte prelung şi-şi plimbă mâna peste genunchiul meu, ridicându-mi halatul şi aşezând-o pe interiorul coapsei mele. Se opreşte acolo, Iară să mai facă şi mişcarea următoare. *La naiba.* Mă cutremur sub atingerea lui, pentru că am nevoie de gesturile lui ca să merg mai departe. Fără să gândesc, îmi pun mâna peste a lui şi-i ghidez degetele spre punctul meu fierbinte. I le împing înăuntrul meu. El încremeneşte.

Doamne... Degetele de la picioare mi se încordează şi-mi sprijin fruntea pe umărul lui lat. Ii strâng mâna cu putere, nu-l las să facă nimic Iară permisiunea mea. înainte de a începe să-i mişc degetele înainte şi afară, se aude cineva bătând la uşă.

Mă trezesc la realitate. Ce fac aici?! Nu mă pot uita la Lo. îi împing mâna înapoi şi mă dau laoparte de pe el. Lo şovăie.

— Lil?

— Nu vorbim despre asta, zic eu, absolut îngrozită.

Rose bate din nou. Mă ridic să-i deschid, mergând şi mai încordată decât mai devreme.

îl aud pe Lo venind în urma mea şi apoi aud cum porneşte robinetul, cu un scârţâit. Mă uit înapoi şi-l văd cum îşi spală degetele cu săpun.

Sunt o idioată. Apăs pe clanţă, inspir profund şi încerc să-mi alung din minte această combinaţie proastă: sex şi Loren Hale. A-l avea drept coleg de apartament e ca şi cum i-ai flutura cocaină pe sub nas unui drogat. Ar fi mai uşor să-mi satisfac pofta şi gata, dar aş prefera să nu transform relaţia noastră într-o prietenie cu beneficii. înseamnă mult mai mult pentru mine decât orice tip cu care mi-o pun.

Uşa se deschide şi apare Rose: cu doi ani mai mare ca mine, cu cinci centimetri mai înaltă şi de două ori mai drăguţă. Intră legănându-se în apartament, cu poşeta Chanel pe braţ, ca o armă. Rose sperie copiii, animalele de casă şi (hi.ir bărbaţi în toată firea cu ochii ei îngheţaţi şi cu privi- ic.i ei înspăimântătoare. Şi dacă există cineva care să-şi dea scama de falsa noastră relaţie, aia e fioroasa mea soră.

Acum mă albesc la faţă doar când mă uit la Lo, darămite s.i pretind că am o relaţie cu el. N-o întreb pe Rose de ce a venit neinvitată şi fără să anunţe. Aşa face ea. Ca şi cum are dreptul să meargă liber peste tot. Mai ales la mine acasă.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Are un glas de-a dreptul îngheţat. Işi ridică ochelarii de soare, mari şi rotunzi, pe creştetul capului.

— Ăăă...

În foaier, scotocesc prin coşul cu chei aşezat pe o măsuţă rotundă. De obicei acolo e telefonul meu fugar care profită de orice ocazie ca să se piardă de mine. Nu mă ajută deloc să am poşetă – un alt conflict pe care Rose vrea să-l reaprindă. Dar nu am nevoie de un obiect pe care-l voi pierde în apartamentul sau în camera de cămin a vreunui tip. Şi-ar putea dori să mi-l returneze şi aş fi nevoită să am de-a face cu el pentru a doua oară.

Rose pufneşte.

— L-ai pierdut? *Din nou?*

încetez căutarea – am găsit doar câteva bancnote de un dolar, nişte agrafe şi cheile maşinii.

— Aşa pare. Scuze!

Rose îşi îndreaptă ochii de vultur spre Lo, care-şi şterge mâinile cu cârpa de vase şi o aruncă deoparte.

— Dar tu? Şi tu ţi-ai pierdut telefonul?

— Nu. Doar că eu nu vorbesc cu tine.

Au! Mă crispez toată. Rose îşi ţuguie buzele şi se înroşeşte în obraji. Tocurile ei bocăne pe parchet, apropiindu-se de Lo în bucătărie. Nodurile degetelor lui Lo se albesc strângând ceaşca albastră în care a ascuns băutura.

— Sunt *oaspete* la tine acasă, se răsteşte Rose. Arată-mi un strop de respect, Loren!

— Respectul se câştigă. Data viitoare ar trebui să suni înainte să treci pe-aici sau poate ar trebui să începi cu *hei Lo, hei Lily, ce mai faceţi,* nu să ceri chestii, ca o vacă regală.

Rose îşi întoarce iute capul spre mine.

— îi dai voie să-mi vorbească aşa?

Deschid gura, dar habar nu am ce să spun. Rose şi Lo se dondănesc mereu până când mă scot din minţi şi habar nu am cu cine să ţin: cu sora mea, care poate fi atât de rea uneori încât scuipă răutăţi până mă răneşte, sau cu Lo, prietenul meu cel mai bun şi *presupusul* meu iubit, singura constantă din viaţa mea.

— Foarte matur din partea ta, spune Lo scârbit, s-o

pui pe Lily să-şi aleagă tabăra, de parcă ar fi un câine pus să-şi aleagă stăpânul preferat.

Rose îşi umflă nările în semn de protest, dar ochii ei de pisică, de culoare verde-gălbuie, încep să se calmeze.

— îmi pare rău, îmi spune ea, părând surprinzător de sinceră. Doar că-mi făceam griji pentru tine. Cu toţii ne făceam.

Membrii familiei Calloway nu înţeleg semnificaţia cuvântului „singur” şi nici cum de există cineva care-şi doreşte intimitate, departe de ei.

în loc să fie părinţii aceia bogaţi şi neglijenţi, ai mei tind s i fie supraprotectori. Când eram mai mici am avut o bonă, d.tr mama se amesteca în fiecare domeniu al vierii noastre —

»

uneori devenea prea implicată, dar era şi incredibil de devotată şi iubitoare. Mi-aş fi iubit familia şi felul său lipicios dc-a fi, dacă nu mi-ar fi fost atât de ruşine cu activităţile mele diurne (şi nocturne).

Unele lucruri trebuie să rămână secrete.

— Păi, mă vezi. Sunt bine-mersi, spun eu, fără să mă uit la Lo.

Acum două minute, eram gata să fac orice nebunie cu el. *Dorinţa* de a fi satisfăcută nu pierise, ci doar tâmpenia mea de-a o face cu el.

Ochii ei se îngustează şi mă cercetează din priviri din cap până-n picioare. îmi strâng halatul, întrebându-mă dacă sora mea îşi dă seama ce senzaţii îmi străbat corpul doar uitându-se la el. Sunt sigură că Lo ştie.

După o clipă, îşi bagă ghearele la loc.

— N-am venit aici să ne certăm.

Da, bine...

— După cum ştii, mâine e duminică şi Daisy va veni să ia prânzul aici. Ai *susţinut* că ai lipsit de la ultimele mese din cauza examenelor, dar ar însemna mult

pentru sora ta dacă ţi-ai putea rupe câteva ore ca s-o întâmpini acasă.

Stomacul meu gol mi se strânge de vinovăţie.

— Da, sigur, dar cred că Lo şi-a făcut deja alte planuri, aţa că el e posibil să nu ajungă.

Bravo! Măcar pe el să-l scap de aceste obligaţii.

Rose îţi ţuguie buzele şi-şi îndreaptă iritarea spre Lo.

— Ce e mai important decât să-ţi însoţeşti iubita la un eveniment de familie?

Orice, mi-l imaginez spunând. Mustăceşte în timp ce-şi menţine o mutră de şmecher. Probabil moare de nerăbdare să spună că asta e o funcţie pe care o îndeplineşte în fiecare duminică, indiferent că Daisy e acolo sau nu.

— Mi-am programat o partidă de racquetball cu un amic, minte el cu uşurinţă. Pot să anulez dacă înseamnă atât de muit pentru Greg şi Samantha.

Lo ştie că, dacă Rose se agită prea mult cu prânzul acesta, atunci părinţii mei sigur se vor enerva că nu apar cu el la braţ. Vor trage concluzii tembele – că mă înşală sau că a revenit la vechea lui pasiune de-a o ţine numai în petreceri, încă o face (poate mai mult ca înainte), dar e mai bine ca ei să nu afle asta.

— înseamnă totul pentru ei, spune Rose, de parcă ar avea puterea să vorbească în numele altora. Ne vedem mâine.

Se opreşte la uşă şi se uită la jeanşii şi la tricoul negru al lui Lo.

— Şi, Loren, încearcă să te îmbraci adecvat.

Iese şi tocurile i se aud bocănind în depărtare. Expir prelung şi mă gândesc la altceva. îmi dă târcoale

impulsul de a termina ce am început cu Lo, deşi ştiu că n-ar fi bine.

— Lily...

— Mă duc la mine în cameră. Să nu vii, îl instruiesc.

Mi-am descărcat ieri un nou film, numit *Stăpâna Ta.* Plă- mii.un să-l vizionez mult mai târziu, dar am de gând să-mi ᴍ himb programul.

- Şi dacă soseşte pizza? întreabă el, blocându-mi drumul pe hol.

— Nu durează mult.

încerc să mă strecor pe lângă el, dar îşi lipeşte mâna de perete. Bicepşii i se încordează, iar eu fac un pas enorm înapoi. *Nu, nu, nu.*

— Eşti excitată, zice el, cu ochii lipiţi de mine.

— Şi dacă nu m-ai fi tachinat, nu m-aş afla în situaţia .ista, spun înnebunită. Dacă tot nu-mi pot stinge focul, o să-mi petrec după-amiaza căutând în toată Philadelphia un tip care are chef de una scurtă. Mulţumesc frumos.

Lo se strâmbă şi-şi lasă braţul pe lângă corp.

— Şi eu n-am de ales şi trebuie să vin la prânzul dat de familia ta, deci cred că suntem chit.

Se întoarce, lăsându-mă să trec.

— Nu intra! îl avertizez din nou, cu ochii mari.

Mă tem mai mult de ce i-aş putea face decât se teme el însuşi.

— Nu intru niciodată, îmi reaminteşte.

Apoi se duce la bucătărie şi-mi face plat cu mâna, dând pe gât restul de whisky.

pe care mi-l aplic singură, sub forma unor staruri porno şi a unui vibrator scump, trag pe mine nişte haine adevărate: o pereche de blugi şi o bluză grena.

Lo e în living, mâncând pizza şi schimbând canalele. Un alt pahar de whisky i se leagănă pe picior.

— îmi pare rău, îmi cer eu scuze în grabă.

îşi ridică scurt privirea spre mine, apoi se uită din nou spre televizor.

— Pentru ce?

Pentru că te-am forţat să-ţi bagi degetele în mine.

— Pentru că te-am târât în povestea cu prânzul de duminică.

Mă aşez nesigură pe fotoliul roşu, de vizavi de canapea. El mă priveşte ca întotdeauna, evaluându-mi starea curentă, îşi înghite îmbucătura de pizza.

— Sincer, nu mă deranjează să merg.

îşi şterge degetele de un şerveţel şi ia paharul.

— Mai bine taică-tău decât taică-meu.

Dau din cap. Foarte adevărat.

— Deci... suntem bine?

— Eşti?

>

Ridică din sprâncene.

— Mmm-hmm, mormăi şi evit contactul vizual,

luând o felie de pizza şi refugiindu-mă la loc în fotoliul meu.

Distanţa de siguranţă, asigurată.

— Voi considera că ai spus un da vag, având în vedere că nici nu eşti în stare să te uiţi la mine.

> »

— Nu e vina ta, e vina mea, spun printre înghiţituri, lingându-mi sosul de pe deget.

— Din nou, iată un lucru pe care orice bărbat adoră să-l audă.

Simt cum îmi cercetează corpul din priviri.

— Nici măcar nu mă dădeam la tine.

— Să nu îndrăzneşti să începi din nou, îl avertizez, ridicând un deget. Te rog, Lo.

— Bine, bine, oftează el. Te duci la The Blue Room di- seară, nu-i aşa?

Mă dau înapoi, şocată.

— De unde ştii?

»

Se uită la mine de parcă mi-ar spune: *pe bune?*

— Nu prea mergi la acelaşi club de mai mult de trei sau patru ori. O vreme, am crezut că va trebui să ne mutăm în alt oraş, ca să găseşti un loc unde să...

Se opreşte, încercând să-şi găsească cuvintele.

— ... să ţi-o tragi.

Zâmbeşte amar.

— Foarte amuzant.

Iau o felie de pepperoni de pe brânză.

— Ai nevoie de un şofer treaz diseară? Pot să te las undeva înainte să plec.

N-am nicio problemă să renunţ la bere şi tărie.

— Nu, vin cu tine la club.

îmi ascund uimirea. Mă însoteste doar în anumite seri,

> » ‘iar criteriul după care le alege e prea departe de puterea mea de înţelegere.

— Vrei să mergi la The Blue Room? Ştii că e un club

de dans şi nu o speluncă nenorocită, da?

îmi aruncă o altă privire.

— Sunt foarte conştient.

Işi roteşte cuburile de gheaţă, uitându-se fix la lichidul din pahar.

— Aşa, nu vom sta până prea târziu şi nu vom rata prânzul de mâine.

Are dreptate.

— N-o să te deranjeze dacă...

Nici măcar nu reuşesc să-mi duc ideea la capăt.

— Dacă mă părăseşti şi te duci să te culci cu vreunul? spune el, urcându-şi picioarele pe măsuţa de cafea, lângă pizza. Nu, Lil, n-o să stau în calea dorinţelor tale.

Uneori mă-ntreb care sunt dorinţele lui. Poate că vrea să fie cu mine. Sau poate că se preface în continuare.

)*li MWifac ctijm în cate (irit seama că sunt diferită de ceilalţi copii. Şi nu avea nicio legătură cu băieţii sau cu fanteziile sexuale, ci doar cu familia mea. Stăteam în fundul clasei, la ora de engleză, în clasa a şasea, trăgându-mi în jos fusta ecosez impusă tuturor fetelor de la şcoală. Când profesorul a plecat, câţiva băieţi şi-au apropiat băncile de a mea şi, înainte să mă prind de motivul acestei mişcări, au început şă scoată din genţi cutii de suc. Diet Fizz. Fizz Lite. Fizz Red. Fizz peste tot.

Au luat câte o înghiţitură şi apoi au lăsat dozele risipite la mine pe pupitru. Ultimul băiat şi-a deschis cutia de Cherry Fizz şi a zâmbit maliţios.

> »

— Poftim, a spus el, punându-mi doza în mână. Ţi-am spart cireaşa.

Băieţii au izbucnit în râs, iar eu am prins în obraji

culoarea roşie a sucului care mi-a pătat un inel de-al caietului.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să le mulţumesc pentru că au cumpărat toate produsele Fizzle. Fiecare suc cumpărat de la automatul de băuturi îmi umplea mie buzunarele, într-un fel sau altul. Erau fiii şi fiicele unor magnaţi ai petrolului, ceea ce nu era nici pe departe la fel de palpitant ca faptul că eu puteam spune despre tatăl meu că a creat compania care a depăşit Pepsi anul trecut. Dar mă simţeam prea timidă şi umilită pentru a acţiona altcumva decât a mă cufunda şi mai mult în pupitrul meu şi a-mi dori să fiu invizibilă.

Lo mă înţelege în unele privinţe. El nu dă cu ochii de averea familiei sale pe diverse panouri publicitare sau prin restaurante, dar orice viitoare mamă ştie câte ceva despre produsele Hale Co. Pudra pentru bebeluşi, uleiurile, scutecele, practic toate obiectele folositoare pentru nou-născuţi sunt create de compania lor. Aşadar, băuturile Fizzle sunt prezente peste tot în lume, dar măcar numele Calloway nu este scris pe etichetă.

Doar în cercul monden al familiei mele, din care fac parte şi investitori, trebuie să păstrăm aparenţele. În rest, suntem doar doi copii bogaţi şi răsfaţaţi.

Pe tot parcursul şcolii, băieţii îl hărţuiau pe Lo, numindu-l „baby” – o poreclă nicidecum menită să fie afectuoasă. I-au vandalizat chiar şi dulapul de la sala de sport, turnându-i pe haine pudră împotriva

iritaţiilor, marca Hale Co. Lo era o ţintă facilă. Nu pentru că ar fi fost slab sau scund sau timid ca mine. Era atletic şi odată chiar s-a pus cu unul dintre fotbalişti. Lo La fugărit pe coridoare după ce a aflat că tipul îi zgâriase noul Mustang cu cheia.

Dar Lo a avut o singură prietenă în toată adolescenţa lui. >i, în lipsa unui anturaj masculin, a devenit inamicul public numărul unu pentru ceilalţi băieţi. Un proscris de care ceilalţi se luau fără încetare.

Regret multe dintre acţiunile mele, iar liceul este plin de alegeri greşite şi decizii proaste. Una dintre acestea a fost să mă culc cu unul dintre bănuitorii lui Lo. Când s-a întâmplat nu mi-a păsat deloc, dar după aceea mi-a fost îngrozitor de ruşine. încă îmi este ruşine şi o port ca pe o cicatrice vizibilă.

Facultatea a schimbat totul în bine. Departe de mica şcoală elitistă, nu mai trebuie să-mi fac griji că bârfele ajung la urechile părinţilor mei. Libertatea îmi oferă mai multe oportunităţi. Petrecerile, cluburile şi barurile îmi sunt, practic, cea de-a doua casă.

în seara asta, la The Blue Room, tavanul străluceşte cu puterea câtorva sute de becuri. O pânză indigo se întinde deasupra capetelor noastre, voalată precum cerul nocturn. Potrivit numelui său, tot ce se află în club are o nuanţă de albastru. Ringul de dans sclipeşte într-un albastru ţipător, iar la etaj sunt fotolii şi scaune din catifea de culoare bleumarin.

Pantalonii scurţi, negri mi s-au lipit de coapsele transpirate, iar maioul meu argintiu îmi coboară pe

spate, dar mi se prinde de pielea umedă, transpirată – asta se întâmplă când înghesui două trupuri într-o cabină de baie. Scaune de toaletă albastre? Bifat. Credeam că voi fi în al nouălea cer după ce fac sex, dar tipul nu m-a prea satisfăcut. în plus, căldura mă face să mă simt scârbos.

îl zăresc pe Lo, cu maxilarul încleştat, la bar, privindu-l pe barman cum se plimbă de la un capăt la altul al tejghelei aglomerate de clienţi tineri, care aşteaptă să fie serviţi.

Lo pare mai ofticat decât de obicei, iar eu observ o blondă într-o rochie roşie mulată stând pe un taburet din stânga lui. Picioarele ei lungi şi goale îi ating coapsa. El se preface a fi nepăsător la avansurile ei, cu privirea fixată pe sticlele de băutură care tronează în spatele barmanului.

Haide, Lo! îl încurajez în sinea mea.

Apoi un tip se apropie şi mă prinde de talie, dansând în spatele meu. II ignor, dar el încearcă să-mi mişte şoldurile în timp ce îşi freacă pelvisul de mine.

Blonda de lângă Lo îşi muşcă buza şi-şi trece o mână prin păr, flirtând. Se apleacă spre el şi-i spune ceva, iar eu aş vrea să fiu suficient de aproape ca să aud ce i-a spus.

Lo se încruntă, iar eu văd deja încotro se îndreaptă conversaţia. El îi spune ceva, iar fata se strâmbă, dispreţuitoare. Cu venin în priviri, îi răspunde ceva şi pleacă de lângă el, cu paharul ei cu martini de afine cu tot.

Trag o înjurătură şi-mi desprind partenerul de dans

de fundul meu. Mă grăbesc spre bar şi-i iau locul blondei.

— Ce-a fost asta? întreb.

— Pleacă de aici! Sunt ocupat şi mai sunt ţipi aici cu care poţi să ţi-o tragi.

Ia o înghiţitură mare de bere, spălându-şi cuvintele. Inspir profund, încercând să uit comentariul lui. încercând să-i ignor schimbarea bruscă a stării de spirit. în unele zile poate fi sexy. Alteori, te poate zdrobi cu o singură privire. îmi îngustez ochii, uitându-mă la sticla bleumarin din mâna lui, pe care scrie *Berry Beer.*

— Ce naiba bei?

Au trecut luni de zile de când Lo nu a mai băgat în el ceva mai slab decât vinul de Porto.

— Toate băuturile lor alcoolice sunt îngrozitor de albas- i re, se plânge el. Nu beau whisky albastru. Şi nici vodcă cu suc de afine.

Cel puţin am găsit sursa agitaţiei lui. Barmanul se apropie, iar eu scutur din cap, deoarece intenţionez să fiu în continuare şoferul cel treaz. În schimb, le ia comanda unor fete de lângă mine. îmi sprijin un cot pe tejghea, cu faţa spre Lo.

— Sunt sigură că nu e aşa de nasoală.

— Ţi-aş oferi o înghiţitură, dar nu ştiu ce ai făcut cu gura.

Mă uit urât la el.

— Oricum, nu vreau berea ta de fructe de pădure.

— Bine.

El dă pe gât sticla şi îi face semn unei barmaniţe să-i mai aducă una. Ea deschide capacul şi i-o întinde. Arunc o privire rapidă înapoi, spre ringul de dans de un albastru electric, şi dau cu ochii de...

O, nu! Mă răsucesc la loc şi-mi fixez privirea asupra rafturilor cu băuturi alcoolice, apoi îmi îngrop capul în mâini. Poate că nu m-a văzut. Poate că n-am făcut contact vizual. Poate că totul e în mintea mea!

— Hei, pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut?

îmi atinge umărul. îmi *atinge* umărul. Arunc o privire printre degete, ca să-l fac pe Lo să se uite la mine. Pare detaşat, un picior îi alunecă pe jumătate din scaun, gata să se care şi să-mi ofere spaţiul de care crede că am nevoie.

— Nu ţi-am reţinut numele, adaugă tipul.

O fată roşcată de lângă mine se ridică să plece, iar mie îmi vine să strig după ea să rămână pe loc. Nu-ţi mişca fundul de pe scaunul ăla! După ce ea dispare, individul se mută pe scaun, arătându-se deschis.

Norocul meu a ajuns, în mod oficial, la closet.

Ridic capul, evitându-i sprâncenele blonde şi stufoase şi firele scurte din barbă. Da, el este tipul pe care l-am dus la baie. El este cel care a încuiat uşa cabinei, mi-a dat jos chiloţii, a mârâit satisfăcut şi m-a auzit gemând. Arată de 20 şi ceva de ani, dar nu-i pot discerne vârsta exactă. Nu-l întreb. De fapt, nu-l întreb *nimic.* încrederea în mine mi s-a stins odată cu orgasmul şi tot ce simt este fierbinţeala ruşinii care-mi înroşeşte urechile.

> >

Reuşesc să mormăi un răspuns:

— Mă cheamă Rose.

Dar e o minciună.

Lo râde scurt, iar tipul îşi aşază un braţ pe bar, intrând în spaţiul meu personal pentru a-mi vedea mai bine prietenul.

— Voi doi vă cunoaşteri?

> >

— Ai putea să spui şi aşa, spune Lo, dând gata o altă bere, îi face din nou semn barmaniţei.

— Nu eşti fostul ei iubit sau ceva de genul ăsta, nu? întreabă tipul, dându-se puţin înapoi.

Aşa, da, te rog să pleci!

— E toată a ta, omule. Dă-te la ea!

Mor încet pe dinăuntru. Tipul îmi face semn din cap.

— Eu sunt Dillon.

Nu-mi pasă. Te rog să pleci. îmi întinde mâna, cu un zâmbet fermecător, aşteptându-se, poate, la runda a doua. Faza e că eu nu mă bag niciodată la runda a doua. Odată ce mă culc cu un tip, totul se termină acolo. Nimic mai mult, niciodată.

I o regulă personală pe care am respectat-o până acum. Nu o voi încălca, în niciun caz, pentru el.

li strâng mâna, neştiind cum să-l alung fără să fiu nepoliticoasă. Unele fete se pricep mai bine să refuze. Eu, pe de altă parte...

— Ce bei?

încearcă să-i facă semn barmanului care e ocupat cu servirea unor fete. Una dintre ele poartă o diademă şi o eşarfa pe care scrie: „Am 21 de ani!”

— Nimic, spun eu, chiar în momentul în care o barma- tiiţă în pantaloni scurţi şi un top albastru decoltat se opreşte chiar în faţa noastră.

— Cu ce vă pot servi? întreabă ea tare, ca să acopere muzica.

înainte să apuc să adaug că eu nu beau, Dillon spune:

— Un rom Fizz şi un Blue Lagoon.

— Avem doar rom cu afine, îi aminteşte ea.

El încuviinţează.

— E în regulă.

Ea începe să ne pregătească băuturile, iar eu spun pe un ton piţigăiat:

— Eu chiar nu beau.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu bei?

Faptul că nu-i vine să creadă asta mă face să mă îndoiesc de propria-mi normalitate. îmi imaginez că e greu să dai peste cineva treaz într-un club.

— Deci..., spune el, scărpinându-şi obrazul ţepos.

Acum eşti trează?

Cred că tocmai am murit a doua oară. Crede că sunt o ciudată pentru că fac sex, trează fiind, într-un club de noapte. Gâtul mi se înroşeşte violent şi-mi vine să-mi bag capul într-o gaură de vierme. Sau într-o găleată cu gheaţă.

— Beau de obicei, mormăi, mai mult în sinea mea. Doar că nu în seara asta. Conduc.

Barmaniţa pune cocktailul albastru pe un şerveţel, iar Dillon îl împinge spre mine.

— Bea-1. Poţi să iei taxiul.

>

În ochii lui sclipesc motive evidente. Işi imaginează ce pot face beată, având în vedere că nici trează nu am fost foarte pudică. Dar asta a fost înainte. Iar asta e acum – când pofta de sex mi-a scăzut considerabil. Cel puţin cu el.

— Nu vrea, se răsteşte Lo, strângându-şi în mână cea de-a cincea bere atât de tare, că mi se pare că se va sparge.

— Credeam că mi-ai spus că pot să „mă dau la ea”? întreabă Dillon, folosind ghilimelele aeriene pentru un efect maxim.

— Asta a fost înainte să începi să te joci cu siguranţa drumului meu spre casă. Am nevoie de ea trează, aşa că du-te şi găseşte-ţi altă fată căreia să-i cumperi vulcani albaştri.

— Lagune albastre, îl corectez.

— Mă rog, spune Lo, luând o gură de bere.

Ochii lui Dillon se încrâncenează.

— Are şi ea gură. Las-o să vorbească!

Uau! Lucrurile o iau razna. Lo îşi roteşte tot corpul spre Dillon pentru prima dată.

— Pun pariu că ştii totul despre gura aia, nu?

— Oh, Doamne, murmur eu neinteligibil.

Hei, nu vorbi aşa despre ea, ce mama dracului! în-

> < .în â Dillon să-mi apere onoarea.

(x- se întâmplă aici?! Lo ridică din sprâncene.

1)eci acum eşti dintr-odată cavaler, îi sari în apărare? I .ii tras-o în baie. Nu te purta ca şi cum ai fi băiatul cel bun în .ncastă poveste.

- încetează, Lo.

îi arunc o privire periculoasă, care e posibil să se piardă •ail> obrajii mei îmbujoraţi. Dacă Lo va porni o bătaie, mi se va interzice accesul în club.

— Da, Lo... încetează, spune Dillon, provocator.

Am faţa atât de fierbinte, încât cred că am făcut arsuri de l',i adul doi. Lo se uită lung la Dillon, fără să clipească.

— Nu sunt suficient de beat pentru căcatul ăsta, anunţă Lo.

Se ridică de pe scaun şi plăteşte nota la bar. în acest timp, Dillon mă prinde de încheietură, iar eu încerc să mă desprind din strânsoare.

— îmi dai numărul tău de telefon? întreabă el.

Lo îşi bagă portofelul în buzunarul de la spate.

— Ea nu ştie să spună nu. Aşa că o voi face eu în

locul ei.

Mulţumesc. Dar, în loc să spună ceva, Lo îi arată degetul mijlociu.

Nu mă uit la Dillon. Nici la Lo. Nici la vreo altă persoană din The Blue Room. Ies în viteză din club, nevrând nimic altceva decât să mă evapor în acel moment şi să mă ridic în aer.

După ce mă sui în BMW-ul meu sport, Lo mi se alătură mut. Drumul spre casă se desfăşoară în tăcere, cu excepţia sunetului pe care-l scoate Lo desfacându-şi sticla şi sorbind din ea ca şi cum ar fi rămas prizonier în Sahara o săptămână întreagă. Nu vorbim despre noaptea asta nasoală până când nu intrăm în casă.

Arunc cheile în coşul de lângă uşă, iar Lo se îndreaptă spre dulapurile cu băutură. îmi tremură mâna şi îmi dau o şuviţă rebelă după ureche. Trebuie să mă eliberez cumva.

Sunetele bine cunoscute ale sticlelor care se ciocnesc umplu bucătăria.

— Vrei ceva de băut? întreabă Lo, concentrându-se la preparatul său.

— Nu. O să chem pe cineva pe la mine. Dacă mai e aici dimineaţă, poţi să procedezi ca de obicei?

El ezită, încremenind cu sticla de bourbon deasupra paharului.

— S-ar putea să fiu mort. Am băut bere de rahat toată noaptea.

Ah. E pe cale să se facă muci.

— Avem prânzul mâine, spun încordată.

Puţine lucruri duc la o ceartă adevărată între noi, dar simt că se pregăteşte una.

— Ştiu. O să mă trezesc până atunci, dar poate nu ca să te ajut. Asta e tot ce vreau să spun.

Inspir profund.

— Tu eşti cel care mi-a stricat seara. Nu trebuia să vii la club cu mine şi să începi scandalul, mă descarc eu. Acum trebuie să sufăr eu pentru că tu nu ai vrut să bei vodcă albastră.

— Bine, du-te înapoi la club şi lasă-te enervată de boul ăla toată noaptea. Ţi-am făcut o favoare, Lily.

Mă cuprinde un fel de furie iraţională şi lovesc cu putere într-unul din scaune. Acesta se răstoarnă şi sparge o treaptă

«li marmură. Mă retrag, simţindu-mă instantaneu prost că un distrus treapta.

Hei! izbucneşte Lo. Nu distruge apartamentul, ca Hulk!

I)ependenţa lui se joacă cu dependenţa mea. Alcoolul învinge sexul de data asta, iar lucrul acesta mă omoară. Sau < ci puţin partea din mine care are nevoie de o partidă bună <lc sex, de preferinţă una care să dureze mai mult de cinci minute.

Mă holbez la scaunul distrus şi mă simt tare prost. Mă aplec şi-l îndrept. Toanele astea! Lo înţelege cum e să te transformi într-un om ciudat, cu multe pretenţii şi nevoi, dar tot nu pot să-l privesc în ochi.

— Eşti fată mare, Lil, spune el după un moment de tăcere.

II aud cum amestecă gheaţa în băutură.

— Dacă vrei să te cuplezi cu cineva, atunci tu trebuie să hi cea care-l dă afară. Eu nu te împiedic să faci sex.

Nu ştiu de ce mă simt în felul acesta sau de ce cuvintele lui mă supără atât de mult. Nu mă mişc până când simt că Lo îmi fură telefonul proaspăt cumpărat din buzunar. Mă încrunt în timp ce el se uită prin contactele mele şi ajunge la numărul de telefon al unui serviciu de escorte masculine. Formează numărul şi-mi lipeşte receptorul de ureche, sorbind din pahar.

Ii iau telefonul din mână şi şoptesc *mulţumesc.*

El ridică distant din umeri, dar muşchii i se încordează. Fără niciun alt cuvânt, se îndreaptă spre

dormitorul său. Mă liniştesc şi aştept. În sfârşit, răspunde cineva.

— Bună ziua, cu ce vă putem fi de folos?

treia oară – o melodie enervantă, de harpă, pe care mă gândesc serios s-o schimb. Ies de sub pătură, având grijă să nu-l lovesc pe tipul întins pe partea cealaltă a patului. N-ar fi trebuit să-l las să-şi petreacă noaptea aici, dar am pierdut noţiunea timpului. Chiar dacă aceste... mă rog, *escorte* îşi fac doar meseria, ochii li se umplu de entuziasm la vederea unei cliente fragede, care nu este de vârstă mijlocie şi nici obeză.
Aşa că, uneori, chiar *ei* provoacă ore suplimentare, dar, în acest caz, a fost opera mea.

Va dori oare să rămână şi la micul-dejun? Nu cunosc atât de bine protocolul escortelor masculine şi nici ce să spun sau să fac după aceea. De obicei, îl pun pe Lo să bată la uşa mea şi să-i spună tipului să se care. E mult mai uşor. Ceasul digital de pe noptiera mea albă străluceşte cu cifre roşii. Zece dimineaţa. Am o oră la dispoziţie să mă aranjez şi să fac duş în vederea prânzului de la conacul Villanova.

Repede, îmi arunc pe mine un tricou care se opreşte la coapse şi mă uit la obstacolul meu: un bărbat bine făcut, de 30 şi ceva de ani, cu tatuaje de-a lungul trunchiului. Are membrele încâlcite în cearşafurile mele mov şi doarme buştean după atâta sex. N-ar fi trebuit să se obişnuiască până acum? Pe mine nu mă vezi purtându-mă ca şi cum aş fi dat pe gât un flacon întreg de somnifere.

— Hei, spun eu, timidă.

El abia dacă se mişcă. *OK, Lily, adună-te.* Dacă Lo crede că pot face asta, cu siguranţă sunt în stare. Nu-i

aşa?

Iii'.pn .idânc, luptându-mă cu roşeaţa intensă şi cu emo- ţiil amenin ţă să mă cuprindă. *Te rog să nu începi să*

■ *Îk, U/I I H mine.*

Hei!

li Miitur picioarele şi el scoate un mormăit prelung, ca ins. I)a! l ipul se freacă la ochi şi se sprijină intr-un cot.

(!ât e ceasul? mormăie el.

I ârziu. Trebuie să pleci.

Se întinde pe spate, pe saltea, cu un scâncet prelung.

< i ,i lo.st asta? A murit?

1 .asă-mă să mă trezesc, bine?

Trebuie să plec undeva în curând. Trebuie să te cari.

Se uită chiorâş la mine. Lumina e prea agresivă pentru ni Im lui adormiri.

>

Cât te îmbraci, o să fac nişte cafea. Ce zici?

— Nu te-am plătit să rămâi pe-aici, spun, cu un strop de încredere.

De ce e atât de dificil? Cerinţele mele sunt atât de absurde?

>

îmi aruncă o privire iritată, iar eu mă simt instantaneu nasol. Bat în retragere.

— Am luat la cunoştinţă, zice şi se ridică în picioare pentru a-şi strânge blugii şi cămaşa. *Aşa, pleacă!* Apoi

însă se opreşte şi mă măsoară din cap până-n picioare. încremenesc.

— Pentru o persoană deloc reţinută azi-noapte, acum pare că eşti teribil de stânjenită.

Aşteaptă o explicaţie. Deschid gura şi o închid la loc, neştiind ce să spun.

— Sexul nu s-a ridicat la standardele tale? mă întreabă, întorc capul.

— Poţi să pleci, te rog?

— |'i-e ruşine? Nu înţeleg...

Bineînţeles că *mi-e ruşine.* Am sunat un gigolo din disperare, pentru că mi se părea o idee bună, pentru că ştiam că va elibera ceva dureros dinăuntrul meu. Mi-aş dori să fiu una dintre acele fete care au curajul să facă asta pentru că-şi explorează sexualitatea, dar, în cazul meu, aveam nevoie de el ca să-mi îndeplinească o dorinţă, o dorinţă care nu face altceva decât să mă tortureze. Iar el îmi aminteşte de toate lucrurile pe care le urăsc la propria persoană. Că mi-am lăsat creierul dintre picioare să preia controlul asupra nopţii trecute. Că nu pot fi o fată normală şi să uit de sex pentru o secundă. Pentru o singură secundă.

— Ţi-am făcut vreun rău? mă întreabă el, de-acum îngrijorat.

— Nu, spun repede. A fost grozav. Sunt doar... – *pierdută* —... mulţumesc.

Cuvintele mele îl fac să se întristeze.

— Dacă plec, n-o să faci nimic...

Mă crede sinucigaşă? Inspir profund.

— Vreau să te cari ca să mă pot duce la un

eveniment de familie.

El dă din cap, de parcă m-ar înţelege.

— Bine.

Işi încheie ultimul nasture de la cămaşă şi adaugă:

— Apropo, eşti fantastică la pat.

— Mulţumesc, mormăi, dezbrăcându-mă de cearşafuri.

Uşa se închide, dar nu mă relaxez, aşa cum credeam că se va întâmpla. Conversaţia mi se tot derulează în minte, iar eu am o senzaţie ciudată în privinţa acesteia. M-a citit bine. Nu mulţi oameni o fac.

Nu am timp să mă complac în mizeria autoironiei. Prânzul începe în mai puţin de o oră. În drum spre duş, mă împiedic de o pereche de adidaşi. În timp ce mă spăl, mă gândesc să-l trezesc pe Lo. Ar fi mai bine să-l las să doarmă i a să-i treacă beţia, nu să-l forţez să interacţioneze cu familia mea.

Ies din duş şi mă îmbrac cu o rochie verde-mentă. Vreau să mă duc să văd ce face Lo şi să mă asigur că doarme pe o parte. Rareori vomită când leşină, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. înainte de a ieşi din camera mea, îmi răscolesc dulapul, în căutarea unei poşete rătăcite. Pentru ca mama să nu facă mişto de mine, e mai bine să fiu cât mai normală. Găsesc o geantă Chanel albă, cu lanţ auriu (un cadou de ziua mea de la Rose), îndesată lângă o pereche stricată de pantofi cu tocuri înalte.

Deschid poşeta. Telefonul meu pierdut îşi face apariţia, ceea ce nu mă mai ajută prea mult, având în vedere că mi-am transferat deja numărul şi contactele pe un iPhone nou.

Mă uit prin vechile apeluri ratate şi prin cele câteva mesaje pe care le-am primit înainte de a-mi cumpăra noul mobil. îmi stă inima în loc când deschid un mesaj de la Rose. Trimis cam când a plecat ultima dată din apartamentul meu.

Jonathan Hale vine la prânz. Spune-i lui Loren. – *Rose*

Nu, nu, nu, nu. Lo ar fi putut rămâne acasă astăzi.

Aş fi putut inventa o scuză neplauzibilă, de genul „e bolnav”. A-mi evita familia constituie o infracţiune minoră. A-şi evita tatăl e de-a dreptul sinucidere.

Grăbită, arunc telefonul pe pat şi mă îndrept spre dormitorul lui, deşi mai am la dispoziţie mai puţin de o jumătate de oră să fiu gata. Suntem la limită.

Bat o singură dată în uşă şi intru.

Spre deosebire de dormitorul meu, pereţii şi rafturile lui Lo au personalitate. Obiecte de la Penn umplu toate cotloanele şi locşoarele, printre care un ceas roşu cu albastru şi o figurină Quaker care dă din cap. Pretutindeni sunt agăţate fotografii cu noi doi. De dragul aparenţelor. Pe dulap se află o fotografie înrămată, în care Lo mă sărută pe obraz. Mi se pare ceva forţat, iar lucrurile mărunte de genul acesta mă fac să simt un nod în gât, amintindu-mi de cea mai mare minciună a noastră.

Surorile mele cred că-mi depozitez hainele în dulapul din dormitorul de oaspeţi pentru mai mult spaţiu. De fapt, îmi place la nebunie să stau în această cameră minimalistă. Fără fotografii. Doar cu tablouri de Afremov, viu colorate, cu Parisul. Deşi uneori ameţesc din cauza lor.

Lo e întins, complet îmbrăcat, peste plapuma de culoarea şampaniei. E ghemuit pe o parte, iar părul şaten-deschis îi stă zburlit în mai multe direcţii. În mâna dreaptă strânge o sticlă goală de Macallan, un whisky de vreo zece mii de dolari.

Alte cinci sticle de băutură sunt împrăştiate pe podea. Unele pe jumătate pline, altele goale de tot. Dar acelea trebuie să fie din cu totul alte nopţi. Are o toleranţă mare la alcool, dar nu chiar atât de mare. Toate sticlele astea ar pune la pământ o întreagă echipă de fotbal şi pe el probabil l-ar omorî. încerc să nu mă gândesc la asta.

Mă duc la baie şi umezesc un prosop cu apă caldă. Mă imorc în camera lui, mă apropii de patul foarte jos, iar sal- ic.iua îmi atinge degetele de la picioare. Mă aplec şi-i lipesc piosopul de frunte.

— Lo, e timpul să te trezeşti, spun încetişor.

Nu se clinteşte. Nu e prima dată când încerc să-l trezesc pc I.o pentru ceva important.

II las leşinat pe pat şi alerg prin cameră, adunând sticlele goale şi închizându-le sub cheie pe cele pline. Când tot alcoolul dispare, îmi îndrept atenţia din nou spre el.

— Loren Hale! strig.

Nimic.

îl zgâlţâi de braţe, de picioare, de trunchi – fac orice l-ar putea ajuta să se alăture celor vii.

Nimic.

Rămâne dus de pe lumea asta şi în sinea mea îl blestem pentru că a ales ca această zi să se facă atât de praf. Timpul se scurge, iar pulsul îmi creşte cu fiecare secundă care trece. Nu-l pot părăsi. Lo nu mi-ar face aşa ceva, iar dacă ne prăbuşim, ne prăbuşim împreună.

îmi desfac fermoarul rochiei şi mă dezbrac. Rămân într-o pereche boxeri mulaţi, bej, şi într-un sutien simplu. Ştiu ce trebuie să fac în astfel de situaţii, din experienţele din trecut. Să sperăm că va funcţiona.

Cu puţina forţă pe care o am în partea superioară a corpului, îl apuc de subsuori şi-l trag jos de pe pat. Ne prăbuşim amândoi la podea, iar el scoate un geamăt moale.

— Lo?!

Cade din nou în inconştienţă, iar eu mă ridic rapid în picioare şi îi trag trupul greoi spre baie.

— îmi. Eşti. Super. Dator, spun cu fiecare smucitură.

Nu vorbesc serios. Ne-am făcut reciproc atât de multe favoruri, încât nu mai are nicio importanţă.

Deschid cu piciorul uşa de sticlă a duşului şi-l trag înăuntru cu un ultim efort. îşi lasă capul în poala mea şi, chiar dacă sunt în chiloţi, nu sunt prea ruşinată. Cum aş putea fi, când el zace vulnerabil în braţele mele? Peste o oră nici n-o să-şi mai amintească. Şi mai bine îmi ud chiloţii decât rochia.

Rămân în genunchi, gâfâind, şi mă întind spre robinet. Pornesc apa rece.

Aceasta ne stropeşte pe amândoi şi, în zece secunde, Lo se trezeşte în spasme, scuipând apă pe gură de parcă aş vrea să-l înec. Dau drumul apei calde, iar el încearcă să se îndrepte, ridicându-şi trunchiul din poala mea. Alunecă atunci când încearcă să se sprijine de faianţa de pe perete.

Ochii i se închid şi i se deschid leneş. încă nu a scos

niciun cuvânt.

— Trebuie să faci baie, îi spun din colţul meu de duş. Mirosi a băutură.

Scoate un murmur incoerent, strângând din ochi. Nu avem timp pentru asta. Mă ridic, iau şamponul şi săpunul şi revin lângă el în timp ce apa toarnă peste noi.

— Haide, spun încet, amintindu-mi că urăşte vocea mea „normală” în dimineţile proaste.

Spune că sună ca nişte cuţite care măcelăresc nişte pui de urs panda. Cuvintele lui, nu ale mele.

Mă lasă să-i scot tricoul şi, greoi, mă ajută să-i manevrez braţele prin mâneci. Apa i se prelinge pe abdomen – are o constituţie de sportiv, care dc obicei rămâne ascunsă sub

li.IIIIC, Nimeni nu s-ar aştepta să fie atât de în formă. Sau să 11ir.iigă din când în când la sală. Asta e cea mai tare fază – -.iiipiiza că sub înfăţişarea lui chipeşă e mai mult de-atât. li invidiez pe toate fetele care au ocazia să experimenteze .11 c.istă senzaţie alături de el pentru prima dată. Clatin din ■ ,ip. *C.oncentrează-te.* îmi abat privirea de la bicepşi şi mă .ixcz pe blugii lui. Fără să mă gândesc prea mult, îi desfac şi i trag în jos.

(ăind materialul greu şi îmbibat cu apă i se lipeşte de i o.ipse, Lo îşi deschide pleoapele. Roşesc incontrolabil, chiar d.ică nu este prima dată când îl dezbrac. Coboară privirea spre mine.

— Lil..., mormăie el letargic.

OK, nu avem timp *pentru asta.* Trag de el. Cu putere.

1 iec, în sfârşit, de coapsele al naibii de musculoase şi ajung la glezne, unde blugii sunt mult mai uşor de manevrat. Acum, când nu mai are nimic altceva pe el decât boxerii lui negri, trebuie să-mi folosesc toată forţa pentru greutatea pe care trebuie s-o manipulez.

Săpunesc o lufă şi o trec peste trunchiul lui subţire, peste abdomen... ăăă... sărind peste acea zonă... apoi peste coapse şi picioare. Nu mai am timp să-l spăl şi pe spate, dar nu cred că va fi o problemă.

Cea mai nasoală parte este mirosul. Prin toţi porii îi iese un damf de bourbon şi, după ce am testat diverse săpunuri şi colonii, am găsit unele care-i maschează cu succes mirosul respingător.

Dependenţa lui mă înspăimântă uneori. Alcoolismul îi poate distruge ficatul şi rinichii şi, într-o bună zi, e posibil să nu se mai trezească după o noapte ca asta.

Dar cum pot

să-i spun să se oprească? Cum pot să-l judec, când nici eu nu sunt pregătită să renunţ la stigmatul meu? Aşa că, deocamdată, asta este tot ce pot face.

Ii şamponez părul, iar el ţine ochii deschişi, străduindu-se să rămână oarecum conştient. îşi revine, dar nu sunt sigură că-şi dă seama încă unde ne aflăm.

— Iţi place? întreb în timp ce, practic, îi masez scalpul.

El dă din cap încet, iar privirea îi coboară spre sutienul meu – bej şi acum destul de transparent. Ah...

îl ciupesc de braţ, iar el îşi ridică din nou capul spre mine. Culoarea de ambră a ochilor săi se intensifică sub aburul din baie. Se uită la mine fix şi intens. Urăsc când se uită asa

> > la mine. Şi el ştie asta. Ridică mâna şi-mi mângâie ceafa. Ceeee... îmi revin din confuzie şi mă scutur, cu o privire încruntată. Nu am timp de fazele lui de om mahmur şi delirant.

îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Exersam şi eu.

— Ştii cât e ceasul?

Iau un pahar de plastic, îl umplu cu apă şi i-l vărs în cap, fără să-mi pese că-l ustură ochii din cauza şamponului. Se strâmbă şi trage o înjurătură, dar e prea extenuat ca să se spele la ochi.

Când spuma se topeşte, îi trec braţul peste umărul meu şi-l târăsc până în dormitor. De data asta, cooperează şi mă ajută. Se prăbuşeşte pe plapumă, iar eu îmi petrec următoarele câteva minute uscându-l cu

un prosop, de parcă ar fi câinele meu de companie. El se holbează la tavan, transpus, încerc să vorbesc cu el, pentru că am nevoie de el treaz până la prânz.

Ain stat până foarte târziu aseară, la concertul de sa- MILOII al lui Charlie, la Eight Ball, îi reamintesc în timp ce . .mi prin sertare nişte haine potrivite.

1.1 râde uşor.

Ce e aşa de amuzant?

Charlie, meditează el cu amărăciune. Cel mai bun piictcn al meu.

Înghit în sec şi inspir adânc, încercând să-mi păstrez cumpătul. Pot să fac asta. Găsesc o altă pereche de boxeri, nişte pantaloni şi o cămaşă albastră. Mă întorc la loc spre el, între- l>ându-mă dacă voi fi sau nu obligată să-i văd scula.

CZhilocii îi sunt uzi, a mai udat şi plapuma de sub el şi nu-i pot pune o pereche de pantaloni peste ei.

— Eşti capabil să te schimbi singur? îl întreb. Vreau să nu-ţi văd penisul de prea multe ori.

încearcă să se ridice în capul oaselor şi reuşeşte. Sunt impresionată. în plus, încep să regret că am vorbit despre penisul lui. Mai ales după privirile pe care mi le aruncă. Clipeşte de câteva ori, apoi spune:

— Lasă-le pe pat.

Pun teancul de haine lângă el şi-mi iau rochia atârnată pe scaunul lui de birou.

Sunt încă îngrijorată. Intru în camera mea şi-mi schimb lenjeria intimă udă, apoi îmi pun rochia. Oare va fi suficient de coerent pentru a purta o conversaţie?

Când Lo era la şcoală, taică-su îl pedepsea când

venea acasă pe şapte cărări, după o noapte de băut, sau când îşi găsea dulapul cu alcool jefuit. Când notele lui Lo au început să scadă, domnul Hale şi-a ameninţat fiul că-l va trimite la academia militară, crezând că disciplina i-ar fi benefică unui adolescent turbulent. Nici măcar nu sunt sigură că a făcut legătura ţi că a priceput că adevărata problemă a lui Lo era alcoolul.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi avut nevoie de Alcoolicii Anonimi sau de dezintoxicare, nu de o tabără pentru tineri cu sânge albastru. În schimb, eu m-am oferit pe mine: un ţap ispăşitor pentru beţiile lui constante. În acea vară, am făcut un pact. Şi de îndată ce i-a spus lui Jonathan că a început să iasă cu fiica lui Greg Calloway, totul s-a şters cu buretele. Domnul Hale l-a bătut pe spate, i-a spus lui Lo că sunt potrivită pentru el şi, chiar dacă nu voi fi, voi găsi eu o cale de a-l aduce pe drumul cel bun. Aşa că ne-am camuflat stilul de viaţă ca să putem continua în acelaşi fel.

Chiar dacă Lo nu a devenit deloc un cetăţean-model în primii ani de adolescenţă, părinţii mei s-au bucurat nespus de mult la aflarea veştii despre relaţia noastră. O uniune Calloway-Hale depăşea cu mult calităţile partenerului meu. De parcă am fi în 1794 şi căsătoria noastră le-ar fi adus părinţilor noştri putere militară şi drepturi funciare. Prieteni, *nu* facem parte din familia regală.

Cu ocazia noii noastre alianţe, am minţit unul pentru celălalt şi ne-am acoperit infidelităţile, jucându-ne rolul de iubit şi iubită. Cu cât ne scufundăm mai adânc în minciuna

>

asta, cu atât mai greu ne va fi să ieşim din ea. Mă tem de momentul în care niciunul dintre noi nu se va mai putea ascunde – când cineva ne va descoperi secretele. În orice moment, totul se poate prăbuşi. Acest joc periculos mă excită şi mă îngrozeşte în acelaşi timp.

Mă întorc în camera lui Lo şi răsuflu uşurată când îl văd îmbrăcat complet, sprijinindu-se obosit de rama patului.

A i < (.uuaşa descheiată şi nebăgată în pantaloni. Dar măcar III- pantaloni pe el.

I'oţi să mă ajuţi? întreabă el cu dezinvoltură.

I ară să se împleticească!

1 >au din cap şi vin încet spre el. Ii ridic brâul pantalonilor ■p i simt respiraţia fierbinte şi profund mirositoare a alcool. < a să evit orice sentimente de furie, îmi propun să iau la nune un pachet de bomboane mentolate înainte de plecare.

— îmi revin până ajungem acolo, mă asigură el.

— Ştiu.

Evit contactul vizual în timp ce mă străduiesc să-i închei nasturele din apropierea abdomenului lui încordat.

— îmi pare rău, spune încet şi apoi râde. Măcar ţi-am f urnizat materiale pentru masturbare.

Oftez profund. Nu fantazez *la modul intenţionat* despre I .oren Hale, ca să mă excit. Ar fi prea ciudat ori de câte ori l-aş privi în ochi. E deja destul de nasol că uneori se întâmplă asta din greşeală.

—- Nu eşti pe lista mea, Lo.

Cred că ar putea să protesteze sau să râdă, însă pare confuz şi oarecum rănit. Nu am timp să caut înţelesuri ascunse.

— îmi cer scuze, atunci, se răsteşte el, iritat.

Se simte prost, iar eu îmi doresc să-i fi jucat în strună. îşi pierde echilibrul din cauza mahmurelii şi cade la loc pe saltea. Ca să nu cad, mă prind strâns de

braţele lui, dar asta mă face să cad direct peste el. Şi când timpul încetineşte brusc, îmi dau seama că mâna mea se sprijină ferm pe pieptul lui; picioarele mele sunt lipite de ale lui, iar singurele lucruri care ne despart cu adevărat sunt pantalonii lui şi rochia mea.

Respiră greoi şi muşchii i se contractă sub greutatea mea. Ceva adânc pulsează în mine, ceva rău. Mâinile lui rămân pe mijlocul meu, pe adâncitura de deasupra fundului. Şi în timp ce îşi linge buzele, privindu-mă cum îi cercetez corpul cu ochi lacomi, revin la realitate şi mormăi:

— Vine şi tatăl tău la prânz.

Păleşte la faţă şi mă ridică în picioare, ca şi cum aş fi uşoară ca un fulg.

— Trebuie să plecăm, spune el, lăsând ultimii nasturi descheiati.

»

Se uită la ceas.

— Acum.

îngrijorarea îl vindecă în mare parte de mahmureală şi sper că aceasta va dispărea de tot până când vom ajunge la Villanova.

Capitolul 1

singurii.

Tatăl meu a pierdut avionul de la New York pentru că pilotul lui personal a făcut gripă. A trebuit să găsească un alt pilot. Toată treaba asta nu ar trebui să dureze prea mult, dar tatăl meu verifică atent trecutul tuturor şoferilor şi al piloţilor săi. Noul pilot va trebui, probabil, să-şi testeze priceperea cu cel puţin o oră de zboruri de încercare. Mama îl întâmpină întotdeauna la aterizare, aşa că şi ea este dispărută în acţiune de la acest prânz atât de *important.*

Dar nu mă plâng. Timpul suplimentar îl va ajuta pe Lo să se mai trezească. Ne aşezăm pe terasa cu vedere către o piscină mare interioară şi câteva tufe de trandafiri galbeni. Soarele dimineţii se reflectă sclipitor

în paharele de şampanie, pline cu mimosa. Fructele de pădure, brânzeturile, biscuiţii şi tartinele sunt aliniate ordonat, pe o faţă de masă albă. Totul e la locul lui, pe platouri etajate sau pe şerveţele.

Stomacul meu chiorăie şi, din fericire, nimeni nu stă după părinţii noştri ca să se înfrupte. Nici Jonathan Hale nu a sosit, pretinzând că e undeva, prins în trafic, dar am o bănuială că aşteaptă în maşină, pentru că nu vrea să apară înaintea tatei.

Lo îşi ţine braţul pe spătarul scaunului meu, luându-şi rolul în serios. Apropierea lui mă face să mă încordez şi mă mut uşor pe marginea scaunului, cât mai departe de mâna aceea. Să sperăm că distanţa pe care am luat-o nu e prea evidentă. Tânjesc să fiu atinsă într-un fel mai senzual, dar ştiu că n-ar trebui să fac aşa ceva în acest moment foarte nepotrivit. Şi-mi dau seama, în acelaşi timp, că ar trebui totuşi să stau lângă presupusul meu iubit. Totul este atât de complicat.

— Dă-mi albumul, spune Poppy, întinzând mâna.

La fel ca toate fetele din familia Calloway, sora mea mai mare străluceşte în mijlocul mulţimii. Are o mică aluniţă pe buza de sus, în stilul sexy al lui Marilyn Monroe, iar pielea ei pare mult mai bronzată decât a celorlalte, fiind o brunetă care se bucură de soare. Când merg cu Poppy prin mall sau prin alte magazine, remarc cum oamenii întorc capul după ea. Uneori întorc capul şi după mine, dar cred că asta are mai mult de-a face cu picioarele mele de găină – atât de

subţiri, încât s-ar putea rupe ca un os iadeş. Nu sunt atrăgătoare, ştiu, după cum îmi aminteşte de obicei mama.

Daisy îi întinde albumul ei de modelling lui Sam, care i-o dă soţiei sale. Poppy rânjeşte răsfoind paginile.

— Sunt superbe, Dais.

< omplimentul nu o mişcă pe sora mea mai mică. E prea >>■ up.iiii să înfulece tartine, de parcă n-ar fi mâncat nimic de >> lun.i.

Cum a fost Fashion Week? Ai întâlnit vreun băiat dl.IgUţ?

I I ut tir din gene, încercând să fiu amuzantă, dar probabil < .1 par caraghioasă şi ciudată. Daisy pufneşte.

Cred că mama mi-a distrus orice combinaţie.

>

1 şi prinde părul şaten într-o coadă la spate, ceea ce face ca pielea ei curată şi faţa ei micuţă să pară cu atât mai frumoase.

— Stai aşa! Mama a mers cu tine?

N-ar trebui să fiu prea surprinsă. Mama noastră n-a ratat n ir io lecţie de balet a lui Rose, sărind inclusiv peste mesele de familie pentru a o urmări cum exersează. Putea să se ală- i ure lejer distribuţiei emisiunii *Dance Moms.*

— Aă, da, zice Daisy. Am cincisprezece ani, ai uitat? Nu în-ar lăsa în ruptul capului să mă duc singură la Fashion Week. Cum de nu ştii asta?

— Nu prea sunt la curent.

— Asta este exagerarea secolului, spune Rose.

Poppy zâmbeşte.

— Nu fi rea, Rose! O sperii pe Lily şi iar n-o s-o vedem două luni.

Ştim cu toţii cine este sora cea drăguţă. Insă o iubesc şi mai mult pe Rose. Poate pentru că suntem cele mai apropiate ca vârstă sau pentru că se străduieşte să facă parte din viata mea. Mă văd cu ea mai mult decât cu oricine altcineva.

i

Rose îşi soarbe băutura, cu buzele ţuguiate. Daisy îndreaptă un deget acuzator spre mine.

— De două luni n-ai mai fost la prânzul de duminică?

Mă cercetează atent, ca şi cum ar căuta vreo rană vizibilă.

— Cum de nu eşti moartă?

— Şi eu mă-ntreb acelaşi lucru, intervine Rose, în con- ditiile în care eu sunt crucificată dacă ratez vreunul.

>

— Avantajele de a avea o relaţie cu un membru al familiei Hale, spune Poppy, puţin acră.

La auzul numelui său, Lo strânge din degete spătarul scaunului meu.

Mi se pune un nod în gât. Poppy a petrecut ani buni con- vingându-i pe părinţii noştri să-l accepte pe prietenul ei şi să-l primească în familia Calloway. Cum Sam avea bani mai puţini, părinţii mei se temeau că o voia pe Poppy pentru moştenirea ei. Aşa că tata l-a angajat la Fizzle, chiar dacă Sam avea doar diplomă de liceu şi un CV în care Dairy Queen era trecut drept unic loc de muncă. în cele din urmă, tatăl meu s-a

convins de bunele intenţii ale lui Sam şi le-a binecu-
> » vântat căsătoria. Şi,
mai târziu, mama a făcut acelaşi lucru.

Acum un copilaş cu păr negru şi cu ochi albaştri strălucitori, ca ai lui Sam, aleargă pe undeva, pe aici. Poppy zâmbeşte des şi dă dovadă de mai multă afecţiune maternă decât
» » »
mama, dar nu va uita niciodată cât de aspru l-au judecat pe Sam şi nici toată agitaţia, chiar dacă intenţiile lor fuseseră bune.

Resentimentele lui Poppy se îndreaptă uneori către mine, deoarece ai noştri au acceptat atât de repede relaţia mea cu Lo.

— Dacă aş putea să-mi schimb numele, asta aş face, spune Lo şi aerul din încăpere devine şi mai insuportabil.

Poppy spune:

— Care dintre ele?

Şi atmosfera începe să se destindă. Fetele râd pe seama lui Lo, dar râsul este mai bun decât încordarea şi privirile piezişe.

. ……. fost niciodată prea încântat de numele său. E unul . noii vele pentru care Rose îi spune mereu „Loren".

(.ând ai devenit atât de haioasă, Poppy? întreabă Lo, . .indii i un strugure în poală.

Suni SUI prinsă că nu ripostează cu o insultă legată de Hori, o .ind în vedere că mama ne-a botezat pe toate patru după ■ II< <> plantă. Este jenant doar când suntem toţi împreună În public, aţa că mă descurc.

Deja recurgi la bătaia cu mâncare, Loren? spune Huse. Prânzul nici măcar nu a început oficial.

Acum ştii de ce nu le pasă dacă nu dăm pe-aici cu lunile, îi spune el. Mister rezolvat.

— Pot să văd albumul lui Daisy? o-ntreb pe Poppy.

Mi-l întinde peste masă şi loveşte piciorul paharului meu de şampanie. Trag o înjurătură în gând şi sar cât colo înainte < a sucul de portocale să-mi păteze rochia.

Lo ia repede un şerveţel, ridicându-se odată cu mine. îmi pune o mână pe braţ şi-mi şterge lichidul de pe piept, iară să-şi dea seama ce face. Cred că nici altcineva nu-şi pune vreo problemă, pentru că suntem împreună *{nu chiar),* iar mintea mea e într-o serioasă cădere liberă. Un chelner apare cu câteva prosoape, iar eu m-am înfierbântat prea tare ca să mă mai pot mişca.

— îmi pare rău.

Cui îi cer scuze? Mie însămi, pentru că am fost neîndemânatică?

— Vai, Lily se transformă într-un trandafir, mă

tachinează Poppy.

Rose îi aruncă o privire mirată când îmi pomeneşte numele în contextul unei insulte, iar eu nu fac altceva decât să mă înroşesc şi mai tare. Lo pune şerveţelul pe masă şi-mi şopteşte la ureche:

— Stai calmă, iubire. Este doar nişte suc vărsat.

Zâmbeşte amuzat şi respiraţia lui îmi gâdilă pielea. Practic, mă preling în braţele lui. Mă sărută pe buze atât de uşor, încât, după ce gura lui se desparte de a mea, nu-mi doresc decât să mă mai sărute o dată.

Angajaţii freamătă prin curte, curăţând mizeria făcută de noi ca nişte albine lucrătoare.

>

Când toată lumea se linişteşte şi-mi revin şi eu, mă aşez băţoasă la loc şi deschid albumul lui Daisy. Lo se apleacă spre mine ca să tragă cu ochiul la poze şi coapsa i se lipeşte de a mea. *Fotografiile. Da.* Clipesc, încercând să mă concentrez, în cele mai multe dintre ele, Daisy apare pe un fundal alb, fără machiaj. Fotografii care să-i arate frumuseţea, presupun. Dau pagina şi rămân cu gura căscată.

Este dezbrăcată! Sau aproape dezbrăcată. Are pantofi cu tocuri de 15 centimetri şi poartă un sacou de costum bărbătesc. Nimic altceva. Imaginea se concentrează pe picioarele ei lungi şi goale şi pe decolteul ei adânc. Are părul strâns într-o coadă de cal, iar machiajul o face să pară de 27 de ani, nu de 15.

Şoldurile lui Daisy se unduiesc ciudat în această postură, singurul indiciu că este vorba de modă şi nu de *Penthouse.*

Lo fluieră prelung, la fel de şocat ca mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Daisy, întinzând capul ca să vadă poza.

— Nu ai nimic pe tine.

Ridic albumul ca să vadă despre ce fotografie e vorba. Ea rămâne perfect calmă, nici măcar nu pare stânjenită.

— Am lenjerie intimă pe mine. De culoare pielii.

— Mama a văzut asta?

— Da, mi-a sugerat să fac poze pentru adulţi. îmi va i rcşte valoarea de piaţă.

Valoarea de piaţă. Ca şi cum ar fi un porc scos la licitaţie.

— îţi place să fii model?

— E în regulă. Mă pricep.

OK. Nu ăsta e răspunsul pe care voiam să-l aud, dar nu sunt mama ei. Am ratat aceste evenimente săptămânale cu un motiv bun. Dacă mă implic în anumite situaţii, nu-mi va fi uşor să plec pe nevăzute din casa Calloway.

Lo îşi duce degetele la buze, încercând să găsească replica potrivită.

— Ai cincisprezece ani, Daisy. N-ar trebui să te dezbraci în faţa camerei de fotografiat.

îmi atinge umărul şi-mi şopteşte la ureche:

— Nici măcar tu nu ai făcut asta.

Ca şi cum eu aş fi vreun standard sexual. Fac ochii mari şi-l ciupesc de coapsă. Mă prinde de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele şi, chiar dacă aşa ar trebui să fac, nu vreau să mă retrag. Rose zice:

— N-o face pe fratele mai mare când nici măcar nu-i ţii minte ziua naştere, Loren!

Lo strâge din dinţi şi pomeţii i se ascut. Se întinde după cocktailul lui şi apoi îmi ia poşeta, scotocind după sticla mică de băutură.

Mintea mi se goleşte brusc, în timp ce chelnerii încep să se agite. îl bat pe Lo pe braţ, iar el îmi urmăreşte privirea, încremenind.

Au sosit părinţii noştri.

J4 qOjMefo dvqA^eCi de fWlqfe l&frCii mine am evitat atenţia părinţilor noştri. Mama e fixată pe copilaşul lui Poppy, care şi-a spart un dinte din faţă miercurea trecută, pe trotuar. Dacă mai aud încă o dată cuvintele „chirurg plastician", s-ar putea să am nevoie de patru cocktailuri şi de un chelner sexy.

Jonathan Hale şi tatăl meu discută în capul mesei, bucu- rându-se de conversaţia lor privată. Dacă izolarea lor o deranjează pe mama, acest lucru nu se vede. Işi atinge şiragul de perle de la gâtul ei osos şi o ascultă cu atenţie pe Poppy.

— Cum e la Penn?

Tresar la întrebare, revenindu-mi din visare. Din moment ce Rose merge la Princeton, sunt convinsă că tata vorbeşte cu Lo şi cu mine.

— E greu, am foarte mult de învăţat, răspunde scurt Lo.

Braţul i se încolăceşte în jurul taliei mele. Sunt prea tensionată ca să tânjesc după el.

— Şi eu la fel, murmur eu.

În familia mea, eu sunt „cea tăcută", aşa că scap

uşor cu răspunsuri monosilabice. Mama se însufleţeşte când vede că începe o nouă conversaţie.

— Lily, panseluţa mea, tu ce-ai mai făcut?

Mă strâmb, bucuroasă că nu m-a botezat Panseluţa. Nu-mi vine să cred că s-a gândit la asta.

— Bine.

— Aveţi cursuri împreună semestrul ăsta?

Gustă din paharul de şampanie, pătându-i marginea cu ruj.

— Unulsingur. Economie Managerială şi Teoria Jocurilor.

Pentru că ne specializăm în afaceri, Lo şi cu mine avem < âteva cursuri comune, dar încercăm să nu ne prea întâlnim, i Jneori, prea mult Loren Hale strică.

Jonathan lasă jos paharul de whisky. Nu-mi scapă ironia gestului.

— Cum te descurci? trece el direct la subiect, cu ochii la Hui său.

Atât Jonathan, cât şi tatăl meu sunt eleganţi, în costume Armâni, cu părul încă neîncărunţit şi cu maxilarele puternice rase perfect. Diferenţa constă în trăsăturile lor. Jonathan se uită la tine de parcă ar vrea să-ţi smulgă inima. Tata e mereu deschis, gata să ia pe cineva în braţe.

— Am un 10, spune Lo.

Ridic sprâncenele, surprinsă. Un 10?

Eu abia dacă trec anul, dar Lo e deştept din fire şi nu prea are nevoie să înveţe.

Jonathan îmi aruncă o privire, iar eu mă afund în scaun – ca şi cum m-ar speria intensitatea ochilor lui.

— Pari şocată. Minte?

>

— Ce? Nu, eu... eu... Nu vorbim despre note...

— Nu mă crezi, tată?

Işi duce mâna la piept.

— Sunt rănit.

Jonathan se lasă pe spate în scaun.

— Hmm.

Hmm? Ce-o însemna asta?! Tata încearcă să destindă atmosfera sufocantă:

— Sunt sigur că Lily te ajută să rămâi concentrat asupra lucrurilor importante.

Lo zâmbeşte.

>

— Ah, cu siguranţă.

— Dezgustător, spune Rose, serioasă.

Dacă ar ştia ea că Lo se referea la băutură şi nu la sex! Mama mea aruncă mai multe priviri dezaprobatoare, pline de acea răceală pe care a moştenit-o şi Rose.

— Vreun plan de absolvire deja? întreabă tata.

Mă gândesc din nou la viitorul lui Lo – va purta un costum strâmt şi va lucra pentru tatăl său cu mutră acră şi permanent încruntat.

— Mai avem un an să ne decidem, răspunde Lo.

— Trebuie să începeţi amândoi să vă faceţi un plan, spune tatăl meu, cu un aer critic.

Un plan. M-am concentrat atât de mult asupra lui Lo, încât nici măcar nu-mi pot imagina viaţa de după facultate. Unde voi fi? *Ce* voi fi? E un spaţiu alb şi gol şi nu ştiu în ce culori să-l pictez.

— Acordăm toată atentia scolii. Notele sunt foarte

> >

importante pentru noi.

Da, vezi să nu.

Tatăl meu îşi împătureşte şerveţelul şi-l aşază pe masă, gata să schimbe subiectul.

— Jonathan şi cu mine discutam despre gală caritabilă de Crăciun, sponsorizată de Fizzle şi Hale Co. Presa vorbeşte despre eveniment de săptămâni întregi şi e important ca toată lumea să fie prezentă acolo pentru a-şi arăta sprijinul.

— Vom fi acolo, spune Lo, ridicând paharul.

— Vreo veste despre vreun inel? întreabă Poppy, cu un zâmbet răutăcios.

— Am douăzeci de ani, îi reamintesc, facându-mă mică.

Mama mea a ratat ocazia de a-mi spune Violet.

— Nicio veste, de niciun fel? face Rose, cu o mutră acră. Mă încrunt confuză şi clatin din cap. Despre ce vorbeşte? Buzele îi devin o linie subţire şi îi şopteşte ceva lui Poppy, i .ire îi răspunde repede, tot la ureche.

— Doamnelor, le dojeneşte mama. Nu fiţi nepoliticoase!

Rose se îndreaptă şi-şi aţinteşte privirea îngheţată asupra mea.

— Mi se pare ciudat că ai băut doar suc de portocale şi apă.

— Sunt la volan, îi spun.

Ce are toată lumea cu alegerea mea de a nu bea alcool? (iând a devenit *anormal* să nu bei alcool la o masă?

Mama pufneşte în râs.

— Pentru asta o avem pe Nola, Lily.

— Şi pe Anderson, adaugă Jonathan.

Anderson, turnătorul. *Niciodată.*

— Ei bine, am un motiv să cred că faptul că nu bei nu are nimic de-a face cu condusul, spune Rose.

Poftim?!

— Ce vrei să insinuezi?

Inima îmi bate cu putere. Te rog, să nu fie ceea ce cred eu. Te rog, te rog, te rog. Lo mă strânge uşor de şold ca să mă liniştească, dar orice ar urma e de rău.

— Da, Rose, ce vrei să insinuezi? îmi vine mama în apărare.

— Am o prietenă la Penn. A văzut-o pe Lily ieşind din centrul pentru gravide luna trecută.

Luna trecută... o, Doamne! îmi acopăr ochii cu o mână şi mă las în jos pe scaun. Tata se îneacă cu băutura, iar Jonathan s-a făcut foarte, foarte palid la faţă, o performanţă pe care nu o credeam posibilă pentru pielea lui de irlandez.

— E adevărat? întreabă mama.

Da.

Deschid gura. Nu pot să spun adevărul. *Da, am fost acolo. Mă duc la clinică din două în două zile, pentru a verifica dacă nu cumva am vreo boală cu transmitere sexuală, bine? Şi fac teste de sarcină. Sunt în siguranţă şi ştiu asta. Majoritatea oamenilor nu pot spune asta.*

Sau şi mai şi; *într-o după-amiază, dubla linie roz chiar m-a bântuit. M-au trimis la centrul pentru gravide pentru o ecografie. Alarmă falsă, din fericire.*

— Lily, explică! aproape că ţipă mama.

Lo se uită lung la mine, dându-şi seama că nu sunt în stare nici să formez cuvinte simple, darămite să inventez minciuni.

— A fost doar o sperietură, spune el şi-şi îndreaptă atenţia spre Rose. E haios că ai adus asta în discuţie acum, deşi ştii de o lună întreagă.

— Aşteptam ca Lily să-mi spună singură. Credeam că suntem mai apropiate.

Simt cum îmi crapă plămânii.

— De ce nu mi-ai spus mie? mă întreabă mama.

înghit în sec.

— Sau mie, spune Poppy.

Daisy ridică mâna şi arată spre propria persoană.

— Sau mie!

îmi lipesc degetele de ochi înainte să încep să plâng.

— N-a fost nimic.

Mama îsi umflă nările.

»

— Nimic? O sarcină neplanificată e mai mult decât atât, intervine tata. Ai tot viitorul în faţă, iar copiii îţi vor

■.< Iiiniba pentru totdeauna viaţa. E un lucru pe care nu-l poţi lua înapoi.

I)a, sunt destul de sigură că un copil ne-ar sta în calea stilului nostru de viaţă, motiv pentru care am fost foarte atentă până acum. Nu am puterea de a le povesti totul. Că, dacă ar exista o sarcină, copilul nici măcar nu ar fi al lui Lo.

Mă ridic repede în picioare. Capul stă să-mi plesnească. Simt că plutesc, dar reuşesc totuşi să spun ceva:

— Am nevoie să iau o gură de aer.

— Suntem afară, spune Rose.

Lo se ridică de pe scaun.

— Aer pe care să nu-l respiri şi tu.

Işi pune palma pe mijlocul meu.

— Loren, mârâie Jonathan.

— *Ce?* mârâie şi el.

Privirea i se opreşte asupra whiskyului tatălui său. Invidia şi amărăciunea îi întunecă irisurile de chihlimbar.

— A fost o după-amiază grea, spune tatăl meu. Lily pare palidă. Condu-o înăuntru, Loren.

înainte să se răzgândească vreunul dintre ei, Lo mă ajută să trec de uşile de sticlă şi mă duce în cea mai apropiată baie. Mă prăbuşesc pe scaunul de toaletă.

— De ce a făcut asa ceva?

>

Simt o gheară în piept la fiecare respiraţie. Trag de rochia mea mulată, care mi se lipeşte de coaste. Dacă prietena ei m-ar fi văzut ieşind din clinica pentru sănătate sexuală? Cum puteam explica testele pentru

bolile venerice?

Lo îngenunchează în faţa mea şi îmi pune o lavetă caldă pe frunte. îmi amintesc că i-am făcut acelaşi lucru. în câteva ore, am schimbat locurile.

— Rose poate fi rea, îmi aminteşte Lo.

încuviinţez.

— A suferit.

Aşa se răzbună Rose Calloway pe cineva care i-a făcut vreun rău.

— Voia să-i spun ei prima.

Mă frec la ochi, tremurând din toate încheieturile. Cum va primi Rose vestea că mă culc cu alte persoane? Oare mă va urî după aceea? Nu am nici cea mai vagă idee. N-am dormit nopţi întregi, gândindu-mă la reacţia ei, aşa că am decis că e mai sigur să păstrez secrete activităţile mele nocturne. Mi-am spus că aşa va fi mai uşor pentru toată lumea.

— Respiră, Lil, îmi şopteşte el.

Mă liniştesc treptat, iar el lasă laveta, în schimbul sticluţei sale. După câteva înghiţituri, se şterge la gură cu mâna şi se sprijină de dulapurile de lângă chiuvetă.

— Devine din ce în ce mai greu.

îmi privesc fix mâinile, ca şi cum acolo ar sălăşlui minciunile mele teribile.

— Ştiu, pufneşte el.

Aştept ca el să spună: *Nu mai vreau să mă prefac.*

în schimb, tăcem amândoi mâlc. Foşnetul sticluţei lui şi eu trăgându-mi nasul reprezintă singurul fond sonor al suferinţei noastre.

Cineva bate la uşă, iar Lo bagă sticla la loc în

geanta mea.

— Lily? Pot să vorbesc cu tine? întreabă Poppy.

Lo se uită la mine, întrebându-mă din priviri ce să facă. Dau din cap. Se duce la chiuvetă, punându-şi gura sub robinet. Scuipă apa în vas şi apoi deschide uşa. Poppy îi aruncă un zâmbet cald, matern.

I ii tăi tău vrea să vorbească cu tine. Te aşteaptă în salon.

I.<> trânteşte uşa ieşind. Poppy îşi frânge degetele, iar eu în.i uit fix la podeaua de marmură neagră.

Nu ştiam că Rose are de gând să spună ceva. Mi-a spus de dimineaţă şi m-am gândit că vom avea ocazia să vorbim cu tine înainte de a-i anunţa pe mama şi pe tata.

lini scot pantofii cu toc şi îmi las degetele de la picioare pe marmura rece, nefiind în stare să vorbesc. Poppy umple golul.

— Rose trece printr-o perioadă dificilă. O vede pe Daisy cu cariera ei de model, tu îl ai pe Loren, iar eu sunt ocupată cu fiica mea.

Face o pauză.

— Saks tocmai a rupt colaborarea cu Calloway Couture, ştiai?

Mă încrunt iară să-mi dau seama. Rose a construit Calloway Couture împreună cu mama, ca pe o mică afacere, de când avea cincisprezece ani. Câţiva ani mai târziu, s-a transformat într-o marcă de modă profitabilă, pe care Rose o poate considera opera ei. Eu nu o întreb niciodată nimic despre viaţa ei.

Cu toate acestea, ea găseşte întotdeauna timp să mă întrebe despre a mea.

— Am încercat să te sun, continuă Poppy. Timp de două luni nu mi-ai răspuns la telefon. Nici Lo nu a răspuns. Dacă Rose nu trece pe la mine şi nu mă asigură că eşti în viaţă, uneori mă întreb...

Vocea ei devine gravă.

— Uneori cred că ne-ai eliminat din viaţa ta.

Nu îndrăznesc să mă uit la ea. Lacrimile îmi înţeapă ochii, mă ard, dar le înăbuş. *E mai uşor aşa,* îmi reamintesc. *E mai uşor dacă ei nu ştiu nimic. E mai uşor să dispar.*

— Şi eu am fost la facultate şi ştiu că viaţa ta socială şi studiile pot lua faţa familiei, dar nu trebuie să ne elimini complet din viaţa ta.

Se opreşte din nou.

— Maria are trei ani. Mi-ar plăcea să faci şi tu parte din viaţa ei. Eşti bună cu ea, atunci când eşti prin preajmă.

Face un pas nesigur spre mine şi-mi întinde mâna.

— Sunt alături de tine. Vreau să nu uiţi asta.

Mă ridic tremurând şi o las să mă cuprindă în braţe şi să mă strângă cu putere.

— îmi pare rău, murmur eu.

îşi trage nasul şi lacrimile ei îmi cad pe spinare. După ce mă desprind de ea, inspir profund.

— Mulţumesc, Poppy.

Cuvintele ei m-au învins, alungând orice urmă de rezistenţă. Eu nu am nimic de oferit, nicio consolare. Mă simt ca o carapace goală, aşteptând ca acel crab

pustnic care locuieşte aici să se întoarcă acasă.

Capitolul 5

trupuri la întâmplare şi de senzaţii carnale. încerc să mă ţin de cuvânt şi să le răspund la telefon surorilor mele (încă mă gândesc în privinţa părinţilor), dar, uneori, telefonul meu fugar se comportă ca un adolescent anxios şi dispare din peisaj. De obicei, sunt prea absorbită de preocupările mele lascive ca să-mi pese.

în plus, am o scuză pentru a-mi ţine telefonul închis.

Şcoala.

Cursurile de afaceri şi de economie de la Penn îmi mă-

>

nâncă tot timpul. Poate c-ar fi trebuit să-mi aleg o specializare mai uşoară, dar talentele mele încep şi se termină cu momitul băieţilor în pat. Şi majoritatea fetelor reuşesc acolo unde reusesc eu.

>

Viaţa ar avea mai multă logică dacă aş fi un geniu artistic sau muzical. Aş avea o direcţie, un scop. Atunci, poate că viitorul meu n-ar mai părea atât de pustiu.

Pentru că talentele mele artistice se limitează la desene schematice şi fluierat, rămân cu statistica. La prânz, mă aşez lângă Lo în ultimul rând din sală. Economia Managerială şi Teoria Jocurilor – chestia asta chiar există. Şi eu înţeleg cam 1,111% din prelegerea searbădă a profesorului.

Lo îşi pune picioarele pe scaunul gol de dedesubt, în timp ce eu iau febril notiţe pe laptop, apăsând hotărâtă în taste. Obosesc de atâta scris după câteva minute. Se mai întâmplă. Aşa că deschid o altă fereastră şi mă uit pe site-urile mele preferate.

Casc ochii de bucurie. Kinkyme.net tocmai a încărcat un videoclip cu un fotbalist profesionist (o vedetă porno) şi o admiratoare (o altă vedetă porno) în poziţii porcoase. Privesc cum el îi mângâie gâtul şi i-o trage în duşul de la sala de sport. Doamne, ce sexy!

Filmarea se derulează pe muteşte, desigur, dar respiraţia mea se opreşte în timp ce tipul o încolţeşte pe admiratoare, lipind-o de gresia fierbinte şi umedă.

Colegii izbucnesc în râs, iar eu ridic violent capul din computer, cu obrajii înflăcăraţi.

Nimeni nu se uită la mine.

Ochii lor sunt aţintiţi asupra profesorului. Acesta

mai face o glumă despre KeŞha şi despre sclipici, o digresiune haioasă. înghit în sec. OK, mintea îmi joacă feste. Restrâng fereastra şi deschid din nou notiţele.

1 o îşi roade capătul pixului, fără să fie atent nici la stu- «li-nţi, nici la profesor. Citeşte cea mai recentă revistă de benzi desenate cu X-Men pe iPad şi bea dintr-un termos.

- Nu-ţi împrumut notiţele, îi reamintesc în şoaptă.

— Nici nu le vreau.

la o înghiţitură zdravănă din băutura sa alcoolizată. Cred ia l-am văzut preparând un amestec de suc de portocale, lămâie şi whisky în această dimineaţă – ceva absolut greţos. Mă încrunt.

— Şi cum ai de gând să înveţi?

— O să improvizez.

Aşa spune mereu. Sper să pice. *Ba nu, nu sper.* Ba da, sper. Intr-un fel. În timp ce pe mine mă înlemneşte anxietatea, el se relaxează pe locul lui.

— Chiar vrei să-l scoţi din minţi pe taică-tău? îl întreb.

La prânzul de săptămâna trecută, Daisy mi-a spus că tatăl lui l-a luat deoparte şi au discutat despre note şi i-a pus în vedere să aibă mai multă grijă cu mine. Mi-a povestit că era furios, ceea ce ar putea fi în întregime adevărat. L-am văzut pe Jonathan Hale apucându-l pe Lo de ceafa ca pe un căţeluş şi strângându-l atât de tare, încât Lo se contorsiona de durere până când i-a dat drumul. Nu cred că-şi dădea seama de forţa sa, de durerea din ochii lui Lo.

— Va găsi oricum un lucru pentru care să fie supărat, Lil, şopteşte el. Dacă nu e vorba de şcoală sau de tine, e vorba de viitorul meu şi de Hale Co. Nu mă

poate trimite la nenorocita aia de şcoală militară dacă sunt adult. Deci ce-o să-mi facă? O să-mi retragă fondul fiduciar? Cum altfel o să-mi pot întreţine viitoarea soţie?

Nu pot vedea acel viitor. Cel în care minciunile noastre ajung până la căsătorie. Şi, după tonul său amar, nici el nu cred că şi-l imaginează. îmi ling buzele uscate şi-mi îndrept din nou atenţia la profesor. Am pierdut informaţii preţioase cu acea conversaţie şi nu am niciun prieten în clasă căruia să-i cer notiţele. încep să tastez din nou, în ritm grăbit.

După câteva minute, Lo oftează de plictiseală şi mă împunge în coaste.

— Ai făcut sex cu cineva din sala asta?

— Ce-ţi pasă ţie?

încerc să fac mai multe lucruri în acelaşi timp şi să mă concentrez şi asupra cursului. Micuţa fereastră din partea de jos a ecranului îmi distrage şi ea atenţia: *Fanii Plăcerilor Profesioniste, vezi video complet AICI.*

— Mai am puţin şi adorm.

Huh? Mă concentrez să evidenţiez un rând în notiţele mele.

> I

— Atunci, de ce-ai mai venit?

— Prezenta contează zece la sută. Chestia asta chiar o

>

pot controla.

îşi lasă umărul spre mine. îi simt căldura aproape de mine şi bicepsul tare pe carnea mea moale. O respiraţie îmi moare în piept.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

îmi trec privirea peste cele o sută de trupuri adunate în amfiteatru. Mă opresc asupra unui tip scund, cu păr şaten şi cu şapcă. Acum doi ani. La el în apartament. Poziţia misionarului. îl zăresc pe altul, cu păr aproape negru, legat într-o coadă scurtă la spate. Acum cinci luni. în vechiul lui VW. Invers călare. Momentele îmi revin dureros în creier, dar mi se face un gol în stomac din cauza răspunsului la întrebarea

Im I o. I)intr-o clasă de o sută de persoane, eu m-am culcat . u < <1 puţin doi băieţi. Ce spune asta despre mine? *Târfa, > iin'it.* Inii imaginez deja cum m-ar condamna oamenii.

Şi lotuşi, mă uit iar la acea fereastră micşorată de pe cal- 111I.IIOI şi mă simt cuprinsă de fiori.

Deci? insistă Lo.

Habar nu am, mint eu.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Habar nu ai?

înainte să-i pot descifra expresia, îmi zâmbeşte cu umor .unar bine cunoscut.

— Hai că eşti amuzantă.

— Trebuie să ţi-o tragi, îi răspund.

Gândeşte-te mai bine la viaţa ta sexuală inexistentă.

— Şi tu trebuie să bei ceva.

— Ha. Ha. Ha.

— Tu ai început.

Bat în taste şi el se îndepărtează, luându-şi bicepsul cu el. Atmosfera s-a răcit brusc. Inspir profund şi încerc să nu mă gândesc la golul din pântec sau la locul fierbinte dintre picioarele mele.

Degetul îmi scapă, atingând o tastă la întâmplare.

— Ahhh, iubito, acolo, ACOLO!

întreaga încăpere amuţeşte. Şi toate capetele se întorc în spate, spre sursa zgomotelor de natură sexuală, adică spre mine.

O, Doamne! Filmul meu porno rămâne deschis, dar volumul creşte pe măsură ce sportivul profesionist ajunge la orgasm. Ea geme. El geme. Apăs pe taste cât

de repede pot, dar computerul meu extinde fereastra cu pornografie şi nu mă ascultă când încerc să ies de-acolo.

Lo îşi duce mâna la gută, străduindu-se cu disperare să-şi ascundă zâmbetul.

— Trage-mi-o în fund. Te rog, te rog!!! Ahhh! strigă fata.

ÎNCHIDE-TEH! ţip în sinea mea. Nu, computerul meu a decis să se răzvrătească împotriva inteligenţei umane. Aşa că trântesc ecranul şi închid ochii, rugându-mă să mă pot teleporta. Ştiu că se poate.

— AaaahhhhhhHHHHHH!

îmi îngrop capul în braţe. În cele din urmă, zgomotul se stinge, lăsând sala de lectură într-o tăcere profundă şi stânjenitoare. Trag cu ochiul peste braţul meu transformat în fortăreaţă.

>

— Am un virus, mormăi şi mă strâmb, prea jenată să reformulez şi să spun: „calculatorul meu are un virus”.

Sprâncenele dese ale profesorului se preschimbă într-o linie dură – nu e deloc încântat.

— Ne vedem după cursuri.

Oamenii îmi aruncă priviri piezişe, iar pielea mea se colorează în purpuriu de ruşine.

Lo se apropie din nou de mine, dar prezenţa lui masculină nu mă mai ispiteşte. Mă simt ca electrocutată.

— Nu ştiam că te uiţi la pornografie anală.

încearcă să mă înveselească, dar eu nici măcar să râd nu mai pot. O armată de furnici de foc tocmai mi se târăşte pe corp.

— Sunt moartă, murmur, apoi mă trăsneşte un gând îngrozitor. Dacă află părinţii mei?

— Aici nu suntem la liceu, Lil.

('uvintele lui nu mă fac să mă simt mult mai bine. îmi IH ivesc fix palmele şi mă retrag în mine însămi. Umerii mi •.<• pleoştesc şi-mi las capul în jos.

Hei.

I.o îmi ridică uşor bărbia ca se uite în ochii mei, cu o expresie plină de înţelegere şi de empatie. încep să mă relaxez.

— N-o să-ţi sune părinţii. Eşti adultă.

E greu să nu uit asta când mama şi tata se agaţă de viitorul meu cu atâta insistenţă şi încăpăţânare.

— Cât de des ţi-o tragi în fund? glumeşte Lo, zâmbind strâmb.

Gem şi-mi îngrop din nou capul între braţe, dar surâd vag, pe ascuns.

După încă o jumătate de oră în care mă feresc ca de naiba de propriul calculator şi am luat notiţe în ritm de melc, cursul ia sfârşit. Oamenii profită de ocazie pentru a arunca o ultimă privire spre mine în timp ce se ridică şi pleacă, de parcă ar vrea să-şi întipărească în memorie imaginea Fetei Care Se Uită la Filme Porno (la ore).

Mă ridic şi mâinile îmi tremură pe lângă corp. Lo îmi dă rucsacul, iar eu mi-l pun pe umăr. Palma lui îmi atinge talia pentru o secundă, în timp ce spune:

— Ne vedem mai târziu. Poate luăm prânzul când ai tu pauză.

încuviinţez, iar el se îndepărtează, lăsându-mă să mă întreb dacă gestul lui a fost voit sau involuntar. Dacă a intenţionat cu adevărat să-mi atingă şoldul sau dacă a fost o mişcare inconştientă, studiată în toţi aceşti ani de prefăcătorie.

Partea înfricoşătoare este că aproape am sperat să fie adevărat.

II privesc cum dispare cu rucsacul lui JanSport vechi, aproape gol. Fără caiete. Fără pixuri. Fără calculator. Doar cu un iPad, un telefon şi un termos în el. Merge fără griji, Iară să-i pese, lovind cu palma pragul de sus al uşii, la ieşire. Ceva din firea lui sigură pe sine, din lipsa lui de grabă, mă hipnotizează.

— Numele?

Ies din transă. Profesorul stă la catedră, aşteptându-mă.

— Numele dumneavoastră? mă întreabă din nou, la fel de laconic.

Işi strecoară laptopul în servietă. Studenţii pentru următorul curs încep să intre în sală, iar profesorul lor şterge tabla plină de probleme de economie. Mă apropii de podium.

— Lily Calloway.

— Lily, spune el sec, luându-şi servieta de pe masă. Dacă nu poţi să aduci la ore un calculator care funcţionează, atunci trebuie să iei notiţe cu pixul, pe hârtie. Data viitoare când se va întâmpla asta, voi impune acest lucru tuturor. Nu vrei să fii fata care le

răpeşte tuturor acest privilegiu.

Nu, nu vreau. Am un singur prieten, aşa izolat cum e el, dar asta nu înseamnă că vreau să-mi fac duşmani.

— îmi pare rău, spun.

El dă din cap şi pleacă Iară să adauge nimic.

Capitolul 6

cu greu în holul complexului Drake. Tocurile mele bocăne

pe marmura crem. Mă dor toţi muşchii din cauza faptului că m-am înghesuit în garderobă, la teatrul de balet. Am stat lângă Rose şi Poppy, în total, vreo zece minute. Apoi am dis

părut în căutarea unui tip care mă privea insistent la casa de bilete. După ce ne-am tras-o, m-am întors la locul meu şi ele nici nu observaseră că fugisem de la mult-plănuita noastră întâlnire între surori. Tot restul spectacolului, mi-am imaginat cum mi-o trag cu balerinii – cum îi duc acasă la final. După ce cortina s-a lăsat, o mare parte din mine îşi dorea să se ducă să găsească unul disponibil, dar eram cu surorile mele.

Eram cu ele şi mă gândeam la sex. Sunt o idioată.

Intru în liftul auriu şi apăs pe butonul etajului de sus, cu dureri de spate. Chiar trebuia să mă trântească de cuier?

înainte ca liftul să se închidă, un bărbat intră în grabă, strecurându-şi degetele între uşile care se deschid la loc. Gâ- fâie şi trage aer în piept, iar eu îl privesc cum îşi trece o mână prin părul castaniu şi des. Apasă pe butonul etajului de sub mine şi începem să urcăm.

Mă uit după verighetă. Nu are. Costumul său de culoarea cărbunelui pare scump, iar ceasul său de aur îmi confirmă bănuielile. Are undeva între 20 şi 30 de ani. Avocat, presupun. Dar nu-mi pasă prea mult de asta. Nu când trupul lui pare dur, tonifiat şi puternic.

Asta e partea cea mai uşoară. Să nu-l cunosc. Să-mi las pasiunile să mă consume pentru o singură clipă. Asta e ceea ce ştiu să fac cel mai bine. Mă simt din ce în ce mai încrezătoare, închid ochii şi inspir profund, căzând pe gânduri.

îmi cercetează cu o privire sexy picioarele goale, care se întrezăresc sub rochia albă, elegantă, cu spate gol. îmi dau încet jos haina neagră şi mă foiesc sugestiv. îmi vede foarte bine mijlocul, partea aceea golaşă şi dornică de a fi strânsă în braţe.

»

Mă sprijin de peretele liftului, respirând încet şi încordat. Trupul lui se lipeşte de mine, iar palmele

acelea mari îmi întâlnesc şoldurile subţiri. Coboară spre coapsă, spre locul dintre picioarele mele. îi văd erecţia. încerc să gem, dar sunetul îmi rămâne în gât, în timp ce mă ţin cu mâinile de perete. Reuşeşte să mă pătrundă. *Da.*

Degetele i se strâng în jurul taliei mele, trăgându-mi rochia mai sus. Cu o mână mă ţine de umăr, pentru a mă penetra mai adânc. Şi cu o ultimă împingere...

Bing.

I)cs< hid ochii brusc şi mă înroşesc din cauza, fanteziei

> >

dm mint ea mea. Tipul ăla habar n-are că mi l-am imaginat 1.1* jiul prostii cu mine. Rămân lipită de perete, cu mâinile v.li.ite în buzunarele hainei şi cu răsuflarea la fel de încordată.

Bărbatul nici nu se uită înapoi, nici măcar nu ştie că sunt ai olo. Iese pe uşile liftului, care se deschid în forţă.

fantezia mea a construit tensiunea, dar nu a apucat s-o şi (•libereze. Când uşile se închid, mă lovesc cu ceafa de perete. *< t- proastă eşti, Lily.*

Ajung pe holul etajului la care locuiesc. Chiar acum, îmi doresc să mă întorc în vremea liceului. Atunci făceam sex probabil o dată pe lună. îmi ocupam majoritatea timpului cu filme porno şi cu propria imaginaţie. Acum, foarte puţine chestii mă excită cu adevărat, iar când găsesc un lucru care mă excită mă gândesc la el în permanenţă. Abia dacă pot rezista o zi întreagă fără să fiu satisfăcută de nişte mâini şi de un corp de bărbat care să zvâcnească în ritm cu mine.

Ce este în neregulă cu mine?

îmi arunc cheile în coşul de lângă uşă, îmi agăţ haina în cuier şi-mi dau jos pantofii cu toc, încercând să nu mă gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Mirosul de scotch persistă în aer. în timp ce mă îndrept spre uşa camerei mele, trec pe lângă dormitorul lui Lo şi mă opresc brusc.

— Hei, chicoteşte o fată. Nu...

Şi geme. *Geme.*

Ce-i face oare? Acest gând înspăimântător pune stăpânire pe mine şi îmi muşc unghiile, imaginându-mi-l pe Lo.

Mâinile lui pe picioarele mele, mâinile mele pe pieptul lui, buzele lui peste ale mele, buzele mele peste ale lui. *Lily,* respiră el, strângându-mă în braţe cu putere. Se uită la mine cu acei ochi de chihlimbar, plini de pasiune. Şi ştie exact ce să facă pentru a mă face...

— Ah... Doamne!

Tipa începe să ţipe, în timp ce el găseşte acel loc potrivit. E bun la pat, iar eu mă trezesc că-mi doresc ca fata să plece. Ce contează că e o fată la el în cameră? I-am spus că trebuie să facă sex. Şi asta face. Ar trebui să mă bucur că, în sfârşit, şi-o trage.

Dar nu dau pe dinafară de fericire.

îmi reprim sentimentele care încep să fiarbă şi să mă deruteze. Mă strecor în camera mea, gata să fac un duş. Telefonul meu bipăie şi deschid mesajul.

Nu uita, mâine mergem să ne cumpărăm rochii.

Mulţumesc că ai venit în seara asta. Te iubesc. – *Poppy*

Cumpărăm rochii. A, da. Pentru gala caritabilă de Crăciun. Deşi mai sunt câteva luni bune până atunci, fetele vor să-şi găsească ţinutele perfecte pentru acest eveniment. Inclusiv bijuterii, pantofi cu toc şi poşete-plic. întregul proces va dura ore întregi, dar voi fi acolo.

Poc, poc, poc.

Tăblia patului lui Lo. Lovindu-se de peretele meu. Mi se pune un nod în gât şi răsfoiesc lista de contacte, nehotărâtă ce firmă de escorte să aleg. După ce ultimul gigolo a transformat o activitate fizică într-una emoţională, am evitat orice interacţiune cu bărbaţii plătiţi ca să mi-o tragă.

îmi arunc telefonul pe plapuma mea mov.

Poc, poc.

I >n it- Li duş, încerc să-mi reamintesc. Da. Mă îndrept în li.ii.i mea.

/ |>t. Poc. Poc.

I În.imiie Dumnezeule!

I'uincsc apa fierbinte, îmi scot hainele, intru în duş şi i< lud ochii – încercând să mă gândesc la altceva decât la ■x. .Şi la Loren Hale.

Capitolul 7

1[6],sezlong tâct&uwi din holul cabinei de probă, înconjurată de o grămadă de oglinzi şi de rafturi cu rochii. Unele dintre ele costă mai mult şi
I >
decât rochiile de mireasă.

În timp ce surorile mele probează nişte minunăţii lungi, drapate, în culori potrivite iernii, eu veghez zecile de pungi de cumpărături cu bijuterii şi pantofi. După ce mi-am cumpărat o rochie de culoarea prunei, cu mâneci din dantelă – prima mea alegere –, nu mai trebuie să mă chinui să mă gândesc cu ce o să mă îmbrac la gala caritabilă. Rămân bucuroasă afară, uitându-mă la un tip drăguţ de pe scaunul de alături. Işi tot răsuceşte inelul de pe deget şi se uită la ceas, aşteptându-şi soţia aflată într-o cabină de probă cu perdele, în stânga celei a lui Rose.

UI l'I NDI-NT
DEŢINE

Nu sunt o susţinătoare a infidelităţii, a adulterului, a înse- latului, cum vreţi să-i spuneţi. Niciodată nu m-am cuplat

inirnţionat cu un bărbat căsătorit şi nici acum nu plănuiesc ■. <> lac, dar să mă uit la ceva ce-mi place... nu contravine K'l'jililor mele.

()ricum, nu mă pot abţine. Are o barbă scurtă, genul prin < .ne ţi vine să-ţi plimbi mâinile. Ochii lui de un verde-des- i liis nu se uită prea departe. Aşa e cel mai bine, presupun, d.ii o mare parte din mine vrea ca şi el să se uite la mine. Să se ridice şi să vină...

— Vai, ce urâtă e!

Sar cât colo în momentul în care Daisy iese din cabina ei sie probă. Se îndreaptă spre oglinzile din hol şi face o mică piruetă. Mă strâmb. Da, funda mare de pe fundul ei nu-mi place. Culoarea verde-vomă nici atât.

— Este hidoasă, aprobă Rose, dând perdelele laoparte şi venind lângă noi.

— Ah, mie îmi place rochia ta! exclamă Daisy.

Rose se uită în oglindă, la rochia ei de catifea albastră. Ţesătura se strânge la bust şi îi pune perfect în valoare silueta subţire.

— Tu ce părere ai, Lily?

Ne-am împăcat după porcăria cu „sarcina”, de la prânzul în familie. Rose şi-a cerut scuze la micul-dejun, într-o dimineaţă, la mine acasă. A venit cu de toate – cu covrigi, preferaţii mei, şi apoi am spus şi eu că-mi pare rău. Pentru că nu am fost mai mult alături de ea. Aşa funcţionează relaţia noastră. Eu o

dezamăgesc. Ea mă iartă, dar nu uită niciodată, şi aşa mergem mai departe.

— Stă frumos pe tine, dar la fel stăteau şi ultimele cincisprezece rochii.

Vocea lui Poppy se aude din cabina ei de probă.

— Pune-ţi braţul aici. Nu mai fi atât de dificilă.

Ea oftează epuizată. După câteva secunde, apare în hol cu o fetiţă brunetă care se zbate în toate direcţiile.

— Vai, Maria, cât eşti de drăguţă! spune Daisy, atingând rochia roz cu dantelă şi colanţi albi a fetiţei.

Poppy o convinge în cele din urmă pe Maria să se calmeze, lipită de şoldul ei.

— Cum spui? o întreabă Poppy pe fiica sa.

— Mulţumesc, mătuşică.

Işi bagă degetul mare în gură, iar Poppy i-l scoate imediat de-acolo.

— Eşti prea mare pentru asta.

Are trei ani, iar membrii familiei Calloway trebuie să se specializeze în mersul la oliţă, mersul pe jos, citit, ortografie şi scris înaintea altor copii, ca nu cumva să ne transformăm în oameni normali.

Rose se apropie de mine, îndepărtându-se de Maria, care o face să se strâmbe. Ura ei faţă de copii este chiar haioasă. Zâmbesc în timp ce ea suferă, iar acum, că a observat asta, voi fi probabil ţinta unui val de răutăţi.

— Cu cine vii? mă întreabă ea.

Ah. Nu e prea grav.

— Cu Lo, normal.

Zâmbesc şi mai larg.

— întrebarea mai bună este cu cine vii tu.

Rose se luptă constant pentru dreptul de a veni neînsoţită la evenimente, deoarece niciun tip nu se ridică vreodată la standardele ei imposibile.

Dar mama insistă ca ea să aibă întâlniri, crezând că, dacă vii fără însoţitor, pari ieftină şi nedorită. Lucru cu

care eu nu sunt de acord – Rose, chiar şi mai puţin decât mine. Lupta i u mama mă epuizează, iar pentru ca Rose să cedeze, mama trebuie să verse lacrimi. Rose urăşte lacrimile aproape la fel de mult cum urăşte copiii.

— O să văd.

De obicei îl ia pe Sebastian, băiatul acela frumos, dar se pare că anul acesta o lasă baltă pentru iubitul lui. Am ascultat-o plângându-se de asta săptămâna trecută şi cred că nu mai are chef să pornească aceeaşi conversaţie. Daisy intervine şi ea:

— Eu probabil că vin cu Josh.

Mă încrunt.

— Cine e Josh?

îşi strânge părul şaten într-o coadă la spate.

— Prietenul meu. *De şase luni,* subliniază ea, cu o voce relaxată.

— îmi pare rău, îmi cer eu scuze. Eu doar…

Nu sunt niciodată acasă ca s-o văd pe sora mea. Sau pe iubitul ei.

Şi nici nu ascult ce mi se povesteşte.

— E-n regulă.

Ştiu că nu este.

>

Ea ridică din umeri şi dispare în cabina de probă, pentru a scăpa de monstruozitatea cea verde. Rose îmi aruncă o privire rece.

— Cu cine crezi că şi-a trimis mesaje toată ziua?

Şi-a trimis mesaje?

— Cu tata? presupun eu.

Rose îşi dă ochii peste cap într-un mod dramatic.

Maria îşi aruncă balerinul în mine. Doamne!

— Maria! exclamă Poppy.

Rose râde zgomotos. Cred că e prima dată când un copil o face să zâmbească. Şi a facut-o aruncând în mine cu un pantof!

— Sunt tâmpiţi!

Rămân cu gura căscată. Oare m-a făcut proastă? Chiar aşa de supărată e toată lumea pe mine? Chiar şi copilul ăsta?

— Nu folosi cuvântul ăsta, o mustră Poppy. Spune-i lui Lily că-ţi pare rău.

— Urăsc pantofii ăştia!

Aşa, bine. Măcar mai e cineva care încă mă iubeşte.

— Tâmpiţi, tâmpiţi, tâmpiţi, tâmpiţi!

— Ce zici de ăştia?

Arăt spre o cutie cu balerini argintii, cu sclipici roz. Maria face ochii mari şi se linişteşte. Ii zâmbesc.

> >1

— Sunteţi sigure că nu e copilul lui Rose? Ii arunci o pereche de Prada şi tace mâlc.

Lui Rose îi piere râsul.

— Ce haios! spune Poppy. Mă duc s-o duc pe Maria la baie.

O s-o plesnească. Mama ne ameninţa pe vremuri cu o lingură de lemn. Astea dor rău, ca să ştiţi. Sunt al naibii de înfricoşătoare şi am învăţat să tac în public, temându-mă de mânia mamei şi de bătaia cu un tacâm de gătit ciorba.

— Poţi să ai grijă de dulapul meu, Lil? Poşeta mea e acolo.

— Da, sigur.

După ce Poppy dispare din peisaj, Rose mută câteva

genţi şi-şi găseşte un loc lângă mine.

— Deci Loren e de vină?

Mă încrunt.

— Poftim?

Mă priveşte fix cu ochii ei galben-verzui.

— Te ţine departe de noi?

Stomacul începe să mă usture. Dacă Lo mă ţine departe de ei? Vreau să râd sau să plâng sau să ţip, orice – poate chiar să le spun adevărul adevărat. *Nu te pot strecura în programul meu plin cu partide de sex, pentru că n-ai înţelege.*

— Nu e vorba de Lo. Sunt ocupată, uneori prea ocupată şi pentru el.

— Nu mă minţi, nu-i aşa?

Mă uit la mâinile mele, care tremură puţin, dar mă îndoiesc că ea va sesiza. Scutur din cap.

— Nu.

După o tăcere prelungită, spune:

— Lam spus mamei că la Penn îţi va fi prea greu. Bineînţeles că nu m-a ascultat. La Dalton nu erai un elev-model.

Am râs, pentru că era puţin spus.

— Aveam note de rahat.

Academia Dalton m-a pus la grea încercare în multe feluri. Fără realizările familiei mele, n-aş fi fost niciodată acceptată într-o şcoală de Ivy League. Asta e clar.

— îmi amintesc că ţi-am completat cererile de înscriere, spune Rose cu buzele strânse, dar are o anume strălucire în ochi, ca şi cum acel moment i-ar fi

unul drag.

Eu abia dacă mi-l amintesc. Probabil că navigam pe internet sau mă uitam la filme porno. Mă gândeam la sex.

— Te-ai descurcat de minune, spun. Am intrat.

— Ce folos? Ai ales Penn, nu Princeton.

Se ridică şi se preface că se admiră în oglindă, dar îmi dau seama că încearcă să-şi ascundă adevăratele sentimente.

Ne-am certat mult când am luat decizia de a merge la facultate cu Lo, şi nu cu ea. Niciodată nu mi-a spus că vrea să fie colegă de cameră cu mine, dar Poppy mi-a spus mai târziu că Rose începuse deja să aleagă veselă şi mobilă pentru un apartament din afara campusului, în care spera că vom locui amândouă.

La acea vreme, am dat vina pe Lo pentru alegerea mea, spunând tuturor că el nu fusese acceptat la Princeton. Bineînţeles că fusese, dar cum puteam să mă bucur de libertate şi să locuiesc în imediata apropiere a lui Rose în acelaşi timp? Nu puteam. Ar fi aflat despre toţi amanţii mei. I s-ar fi făcut scârbă de mine şi m-ar fi eliminat definitiv din viata ei. N-as

> » » putea suporta această respingere. în niciun caz din partea ei. Nu din partea unei persoane pe care, pur şi simplu, o ador.

Spun foarte încet:

— îmi pare rău.

Parcă nu fac altceva decât să-mi cer toată ziua scuze. Rose se uită în gol. E complet indescifrabilă.

— E în regulă. Mă duc să probez rochia aia neagră.

Se strecoară după perdelele cabinei, lăsându-mă singură.

Mă rog, nu total singură.

Mă uit spre celălalt şezlong victorian.

Inima mi se scufundă. E gol. A plecat. Grozav! Acum nici măcar nu mai am la cine să mă uit.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul blugilor. îl scot şi mă încrunt la numărul necunoscut. Hmm. Deschid mesajul.

Vrei să ieşim împreună[9] – *215-555-0177*

Trebuie să fie vreun tip căruia i-am dat numărul meu la beţie, după ce ne-am cuplat. De obicei nu divulg informaţii, având în vedere faptul că-i face să se ataşeze de mine şi să mă urmărească.

Zâmbesc vag, întrebându-mă cine ar putea fi. Entuziasmul acesta mă uimeşte. Dacă eram beată când ne-am întâlnit, probabil că nici nu mi-l voi aminti. Anonim. Practic, va fi ca o primă întâlnire. Iau o hotărâre.

Unde vrei să ne întâlnim?

4; deyfo de d&Urtfiții

trezesc

durere de cap şi ameţeală. Se pare că mi-l aminteam vag pe tipul din mesaj, nu îndeajuns însă pentru a avea o imagine mentală pozitivă. Ii place băutura şi m-a tot bătut la cap să beau tequila. Dar încă îmi amintesc zvâcnetul din piept, bătăile inimii mele când am ajuns la uşa lui, în timp ce băteam şi aşteptam să răspundă, să mă lase să intru şi să ne-o tragem în toate felurile posibile. Sexul anonim – Iară să ştiu cum va arăta tipul de dincolo de uşă – îmi plăcea foarte, foarte mult.

Stau nemişcată, după ce adrenalina dispare şi după ce m-am căptuşit cu o mahmureală infernală, şi mă-ntreb ce-o face Lo. Nu l-am mai văzut de când filmul meu porno a răsunat în tot amfiteatrul. Mi-am petrecut pauza de prânz învăţând în ultimul moment pentru un

test şi nu m-am întâlnit cu el în campus, iar sâmbăta mi-a fost ocupată cu rochii, cu pantofi şi cu surorile mele. Nici măcar nu ştiu ce a făcut sau pe unde a fost, ceea ce nu e ceva neobişnuit. Nu suntem împreună tot timpul. Ne mai despărţim ocazional. Cred.

Mă dau jos cu greu din pat şi-mi pun pe mine un tricou larg şi nişte pantaloni scurţi de blugi. Vreau să-l întreb despre fata pe care a adus-o acasă. Poate îmi va spune ce i-a făcut. Ar fi ciudat?

Ies pe hol şi încremenesc când aud un râs uşor, care vine de la bucătărie. Râsul unei fete.

Mă încrunt şi mai tare. E vorba de aceeaşi fată? Nu, nu are cum. Mi se face un gol în stomac. Aşa să fie? Şovăind, mă apropii şi mai mult, apoi îngheţ în faţa uşii.

— Eşti un bucătar bun, spune fata, cu glas familiar.

Nu ştiu de ce am presupus că a avut o aventură de-o noapte, ca mine. De ce aş fi presupus asta? A rămas peste noapte. *Şi vineri, şi sâmbătă.*

Lo umblă prin bucătărie, pregătind două Bloody Mary şi amestecând ouă pe aragaz. O cercetez cu atenţie pe fata care stă cu picioarele încrucişate pe scaunul de la bar, purtând maioul lui cu Clash. Sânii mari îi ies de o parte şi de alta, pe sub maioul gri, şi i se văd chiloţii roşii.

E blondă natural, cu părul ud, ca şi cum tocmai ar fi făcut duş. Chiar şi fără machiaj, pare o fată normală, cu care te culci şi pe care apoi o duci acasă la părinţi.

Mi se face şi mai multă greaţă.

Lo pune ouăle pe două farfurii. Când ridică privirea, observă, în sfârşit, că stau acolo ca o ciudată.

— Bună, Lily! spune, arătând spre blondă. Ea e Cassie. Cassie flutură uşor din mână.

>

— Bună!

îi zâmbesc, dar pe dinăuntru mă ofilesc. E drăguţă.

— Vrei să mănânci? mă întreabă Lo.

Se comportă ca şi cum asta ar fi ceva normal. Să aducă acasă o fată. Să-i spună pe nume. De când învăţăm numele oaspeţilor noştri? Nicidecum. Bine, asta e mai mult regula mea, dar cred că ar trebui să se extindă şi în privinţa lui Lo. Aşa a fost de când am intrat la facultate.

— Nu, mormăi eu.

Fac un gest spre holul din spatele meu.

— Mă duc să... – *mă scufund în mila faţă de propria-mi persoană* – ... fac un duş.

Pornesc pe holul întunecat, retrăgându-mă spre senzaţia de siguranţă pe care mi-o oferă camera mea. OK, faza asta a fost ciudată. Şi eu am fost ciudată. întreaga situaţie a fost extrem de ciudată. Aşa simte şi Lo în privinţa mea când aduc bărbaţi acasă? Alung acest gând. Bineînţeles că nu. Eu nu mă afişez cu băieţii ăia şi nici nu-i testez ca să văd dacă sunt buni de iubiţi. îi părăsesc aproape imediat.

Un singur lucru mă poate face să nu mă mai gândesc la Lo. Mă schimb rapid într-o rochie neagră şi-mi pieptăn părul care, din fericire, nu s-a îngrăşat prea tare. După ce mă parfumez şi îmi pun o pereche de cizme, îmi iau telefonul şi las trei mesaje, toate către numere anonime, să-mi dicteze soarta.

Din păcate, trebuie s-o iau prin bucătărie ca să ajung în hol şi apoi la uşă. încerc să-mi pun ochelari invizibili când trec, pentru că ţinta mea finală este ieşirea. *Dă-i bice, dă-i bice!*

— Unde te duci? întreabă Lo, aparent curios.

— Afară.

Iau un set de chei din coş şi apoi le arunc la loc înăuntru.

Nu trebuie să-l duc nicăieri cu maşina, din moment ce o ,u c pe Malibu Bărbie lângă el.

Aşa că azi o să mă îmbăt. Poate că voi chema şi un taxi.

— Am făcut ceva? se aude şuşotitul lui Cassie din bucă- i.irie, înainte să plec.

Aştept liftul. Lo apare pe holul sinuos. încă nu mă pot uita în ochii lui. Sunt nejustificat de furioasă, ceea ce face ca întreaga situaţie să fie mult mai rea.

— Ce ai?

Apăs de încă trei ori pe butonul incandescent.

— Lily, uită-te la mine.

Lo mă prinde de braţ şi mă trage spre el. Mă uit în sfârşit în ochii lui calzi, ca de chihlimbar, acum plini de confuzie şi furie.

— Ce naiba se întâmplă? Te porţi ciudat.

— Te-ai combinat cu ea?

Se încruntă cu duritate. Oare crede că sunt geloasă? Afzz *sunt?* A, Doamne.

— Despre asta e vorba? O cunosc de două zile, ce naiba! spune el. Tu eşti cea care mi-a spus că trebuie să fac sex, mai tii minte?

>

Bine, pot să-mi smulg corzile vocale?

— Ţin minte, dar credeam că aţi avut o aventură de

o noapte şi că ai terminat-o cu ea.

Asta a sunat ca naiba.

— Eu nu sunt ca tine.

Mi se pune o gheară în piept. Toate astea mă dor mai mult decât ar trebui. Mi-a spus, de-a lungul timpului, lucruri

mult mai adevărate şi mai răutăcioase. îi evit privirea din nou, aţintindu-mi ochii în jos. îmi pune o mână pe umăr.

— Hei, îmi pare rău. Vrei să vorbeşti cu mine, te rog?

— Mi-e frică, spun eu primul lucru care-mi vine în minte. Nu prea ştiu ce simt. Sunt confuză, furioasă, supărată. Dar scuzele încep să mi se prelingă de pe buze – scuze pe care mi le-am întipărit în cap ca pe un cod informatic.

— Ce se va întâmpla când va dori să-l cunoască pe tatăl tău? Ce se va întâmpla dacă va începe să le spună oamenilor că iese cu Loren Hale, iar acei oameni se întâmplă să fie prieteni cu Rose?

Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Şarada poate să se ducă dracului. Doar că nu-mi place să-l văd mergând mai departe în viaţă fără mine.

— *Nu* ies cu ea, subliniază el.

— Ea ştie? Pentru că te cunoaşte doar de două zile, şi totuşi pare foarte relaxată.

Fata îi poartă tricoul şi stă, pe jumătate dezbrăcată, pe scaunul meu de bar. îmi vine s-o dau afară. Vreau s-o pun *pe Rose* s-o dea afară, pentru că sora mea s-ar descurca mult mai bine decât mine.

Sunt iraţională. Şi nepoliticoasă şi foarte, foarte ipocrită. Trebuie să plec de aici.

— Nu se mută aici, Lily. A rămas peste noapte, asta e tot.

— De două ori! strig eu. Şi ia micul-dejun cu tine. I-ai pregătit micul-dejun.

De obicei îmi pregăteşte *mie* micul-dejun. Nu unor fete adunate la întâmplare.

— Şi nu toată lumea se comportă ca un şoricel speriat după ce face sex, spune el cu cruzime.

Mă schimonosesc de durere, iar Lo se strâmbă şi el.

Stai, nu asta voiam să spun... încetează, spun eu, ridicând mâna.

l iftul sună şi uşile se deschid, dar degetele lui încă se înfăşoară în jurul încheieturii mele, aşa că nu plec încă. Vot ca lui coboară, uşile se închid.

— Eşti un element permanent în viaţa mea. Nu pleci nicăieri.

De ce trebuie s-o spună în felul acesta? De parcă aş fi un < andelabru de care se agaţă în timp ce strecoară un inel pe degetul altei femei.

îl dau laoparte de pe mine.

— Ştiu că nu suntem împreună, OK?

— Lil...

— O să strice totul!

Mă doare să-l văd cu ea, jucându-se de-a mama şi de-a tata. Asta e rutina noastră. Apăs tare pe buton. *Scoate-mă de aici.*

— Măcar spune-mi unde te duci.

— Habar n-am.

— Ce vrei să spui?

Mă strecor în lift, iar el îsi vâră o mână între uşile ce refuză să mă închidă înăuntru.

— Vreau să spun că habar nu am. Nu mă duc la un club anume. Mă întâlnesc cu cineva, spontan. Probabil

la un motel sau la el acasă.

— Poftim?

Pieptul îi coboară. Se încruntă.

— De când faci tu asta?

— De ieri.

mult mai adevărate şi mai răutăcioase. îi evit privirea din nou, aţintindu-mi ochii în jos. îmi pune o mână pe umăr.

— Hei, îmi pare rău. Vrei să vorbeşti cu mine, te rog?

— Mi-e frică, spun eu primul lucru care-mi vine în minte. Nu prea ştiu ce simt. Sunt confuză, furioasă, supărată. Dar scuzele încep să mi se prelingă de pe buze – scuze pe care mi le-am întipărit în cap ca pe un cod informatic.

— Ce se va întâmpla când va dori să-l cunoască pe tatăl tău? Ce se va întâmpla dacă va începe să le spună oamenilor că iese cu Loren Hale, iar acei oameni se întâmplă să fie prieteni cu Rose?

Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Şarada poate să se ducă dracului. Doar că nu-mi place să-l văd mergând mai departe în viaţă iară mine.

— *Nu* ies cu ea, subliniază el.

— Ea ştie? Pentru că te cunoaşte doar de două zile, şi totuşi pare foarte relaxată.

Fata îi poartă tricoul şi stă, pe jumătate dezbrăcată, pe scaunul meu de bar. îmi vine s-o dau afară. Vreau s-o pun *pe Rose* s-o dea afară, pentru că sora mea s-ar descurca mult mai bine decât mine.

Sunt iraţională. Şi nepoliticoasă şi foarte, foarte ipocrită. Trebuie să plec de aici.

— Nu se mută aici, Lily. A rămas peste noapte, asta e tot.

— De două ori! strig eu. Şi ia micul-dejun cu tine. I-ai pregătit micul-dejun.

De obicei îmi pregăteşte *mie* micul-dejun. Nu unor fete adunate la întâmplare.

— Şî nu toată lumea se comportă ca un şoricel speriat după ce face sex, spune el cu cruzime.

M.i sc himonosesc de durere, iar Lo se strâmbă şi el.

Stai, nu asta voiam să spun... încetează, spun eu, ridicând mâna.

I iftul sună şi uşile se deschid, dar degetele lui încă se înfăşoară în jurul încheieturii mele, aşa că nu plec încă. Vnc ca Ini coboară, uşile se închid.

Eşti un element permanent în viaţa mea. Nu pleci mc ă ieri.

I)e ce trebuie s-o spună în felul acesta? De parcă aş fi un ■ .mdclabru de care se agaţă în timp ce strecoară un inel pe degetul altei femei.

îl dau laoparte de pe mine.

— Ştiu că nu suntem împreună, OK?

— Lil...

— O să strice totul!

Mă doare să-l văd cu ea, jucându-se de-a mama şi de-a tata. Asta e rutina noastră. Apăs tare pe buton. *Scoate-mă de aici.*

— Măcar spune-mi unde te duci.

— Habar n-am.

— Ce vrei să spui?

Mă strecor în lift, iar el îşi vâră o mână între uşile ce ' > » refuză să mă închidă înauntru.

— Vreau să spun că habar nu am. Nu mă duc la un club anume. Mă întâlnesc cu cineva, spontan. Probabil la un motel sau la el acasă.

— Poftim?

Pieptul îi coboară. Se încruntă.

— De când faci tu asta?

— De ieri.

Strânge din dinţi în semn de reproş.

— Iei maşina?

>

Liftul bâzâie, furios pentru că uşile nu i se închid de atâta timp. Ii împing braţul laoparte, iar el face un pas înapoi.

— Nu, îi spun. Iţi aparţine în totalitate. Am chef să beau.

— Lily, spune el. Nu face asta.

Uşile liftului se închid uşor.

— Lily!

încearcă să-şi strecoare mâna înăuntru, dar uşile se închid rapid.

— La naiba! îl aud înjurând.

îmi lasă o ultima imagine de-a sa inspirând tăios.

Ar trebui să mă bucur de faptul că-l sperii la fel de tare cum mă sperie el pe mine, dar nu pot.

ftdU că ăt^ă^lliÎc lui Lo mi-au pătruns în creier, afectându-mă în mod subconştient. Sau poate că, pur şi simplu, chiar nu aveam chef să beau. În orice caz, BMW-ul meu e parcat în faţa unui complex nasol de locuinţe. Fumul pluteşte în dormitorul unui tip, umplându-mi plămânii. Mă sărută cu buze aspre şi umede, apoi mă muşcă uşor de gât. Vreau să mă pierd în acel moment. Aştept să mă poarte în alte dimensiuni. Arată bine, cred că are în jur de douăzeci de ani. Nu merge la sală. Dar are ochi simpatici şi gropiţe în obraji.

Covorul din anii ’70, pereţii de-un portocaliu murdar şi lampa de lavă îmi distrag atenţia.

în timp ce-mi înfig genunchii în salteaua tare, privesc în gol şi mintea mea pluteşte în derivă. Mâinile lui nu-şi fac treaba, iar eu încep să nu mă mai gândesc la sex.

Mă gândesc la Lo. Mă gândesc la trecut. Mă gândesc că l-am văzut cu fata asta azi şi mă întreb de ce

mă doare atât de

>

mult. Şi apoi amintirile se revarsă în mintea mea.

Lo mi-a aruncat o pătură în biroul tatălui său, iar eu m-am înfăşurat în ţesătura pufoasă, în vreme ce el introducea în DVD player primul sezon din *Battlestar Galactica.*

— Crezi că putem termina sezonul până luni? am întrebat.

— Da, poţi să rămâi aici dacă durează atât de mult. Trebuie să aflăm ce se întâmplă cu Starbuck.

Aveam 14 ani, iar părinţii mei credeau că-l simpatizez pe Lo aşa cum îl simpatizezi pe băiatul drăguţ din vecini. Eram departe de acel scenariu, dar îi lăsam să creadă asta.

Chiar atunci a trecut pe acolo tatăl lui, oprindu-se în uşa întredeschisă, cu un pahar de cristal plin cu whisky în mână. Atmosfera s-a schimbat. Aerul a devenit uscat şi, practic, puteam să aud cum inimile noastre bat la unison, panicate.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Jonathan Hale era scorţos şi-şi trecea limba peste dinţi. Lo, un băiat slăbănog, de 14 ani, aştepta în picioare, cu ochii îngustaţi.

— Ce?

Tatăl lui s-a uitat la mine şi privirea lui tăioasă m-a făcut să încremenesc pe canapeaua enormă de piele.

— Nu aici, afară.

Şi-a aşezat o mână pe umărul lui Lo, ghidându-l prin întuneric. Vocile lor încordate mi-au ajuns la

urechi.

— Ai picat algebra de clasa a noua.

Nu vreau să-mi amintesc de asta. încerc să mă concentrez asupra tipului aflat în faţa mea. Se întinde pe spate şi mă

ii.igc deasupra lui. În mod mecanic, încep să-i desfac fermii.u ui blugilor.

Ăsta nu e carnetul meu de note.

Nu mă lua pe mine cu prostii!

Vreau să uit, dar Jonathan Hale are ceva ciudat, care-mi i.isioleşte mintea. Aşa că retrăiesc totul. îmi amintesc. în momentele lor de tăcere, mi-am imaginat o confruntare mută im re ei. Una pe care numai taţii şi fiii cu relaţii tumultoase o p<>i împărtăşi. Plină de ură şi de adevăruri nespuse.

— Bine, e al meu, a spus Lo, pierzându-şi curajul.

— Da? a spus tatăl său, rânjind.

l-am văzut cum se încaieră, apoi am auzit o izbitură în perete.

— Nu mai fi atât de nerecunoscător, Loren! Ai *tot ce vrei.*

Imaginea aceasta mă doare. închid ochii, oprindu-mă preţ de un minut din a-i da jos pantalonii tipului.

Jonathan a mârâit:

— Spune ceva, acum ai ocazia.

— Ce contează? Nimic nu e destul de bun pentru tine.

— Ştii ce-mi doresc eu? Să pot vorbi cu asociaţii mei despre tine, să mă bucur şi să le spun cum fiul meu este mai bun decât odraslele lor. Dar trebuie să tac dracului din gură când ei discută despre studii şi realizări academice. Adună-te, sau o să te trimit într-un loc care să facă din tine omul care ar trebui să fii.

Tipul se ridică în capul oaselor.

— Hei, te simţi bine? Vrei să schimbăm poziţia?
Clatin din cap.
— Nu, nu. Totul e în regulă.

Mă urc pe el şi-mi trec degetele peste pieptul lui, dându-i boxerii jos.

Paşii lui Jonathan Hale s-au auzit îndepărtându-se, iar Lo n-a revenit în birou încă vreo zece minute. Când, în sfârşit, s-a întors, avea ochii roşii şi umflaţi, iar eu m-am ridicat şi m-am dus spre el, lăsându-mă călăuzită de emoţii.

Acum mă ridic în şezut.

>

— îmi pare rău, mormăi eu, facându-mă mică.

îmi iau hainele, mă îmbrac cât pot de repede şi plec repede de la el din casă. Nu e ce-mi trebuie mie. Am nevoie de alt tip. De ceva mai mult.

Strigă după mine, dar eu nu-l ascult. Uşa se închide în urma mea, iar aerul rece îmi pătrunde în corp, trezindu-mă la realitate şi trimiţându-mă totodată înapoi în timp. Maşina mea se află în fundul parcării complexului rezidenţial. Merg repede şi amintirile mă copleşesc din nou.

Rămân cu mine.

— Hai să ne uităm la film.

Lo nici nu s-a uitat la mine. Ştiam o singură cale de a face pe cineva să se simtă bine, aşa credeam eu. Instinctiv, l-am prins de mână, iar el s-a încruntat, privindu-mă ca şi cum mi-ar fi crescut coarne. Dar, în acelaşi timp, ochii lui împăienjeniţi păreau nerăbdători să vadă altceva dincolo de durerea care îl chinuia.

Sunt în parcare. Deschid portiera BMW-ului şi bâjbâi prin telefon, găsind nişte numere la care nu apelasem încă. Stabilesc câteva locuri de întâlnire, la

întâmplare. Da. Da. Da. Nu.

L-am sărutat pe Lo pe buze. încet, uşor. Şi apoi l-am dus spre canapea, unde mâinile noastre au început să se plimbe

în.ıı flămânde şi trupurile noastre au început să se mişte din . i în u- mai pasional. Aveam nevoie să dăm glas tentaţiei şi •..I ne desprindem de restul lumii.

A în făcut sex pentru prima şi ultima oară.

I)upă aceea, Lo a băut ca să uite. Iar eu m-am întins pe i .în.ipea, promiţându-mi că nu mă voi mai culca niciodată i ii l .oren Hale. Să nu mai depăşesc această graniţă. O sin- l'.iii.i dată a fost de ajuns. Ar fi putut să ne strice prietenia, ■ l.u ne-am comportat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, ca şi cum ar fi fost un moment în care s-au încins spiritele şi am luat-o razna.

Nu voi comite greşeala care are să ne coste ceea ce e intre noi. Aşa că-mi pun telefonul în buzunar, bag maşina în marşarier şi îmi fac alte planuri. Unele care implică feţe inexpresive şi poveşti nescrise. Nişte planuri în care nu-l amestec pe el.

Reuşesc să-l evit pe Lo de fiecare dată când intru şi ies din apartament. În nopţile când dorm acasă, port căşti ca să nu-i aud pe Lo şi pe Cassie făcând

Următoarele câteva zile trec neclare.

amor. De cele mai multe ori, îmi petrec noaptea în alte locuri, unde am parte de sex cu necunoscuţi şi de tot felul de bărbaţi misterioşi, care mă surprind.

Noua mea găselniţă îmi ocupă tot timpul. Când nu cercetez tone de numere necunoscute, caut pe Craigslist pe oricine e dispus să se cupleze. încă n-am folosit internetul pentru o partidă de sex, dar gândul mă atrage. Primind doar un pseudonim, încerc să-mi imaginez persoana de la celălalt capăt al firului. Cum arată. Ce i-aş putea face în pat.

Cu cât Lo se îndepărtează mai mult de mine, cu atât mă îndrept mai mult spre sex, singurul lucru pe care-l pot obţine. Am impresia că lasă o

prăpastie imensă între noi.

Nu mi-a cerut să-l duc undeva cu maşina de o săptămână întreagă şi nu ne-am mai făcut planuri nocturne comune. L i am capabilă să-i fac un program la fel de fluent ca al meu. Acum habar nu am dacă aseară s-a dus la culcare fără să cadă lat din cauza băuturii.

Stau întinsă pe cearşafurile mele mov, contemplându-mi existenţa neînsemnată şi zgâindu-mă la soare. Acesta e sus pe cer, aruncându-şi razele luminoase printre fantele jaluzelelor. Un braţ îmi cuprinde spatele gol. Nu vreau să-l trezesc pe lip. Să sperăm că va deschide ochii cât timp mă prefac că încă dorm. Sunt trează de la cinci dimineaţa, meditând şi hol- » > bându-mă în acelaşi loc. La soare. La fereastră. La viata mea.

> »

Bang! Bătaia din uşă mă face să tresar.

— Lily!

Lo bate din nou. Izbeşte cu pumnul în bucata de lemn alb. Inima îmi urcă în gât. îmi pun o pernă peste cap. Simt că ameţesc şi mă prăbuşesc într-o succesiune de valuri post- beţie. Uşa se deschide, iar eu urăsc faptul că Lo are cheie.

Oaspetele meu, ameţit, se sprijină într-un cot.

— Cine eşti? bâiguie el.

— Nu vorbi atât de tare! se aude gemând un alt glas.

Cum!! N-am făcut asta... nu-i asa? Sunt *doi bărbaţi* la » > mine-n pat! Nuu... Nu aveam cum să fac sex cu amândoi. Caut în memorie, dar am un lapsus când ajung la „întâlnirea” mea anonimă de la nu ştiu ce bar. Băutura absolvă toate

> păcatele, dar nu te ajută cu nimic a doua zi de dimineaţă.

Simt cum membrele îmi împietresc.

— lesiti naibii de-aici amândoi! se răsteşte Lo. Acum!

» » >

în viteză, cei doi ţipi bâjbâie după haine, trăgându-şi-le pe ei, în timp ce eu mă arunc în aşternuturi şi mă învelesc

cu încă o plapumă. Când, în sfârşit, cei doi dispar, tăcerea se instalează în cameră.

De obicei, când Lo dă afară pe cineva dimineaţa, e foarte blazat. Uneori, chiar îi oferă sărmanului individ o ceaşcă de cafea înainte de plecare. Dar asta nu e normal.

Ii evit privirea, iar el se plimbă prin încăpere. Aud un foşnet de plastic. Trag cu ochiul din peştera mea de aşternuturi.

Face curăţenie?

>

îmi acopăr pieptul cu o bucată de cearşaf şi mă ridic.

— Ce faci?

Am un glas slab şi sugrumat. Nu-mi răspunde. În schimb, aruncă sticlele goale de bere într-un sac negru de gunoi, laolaltă cu multe haine. Haine *de băiat.*

Pentru prima dată după câteva zile, îmi cercetez camera cu atenţie. E plină de diverse articole de lenjerie intimă şi de sticle de băutură. Masa de toaletă e mânjită cu un praf alb – mi se face greaţă. Podeaua mea nu se mai vede sub straturi întregi de desfrâu şi neruşinare. Jumătate din cearşafuri sunt făcute morman pe jos, iar prezervativele folosite sunt peste tot pe covor. Mă simt de parcă m-aş fi trezit în patul altcuiva.

— Opreşte-te! îi spun, plângând de ruşine. Nu trebuie să faci asta.

El aruncă o cutie goală de prezervative în sac, apoi se uită la mine. Expresia îi rămâne indescifrabilă, fapt care mă sperie şi mai mult.

— Du-te şi fa un duş. Imbracă-te şi apoi plecăm.

— Unde?

— în oraş. /

Se întoarce cu spatele şi continuă să-mi strângă lucrurile. Şi cu ¡-¡im făcut curat în cameră, de nenumărate ori, dar de lu i are dată era inconştient.

lini înfăşor cearşaful mov în jurul corpului şi mă târăsc •.[•ic baie. După ce mă spăl pe păr şi-mi săpunesc fiecare biK.iţică de piele, ies din duş şi trag pe mine un halat din li<>(ir şi o pereche de papuci. Mă întorc în cameră. Un sac iIc punoi plin stă lângă uşa deschisă şi, dincolo de arcada din hol, aud robinetul care curge în bucătărie.

Mă schimb în dressing. Mă îmbrac cu o rochie comodă, din bumbac negru, neştiind care este ţinuta potrivită pentru locul unde mergem. Nu pot să ghicesc. Am mintea şi trupul la lei de amorţite şi de nefuncţionale.

Când revin în cameră, Lo stă lângă uşă, iar sacul de gunoi a dispărut. Mă măsoară rapid din priviri în timp ce eu îmi prind părul într-un mic coc, cu degete tremurânde.

— Eşti gata? mă întreabă el.

Dau din cap şi îl urmez afară, luând cheile. Mergând, observ că tot corpul mă doare. Sunt vânătă în coate şi pe coapse – probabil că m-am

lovit de diverse obiecte aseară şi nu-mi amintesc. Mă doare şi spatele, de parcă m-aş fi izbit de o clanţă sau ceva de genul ăsta. Lacrimile îmi dau târcoale, dar nu le las să mi se prelingă pe obraji.

— Unde mergem? întreb din nou, aşezându-mă pe scaunul şoferului, întrucât Lo nu e în stare să conducă.

— La clinică. Trebuie să te testezi.

Stomacul mi se strânge. Aşa este. Testul.

— Nu trebuie să vii cu mine.

II privesc cum încearcă să-mi dea un răspuns adecvat, dar sfârşeşte prin a mormăi:

— Doar condu şi taci.

Bag maşina în viteză şi pornesc la drumul bine cunoscut.

— Când ai fost ultima dată la cursuri, Lil? mă întreabă el încet, uitându-se pe geam, la clădirile pe lângă care trecem.

— Miercurea trecută.

Cred.

— Ieri?

Se încruntă.

— E joi? spun speriată.

De ce credeam că e sâmbătă? Mâinile încep să-mi tremure din nou şi strâng cu putere volanul de piele. Lacrimile fierbinţi mă trădează, luând-o la vale.

— Am pierdut puţin şirul zilelor.

Cum am ajuns aici?

— Ştiu.

Inspir încordată şi mai străbat câteva străzi înainte de a parca. Dau să deschid portiera, dar Lo îşi aşază mâna pe umărul meu.

— Putem vorbi o secundă?

Mă las înapoi pe scaun. Ochii mi se lipesc de bordul stins. Atât de rău am ajuns? Am crezut că sperietura cu sarcina a fost cel mai înspăimântător moment din viaţa mea, dar să mă trezesc în pat cu doi ţipi de care nu-mi amintesc – asta mă va bântui pentru totdeauna. Cum se poate să nu mai ştiu ce am făcut zile întregi? De parcă sexul şi băutura mi le-ar fi furat... poate că şi

drogurile au avut rolul lor. Nici măcar nu-mi pot aminti.

Aş vrea să fiu Lo. Nu mă gândesc prea des la asta, dar, în acest moment, îi invidiez capacitatea de a fi un alcoolic „funcţional”, unul care nu devine agresiv şi nici nu-şi pierde iiK inoria. El bea toată ziua şi toată noaptea, suportând conac itqele doar atunci când îşi depăşeşte pragul de toleranţă şi şi pierde cunoştinţa.

Mă fixează cu ochii mijiţi şi expiră greoi.

- îţi aminteşti când am ajuns la Penn şi ne-am dus amândoi la acea petrecere în pijamale, pentru boboci?

Ah, da, petrecerea în pijamale. Amintirea aceea dureroasă i ic face să ne încruntăm.

— M-ai găsit dimineaţă, leşinat pe podea.

încearcă să alunge imaginea. Faţa îi era acoperită de vomă. I -am ridicat în braţe şi m-am gândit, îngrozită, că cel mai bun prieten al meu a sucombat în faţa celui mai mare defect al său.

Lo vorbeşte gânditor:

— Tot ce-mi amintesc este că m-am trezit în spital, sim- ţindu-mă de parcă m-ar fi călcat un nenorocit de camion de vreo douăzeci de tone.

— Tocmai ţi se făcuse o spălătură stomacală, îi reamintesc eu, iar Lo încuviinţează.

— Te-am auzit certându-te cu asistenta din cauză că trebuia să-l sune pe tata. Ai insistat să păstreze secretul, pentru că aveam optsprezece

ani.

A trebuit să mă prefac că sunt sora lui ca să intru în rezerva lui. Atât de absurd. Totul. Toată noaptea aceea. Şi acum la fel. Dar nu puteam şterge ce se întâmplase, era peste puterile mele. O parte din mine va crede mereu că nu ne mai putem schimba. Poate că am acceptat deja că aşa vom trăi şi asa vom muri.

>

îmi vine să plâng când mă gândesc la cei doi ţipi din patul meu. Dar nu vreau să se mai întâmple una ca asta. Sunt absolut convinsă.

— Am făcut o înţelegere după aceea, îţi aminteşti? continuă el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Am spus că, dacă aranjamentul acesta va funcţiona – tu şi cu mine, Lo şi Lily făcând ce-i taie capul, fiind cine vrem noi să fim –, atunci va trebui să-mi cunosc limitele şi să nu le depăşesc niciodată. Sincer, nu m-am gândit niciodată... nu m-am gândit niciodată că aceasta ar putea fi şi problema ta.

îşi trece o mână tremurândă prin păr şi inspiră profund.

— Nu ştiam dacă dependenţii au limite, Lily, dar undeva... undeva, tu ai depăşit o limită. Şi mă sperii de moarte. N-am reuşit să dau de tine câteva zile. Când îmi pierd cunoştinţa, tu nu eşti acasă. Când mă trezesc, de obicei eşti deja plecată. Asta a fost prima dată când te văd şi...

Se freacă la gură şi-şi mută privirea. Inima îmi

bate cu putere. Habar nu am ce să fac, ce să spun. Atmosfera dintre noi e tensionată şi mă doare să recunosc asta.

Vocea lui coboară în timp ce eu îmi lipesc palmele pe obrajii plini de lacrimi fierbinţi.

— N-am niciun drept să-ţi spun să te potoleşti. Nu asta vreau să spun, dar, pentru ca acest aranjament să funcţioneze, trebuie să-ţi cunoşti limitele. Aşa, să te combini cu diverşi ţipi în diverse moteluri, să nu-mi răspunzi la telefon şi...

Se poticneşte din nou.

— ... să ţi-o tragi cu... doi ţipi deodată. Chestia asta trebuie să înceteze. Dacă păţeşti ceva?

închid ochii, lacrimile mi se revarsă pe obrăji.

— Nici nu-mi amintesc de ei.

I 'rai beată, îşi dă seama el, încruntându-se. După asta ■ ■ în.ii urmează? Orgii? Umilinţă sexuală?

Iaci.

Ma frec la ochi, strâmbându-mă la imaginea din mintea IUI .1.

Unde ţi-e capul? murmură el.

Nu mai pot face asta din nou.

O să mă opresc, nu cu sexul, ci cu motelurile, cu me- •..i|< lc dc la necunoscuţi, cu Craigslist...

CTaigslist?! strigă el. Ce mama dracului, Lily? Ştii cine • .mia relaţii sexuale acolo? Pedofilii şi perverşii, ca să nu mai ■.pun că e ilegal ca naiba.

— Nu l-am folosit! ţip şi eu, cu obrajii în flăcări.

Doar în am uitat.

întinde mâinile, inspiră profund, meditativ şi apoi îşi strânge pumnii.

— Ai simţit că nu mai poţi vorbi cu mine?

Nu am avut niciodată o problemă în a descărca în capul lui Lo tot ce mă frământă. La asta ne pricepem amândoi de minune, dar trecerea la sexul cu necunoscuţi mi s-a părut o evoluţie firească, din moment ce dinamica relaţiei noastre a

♦ > început să se modifice.

— Lucrurile s-au schimbat, murmur atât de încet, încât cred că nici nu m-a auzit bine.

Dar bănuiesc că m-a auzit, pentru că nu mă pune să repet.

— Ştiu că pot fi un mare nemernic. Dar te iubesc. Eşti cea mai bună prietenă a mea şi singura persoană căreia i-am mărturisit vreodată problemele mele. Nu contează dacă relaţia noastră, de fapt, nu există. Tot ar trebui să discutăm unul cu celălalt. Vino să vorbeşti cu mine înainte s-o iei razna, bine?

îmi şterg şi ultimele lacrimi şi-mi trag nasul.

— Ce mai face Cassie?

— N-a mai fost pe la noi pe-acasă de câteva zile, Lily, spune el, amintindu-mi de tot timpul irosit în starea mea brambura.

— Ce s-a întâmplat?

Simt că mi se ia o povară de pe umeri şi urăsc faptul că singurătatea lui mă încântă.

— A fost odată ca niciodată o fată care a fugit din casa mea.

Face o pauză, după care continuă:

— A luat-o la goană ca o nebună. Avea părul destul de ciufulit, ceea ce nu era deloc neobişnuit pentru ea – ridică din umeri – şi părea supărată, iar singura problemă în relaţia noastră era o blondă aşezată pe un scaun de la bar. Aşa că i-am dat blondei papucii, pentru că m-am gândit că aşa aş putea rezolva o problemă-două.

Tace, înclinând din cap spre mine în timp ce eu procesez ceea ce tocmai a spus. Mă emoţionez.

— Le-am rezolvat? mă-ntreabă el.

Ar trebui să fiu o persoană mai bună şi să spun *nu,* să-l las să aibă o viaţă normală, cu frumoasa lui blondină sexy. Dar moralitatea nu a fost niciodată punctul meu forte.

— Poate.

El zâmbeşte şi îmi aşază o mână pe gât. Mă sărută pe frunte înainte să apuc să mă gândesc la ceva concret, iar când se retrage, buzele lui îmi ating urechea.

— Sunt alături de tine. întotdeauna.

Inspir profund. Cuvintele lui mă ajută să intru în clinică cu capul sus şi cu spatele drept. O să fie bine. Orice s-ar întâmpla, Lo va rămâne lângă mine.

(a, c&Ucă &

I• tiit 111.< la bar, iar eu îmi fac planul de studiu pentru un exa-
..în- urmează să vină. Deschid laptopul şi întind notiţele ..... După ce mă trezesc cu două săptămâni de exerciţii
I ıı .11 ıн c la economie lăsate baltă, îmi dau seama cât de mult mi i.unas, de fapt, în urmă.

I xistă şi o parte bună a lucrurilor. Sunt curată. Nu am nii i boli, nici decizii complicate de luat. Cum ar fi medica- 11н ı11ele sau clinicile de avort. L-am strâns cu putere pe Lo în În aţe când am aflat rezultatul testului de sarcină, plângând d< uşurare. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă nu mi-ar fi cunoscut ■.i i retul – dacă aş fi rămas singură-cuc cu problema mea.

(ai mult timp înainte de a începe falsa noastră relaţie,
I a în ajutat pe Lo să-şi ascundă dependenţa cu orice prilej.
II strccuram într-unul dintre dormitoarele de oaspeţi de la Villanova până când se trezea din mahmureală. Aruncam sticlele de Jim Beam şi de Maker’s Mark sub pat, înainte să apară menajera sau tatăl lui.

Pe atunci, le minţea pe surorile mele în legătură cu ce aveam de gând să fac în weekend. De multe ori mergeam la petreceri găzduite de diverşi copii de la şcolile publice. I'aptul că mi-o trăgeam cu băieţi din şcoli diferite a făcut ca la

Dalton să nu prea existe zvonuri despre mine. Ştiam să fac selecţia.

Apoi, într-o noapte friguroasă din octombrie, am intrat pe furiş pe fereastra lui Lo. Jonathan Hale era la o conferinţă în New York şi aş fi putut intra pe uşă, dar, de când mă uitam la *Dawsons Creek,* mi se părea că există o singură cale corectă de a intra într-o încăpere.

Aveam 17 ani, plângeam isteric şi tocmai făcusem sex. Lo stătea pe jos, cu telefonul într-o mână şi cu un pahar de Glencairn în cealaltă. A sărit în picioare imediat ce mi-a văzut părul ciufulit şi rimelul întins pe toată faţa.

— Cine a fost? Ti-a făcut vreun rău?!

>

Lo mi-a cercetat din priviri corpul, cu disperare, căutând răni.

— Nu, am spus, strâmbându-mă. Nu mi-a făcut nimic... Nu-i vina lui.

Lo a rămas derutat, iar eu m-am îndreptat spre biroul lui şi am apucat sticla de Maker's Mark. El mi-a luat-o din mână înainte s-o deschid.

— Asta-i a mea, a spus el.

— Deci acum nu mai vrei să împărţi?

— Nu împart niciodată.

Mi-am frecat braţele, simţindu-mă pustie. Mi-era frig. El continua să se holbeze la mine ca şi cum privirea lui insistentă m-ar fi putut convinge să-i povestesc ceva. Probabil că m-a convins, de altfel.

— Petrecerea a fost destul de nasoală, am murmurat.

— Suficient cât să te facă să plângi, a spus Lo cu amărăciune.

S-a schimonosit la auzul propriei voci şi a luat o înghiţitură din sticlă. Apoi a făcut un pas în faţă şi privirea i s-a îndulcit. S-a frecat la gură.

— Ştii că poţi să-mi spui orice, Lil. Nu plec nicăieri.

Lo îmi ştia deja majoritatea secretelor

murdare. Sexul. Pornografia. Permanenta afecţiune faţă de propria-mi persoană. Dar să-i povestesc asta a fost cea mai grea parte a prieteniei noastre. M-am simţit ca şi cum ar fi trebuit să recunosc ceva nefiresc.

M-am trântit pe saltea, în timp ce el a rămas în picioare, ţinând sticla de gât şi aşteptând să încep.

A fost bine. Sexul a fost OK.

I .<> şi-a frecat fruntea, enervat.

Lily. Spune odată! Mă înnebuneşti.

M-am uitat în jos, la parchet, incapabilă să-l privesc în oi În, şi am spus:

- După aceea, am crezut că lucrurile vor fi la fel. Dar, ni ii mp ce-mi strângeam hainele, tipul m-a oprit.

Am ridicat privirea şi pometii lui Lo păreau facuţi din ■J ii lă ascuţită. Am continuat repede, înainte să mă întrerupă < ll o sumedenie de vulgarităţi.

— Nu mi-a făcut niciun rău. Mi-a pus doar o întrebare.

Am inspirat adânc şi am tras de tivul tricoului. Apoi am deschis gura şi m-am străduit să rostesc restul cuvintelor.

— Vrei să ghicesc? a spus Lo.

Respira iute, vădit îngrijorat. înainte să spun ceva, a început să se plimbe prin toată camera şi să arunce cu posibile întrebări:

— Erai virgină? Ai făcut asta de multe ori? Vrei s-o faci din nou?

S-a oprit şi şi-a trecut, şovăind, o mână prin păr.

— Ce naiba te-a întrebat?!

— Vrei să ţi-o tragi şi cu prietenul meu? am spus în şoaptă.

Lo a scăpat sticla şi aceasta a aterizat cu un zgomot puternic pe parchetul luxos.

— M-am gândit că ar fi distractiv. El a plecat şi apoi a venit prietenul lui. Şi cam asta a fost tot...

Buza de jos îmi tremura. Mă simţeam copleşită de ruşine.

— Lo, i-am rostit numele, înecându-mă. Ce e în neregulă cu mine?

S-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine, pe pat. Cu mare grijă, mi-a cuprins ceafa. Degetele lui s-au înfipt uşor în şuviţele mele şatene. Ochii lui adânci, de culoarea chihlimbarului, s-au oglindit într-ai mei.

— Nu e *nimic* în neregulă cu tine, a spus el.

Mi-a aşezat capul pe umărul său, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare liniştitoare, şi m-a ţinut în braţe pentru o vreme. Când s-a desprins de mine, mi-a dat părul după ureche şi m-a întrebat:

— Ţi-e frică să nu păţeşti ceva rău?

— Câteodată. Dar asta nu mă opreşte.

Am clipit ca să nu mă bufnească din nou lacrimile.

— Crezi că... crezi că sunt ca tine?

Nu admisesem până atunci, în mod deschis, dependenţa lui de alcool şi nici felul în care abuza de băutură mai mult decât orice adolescent pe care-l cunoşteam. Şi-a trecut încet degetul peste liniile din palma mea înainte de a se uita la mine cu ochii lui bântuiţi. M-a sărutat pe cap şi s-a îndreptat de spate. A spus apăsat:

— Zilele trecute am găsit ediţia mea veche cu Amazing Spider-Man. Ar trebui să punem la cale

un maraton de lectură.

L-am privit îndreptându-se încordat spre cufărul de cedru şi desfăcând lacătele de alamă.

>

În acea noapte, nu mi-a spus adevărul.

Dar eu l-am aflat oricum.

A fost prima dată când mi-am dat seama că nu eram o simplă fată promiscuă din şcoală. Nu făceam sex doar pentru distracţie sau pentru că mă făcea să mă simt puternică, îmi plăceau fiorul, adrenalina şi felul în care sexul părea să umple un gol care-mi creştea la infinit pe dinăuntru.

CtytâeMll

(¡6CqAif

& mele obişnuite, fată să mai dau curs întâlnirilor anonime. Surprinzător, Lo mă însoţeşte de cele mai multe ori, bând la bar, în timp ce eu mă strecor în magaziile din spate sau în toalete pentru a mă combina cu diverşi ţipi. Insă tânjesc după adrenalina şi fiorul anonimatului. Mă tem că aceste ultime săptămâni în care mi-am împins dependenţa la extrem m-au distrus ireversibil.

Mă străduiesc cât pot. Am şters din telefon toate numerele necunoscute şi, de fiecare dată când simt nevoia de a intra pe Craigslist, mă gândesc la dimineaţa îngrozitoare în care m-am trezit cu doi bărbaţi necunoscuţi în pat. Mă ajută mult.

În timp ce-mi trag fermoarul unei salopete negre şi elegante, îmi sună telefonul. în mod normal, l-aş arunca pe o

pernă şi l-aş lăsa să sune în gol, dar acum sunt Lily 2.0. Aşa că apăs butonul verde.

— Bună, Daisy!

— Lily!

Pare şocată că am răspuns.

— Ce ai păţit?

— Am nevoie de ajutorul tău, spune ea, şovăind.

Bănuiesc că nu sunt sora la care apelează de obicei când are nevoie de ajutor. Rose ar fi fost prima opţiune, pentru că e dispusă să renunţe la orice plan ar avea în ziua respectivă dacă am avea nevoie de ea. Apoi Poppy, la mică distanţă, dar aceasta are o fetiţă care-i mănâncă timpul şi-i încurcă programul. Eu sunt cea pe care te poţi baza cel mai puţin, cel mai puţin disponibilă, cel mai puţin soră dintre toate.

— Deci, spune ea uşor, mama şi tata se ceartă încontinuu. S-au ciondănit în privinţa bugetului pentru decoraţiu- nile de la Gala de Crăciun. Ştiu că mama o să vină şi o să înceapă să-mi povestească de ce s-au certat şi aş prefera să stau deoparte.

Se opreşte.

— Crezi că aş putea să vin la voi şi să rămân peste noapte, în dormitorul pentru oaspeţi?

Mă încrunt, întrebându-mă dacă i-a rugat asta deja pe Rose sau pe Poppy şi Sam, care au mai mult spaţiu. Oare ar fi nepoliticos s-o întreb? Presupun că da, mai ales că ea îmi caută

compania. Inspir profund.

— Sigur că da.

Ea scânceşte uşurată.

> »

— Mulţumescmulţumescmulţumesc! Vin într-o jumătate de oră.

Atât de repede? închide telefonul, iar eu mă uit la camera inc.i... care e dormitorul pentru oaspeţi. Unde va dormi ea. I .1 naiba!

— LO! LO! strig disperată.

Zece secunde mai târziu, Lo intră valvârtej în cameră, (iezit brusc la realitate.

— Ce-ai păţit? întreabă el panicat.

— Daisy vine-ncoace.

Se relaxează uşor şi-şi trece degetele prin păr.

— Doamne, Lil! Credeam că ai păţit ceva. Nu mă mai striga în halul ăsta dacă nu ai o hemoragie gravă.

— Ai auzit ce ţi-am spus? zic. Daisy vine-ncoace. Şi *rămâne peste noapte.*

Lo se încruntă.

— De ce nu m-ai întrebat pe mine mai întâi?

Obrajii îmi iau foc.

— Nu m-am gândit. M-a rugat şi eu am spus da. A fost o reacţie din subconştient şi nu voiam să fiu nepoliticoasă.

Oftează, se freacă la ochi şi apoi îmi cercetează camera din priviri.

—x Desfaţă-ţi patul, bagă cearşafurile în maşina de spălat şi ascunde-ţi toate filmele porno! Eu o să

pun tot alcoolul sub cheie.

Ne despărţim şi ne concentrăm fiecare pe treaba lui. Douăzeci de minute mai târziu, camera de oaspeţi e proaspătă şi prezentabilă pentru venirea lui Daisy. încercarea de a pescui diverse perechi de chiloţi de sub pat mi-a mâncat cel mai mult timp. Se aude soneria, aşa că pornesc maşina de spălat.

Intru în bucătărie şi-i găsesc pe Lo şi pe Daisy stând de vorbă. Prezenţa mea le întrerupe conversaţia. Zâmbesc.

— Bună, Dais!

O cuprind în braţe.

— Mulţumesc din nou că mă laşi să stau aici, spune ea, scoţându-şi geanta de firmă şi aşezând-o pe scaunul de la bar.

— Nicio problemă.

— Vrei ceva de băut? întreabă; Lo, cu o sclipire ghiduşă în ochi.

Mereu le oferă musafirilor ceva de băut, ca să nu pară suspect când îşi toarnă şi el un pahar. Se uită la mine cu un zâmbet pieziş, ştiind că-i cunosc secretul.

— Apă şi atât, spune ea. Nu e ciudat să nu ai angajaţi?

— Adică să te serveşti singur? strigă Lo din frigider. O adevărată pacoste.

Ia o sticluţă de-a lui de pe raft şi lui Daisy îi dă o sticlă de apă.

— Nu fi nesimţit! îi spun eu.

Lo îmi cuprinde talia cu braţul, strângându-mă la piept. Buzele lui îmi gâdilă urechea.

— Niciodată, zice el, sorbindu-mă din ochi.

Mi se pune o gheară în piept. *Chestia asta nu e reală. Lo joacă un rol. Asta e tot.*

— Deci ăsta e apartamentul vostru, spune Daisy, iar eu mă desprind de Lo.

Se îndepărtează de bar şi cercetează livingul din stânga şi holul din dreapta. Nu e mare lucru. Se uită la fotografiile de pe biblioteca din living. Am uitat că Daisy n-a mai fost niciodată aici. Cu ea vorbesc cel mai puţin, pentru că este cea mai mică şi nici nu-şi prea bagă nasul în viaţa mea.

• ml <5 singurul mod de a-mi fi aproape este să te bagi cu loiţ.i în lumea mea, pentru că eu nu voi intra niciodată în I ta. îngrozitor, nu-i aşa?

Dacă o să aveţi vreodată copii, va trebui neapărat să >l.iţi foc chestiei ăsteia, spune Daisy, râzând.

lini arată o fotografie în care Lo îşi vâră limba în urechea IIK-.I, în timp ce eu mă prefac că ţip de scârbă. Dintre toate pozele, sora mea a ales una dintre puţinele care nu a fost înscenată. Aveam 16 ani şi eram în perioada de dinaintea im eperii relaţiei noastre false.

- N-ai auzit de glume cu degetul ud? întreabă Lo, sorbind zdravăn din sticluţa lui.

O lasă pe tejghea şi se apropie de Daisy, luându-i fotografia. Zâmbeşte larg, căpătând o expresie frumoasă.

— Trebuia să-ţi lingi degetul, îi explică Daisy ca şi cum cl ar fi cretin, nu să-i bagi limba în ureche.

— Aşa ştiam şi eu, spun eu, deşi nu sunt neapărat de acord cu ea.

Mi se înfierbântă tot trupul când mă gândesc că Lo e atât de aproape de mine. Toată această trăire e mai sexy decât aş putea exprima în cuvinte.

— A, da? spune Lo, cu capul înclinat şi ridicând neîncrezător dintr-o sprânceană. Dacă îmi amintesc bine, în ziua aceea nu am auzit reclamării.

Vine spre mine.

— Erai toată îmbujorată.

— îmbujorată sunt mereu, răspund cu respiraţia întretăiată.

Se apropie, zâmbind ghiduş. Ridic un deget ameninţător.

— Să nu îndrăzneşti.

>

Mă lovesc cu spatele de bar şi mă întreb dacă e real ce se petrece sau dacă nu cumva sunt rătăcită într-o fantezie din capul meu. Nu vreau să găsesc o cale de a scăpa de el şi uit de sora mea, care rămâne în living, privind trecutul – cel fals şi cel real – înşirat pe rafturi şi pe mese.

— Retrage-ţi cuvintele! cere el. Ţi-a plăcut.

— Ba nu... nu mi-a plăcut, răsuflu eu.

Işi aşază o mână de o parte şi de alta a mea, blocându-mă cu trupul lui masiv.

Clipesc. Sunt într-un vis. Ştiu asta. Nu este real. Lo se uită la mine, dezbrăcându-mă din priviri, şi când se uită în ochii mei, am impresia că ştie cât de confuză sunt cu privire la adevăratele lui intenţii. Iar asta face jocul şi mai distractiv pentru el. Cel puţin în acest moment pare să se bucure la maximum de situaţie.

Şi, brusc, mă sărută. Tare, apăsat. Ah... *chestia asta* nu poate fi doar în mintea mea.

Mă lipesc cu spinarea de bar, dar el mă cuprinde de talie şi mă trage foarte aproape de pieptul lui. Trupul i se contopeşte cu picioarele mele şi cu trunchiul meu, iar eu capitulez în faţa

limbii lui care se înlănţuie cu a mea. îmi mângâie gâtul cu mâna lui mare. Cedez în faţa dorinţei, în faţa scânteii care se aprinde între noi.

Apoi se îndepărtează şi-mi strecoară limba în ureche. Scâncesc, trezindu-mă la realitate, şi-l împing jos de pe mine.

El râde, râde din toată inima, şi se întoarce cu spatele la mine pentru a-şi lua sticla de tărie. Are buzele roşii, iar pe mine mă ustură buzele după acel sărut *intens.* Face totul pentru a-mi dovedi că mă înşel, presupun.

— Nu era necesar, îi zic.

— Acum vrei să-mi spui că nu ţi-a plăcut să-mi iei limba în gură? Ştiu că ţi-ar plăcea mult mai mult decât atât. Poate vrei să te lingă...

— încetează! spun şi tot corpul mi se încordează.

Mă uit la Daisy, care e în living, răsfoind un album foto. Când mă întorc spre Lo, simt că-mi cade faţa. îşi şterge intenţionat fruntea transpirată cu marginea tricoului său negru, doar ca să mă facă să mă uit la abdomenul lui. încep să gâfâi, excitată, dar aşa aş fi şi eu dacă cineva mi-ar face asta... cred.

Se apropie din nou şi mă apucă strâns de betelia pantalonilor, trăgându-mă spre el.

— Relaxează-te, iubire, şopteşte el, dându-se în spectacol. Pot să te rezolv mai târziu.

Mă muşcă de gât, iar eu îmi înăbuş cu greutate un geamăt.

OK, deja e prea mult. îl dau laoparte, înfierbântată. Nici măcar nu-i pot arunca o privire cu care să-l avertizez că a dus şarada prea departe şi m-a tachinat din nou. Lo se pricepe de minune să-mi atingă punctele sensibile. Apoi îmi amintesc de Cassie, de strigătele ei – dovada că Lo se pricepe la asta mai bine decât a fost dispus să recunoască vreodată. Să fie chiar atât de bun la pat? *Nu te gândi la asta, Lily. Nu va mai exista cale de întoarcere.*

Trupul încă îmi freamătă după atingerea lui. Lo

îşi linge neştiutor buza de jos, sprijinindu-se de bar în timp ce mă priveşte cum mă înroşesc şi mai tare la faţă. Inclusiv acest lucru îmi face locul dintre picioare să pulseze, facându-mă să tânjesc după ceva mai mult. Ceva mai mult decât nişte sărutări şi mângâieri. *O, Doamne!*

Daisy se întoarce din living cu o privire ruşinată. Sper din tot sufletul că nu a fost martoră la ce s-a întâmplat până acum. Sunt o soră îngrozitoare. De-a dreptul oribilă.

— Nu prea vreau să vă stau în cale, spune ea. Mă duc în camera de oaspeţi, să mă uit la televizor, dacă nu vă supăraţi.

— Nicio problemă, Dais.

O conduc în dormitorul de oaspeţi, lipindu-mi pe drum un deget de buzele care mă furnică. Ea dispare în cameră şi-şi aruncă geanta pe pat. închid uşa când ies, iar Lo rămâne acolo, în hol, cu un picior lipit de perete. Face semn cu capul spre camera lui – cea pe care se presupune c-o împărţim în fiecare seară.

îl urmez şi, după ce intră, el încuie uşa.

îmi conectez iPod-ul şi pun nişte muzică, suficient de tare încât să pot vorbi nestingherită. Pereţii ăştia sunt subţiri. Ca atunci când Lo şi Cassie şi-o trăgeau şi se auzea *buf buf buf.*

Dulapurile cu vitralii ocupă un perete întreg. Şapte dintre cele douăzeci de uşiţe au încuietori secrete care se deschid doar cu un cârd magnetic. Aş spune că este paranoic, dar iarna trecută a

trebuit să-i explic lui Rose de ce sub chiuvetă erau ascunse vreo douăşpe sticle de tequila pline pe sfert. Fusese una dintre cele mai proaste săptămâni ale lui Lo, iar eu încercasem să fac curat în urma lui. Se pare că nu mă descurcasem prea bine.

Rose nu mi-a pus povestea la îndoială, ci doar s-a plâns că n-a fost invitată la petrecerea noastră cu tematică mexicană. Ar trebui să râd în hohote la auzul acestei minciuni ridicole – de fapt, nu avem prieteni pe care să-i chemăm pe la noi –, dar mă întristează gândul că Lo a băut într-o săptămână destul alcool cât să ajungă pentru o petrecere întreagă.

Scoate un pahar şi o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Mă urc la el în pat. Inima încă îmi bate disperată. N-ar trebui să fie aşa. Acesta e Lo. Se presupune că suntem împreună. Se presupune că suntem afectuoşi unul cu celălalt, dar nu-mi revin după cele întâmplate. Mă înroşesc, mă excit şi-mi doresc să mi-o tragă chiar aici. *Nu, nu, nu, nu. Nu te gândi la asta.*

îmi sprijin spatele de tăblia din lemn de stejar a patului.

— îmi dai şi mie ceva de băut? întreb răguşită.

îmi dreg glasul. Doamne, ce e în neregulă cu mine? De obicei, nu mă simt atât de stânjenită în preajma lui Lo, dar toată povestea asta îmi sporeşte anxietatea şi nevoia de sex. îmi încrucişez picioarele şi înghit în sec.

Mă priveşte scurt, încercând să ascundă un zâmbet atotştiutor. Ciocneşte un alt pahar de cristal cu al lui şi le aşază pe amândouă pe birou. Apoi descuie un alt dulap, cel cu minifrigiderul pitit înăuntru. Scoate nişte gheaţă şi toarnă băutura fără să se întrerupă sau s-o verse. Când termină, se îndreaptă spre partea mea de pat, dar nu se aşază lângă mine, ci se foieşte cu ambele pahare în mână.

— Eşti sigură că vrei asta? întreabă el cu voce joasă, iar eu mă întreb dacă nu cumva se referă la ceva mai mult decât la paharul cu alcool.

Da, vreau tot ce-mi dai. Clipesc. Nu, cred că

vorbeşte despre alcool. *Gata cu fanteziile, Lily.*

— De ce să nu vreau?

îşi linge buzele. *Nu mai face asta.* îmi ţin respiraţia.

— Este tare, spune el, privindu-mă cu mare atenţie.

Cu prea mare atenţie.

— Mă descurc.

Lo îmi întinde paharul şi rămâne impunător lângă mine, cu o atitudine autoritară care e ceva nou pentru mine, ceva cu care nu sunt deloc obişnuită. îmi vine să mă ridic în picioare şi să preiau controlul, dar prezenţa lui Lo mă împiedică să fac asta.

Dă pe gât jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură. Aşteaptă să gust din băutura mea, după care o termină iute pe a lui.

— Ce mai aştepţi?

Aştept să-mi nu-mi mai bată inima atât de tare. Iau o mică înghiţitură şi încep să tuşesc. *Doamne sfinte!* Mă sufoc tuşind în pumni.

— Hei, uşurel, spune el. Vrei nişte apă?

Dau din cap şi, ca o proastă, mai iau o înghiţitură ca să alung senzaţia de arsură. Dar şi aceasta îmi face la fel de mult rău.

Lo îmi ia paharul din mână şi-l aşază pe noptieră.

— Gata, nu mai bea.

Continui să tuşesc şi regret că am încercat să mă relaxez cu ajutorul alcoolului. Ar fi trebuit să

ştiu că Lo o să prepare ceva semitoxic, prea tare pentru orice om normal şi sănătos. Când mă liniştesc, inspir adânc şi mă cocoşez.

— Ai de gând să te aşezi?

— Ce importanţă are dacă stau jos sau în picioare? întreabă el, iară să se clintească.

— Mă enervezi.

— Ţi-e frică să nu sar pe tine? întreabă el cu un zâmbet şmecher, bând mai departe.

Şi-a terminat paharul lui şi l-a început pe al meu.

Da.

— Nu.

— Atunci nu văd care e problema dacă stau aici.

Mă cercetează din nou din cap până-n picioare, ca şi cum şi ar imagina cum arăt goală şi excitată.

II ignor, privind toate minunile sale lipite pe pereţi sau aşezate pe rafturi. Nu mă prea aventurez în camera lui decât atunci când încerc să-l trezesc, să mă asigur că nu s-a înecat cu propria vomă. Nu dau mare atenţie obiectelor de decor. Oricum, unele dintre ele se află aici ca să ne susţină maldărul de minciuni.

Revistele de benzi desenate înrămate sunt înşirate pe peretele din faţa mea, chiar deasupra biroului său. Toate de la Marvel: Avengers, Spider Man, X-Men, Cable şi Thor. Colţurile de jos poartă semnături din timpul numeroaselor noastre călătorii la Comic-Con-ul din San Diego.

De anul trecut n-am mai participat la convenţia de benzi desenate, pentru că m-am culcat cu Chewbacca, mă rog, cu un fan costumat ca personajul din Star Wars – una dintre cele mai jenante cuceriri din viaţa mea. Nici Lo nu s-a simţit prea grozav. A băut ceva de la Captain America. Se pare că impostorul nu avea deloc un suflet prea nobil, pentru că băgase droguri în băutură. Şi tocilarii pot fi diabolici.

— Mai tii minte când ti-ai tras-o cu Chewbacca?

» >

Probabil Lo a văzut că mă uit la posterul cu pricina. Se îndreaptă spre biroul lui ca să-şi mai toarne un pahar. Ii arunc o privire în treacăt.

— Măcar eu nu am acceptat ceva de băut de la fiecare supererou mascat care mi-a ieşit în cale.

— Da? Măcar eu nu mi-o trag cu animale.

Mă-ncrunt şi iau o pernă de pe pat, aruncând-o spre el cu toată puterea. *Niciodată* n-aş face aşa ceva. Scârbos, scârbos, scârbos.

Lo se fereşte de perna care loveşte o sticlă de bourbon, răsturnând-o ca pe o popică şi trântind-o pe jos. Lo îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ai grijă, Lily!

Ridică sticla nespartă, dar reacţionează ca şi cum i-aş fi pocnit odrasla.

Nu-i cer scuze. E doar alcool. Şi mai are din belşug. Când privirea îmi cade pe un raft de lângă capul lui, aproape că-mi iese inima din piept.

— De cât timp e fotografia *aia* acolo?

Mă ridic din pat. Ar fi trebuit să-i dea foc!

Işi aşază cu grijă sticlele la loc sigur şi-şi întinde gâtul ca să vadă care mi-e problema. Sunt atât de ruşinată de fotografie, încât îl împing de lângă birou şi întind braţele. Nu reuşesc însă să-i obstrucţionez vederea, deoarece poza e mai sus decât mine, iar Lo e mult mai înalt ca mine.

Râde de încercarea mea penibilă şi ia cu uşurinţă rama de pe raft. încerc să mă întind spre ea, dar el o ridică şi mai sus, ca să mă necăjească.

— Arunc-o, îi spun, cu mâinile zburând spre

şolduri, doar ca să ştie că vorbesc serios.

— Se potriveşte cu posterele, cugetă el şi ochii îi sclipesc gândindu-se la momentul surprins în acea poză.

— Lo, mă smiorcăi eu, încercând să-l înduplec.

Are dreptate când spune că fotografia se potriveşte cu celelalte. Tot la un Comic-Con, Lo şi cu mine stăm alături de siluetele din carton ale lui Cyclops şi Professor X. Eu sunt

îmbrăcară cu nişte pantaloni din latex, cu un sutien negru .< lipitor şi am nişte lame lungi, de plastic, care-mi pornesc <lin nodurile degetelor. Par mai şmecheră decât las să se vadă, ni.ii ales pentru că Lo mă implorase să nu mă mai ascund în spatele lui. El mă pusese să mă îmbrac atât de sumar de la bun început. A insistat să mă costumez în iubita personajului său preferat din X-Men. Aşa că el s-a îmbrăcat în Hellion – tânărul mutant cu telechinezie—, într-un costum de spandex roşu cu negru, iar eu, ca o bună prietenă, am jucat în acea zi toiul lui X-23, clona feminină *a* lui Wolverine.

Urăsc faptul că fotografia se află într-o cameră cu zeci de amintiri mincinoase. Câteva cadre mai încolo, ne ţinem de mână sub Turnul Eiffel, în timpul unei excursii de familie în Franţa. Fals. Intr-alta, mă sărută într-un foişor. Fals. Stau la el în braţe în timpul unei excursii cu barca, în Grecia. Şi mai fals. De ce trebuie să pătăm amintirile reale din prietenia noastră, amestecându-le cu cele false, din relaţia noastră cea mincinoasă?

— Te rog, îl implor.

— De unde aş putea lua o dovadă mai bună că suntem un cuplu? protestează el, înaintând spre mine doar pentru a face situaţia şi mai ciudată.

> >

Mă lovesc cu spatele de birou şi sper din tot sufletul să nu reconstituim scena de mai devreme,

din bucătărie. Şi, în acelaşi timp, sper să se întâmple asta.

— Tehnic vorbind..., spun, fără să-mi iau ochii de la pectoralii lui, asta e şi camera mea.

— Da?

El pune fotografia la loc pe raftul de deasupra mea şi, înainte să mă întorc şi s-o smulg de-acolo, mă prinde cu forţă de încheieturi. îmi răsuceşte braţele la spate. *O, Doamne!*

— Lo, îl avertizez eu.

— Dacă asta e camera ta, atunci convinge-mă de asta.

— Taci odată! spun brusc, deşi nici măcar nu ştiu de ce.

— Nu eşti foarte convingătoare.

Vorbeşte serios?

— E camera *mea,* spun apăsat, întrebându-mă dacă e suficient.

— Chiar e? spune el, intrându-mi în joc, şi se apropie de mine. Nu pari atât de sigură.

încerc să-mi eliberez mâinile, dar mă strânge şi mai tare şi mă lipeşte de birou cu picioarele. Da, e exact ca în bucătărie, doar că e mai rău (sau mai bine), pentru că nu mai am niciun strop de control fără braţe. Deloc-deloc.

— Cară-te, spun, încercând să par hotărâtă, dar glasul îmi sună răguşit şi plin de dorinţă.

— De ce crezi că asta e camera ta? mă întreabă el. Nu dormi aici. Nu ţi-o tragi aici. Nu mănânci şi nu bei aici. De ce e asta camera ta la fel de mult cât e şi a mea?

>

— Ştii bine de ce, pufnesc eu.

Ne prefacem, nu-i aşa? Nu mai înţeleg nimic. Ce este el pentru mine în acest moment? Prieten,

iubit, cu totul altceva?

— Odată ce ai trecut acel prag, spune Lo, ai intrat în bârlogul meu.

Respiraţia lui fierbinte, cu miros de alcool, îmi frige gâtul.

— Tot ce e aici îmi aparţine.

Simt cum ameţesc. Urăsc faptul că azi nu am făcut sex. I II.IM (aptul că trupul meu îl doreşte pe Loren Hale. Şi min- ica la (el, nu doar trupul.

Încerc să mă concentrez. Trebuie să mă concentrez.

Dă-o jos, spun din nou.

- Nu, îmi place poza aia şi acolo va rămâne.

I)c ce-i pasă atât de mult de poza aia tâmpită?!

Nu mai apuc să-l întreb. Mă răsuceşte şi mă lipeşte cu burta de birou, dar îmi tine încheieturile tot în mâinile lui, prinzându-mi braţele la spate. încerc să mă eliberez din st ninsoare, dar el îşi pune corpul peste al meu, într-o poziţie cu care am avut mii de fantezii. Exact aşa (Iară partea cu supunerea), dar cu el în spatele meu, frecându-şi şoldurile de fundul meu. Scot un geamăt şi simt cum mor pe dinăuntru. Din fericire, nu-mi poate vedea faţa.

Trag aer în piept.

— Eşti rău, îi spun.

Ştie că n-am făcut sex. Când aveam 18 ani, m-a întrebat cum e să nu ai orgasm o zi întreagă, iar eu i-am spus că e parcă mi-ar îngropa cineva capul în nisip şi m-ar trage atât de rău de mâini şi

de picioare, încât mi se transformă în nişte benzi de cauciuc care aşteaptă să fie rupte şi eliberate. Resimt dorinţa fizică de parcă m-aş îneca şi aş lua foc în acelaşi timp.

El a spus că poate înţelege acest paradox.

— Ştiu că-ţi place asta.

Da, foarte mult.

— Lo, spun eu cu un geamăt. Dacă n-ai de gând să faci sex cu mine, lasă-mă în pace. Te rog.

Pentru că nu cred că pot spune nu. Corpul meu îl doreşte atât de mult, încât zvâcneşte sub greutatea lui, dar mintea

mea a învăţat să se opună. Doar mă tachinează. Asta e tot. Şi nu vreau să-mi fie ruşine că nu m-am oprit. Nu-i place de mine în felul acesta. Nu vrea să fie cu un om ca mine.

îmi dă drumul şi face trei paşi înapoi. îmi masez încheieturile şi mă sprijin de birou, fără să mă întorc cu faţa la el. încerc să-mi revin – mă simt prea ispitită în acest moment. Când îmi fac curaj, mă răsucesc, cu ochi temători.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

Nu are voie să folosească sexul împotriva mea.

Strânge din dinţi şi-şi toarnă un alt pahar. Ia două înghiţituri mari şi-l umple din nou înainte de a vorbi.

— Nu fi atât de serioasă, spune încet. Mă jucam şi eu.

Cuvintele lui sunt ca nişte săgeţi care-mi străpung pieptul. Mă doare. Ştiu că n-ar trebui să doară. Voiam să spună că totul a fost real. *Vorbeam serios. Hai să fim împreună.* Acum ştiu asta, deşi a fi împreună ne-ar aduce un nou set de complicaţii. în schimb, el a consolidat relaţia noastră de faţadă. Totul e o minciună.

>

— Vrei să ne jucăm?

Trupul îmi freamătă. Mă îndrept valvârtej spre dulapurile lui cu băuturi alcoolice, găsesc cârdul magnetic şi le deschid în mare viteză.

— Hei, hei, hei! strigă Lo.

Apuc că scot două sticle înainte ca el să mă prindă de încheietură, ştiind că sunt pe cale să le arunc fie la gunoi, fie pe fereastră. încă nu m-am decis.

— *Lily,* mârâie el ca şi cum numele meu ar fi cel mai jignitor cuvânt din dicţionar.

Suntem amândoi furioşi, iar eu mă simt îndreptăţită să Im Nu-mi mut privirea. Trăsăturile i se înăspresc şi i|>ii>.ipc că-i pot ghici gândurile.

Hai să vorbim, Lo, spun ferm, fără să mă clintesc.

< 11 i e se deosebeşte ceea ce fac eu de ceea ce tocmai mi-ai *t*

1.11 tu tu?

Inspiră profund, îngustându-şi ochii. Ca întotdeauna, îşi i .1 li ulează fiecare cuvânt înainte de a vorbi.

- îmi pare rău, OK? Asta vrei să auzi? îmi pare rău că nu suporţi să te ating. îmi pare rău că simplul gând de a face sex cu mine te dezgustă. îmi pare rău că de fiecare dată când c.şii excitată, eu sunt aici.

Uit să respir. Nu înţeleg ce încearcă să-mi spună. Mă doreşte sau e supărat că sunt dependentă de sex? Las cu grijă sticlele pe birou şi mă desprind din strânsoarea lui. Intru la el în baie şi-i încui usa în nas.

> >

— Lily, strigă el.

Mă întind pe gresia rece şi închid ochii, încercând să-mi limpezesc mintea. încep să mă întreb cât voi putea suporta asta – să nu ştiu adevărul despre gesturile noastre, despre relaţia noastră. Mă înnebuneşte.

Corpul meu tresare – un mic sevraj din cauza lipsei de stimulare sexuală. Ţin ochii închişi şi încerc să dorm, dar clanţa se zgâlţâie şi uşa se deschide. Lo bagă în buzunar o cheie. Nu mă clintesc de jos şi fixez cu privirea tavanul alb.

Lo se aşază lângă mine şi se sprijină de jacuzzi.

— N-ar trebui să-ţi faci griji că ne-a auzit Daisy. Cuplurile normale se mai şi ceartă.

Corect, şarada. Se lasă tăcerea, iar eu sunt mândră că l-am făcut să sufere puţin. Se lasă în jos şi-şi trage genunchii la piept, cuprinzându-i cu braţele.

— Când aveam şapte ani, tata m-a dus în biroul lui şi a scos un mic pistol de argint, spune el şi se opreşte, frecându-şi gura şi râzând sec.

Rămân lipsită de orice fel de expresie, chiar dacă povestea mă interesează. Lo continuă:

— Mi l-a întins şi m-a întrebat cum mă simt când îl tin

> I

în mână. Ştii ce i-am spus?

Se uită la mine.

— I-am spus că eram speriat. Mi-a tras o palmă peste ceafa şi mi-a spus: „Ai o nenorocită de armă în mână. Singurii oameni speriaţi ar trebui să fie cei spre care o îndrepţi”.

Clatină din cap.

— ... Nu ştiu de ce m-am gândit la asta, dar îmi amintesc tot felul de chestii. Felul în care am simţit arma grea şi rece în mână, cât de îngrozit eram de trăgaci sau de faptul că aş fi putut s-o scap din mână. Şi el stătea acolo... dezamăgit.

Mă ridic în capul oaselor şi mă sprijin de celălalt perete ca să stau cu faţa la el. Pare vizibil supărat şi ştiu că acesta e felul în care Loren Hale îsi cere scuze.

>

— Nu mi-ai mai spus povestea asta până acum.

— Nu-mi place amintirea asta, recunoaşte el. În copilărie, îl admiram sincer pe omul ăla, iar acum mi se face greaţă când mă gândesc la asta.

Nu ştiu ce să spun şi, oricum, nu cred că vrea să-i răspund. Aşa că liniştea se lasă din nou. Simt că mă străbate un fior, deşi încerc să-l alung.

— Intri în sevraj? întreabă Lo, îngrijorat. Ai nevoie de i cva? Poate de un vibrator?

Hai că nu e *ciudat* deloc…

Scutur din cap şi închid ochii strâns. Durerea din extremităţi se intensifică din cauza faptului că m-am excitat şi nu am ajuns la orgasm. Mă simt încordată. Sunt ca o bandă de cauciuc care nu poate să se rupă.

— Poţi să vorbeşti cu mine? spune el, iritat.

— Nu mă ajută vibratorul, spun, deschizând ochii.

— Cum asa? Ai rămas fără baterii?

>

Ii zâmbesc fără chef.

— Doar că… nu e suficient.

îmi aruncă o privire stranie.

— E ca o bere de la butoi.

Strâmbă din nas.

— Am înţeles.

îmi cercetează trupul din priviri, iar eu îmi feresc ochii, pentru că privirea lui mă excită.

— în seara asta vreau să rezist.

— Poţi să ieşi în oraş, sugerează Lo. Dacă se trezeşte Daisy şi întreabă de tine, îi spun că te-ai

dus... să înveţi de urgenţă cu grupul de studiu, pentru că ai picat la economie.

— Nici măcar eu nu cred asta. E în regulă, Lo.

— Am fost un bou, aşa că vreau să te ajut, spune el, gâfâind. Şi există o singură soluţie evidentă.

Mă doare fruntea de atâta încruntare. Oare chiar *asta* să spună? Vrea să facă sex cu mine? Pe bune?

— Pot să te îmbăt, ca să nu-ţi mai pese de sex. Apoi o să adormi şi mâine Daisy va pleca înainte să-ţi revii.

Sugestia mă ia prin surprindere, pentru că nu e ceea ce mă aşteptam şi nici nu-mi doream să aud. Mi-ar fi plăcut să spună:

— Culcă-te cu mine, vreau să fiu cu tine de-adevăratelea.

Da, la naibal i-aş fi răspuns. Chiar dacă monogamia mă sperie mai mult decât orice altceva, cu el aş încerca. Doar pentru a-l avea pe Loren Hale. Cred că asta mi-am dorit dintotdeauna. Să fiu cu el. Dar nu sunt atât de sigură că şi el simte la fel. E o dezamăgire, dar măcar e o soluţie.

— E o idee bună.

— Da?

Pare supărat că am acceptat atât de repede? Nu-mi dau seama.

— Ce bine că ştiu un expert în domeniul alcoolului! Te poate aranja de nota zece.

— Spune-i doar să nu mă îmbete atât de tare încât să borăsc, îl avertizez.

— Borâtul e inacceptabil, am înţeles.

Ne ridicăm de pe podea şi mergem din nou în dormitor. Nu mai tremur, pentru că mă entuziasmează faptul că voi încerca un lucru nou – cu el, mai ales. De obicei, nu beau deloc în timpul nopţii. Lo nu mi-a spus niciodată asta direct, dar îmi dau seama că-i place mai mult când sunt trează. Ca să conduc şi să-l ajut să-şi revină la realitate, dar uneori cred că e mai mult decât atât.

Mă aşez pe marginea patului şi-mi încrucişez

gleznele.

— Ai de gând să-mi pregăteşti o băutură pe care chiar s-o pot consuma?

— Cred că am nişte rom aromat pe undeva. E mai uşor de băut.

Petrece câteva minute pregătind o băutură *foarte mare,* intr-o sticlă imensă de apă.

- îhhh...

Ţin în mână băutura rece.

— O să mor?

— E mai mult Diet Fizz înăuntru decât rom, îţi promit.

Iau o înghiţitură timidă şi, când văd că nu mă arde pe gât, iau una şi mai mare. Zâmbeşte şi mai larg.

— E bun?

— Are gust de nucă-de-cocos.

— Ala e romul.

Se aşază pe pat, lângă mine. Are în mână un pahar de whisky, din care soarbe cu parcimonie. În câteva minute, dau pe gât tot paharul, dar nu prea simt mare lucru. Poate că încă nu şi-a făcut efectul.

Mă uit Ia Lo. Felul în care mă priveşte – cu o atenţie extaziată – îmi înflăcărează tot corpul. II vreau pe mine. În mine. *Doamne!*

— Mai dă-mi, îi spun. Poate că ar trebui să beau nişte shoturi.

— Nu-ţi cunosc limita, spune el, ridicându-se în picioare. Şi scopul nu este să-ţi fie rău.

Işi pregăteşte o altă băutură. Abia mă pot uita la el fără să-mi imaginez corpul lui peste al meu. Vin lângă el şi iau un pahar pentru shoturi.

— Am nevoie de ceva cu mai mult alcool.

înainte să protesteze, torn nişte whisky într-un shot.

— Un shot de whisky? face el, cu sprâncenele ridicate. Pe bune? O să-ţi vină rău, Lily.

Mijesc ochii în semn de provocare, apoi dau băutura pe gât.

îmi vine să vomit. Dar reuşesc să-l înghit fără să-l scuip înapoi.

înclină din cap într-o parte, ca şi cum ar vrea să spună: *Ţi-am zis eu.*

îmi duc mâna la gât.

— A fost oribil. Cred că-mi ard măruntaiele.

încerc să-mi dreg glasul.

— Acum faci pe nebuna.

îmi toarnă un shot cu o băutură incoloră şi apoi pune altceva într-un alt pahar, ridicându-le pe amândouă.

— Vodcă. Suc de afine.

încuviinţez, dau peste cap prima băutură şi o sting cu cea de-a doua. *Ah, e mult mai bine aşa.* Clatină din cap spre mine.

— E bine aşa?

îmi trec ochii peste abdomenul lui, iar locul dintre picioare îmi pulsează. *Nu, nu, nu.*

— încă una.

Abia îl aud şoptind:

— Asta e o mare tâmpenie.

Hei, a fost ideea lui, dar îmi dau seama că se răzgândeşte. Rău de tot. O oră mai târziu, după încă un pahar şi alte câteva shoturi, mă îndrept spre pat şi întreaga lume se clatină. *Uau.*

Cred că m-am îmbătat.

Cad cu faţa în sus pe saltea. Nu-mi mai văd picioarele. Totul se roteşte cu mine şi nu mă mai interesează... nici măcar un pic... sexul. La naiba! Nu cred că sunt capabilă să mă mişc de una singură.

Stau întinsă pe spate şi mă uit la Lo care se tot agită prin cameră, curăţând petele şi închizând sticlele.

Lo... ren, îi rostesc numele, care sună ciudat pe buzele mele. Ren...Io.

Zâmbesc ca proasta.

Mă bucur că numele meu ţi se pare la fel de amu- /,ini ca numele surorilor tale, spune el, închizând ultimele dulapuri.

Apoi ia loc lângă mine, în timp ce eu închid ochii.

- Cum te simţi?

— Ametită, murmur eu.

— Nu te gândi la asta, mă instruieşte el. Crezi că poţi să ie bagi sub pătură?

— Hmm?

Totul începe să se estompeze. Şi mă las purtată de valul dc întuneric.

❤ ❤ ❤

un monstru mi se zbate în stomac şi vrea să iasă. Mă aflu sub

>

plapuma lui Lo. Nu-mi amintesc când am ajuns aici şi nici când mi-am pus capul pe perna lui. Lo doarme pe partea cealaltă a patului, cu faţa spre mine, cu mâinile strânse pe lângă corp.

Stau să mă gândesc cât îmi e de rău cu adevărat. Efortul de a merge până la baie mi se pare obositor şi dureros, prea solicitant pentru capul şi pentru corpul meu. Dar chiar îmi e greaţă. Şi ce am în stomac începe să urce spre

gât.

Trebuie să mă ridic din pat.

Alerg de zor spre baie şi deschid scaunul de toaletă. Tot ce am băut apare în vas, ca prin minune.

— Lily?

Lo aprinde luminile din baie.

— Rahat!

Udă o cârpă şi apoi îngenunchează în spatele meu.

Nu mă pot opri din vomitat, dar la fiecare zvâcnitură mă simt ceva mai bine.

Mă masează pe spate şi-mi dă laoparte şuviţele de păr de pe faţă. După câteva minute, încep să gâfâi, dar nu mai vomit. Trage apa şi mă şterge la gură.

— îmi pare rău, mormăi, gata să-mi lipesc obrazul de scaunul de toaletă.

El mă strânge uşor la piept, iar eu îmi reazem capul de el.

— Nu-ţi cere scuze, spune el, îndurerat.

— Lo? şoptesc.

— Da?

— Te rog... nu te mişca, bine?

Simplul gândul că trebuie să stau în picioare sau să mă mişc câtuşi de puţin m-ar putea face să vomit din nou.

— Nu mă mişc.

Mă cuprinde în braţe, ţinându-mi de cald pe gresia rece. Rămânem aşa o bună bucată de vreme. Şi încep să simt din nou cum mi se lasă pleoapele şi cum adorm la loc. Şi apoi îi aud vocea, atât de încet, încât mi se pare că visez:

— Ar fi trebuit să fac sex cu tine.

Capitolul 12

rfb*lbieţii OfaU ecfyu yfâ strâmb şi mă ridic în capul oaselor, încercând să-mi revin. *Unde mă aflu? Acesta* este primul gând, de altfel înfricoşător, care-mi vine în minte. Privesc plapuma crem, cele două picioare de sub ea, părul meu prins în coadă, la spate. îmi amintesc mici crâmpeie din cele întâmplate azi-noapte.

Lo m-a cărat din baie până în pat, învelindu-mă şi prin- zându-mi părul ciufulit. Cred că azi-noapte i-am smuls din mâini o sticlă de whisky. Chiar dacă a protestat, am dat băutura pe gât ca o idioată. Atât sunt de beţivă.

Scot un geamăt, îngrozită şi ostenită. Pentru că nimeni nu râde de mormăitul meu de urs, mă încrunt şi arunc o privire spre partea dreaptă a patului. E pustie, cu excepţia urmei inconfundabile a unui posterior. Are un fund frumos, îmi îndes faţa în pernă şi gem şi mai tare. Urăsc că gândesc astfel.

încerc să nu mă gândesc la toate prostiile pe care poate le-am spus sau le-am făcut la beţie. Mă frec la ochi şi mă ridic. Văd o bucată de hârtie prinsă cu agrafe de tricoul meu, care este, de fapt, tricoul lui. *Mi-a schimbat hainele? e* primul meu gând. Probabil că am vomitat pe celălalt tricou.

Obrajii îmi iau foc. Cercetez hârtia. De-abia se înţelege scrisul mâzgălit. Casc îngrozită ochii.

— Ce mama dracului?

Părinţii fâi iun/ aici.
Trezefte-te naibii/

Ce caută părinţii mei aici? Au aflat că Lo şi cu mine nu suntem pe bune împreună? Au aflat că Lo e alcoolic? îl vor trimite la dezalcoolizare?

Mă ridic tremurând în picioare şi găsesc pe birou un pahar cu apă şi patru aspirine. Le înghit recunoscătoare şi încep să caut nişte haine pe care să le pot purta. în dulapul lui nu sunt prea multe ţoale de-ale mele, dar am aici câteva ţinute de urgenţă, pentru ce e mai rău.

îmi pun o rochie de zi, de culoarea lavandei, care o va impresiona pe mama, având în vedere că părul meu unsuros îmi va aduce câteva bile negre. După ce mă spăl pe dinţi de patru ori, mă dau la greu cu deodorant şi mă ciupesc de obraji pentru o nuanţă naturală, îmi fac curaj să părăsesc dormitorul lui Lo, unde mă simţeam la adăpost.

Trag aer în piept. Vocile răsună pe holul care duce în living.

— Loren, unde e Lily? Aproape că s-a făcut ora

prânzului, se plânge mama.

Mi-aş dori să poată spune „e bolnavă”, dar, pentru familia Calloway, bolnav eşti când ajungi la spital şi stai acolo

… .ni în:ii multă vreme. Altfel, trebuie să fii apt să faci parte
■ lin lumea celor vii.

Mă duc să văd ce face, spune Lo, cu glas stins.

Im iu în living chiar atunci când el se ridică de pe cana- |U .111.1 gri.

Ah, iat-o! exclamă tata, cu un zâmbet luminos.

M.ima şi Daisy stau pe canapeaua cenuşie, ambele pur- i .lutI rochii frumoase, înflorate. Toată lumea se ridică în pi- > în.iic când mă vede intrând, de parcă aş fi regina Angliei ■..iu de genul ăsta. Dar apoi zăresc valizele Hermès şi gentile il< voiaj sprijinite de perete. Un set asortat. Bagajele mele şi ale lui Lo.

(!e naiba se întâmplă? Ei ştiu, nu-i aşa? Ne trimit departe de aici! Poate că ne duc într-un centru de reabilitare, la mare distanţă de-aici. Ne vor despărţi. Vom rămâne singuri. Cu adevărat singuri.

Tocmai când îmi duc mâna la gură, tremurând, gata să vomit din nou, Lo vine repede lângă mine şi spune:

— Este weekendul în care sărbătorim ziua de naştere a

>

tatălui tău.

încerc să respir. Ridic surprinsă din sprâncene. Mama îşi trece degetele prin perlele care o strâng de gât:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Lily, îţi tot aduc aminte, de luni întregi. Mergem cu iahtul în Bahamas, să-l sărbătorim pe tata.

Niciodată n-am ţinut minte datele sau programul altora. Mă întorc spre Daisy, care pare să se uite în orice direcţie, numai la mine nu.

— De ce nu mi-ai spus?

Lo se strâmbă şi strânge din dinţi, iar eu îmi dau seama că mi-a scăpat ceva. Daisy îşi drege glasul şi lasă ochii în jos.

— Ştiam că ai fi născocit tu vreo scuză... şi am fost cu totii de acord..., zice ea.

»

Acum îmi dau seama. A minţit. Nu voia să fie aici aseară. Nu eram una dintre surorile ei la care să apeleze când are nevoie de ajutor. A fost o înscenare.

— Ştiam că vei uita, clarifică mama. Este o călătorie importantă pentru tatăl tău. A muncit din greu şi vrem ca *toată* familia să fie prezentă. Cu tot riscul de-a o pune pe Daisy să rămână aici peste noapte, ca nu cumva să fugi dimineaţa. Dar acum te-ai trezit şi trebuie să plecăm. Rose şi Poppy ne aşteaptă deja la avion.

Presupun că trebuie să zburăm până în Florida, de unde vom lua iahtul spre Bahamas.

Sunt ameţită, scuzele îmi stau pe vârful limbii, aş face orice ca să evit un eveniment de familie. Chiar dacă este ziua de naştere a tatălui meu, n-ar fi trebuit să mă păcălească în felul ăsta ca să merg cu ei.

Lo mă mângâie pe braţ.

— Te simţi bine? şopteşte cât să-l aud doar eu.

Poate şi el crede c-o să vomit din nou. Dau din cap, chiar dacă vestea m-a şocat. El spune:

— Zâmbeşte! Pari îngrozită, Lil.

Fac cum îmi spune, zâmbindu-i vag mamei. Rămâne cu umerii încordaţi, dar surâde şi ea, semn că m-a iertat. Hai că am dres-o.

Abia când ieşim din casă am o revelaţie. N-am făcut sex de mai bine de 24 de ore, iar Lo nu a consumat cantitatea lui obişnuită de alcool, pentru că m-a supravegheat toată noaptea. Şi suntem pe cale să fim sechestraţi pe un vas. Alături de familia mea.

Situaţia tocmai s-a înrăutăţit extrem de mult.

îmbarca pe iaht. Lo şi cu mine avem o întâlnire dublă cu (iharlie şi Stacey. Am picat la economie (adevărat) şi trebuie să mă pregătesc pentru următorul examen (şi mai adevărat). Niciuna nu tine.

>

După ce vomit peste bordul vasului, recunosc că sunt mahmură şi mă bazez pe argumentul „am băut prea mult vin aseară”. Mama nu pare deloc încântată de comportamentul meu, dar mă lasă să sorb iară să mă ascund din poţiunea antimahmureală pe care-o pregăteşte Lo. Nu întreb niciodată ce conţine acel lichid maroniu, ca nu cumva să vomit din nou.

îl văd cu un un pahar de Fizz în mâna dreaptă. L-am însoţit pe Lo mai devreme, când i-a strecurat barmanului 500 de dolari ca să-i pună bourbon în pahar ori de câte ori

comandă sifon. Aici intră şi sticlele de băutură care a cerut să fie trimise în cabina noastră. E un tip discret.

îi admir tenacitatea, dar nu simt că-l pot susţine cu adevărat. Stau întinsă pe puntea însorită, deşi mi-e greaţă şi am o migrenă zdrobitoare. îmi pun un prosop pe cap, ca să nu mă bată soarele în ochi, şi trag un colţ în sus, ca să pot desluşi vag împrejurimile. Razele îmi ating pielea albă. Chiar şi după ce am aplicat cremă cu factor de protecţie, ştiu că mă voi prăji. Şi, în secret, chiar asta sper să se întâmple. Poate că aşa o să pot coborî de pe nenorocita asta de barcă.

— Te simţi mai bine? întreabă Poppy, trăgându-şi şezlongul lângă cel al lui Lo.

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez la abdomenul şi la trupul lui tonifiat scăldat de razele soarelui. Probabil că nu se va bronza prea mult pentru că şi-a dat cu SPF 90.

Poppy îşi întinde prosopul Ralph Lauren şi-şi pune ochelarii de soare mari şi o pălărie cu boruri late înainte de a se aşeza.

— Nu, îi răspund. Unde sunt toţi ceilalţi?

— încă sunt înăuntru, mănâncă de prânz. Eşti sigură că nu vrei nimic? Pot să-ti aduc un sandvis.

> >

Gem la gândul acelor mirosuri puternice de mâncare.

— Deci un nu categoric.

Clatin din cap.

— Un nu absolut.

Rose şi Daisy au devenit trădătoarele oficiale ale familiei pentru că m-au păcălit atunci când Rose a anunţat secretul „sarcinii" mele, iar mama continuă să-mi arunce priviri tăioase. Probabil că speră să mă transform într-o stană de piatră.

— Crezi că observă cineva dacă mă arunc peste bord? întreb, ridicându-mă în capul oaselor şi ţinându-mă de nas înainte de a lua o înghiţitură mare din băutura antimah- mureală.

îmi vine să vomit. Scârbos.

Lo nu scoate niciun cuvânt, pentru că doarme buştean, cu paharul de alcool încă în mână. Mă întreb dacă a rămas treaz toată noaptea trecută, purtându-mi de grijă. îi smulg uşor paharul dintre degete, ca să nu se verse peste el.

— Nu e aşa de rău aici, spune Poppy, deschizând o carte cu coperţi cartonate.

Se relaxează. Dacă aş fi în locul ei, capabilă să mă bucur de soare, să citesc, să privesc în gol şi să visez la cai verzi pe pereţi, aş crede şi eu că e destul de frumos. Dar în timp ce privesc oceanul larg, vast şi nesfârşit, îmi imaginez cum îmi frec corpul de trupul altcuiva. Recreez în mintea mea senzaţia fericită a orgasmului. Liftul. Bărbatul la costum. Tră- gându-mi-o. Totul este înrădăcinat în mine, programân- du-mă să trăiesc la nesfârşit

aceeaşi senzaţie bine cunoscută.

Dar nu pot. Nu aici. Aşa că rămân tânjind după un lucru pe care nu-l voi primi niciodată.

Uşa glisantă se deschide cu un foşnet şi Rose iese cu un pahar de Tequila Sunrise. îi ia o grămadă de timp să care şezlongul vizavi de noi, zgâriind parchetul. Apoi întinde pe el un prosop bleu şi ia loc, cu faţa spre mine.

— Vrei să-ţi aduc unul? glumeşte ea, ridicând paharul.

— Foarte haios, spun eu, în timp ce stomacul încă îmi fierbe.

Lo poate să dea pe gât diverse licori cât e noaptea de lungă, fără să-şi bată prea tare capul, dar urăşte amestecurile dulci.

Iar acum ar prefera să nu atragă atenţia asupra lui. Dă alcoolul pe gât atât de repede, încât oamenii se vor întreba dacă nu cumva revine la acei ani de dinainte de a fi împreună, cu multe petreceri şi multă băutură. Bineînţeles că acea perioadă nu s-a terminat niciodată cu adevărat; mă rog, poate că petrecerile da, dar băutura în niciun caz. Dar nimeni nu ştie asta.

>

— El te-a îmbătat? întreabă Rose, uitându-se la Lo, care doarme, de parcă şi-ar dori să-l înţepe cu nişte ace voodoo.

— Nu, mint eu. De fapt, a încercat să mă pondereze.

Pe jumătate adevărat.

Rose pare că se îndoieşte şi trage un şut în şezlongul lui Lo, trezindu-l din somn. Acesta tresare, speriat.

— Ce mama naibii?

— Rose, zic, clătinând din cap. Era obosit.

— Serios? Nu observasem.

Lo îşi dă părul pe spate şi trage câteva înjurături pe muteşte. Apoi îşi ridică şezlongul.

— Ia uite ce a adus vântul!

— Ce? se răsteşte Rose.

Lo ridică derutat dintr-o sprânceană.

— Ce *cei*

— Ce a adus vântul? Termină ce voiai să spui, dacă ai curaj.

— Ai dreptate, mi-am pierdut curajul. Ai câştigat.

Lo se uită în jur, după paharul său. l-l întind, iar el pare să aprecieze faptul că i l-am păzit. Dă jumătate pe gât dintr-o înghiţitură.

Nu e nevoie să termine ce voia să spună. Sunt aproape ■.if.iiiă că a vrut s-o facă „nemernică” sau cel puţin a insinuat .IM .1 în cel mai subtil mod posibil. Poppy spune:

- Cred că te-ai ars, Lily.

Ah, grozav! Planul meu de a arde de vie s-a dus naibii din i .ur/.a îngrijorării materne a lui Poppy. îmi aruncă o cremă solară.

— Sunt OK, pe bune. Mă ard şi apoi mă bronzez. Şi am nevoie de bronz.

îmi împing ochelarii mai sus pe nas. Rose pufneşte.

— Asta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

— Nu e adevărat, ripostez eu. Sunt destul de sigură că Maria a spus că, de fapt, cerul e portocaliu. Şi tu erai acolo.

— Copiii se exclud.

Lo zâmbeşte.

— Ah, Rose arătând clemenţă faţă de copii. Lumea asta se duce naibii.

Sora mea se uită urât *la mine.*

— Nu pricep de ce l-ai adus. Poppy a avut destulă minte încât să-şi lase soţul şi copilul acasă.

Lo îsi termină băutura.

— Sunt chiar aici, să ştii.

Rose îl ignoră, aşteptând să răspund.

— Eu nu am un copil de care să aibă grijă Lo. Dacă nu s-ar fi născut Maria, Sam ar fi fost aici, nu-i aşa, Poppy?

Poppy pare impasibilă.

— Nu mă bag în discuţia asta.

Uneori, a-ţi păstra neutralitatea în timpul certurilor de familie este superenervant pentru toţi ceilalţi.

Lo îşi pune jos băutura şi apoi ia crema solară. Iniţial, cred că vrea să-şi aplice mai multă loţiune pe pielea lui de irlandez; în schimb, el se ridică şi-mi împinge picioarele la piept. îmi încalecă şezlongul, fără să observe că gesturile lui mă fac să gem, îmi grăbesc respiraţia şi bătăile inimii.

Cu un simplu costum de baie subţire care să mă acopere, mă simt pregătită pentru mai mult de-atât. Soarele îmi mângâie pielea şi căldura ameţitoare îmi îmbată simţurile – o senzaţie care mă lasă plutind în derivă. Degetele de la picioare mi se tensionează. încerc să-mi reprim senzaţiile trupeşti care, mai devreme sau mai târziu, vor erupe. îl vreau. Trebuie să mă eliberez de acest chin, dar nu ştiu cum să-i cer asta fără să pară ciudat. E cu totul altceva decât a-l alimenta cu scotch şi rom. îi doresc *trupul.* Şi asta nu e în regulă.

— Mă descurc, spun eu, cu respiraţia întretăiată, în timp ce el deschide capacul.

Rose adaugă:

— Asta nu mă face să te plac mai mult, *Loren.*

— Ştiu, spune Lo, cu spatele la ea. Şi, sincer, nici nu-mi pasă, *Rose.*

Faptul că-i rosteşte numele mai apăsat nu are efectul scontat. Lo îşi toarnă nişte cremă în palmă, iar eu mă retrag.

— Serios, pot s-o fac şi singură.

Cască ochii de parcă ar vrea să-mi spună *cică suntem împreună, turbate.* Ah, da, aşa e.

— Stai să-ţi dau pe umeri.

Se duce mai în faţă şi-mi ia braţul în mâna lui mare. Degetele lui îmi frământă pielea sensibilă.

închid ochii, iar el continuă să mă ungă pe coaste, ridicân- du-mi puţin sutienul negru ca să aplice crema sub marginea .icestuia. Sunt sigură că simte cum pieptul mi se ridică şi < oboară la loc, că-mi aude respiraţia greoaie şi încordată.

Mă răsuceşte şi mă aşază cu burta pe şezlong. Apoi se .1 pleacă şi-mi întinde loţiunea peste omoplaţi şi peste mijloc. îmi desface sutienul, iar eu mă topesc sub atingerea lui. Doamne sfinte...

Se aude din nou uşa glisantă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă un chelner.

Poartă un tricou polo alb şi pantaloni negri, uniforma personalului de pe iaht. Are spre 30 de ani, păr auriu şi o faţă ascuţită, ceea ce-l face prea angelic, prea chipeş şi prea atrăgător pentru trupul meu aflat în chinuri groaznice.

— Eu vreau ceva de băut, spune Poppy.

Nu, lasă-l să plece!

— Ce aveţi?

J

în timp ce acesta recită meniul extins, Lo îmi face masaj. Ah... ce bine el

Mă prind de prosopul pe care-l am sub cap şi corpul meu începe să caute o rezolvare rea a lucrurilor. Aş vrea să-i spun lui Lo să se oprească, dar nu sunt sigură că pot rosti aceste cuvinte fără să încep să icnesc.

Strâng din dinţi când degetele lui mă apasă şi apoi îmi flutură uşor pe piele, jucându-se cu nervii mei. în acest moment îl urăsc. Urăsc că-mi doresc acest lucru atât de mult.

Privirea mea cade asupra chelnerului celui arătos şi simt că-mi pierd controlul. Mă abţin să-mi arcuiesc spinarea şi să-mi legăn trupul în mod sugestiv. închid ochii, ca nu mă vadă nimeni că-i dau peste cap. îmi scapă un geamăt surd şi cred că surorile mele l-au ratat, deşi eu încep să mă excit. Dar când deschid ochii la loc, stânjenită la culme, chelnerul mă priveşte, măsurându-mă din cap până-n picioare. Ştie ce mi se întâmplă.

îmi îngrop faţa în prosop. *Dispari,* îi poruncesc.

— Auzi? spune Lo.

Paşii chelnerului se apropie de noi. Doamne! Ce face Lo?

— Doriţi ceva?

>

— Da, doresc să nu te mai holbezi, dracului, la iubita mea, zice Lo, zâmbind băţos. Ar fi minunat, mulţumesc!

— Lo! strigă Poppy.

Rose râde de-a binelea. Lumea din jurul meu a luat-o razna. Iar eu refuz să mă uit la ea, ascunsă sub prosop, fără sutien, cu pieptul lipit de şezlong.

— Nu mă holbam, se apără chelnerul cu o voce încordată, dându-şi de gol emoţiile. Dacă vreţi ceva, vă aduc cu plăcere. Dacă nu, plec.

— Grozav, spune Lo. Aş vrea un Fizz.

— Adică un bourbon şi un Fizz? spune chelnerul, provocator.

La naiba.

— Nu, adică un Fizz şi gata.

— Dar aţi băut bourbon toată ziua, domnul Hale. Sunteţi sigur că nu doriţi încă unul? insistă chelnerul.

— Ai băut tărie până acum? spune Rose, cu o voce plată.

— Nu, răspund eu înaintea lui Lo.

Trag cu ochiul de sub prosop şi mă uit fix la chelner, luându-mi inima în dinţi ca să-l apăr pe Lo.

— Cred că te înşeli. I-am gustat din băutură.

Tipul mă priveşte prelung, încercând să-mi citească expresia, iar eu îmi îndulcesc privirea, ca şi cum aş vrea să-i transmit că merită efortul. Sau ceva de genul ăsta. Orice.

Ani gemut privindu-l cum recita meniul. Şi el a văzut asta. A‘.i.i e tot.

Bine, spune chelnerul.

li aruncă lui Lo o privire complice şi arogantă, gândin- ilu se că mai târziu o să mi-o tragă şi atunci o să-i arate el ,u est ui puţoi bogat. Eu nu vreau să mi-o tragă, dar mă tem i .i, de fapt, o va face. Iar eu îi voi da voie.

— Vă aduc băutura...

— Nu, spune Lo, aranjându-mi sutienul la loc. Aş prefera să nu-mi scuipi în pahar şi ştim cu toţii că într-acolo se îndreaptă lucrurile. Aşa că mai bine cară-te de-aici.

Poppy adaugă:

— Poţi să-mi anulezi comanda. Cred că e mai bine să rămâi înăuntru.

Chelnerul dă din cap şi dispare. Eu mă ridic imediat.

— Mă duc la toaletă şi, poate, la piscină.

Cuvintele sună plat şi grăbit, dar nimeni nu le pune la îndoială, cu excepţia lui Lo. Işi ia lucrurile şi vine după mine, la noi în cabină.

Nici nu mă uit la el. Mă îndrept spre baia minusculă şi pornesc apa rece la duşul în care încape o singură persoană.

Aud un clinchet şi-l văd exact când bea whisky direct din sticlă. Işi linge buzele şi-şi şterge gura cu dosul mâinii, iritat. Când ochii ni se întâlnesc, mă-ntreabă:

— Ai avut orgasm?

Simt cum mă înroşesc peste tot.

— Nu chiar, mormăi eu.

El dă din cap, uitându-se ameţit în pământ.

— Te-ai excitat de la mine sau de la el? Mă încrunt.

— Are vreo importanţă?

Deja mă simt îngrozitor în privinţa întregii întâmplări.

— N-ar fi trebuit să mă torturezi în felul ăla, Lo. Sunt deja încordată şi aşa.

— încercam să te ajut, se răsteşte el.

— Făcându-mă să-mi doresc sex pe punte, la plajă?! ţip eu. Asta nu mă ajută deloc. Ba chiar dimpotrivă.

Faţa i se schimonoseşte de furie şi de durere. Se aşază pe marginea patului dublu şi-şi duce din nou sticla la buze. Apoi spune:

— Dacă faci sex cu nenorocitul ăla, am terminat-o.

Mă opresc lângă baie.

— Ce?

Vocea de-abia mi se aude. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că vorbeşte despre prietenia noastră. Ochii lui împăienjeniţi şi roşii asta îmi transmit.

îşi lasă cuvintele să plutească în aer în timp ce intru în panică, pentru că nu-mi pot imagina lumea fără el. Aş fi atât de singură.

— Ce vrei să spui, Lo?

Inima mea bate cu putere.

— Am terminat-o, spune el. Chiar crezi că familia ta va accepta faptul că m-ai înşelat cu membrii personalului de pe iaht? Nu, va trebui să ne despărţim.

Despre relaţia noastră falsă, despre asta vorbeşte. Expir.

— Voi avea grijă.

Mijeşte ochii, furios.

— Deci o să te culci cu el?

Ridic din umeri.

— Nu prea am de ales.

11 dă din cap.

- Incredibil.

Se ridică în picioare şi îşi ia sticla cu el, întorcându-mi spatele.

— Tu nu înţelegi? spun, încercând să mă apăr cumva. Nu pot să mă gândesc decât la asta, Lo. îmi tremură picioarele. îmi tremură mâinile. Mă simt de parcă m-a aruncat i ineva într-un blender. Am nevoie doar de cineva...

— Opreşte-te!

Are un fel de durere în glas.

— Opreşte-te...

Sunt atât de derutată.

— Ce vrei să fac? Nu pot trăi fără sex. Tu bei!

E atât de nedrept.

— De ce nu pot să fac sex?

— Pentru că se presupune că suntem împreună! ţipă el. Toţi cred că eşti iubita mea.

înainte să apuc să-l rog să detalieze, se îndreaptă spre uşă, ocolindu-mi cu bună ştiinţă întrebările.

— Mă găseşti la piscină.

*]*lipetfoec *udt &idabui yd> dty.*

încercând să uit de Lo, de chelner, de diverse părţi ale corpului. Masturbarea nu face altceva decât să mă irite. Mă aşez pe gresia rece, plângând ca să alung durerea.

Lo mă derutează. Chiar vrea să fie cu mine? Sau îi este teamă că voi distruge minciuna noastră? Nu reuşesc să găsesc sensul cuvintelor lui, oricât de mult mi le-aş repeta în minte.

Nu mă duc la cină, dar Rose dă buzna în camera mea şi bate la usa băii.

>

— Ce faci acolo?

Opresc apa şi-mi înfăşor un prosop în jurul pielii ude şi smochinite. Când ies din baie, ea mă măsoară din priviri.

— Ne-am certat, mormăi eu.

— Tu şi Lo?

>

Se încruntă.

— Cea făcut?

Nici măcar nu ştiu exact, zic, clătinând din cap.

Simt că-mi vine din nou să plâng.

Ticălosul ăla, spune ea, îndreptându-se spre bagajul meu. Ştiam eu că e ceva în neregulă la masă.

I'.ra beat? Mă doare inima la gândul că Lo s-a făcut praf <lin cauza mea.

— Cum asa? întreb.

>

îmi întinde costumul de baie de culoarea cărbunelui.

— A fost foarte tăcut, spune ea şi mă surprinde că nu face vreo remarcă răutăcioasă. S-a ridicat mai devreme de la masă şi l-am văzut pe terasă, privind apusul.

— Ah, spun eu, liniştindu-mă.

Arăt spre costumul de baie.

— La ce-mi trebuie?

— Poppy, Daisy şi cu mine mergem la jacuzzi. M-am gândit că ar trebui să vii şi tu.

— Nu mă simt bine.

— Ştiu, dar poate că te va ajuta să fii înconjurată de nişte oameni care te iubesc.

>

Nu vreau să vorbesc despre inima mea zdrobită. Mâinile îmi tremură când iau costumul de baie şi nu ştiu cât mai pot suporta fără să mă eliberez. Trebuie să-l găsesc pe chelner, dar privirea lui Lo mă opreşte din a face orice mişcare. Nu vreau să-l trădez şi, dacă există ceva

acolo – o mică şansă să fie ceva între noi –, nu vreau s-o stric. Pentru nimic în lume. Dar cred că asta se va întâmpla.

Nu am puterea să mă cert cu Rose. Aşa că mă îmbrac în costum de baie, renunţând la prosop.

— V-aţi certat rău? întreabă ea, aşezându-se pe pat, cu picioarele încrucişate.

îi arunc o privire.

— Nu te mai bucura atât!

— Ce? Nu mă bucur de nefericirea ta, dar nici nu mă voi preface că sunt supărată dacă vă despărţiţi.

— De ce îl urăşti atât de mult?

»

îmi leg bretelele la spate.

— Nu-l urăsc, spune ea. Mă enervează, dar nu-l urăsc, îl antipatizez, poate.

îşi trece degetele peste cuvertura de pe pat.

— Nu cred că e potrivit pentru tine. Este atât de rău că eu cred că poţi găsi pe cineva mai bun?

— Nu, şoptesc eu, îmbrăcată acum în costumul de baie. Dar Lo şi cu mine...

încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Poate că nu suntem potriviţi unul pentru celălalt, dar uneori simt că este singurul bărbat care m-ar putea iubi vreodată.

Şi acesta este adevărul. Cine altcineva ar iubi aşa ceva? O fată care se culcă cu oricine. O curvă.

O târfa. Un gunoi care trebuie aruncat. Doar asta vede lumea.

— Ai o părere prea proastă despre tine, spune Rose, ridi- cându-se. Dacă nu te iubeşti pe tine însăţi, Lily, altcineva cum ar putea să te iubească?

îmi cuprinde umărul cu braţul.

— Şi să ştii că nu ai nevoie de bărbaţi ca să fii împlinită. Să nu uiţi asta.

)

Şi mi-as dori să fie adevărat.

> >

Stelele sclipesc deasupra capetelor noastre.

lóate surorile mele savurează apa din jacuzziul de la prova i.ihtului. La această oră a tăcerii profunde, parcă suntem singurele fiinţe de pe pământ.

Au trecut 30 de minute şi deja ştiu că e o idee proastă. |etul de apă pe care-l simt pe spinare nu face altceva decât să-mi conducă fanteziile spre locuri întunecate şi lascive. Iar mintea mea zboară atât de mult, încât mă mir că n-am adormit şi n-am visat ceva extrem de sexy.

Mă ancorează în prezent numeroasele jocuri ale surorilor mele, cum ar fi „Niciodată, niciodată" – în care am aflat că Rose şi Daisy sunt încă virgine. Bravo lor! Din fericire, Rose duce conversaţia departe de Lo şi de orice fel de relaţii amoroase. În cea mai mare parte, o ascult pe Daisy vorbind despre săptămâna pe care a petrecut-o la Paris şi despre manechinii cei arătoşi, lucru care nu mă ajută deloc.

Apoi aud nişte paşi pe scândurile de lemn. Mă uit peste umăr şi încerc să nu oftez sau să gem la vederea atrăgătorului chelner. Acesta ne aduce patru prosoape şi mă priveşte drept în ochi înainte de a pleca.

Nu am ce face. Aş vrea să spun nu, dar mi-e teamă de ce se va întâmpla dacă nu fac sex. Iar Lo nu s-a oferit. Aşa că... Asta e. Casc prefăcut.

— Mă duc să mă bag în pat, fetelor, le zic, ieşind din jacuzzi.

— Te simţi bine? mă întreabă Rose, iar eu încuviinţez.

— Da. Oricum trebuie să vorbesc cu Lo.

— Dacă ai nevoie de întăriri, sunt bucuroasă să-ţi împrumut ghearele mele, spune ea zâmbitoare.

Zâmbesc şi eu.

— Te chem dacă am nevoie de ele.

Şi cu asta, basta. Mă strecor înăuntru, unde chelnerul zăboveşte lângă bar, vorbind încet cu barmanul mai vârstnic, îmi aruncă o privire, apoi cobor treptele, uitându-mă înapoi, ca să fiu sigură că mă urmează.

Iar el chiar asta face.

Cu fiecare treaptă coborâtă spre cabine, îmi simt soarta iminentă. Oare voi strica relaţia noastră falsă? Paranoia lui

>

Lo mi se insinuează în creier. Dacă voi distruge astfel prietenia noastră? Sau orice posibilitate de a avea ceva mai mult împreună, în viitor? Alung această senzaţie. E o zi ca oricare alta. Lo va fi fericit că mă simt mai bine şi se va bucura că

>

am făcut sex fără să observe cineva. Nimic nu se va schimba. *Nimic nu se va schimba,* îmi repet.

Când ajung jos, încremenesc. Lo stă în faţa camerei noastre, cu mâinile goale. Capul îi

atârnă, dar când mă vede sare în picioare. Mă înmoi şi simt căldura corpului chelnerului, în spatele meu.

Lo nici măcar nu se uită la el. Mă ţintuieşte cu privirea lui tăioasă.

— Trebuie să discut cu tine.

Discuţii. Nu de discuţii am eu nevoie.

— Am treabă.

Spune-o şi gata! Spune-i lui Lo că pe el îl vrei şi termină cu povestea asta.

Sunt o lasă.

>

Nările îi flutură.

— Te rog.

Mă uit la chelnerul care pare că încearcă să priceapă < c lei de relaţie avem noi doi. O relaţie foarte, foarte ncconventională.

>

Nu mă pricep deloc să spun nu. Aşa că, deşi corpul meu protestează din toate puterile, dau din cap şi intru în cabină. I .o îi închide usa în nas chelnerului.

>

Simt că trebuie să-mi justific din nou acţiunile.

— Lo, chiar am nevoie de asta. Scuze. îmi pare rău.

Inspir profund.

— Pur şi simplu nu ştiu ce altceva să fac.

Continui să vorbesc, speriată de ceea ce are de spus.

— Nu mă pot gândi decât la asta şi ştiu că nu mă voi opri până nu se va întâmpla.

— Să faci sex sau sex cu el? arată el spre uşă. Dacă îl doreşti de-adevăratelea, Lily, atunci du-te. Trage-ţi-o cu el. Fă-l să-şi dea drumul, fa-l să urle, dacă asta te face să te simţi mai

> ’ > bine, fa-o şi gata.

— Aşteaptă, spun eu, ameţită. Stai, nu e aşa. Nu...

înghit în sec.

—- Nu contează cine e el. E doar sex.

Mă joc cu degetele şi sunt mai emoţionată decât am fost vreodată în prezenţa lui. Acum nu ne mai prefacem. Ceea ce ne spunem unul altuia

e pura realitate.

— O să intru în sevraj dacă nu-mi hrănesc cumva dorinţa asta. E ca şi cum... e ca şi cum ar fi ceva în neregulă în capul meu şi singura modalitate de a mă linişti e să fac asta, înţelegi... nu-i aşa?

îşi duce degetele la buze.

— Da, da, înţeleg.

Inspir, gândindu-mă că mă va lăsa să plec fără un strop de vinovăţie în plus.

— Atunci, totul e OK?

El clipeşte confuz.

— Ce?

Şi apoi îşi dă seama ce am întrebat.

— La naiba, nu, Lily! Nu spun că e OK să faci sex cu el. îmi dau lacrimile.

— De ce îmi faci asta?! ţip. Eu nu ţi-am smuls niciodată paharul din mână. îmi pare rău că-l urăşti pe tipul ăsta, dar nu există altă variantă. Vrei să mă culc cu moşul de la bar? E

> de vârsta tatei!

Am şi eu standardele mele. Se încruntă sumbru şi apoi îşi duce mâna la piept.

— Eu sunt, în mod clar, o opţiune, şi totuşi nu-mi poţi cere asta. Nu înţeleg, naiba să mă ia. Sunt atât de dezgustător? Ai prefera să intri în sevraj sau să te culci cu vreun dobitoc în loc să te culci cu mine?

Rămân cu gura căscată, în căutarea unui răspuns. Vrea să se culce *cu mine?*

— Nu am de gând să mă folosesc de tine aşa cum fac cu ceilalţi ţipi, murmur eu.

— Ce mama dracului, Lily! înjură el. Stau aici spunân- du-ţi că vreau să fac sex cu tine, şi tu tot nu poţi să accepţi asta. A fost atât de nasol prima dată???

— Ce? Nu…

Prima dată a fost ceva conspirativ şi precipitat.

Pe atunci, eram doar nişte copii care încercau să se simtă mai bine unul cu celălalt. Dacă va mai exista şi a doua oară împreună, nu vreau să fie aşa.

N-ar trebui să faci sex cu mine doar pentru că intru în scvraj. Suntem prieteni, îi spun. Nu vreau să fii doar un 11unic de pe lista mea de săptămâna asta. Bine?

Nările i se umflă, respiră greoi. Şi se apropie de mine.

- Lo, îl avertizez.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

(AI pulsul accelerat, îi privesc picioarele, care sunt din ce în cc mai aproape de mine.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă te-aş pătrunde? Aproape că-mi pierd echilibrul, dar el mă cuprinde de talie. – Te-ai gândit vreodată la noi doi împreună?

Abia mai pot să respir.

— împreună?

— Adică să nu te împart cu niciun alt bărbat.

Tot timpul.

— Da.

Tot aştept să mă trezesc din vis.

— Dacă aş fi suficient pentru tine, m-ai lăsa să ţi-o trag? Mă uit în ochii lui.

— Da.

— Atunci, dă-mi voie să încerc, spune, cuprinzându-mi faţa cu mâna sa. Lasă-mă să încerc să-ţi fiu suficient.

— Este o mare responsabilitate, îi spun, înfiorată. Buzele lui se lipesc de gura mea, şoptind:

— Sunt suficient de excitat ca s-o accept.

Ah...

— Lasă-mă să te ajut.

îmi duce palma peste şortul de baie, chiar între picioare. *Da.*

— Nu ştiam că vrei să... n-ai spus nimic niciodată, mă bâlbâi eu.

Mă lupt să trag aer în piept. Cei trei ani de tensiune sunt pe punctul de a erupe.

Mă trage şi mai aproape de el şi apoi mă călăuzeşte cu spatele spre pat.

— Cum naiba nu ti-ai dat seama?

— Sunt murdară, spun şi din ochi îmi izvorăsc lacrimi fierbinţi. Tu nu mă vrei.

>

Fata lui se schimonoseşte de durere.

> >

— Nu cred asta. Şi nici tu n-ar trebui să crezi.

Buzele lui îmi ating gâtul şi apoi urechea.

— Lil, vreau să mă rogi. Trebuie să mă rogi.

Işi lipeşte fruntea de tâmpla mea, lăsându-mă uşor pe saltea, cu mâinile pe şoldurile mele. Mă chinui în continuare să respir. Ştiu ce vrea acum.

Vrea ca povestea asta să fie reală.

Şi eu vreau acelaşi lucru.

— Ajută-mă, spun gâfâind.

El mă prinde de ceafa, cu putere, vârându-mi limba în gură. Mă lovesc de saltea şi cad pe spate. Mă ridică, fără să-şi desprindă buzele lacome de ale mele.

Sticlele cad pe podea, iar Lo nu le ridică. Mâna lui îmi frământă sânii, iar bluza mi se dă într-o parte. Mă agăţ de spatele lui gol, ca să capăt echilibru. încerc să mă răsucesc ca să fiu deasupra, dar el îmi refuză dorinţa, ţinându-mi corpul captiv sub greutatea lui.

Cedez în faţa determinării sale şi a felului în care mă domină. îmi ridică un picior în jurul

mijlocului său, iar pe celălalt îl lasă pe pat.

De obicei preiau controlul, năpustindu-mă asupra prăzii mele, dar acum fiecare gest are aceeaşi intensitate. îmi trec di |H icle prin părul lui moale, în timp ce el îmi suge sfârcul şi liinb.i i sc învârte în jurul lui, în timp ce trupul îmi zvâcneşte lipii <lc al lui. Ah...

I .o, gem eu.

Nu mai rezist aşa. E prea departe. E prea mare distanţa dini ic noi.

Vino mai aproape!

lini ridică braţele deasupra capului, iar eu ţip. Degetele di la picioare mi se încordează.

- Am nevoie de tine. Te rog... ahh...

Sunt în al nouălea cer.

Işi dă jos şortul, iar eu încerc să mă urc din nou pe el. El icvine la braţele mele, trăgându-mă din nou aproape. Se uită adânc în ochii mei, iar trupul i se mulează perfect pe al meu.

— Nu sunt un oarecare, Lil, îmi spune cu voce guturală. Ştiu ce vrei şi nu trebuie să-ţi iei de una singură acest lucru. Eu pot să ţi-l ofer.

Degetele îi alunecă pe sub bikinii mei, găsind locul acela sensibil. Le strecoară înăuntrul meu şi în afară repede, foarte, foarte repede. Mă cutremur şi gem şi încerc să vorbesc, dar cuvintele nu-mi vin cu uşurinţă. Am revenit la limbajul omului cavernelor, cu scâncete, gemete şi ţipete.

— Stai pe loc, zice el, coborând din pat.

Străbate camera, complet dezbrăcat, şi scoate câteva prezervative din geantă. Ii sorb tot corpul din priviri. Chiar şi penisul... Uau! A crescut clar de când l-am văzut ultima oară.

Desface prezervativul, revenind în pat. Secundele trec insuportabil, iar eu mă foiesc, nerăbdătoare.

El zâmbeşte şi mă sărută din nou, prelung şi apăsat. Ah... mă cutremur. Şi apoi mă pătrunde. Şoldurile lui se lipesc

de ale mele, iar el intră din ce în ce mai adânc în mine, cu fiecare mişcare. închid ochii şi-mi întorc capul, în timp ce senzaţia mă copleşeşte şi simt că plutesc.

Mă prinde de bărbie şi, în timp ce încă intră în mine, îmi întoarce faţa spre el.

— Uită-te la mine, Lil!

Deschid brusc ochii, iar cuvintele lui îmi înfierbântă tot trupul. Scot un strigăt.

— Lo...

Mă prind cu putere de spatele lui.

— Mai tare!

El se mişcă înăuntrul meu, iar ochii lui de chihlimbar rămân fixaţi pe ochii mei. Intră şi iese din mine. înăuntru, afară. Din ce în ce mai puternic şi din ce în ce mai adânc. Mă pierd în ochii lui de culoarea scotch-ului. În privirea lui extaziată. Nimeni nu m-a privit vreodată în felul ăsta.

După care totul explodează.

Zbor şi ating cea mai frumoasă senzaţie din lume.

Nu vreau să mai revin niciodată pe pământ.

CujrfteMlS

făceam sex, ca să evit orice fel de comunicare cu celălalt tip.
Starea de beatitudine se stinge, dar eu tot nu pot închide ochii. Capul mi se învârte şi încerc cu disperare să cuantific ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Lo coboară din pat în tăcere şi-şi trage o pereche de boxeri negri peste fundul dezgolit. Ia o sticlă de bourbon de pe jos şi un pahar de pe bar. Strâng cearşafurile la piept, iar el saltă pe pat, făcând salteaua să zvâcnească sub mine. Se instalează la picioarele mele.

Vrea să discutăm. Cred că şi eu vreau acelaşi lucru. Cred > »
că aici am greşit noi prima dată.

— Mulţumesc, spun eu.

Işi ia ochii de la băutură şi mă priveşte.
— N-am făcut asta doar pentru tine, să ştii.
— Ştiu.

îşi linge buzele.

— La ce te gândeşti?

— Sunt confuză, spun cu toată sinceritatea. Cred că sunt confuză de foarte multă vreme. Nu ştiam dacă vrei să intri în jocul minciunii noastre sau dacă chiar voiai să mă atingi în felul acesta.

Mă simt foarte bine spunând aceste lucruri. El mă priveşte cu subînţeles.

— Voiam să fac sex cu tine din nou încă de prima dată, recunoaşte el. Dar tu aveai tot setul ăsta de reguli, iar eu nu voiam să fiu clişeul acelui individ excitat care încearcă să abuzeze de dependenţa ta. Am aşteptat să mă rogi s-o facem din nou.

Mă încrunt. De ce nu l-am rugat?

— Credeam că face parte din minciună. Credeam că doar te prefaci.

De unde să ştiu că voia mai mult?

Strânge din dinţi şi dă din cap.

— Nu m-am prefăcut niciodată, Lil. Eram împreună, chiar dacă tu credeai că e o minciună nenorocită. Doar că nu făceam sex.

Se holbează la paharul lui.

— În zilele proaste, te atingeam mai mult decât ar fi trebuit, recunosc. Ca atunci când Daisy a rămas peste noapte, dar speram să deschizi în sfârşit ochii şi să-ţi dai seama că eram acolo. Nu trebuia să suferi sau să te duci la altcineva ca să te satisfacă. Eram chiar acolo, în faţa ta.

— Am crezut că mă tachinezi.

El dă din cap.

— Ştiu. N-a mers aşa cum am plănuit.
îşi agită alcoolul din pahar, privindu-l fix.

îţi înţeleg dependenţa şi mă deranjează foarte tare . i il.ilţi lipi, de-aceea te ispitesc în felul ăsta. Mă învinovăţesc 1« ni iu că te excit, sperând că vei sfârşi seara în braţele mele. I ».ıı nu o faci niciodată, iar la final, un cretin norocos pri- IIK ŞIC ceea ce-mi doresc eu. Am avut tot ce se putea alături <li- line, momentele frumoase şi cele urâte ale unei relaţii .idcvărate, mai puţin sexul.

1.1 inspiră adânc.

— Voiam să fac asta, dar după regulile tale.

— Aştepţi de şase ani, spun eu, privind în gol.

Şase ani de lipsă de comunicare. Unul dintre noi ar fi putut să spună ceva. în schimb, am lăsat tensiunea să se acumuleze între noi, dând naştere unei mari minciuni.

— Cel mai rău era când te auzeam, zice şi dă din cap. Ştii, stăteam treaz, ascultându-te. Mă întrebam dacă strigătele tale se vor transforma în ţipete de groază, dacă vreun tip s-a hotărât să profite de tine sau să-ţi facă rău. Dar nu pot...

Face o pauză. Dar eu ştiu ce vrea să spună.

— Nu poţi să-mi spui să mă opresc, zic eu.

Pentru că ar fi o ipocrizie. Nici el nu se lasă de băut, nici de dragul meu, nici pentru vreun alt motiv din lume.

— Da.

Mă cercetează din privire de la distanţă, citindu-mi limbajul corpului după sex.

— Cum ţi s-a părut?

Uimitor.

— Vrei să-ţi dau steluţe sau ceva de genul ăsta?

spun, încercând să destind atmosfera.

Faţa i se înăspreşte, numai gheaţă şi unghiuri dure, în stil Loren Hale.

— Sunt deschis la critici, zice, terminându-şi băutura.

Nu-l pot evalua. Nu poate fi înscris în niciun grafic. N-am permis niciodată nimănui să preia controlul şi s-o facă atât de pasional.

— Eşti ceea ce trebuie, îi spun, cu voce rezervată, dar nu pot să te mint. îmi fac griji că, în viitor, nu vei mai fi. Şi atunci ce se va întâmpla? Niciodată nu am fost femeia unui singur bărbat, Lo. Pentru tine aş încerca, dar… ce se întâmplă dacă nu reuşesc?

— Vei face în continuare sex, spune el. Doar că vei face sex sălbatic şi uluitor, cu mine. În fiecare zi. După regulile tale. Şi dacă mă-nşeli, e în regulă.

— Nu, îi răspund imediat. Nu, nu este. Dacă suntem împreună cu adevărat, nu pot să te înşel. Nu e OK.

îmi dau seama că trebuie să încerc. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să încerc să fac relaţia asta să funcţioneze şi să găsesc în Lo toate lucrurile de care am nevoie. Cred că e posibil, dar s-ar putea să-mi fie greu uneori.

— O să am nevoie de tine, înţelegi?

Lo dă din cap.

— Bineînţeles, Lil.

— Deci în zilele în care bei şi adormi înainte de ora opt, eu ce ar trebui să fac?

— Faci un compromis şi e corect să fac şi eu la fel. Ne vom sincroniza programele.

îşi aşază mâna pe glezna mea, transmiţându-mi fiori pe şira spinării.

— Vreau să te iubesc mai mult decât iubesc asta – flutură sticla – şi nu ştiu cum să o fac altfel

decât dacă ştiu că am ceva de pierdut.

Miza a devenit mult mai mare. Dacă dau greş, înseamnă că-l înşel. Dacă el dă greş, înseamnă că mă poate face să-l

Hi-.« I Oricum ar fi, vom rămâne pustii pe dinăuntru. Nu n> ,1111 gândit niciodată să fim împreună, pentru că n-am IM'.I niciodată dispuşi să facem mici sacrificii, cum ar fi să I» în mai puţin şi să nu mai avem aventuri de-o noapte. Va 11i i>ui să găsesc acel fior în altă parte.

Trei ani mai târziu, copleşiţi de minciuni, suntem dinii odată pregătiţi să riscăm totul pentru şansa de a avea o i claţic adevărată.

Deci am stabilit.

li cercetez trăsăturile, pieptul său ferm, întunericul şi dorinţa din ochii lui.

— Ne trezim mâine şi devenim un cuplu adevărat. Fără pretenţii. Sunt doar a ta, iar tu bei mai puţin ca să mă ajuţi, l'.şti sigur că vrei să faci asta? Nu există cale de întoarcere. I)acă ne despărţim...

Fotul se va schimba.

— Lily.

Işi lasă paharul deoparte şi se apropie. îmi cuprinde faţa în mâini. Mângâierea lui îmi face inima să bată ca şi cum nu m-ar mai fi atins niciodată. E un semn bun.

— Nu ne pricepem deloc la atâtea lucruri – nu ne amintim datele importante, nu ne pasă de facultate, nu ştim să ne facem prieteni –, dar ne-am priceput mereu să fim împreună. Suntem datori să încercăm.

— Bine, spun, inspirând scurt.

Zâmbeşte larg şi mă sărută apăsat, consolidând noua noastră înţelegere – sau rupând-o pe cea veche. Mă lasă pe spate, pe cuvertură, iar eu îmi

înfăşor bucuroasă braţele în jurul lui, ţinându-l strâns, fără să-i mai dau drumul.

Cit(biiWjâ excqfâiQi fUi rtUtijtyrifa

îndoială autenticitatea unei mâini întinse de Lo sau a unui braţ strecurat în jurul taliei mele. Totul este sută la sută adevărat, o afecţiune reală, de care mă pot bucura fără să mă scald într-o confuzie permanentă.

În Philadelphia, norii iau locul soarelui şi cel mai tropical lucru de aici sunt umbreluţele din băuturile cu fructe. Realitatea ne copleşeşte odată cu toamna, cu examenele şi cu gala caritabilă de Crăciun care se profilează la orizont. M-am întors într-o lume plină de trupuri de bărbaţi, dar încerc să mă gândesc la Lo şi la nimeni altcineva. Nici la vânzătorul de hot-dog de pe stradă, nici la avocaţii care intră şi ies din complexul de locuinţe.

Nu pot să-l înşel pe Lo, dar uneori orice restricţie se poate transforma într-o tentaţie. Şi nu ştiu cum să controlez această cascadă a simţurilor, odată ce se dezlănţuie. Bine că

economia mă face să nu mă mai gândesc la Lo şi nici măcar la sex.

îmi trântesc capul pe manualul gros.

— Muriţi, cifrelor, muriţi!

Din bucătărie aud zornăitul sticlelor de alcool, un sunet bine cunoscut, care acum mă scoate din minţi. Dau vina pe (acuitate.

— Lo! strig din living. Ţi-ai făcut deja proiectele? Poţi să mă ajuţi şi pe mine?

Ii cer sprijinul, iar asta înseamnă că sunt de-a dreptul disperată.

El râde, dar nu se oboseşte să-mi răspundă. Grozav! O să pic. De parcă mi-ar mai trebui vreun motiv pentru ca părinţii mei să mă bată la cap. Lumea te minte. Spune că devii o fiinţă independentă şi împlinită când împlineşti 18 ani şi că rupi toate legăturile cu familia când intri la facultate. Dar, în realitate, în 9 cazuri din 10, eşti dependent financiar de părinţi până când îţi găseşti un loc de muncă. Chiar şi eu – fiica unui magnat multimiliardar – mă bazez tot pe sprijinul familiei. Acest sistem e total greşit şi nu trebuie să fiu genială la economie ca să ştiu chestia asta.

îmi muşc unghiile până la sânge şi închid furioasă manualul. îl privesc pe Lo, care se sprijină de bar, cu cămaşa dezordonată şi cu ochii lipiţi de ecranul calculatorului. Apasă pe câteva butoane, uitându-se cu atenţie la un site.

încep să mi-l imaginez cum vine spre mine,

privindu-mă aşa cum o făcea când ne aflam pe iaht. Mă cunoaşte suficient cât să preia conducerea. Şi o face lacom, desfăcându-mi picioarele...

Lo se ridică şi închide laptopul, iar mişcarea lui mă trezeşte din visare. Evident, nu mă pot concentra la marjele de profit când nu mă pot gândi decât la prostii.

Mă îndrept spre bucătărie, unde Lo îşi pregăteşte ceva de băut. A renunţat la cantitate, nicidecum la calitate. Sticlele cu bourbon şi whisky, băuturile lui preferate, sunt risipite peste tot.

Mă opresc lângă castronul cu fructe şi mă prefac că mă uit la mere. Ne-am întors de două săptămâni, şi tot nu ştiu cum să mă apropii de Lo fără să mă simt aiurea. Nu sunt genul care să pună piciorul în prag şi să spună:

— Hei, Lo, poţi să mi-o tragi, te rog?

Gândul că aş putea rosti aceste cuvinte mă face să mă înroşesc din cap până în picioare. Când fac asta cu necunoscuţi, e ceva diferit. Nu trebuie să-i mai văd niciodată şi nu prea vorbesc cu ei. Le arunc o privire profundă şi senzuală, iar ei vin după mine, oriunde m-aş duce. Mi se pare ieftin şi exagerat să-i întind lui Lo vreo capcană. Aşa că, în schimb, stau aici, stingheră.

Nu vreau să-i cer să facă sex cu mine ca şi cum aş comanda ceva de la bar. De ce nu poate fi mai

uşor?

încerc să evit conversaţia incomodă cu o întrebare:

— îţi dai seama că avem examen peste o săptămână? Ai de gând să înveţi ceva?

— O să improvizez.

Relaxat, soarbe din băutură şi-şi sprijină coatele pe bar. înclină din cap, privindu-mă cu atenţie.

Poate că nu a fost o întrebare bună. Acum am emoţii pentru amândoi.

< :,im pe vremea asta, deşi seara e de-abia la început, m-aş li îmbrăcat cu un maiou sclipicios şi m-aş fi dus la club. /\< nin, că lucrurile s-au schimbat, am o singură opţiune, iar ci işi satisface propria obsesie dând pe gât o sticlă de bour- I >< III.

Ar trebui să-l îndepărtez de viciul acesta? Aş deveni astfel persoana egoistă şi obsedată din această relaţie?

— Lily.

Vocea lui îmi întrerupe gândurile. Mă opresc din plimbatul în sus şi-n jos. Doamne Dumnezeule, când am început să fac asta?

— Eşti OK?

— Sunt OK.

Revin la castronul cu mere.

— Pari teribil de fascinată de merele alea.

— Da.

— Bine, gata.

Lasă jos paharul şi se apropie de mine.

— De când ne-am întors din Bahamas, ai fost emoţionată şi agitată ori de câte ori ai vrut să faci sex şi asta a fost evident. Iţi dai seama că până acum îmi spuneai când şi unde o să faci sex în fiecare noapte?

— Asta era înainte să fiu cu tine, mă apăr eu.

— Deci ar trebui să fie mai uşor, spune el, contrariat.

— Nu este. Nu-mi place să cer asta. Băieţii cu care mă culc vor să facă sex cu mine.

Mă strâmb. N-a ieşit bine.

>

— Voiam să spun că – zic repede, în timp ce braţele mi se înroşesc – şi ei caută în mod activ să se cupleze. Nu zac pe canapea şi nici nu stau pe internet. Nu vreau ca asta

să fie o corvoadă sau ca problemele mele să-ţi invadeze viaţa personală.

— Te asigur că a face sex nu e o corvoadă, mai ales cu tine. Cât despre problemele tale, ei bine, despre asta este vorba într-o relaţie, Lil. Problema ta este acum şi problema mea. De fapt, a fost problema mea aproape dintotdeauna. Acum primesc răsplata, în loc să privesc ce serveşte vreun dobitoc.

— Dar tu nu ai nevoie de mine ca să bei. Nu trebuie să-mi ceri să-ţi pregătesc un *whisky sour.* Dependenţa ta nu se infiltrează în viaţa mea, aşa cum se întâmplă la mine.

— Ba da, se infiltrează, doar că în alte moduri. Chiar crezi că am intrat în relaţia asta aşa, orbeşte?

îmi răsuceşte o şuviţă de păr pe deget.

— Ştiu cât de mult sex faci. Ştiu că, atunci când nu faci, te uiţi la filme porno. Nu sunt un idiot, Lil. Sunt cel mai bun prieten al tău de ani întregi şi aceste informaţii nu au dispărut aşa, ca prin minune, fiindcă acum sunt iubitul tău.

Are dreptate.

— Bine, dar tot mă simt ciudat să-ti cer asta.

Lo îşi prinde degetele de talia blugilor mei, uitându-se la fâşia de piele care mi se întrezăreşte sub bluză.

— Atunci nu mi-o cere, îmi spune el, mângâindu-mă pe mijloc. Dacă vrei să aleg eu când să ne-o tragem, pot face asta. Dar nu voiam să-ţi iau plăcerea asta.

Mâna lui urcă pe coloana mea vertebrală şi-mi desface cu îndemânare sutienul. Mă dau în spate, surprinsă. Mă simt cuprinsă de un val de căldură. Mă prinde de braţ, ca să nu mă pot răsuci. Trupurile noastre se ating de sus până jos, iar pieptul lui încordat e lipit de pieptul meu moale. Abia mai

pol respira. Lo îşi lipeşte buzele de tâmpla mea şi apoi îmi şopieşte:

Ai încredere în mine?

Înghit în sec, încercând să mă concentrez. *Dacă am încre- ileic în el?*

Da, îi spun. Dar... nu mai ai mult timp la dispoziţie.

(’uvintele mi zboară de pe buze, mai haotic decât anti- i ip.im.

— Trebuie să se întâmple de mai mult de două ori şi p.iri idele să fie distanţate. Când sunt stresată, s-ar putea să .un nevoie de mai mult şi...

Buzele lui le găsesc pe ale mele, reducându-mă la tăcere. I linerii mi se lasă în jos şi mă topesc aproape instantaneu. Işi slăbeşte strânsoarea, astfel încât să-mi pot pune braţele în jurul gâtului său. Dansăm. Şi totuşi picioarele noastre nu se mişcă, dar eu mă simt mai uşoară decât aerul, suspendată deasupra norilor, valsând ca în *Frumoasa şi Bestia.*

Treptat, el se desprinde din sărut şi-şi lasă fruntea lipită de mine. Mă simt ameţită. Buzele mele peste buzele lui. Uimirea pe care o trăiesc.

— Nu pierzi nimic, încearcă el să mă liniştească. Câştigi .spontaneitate. Cum ţi s-a părut?

Deschid gura, dar nu reuşesc să articulez niciun cuvânt. Zâmbeşte larg, mulţumit.

— Asa de bine? Serios?

— Mmm-hmm.

Nu mai pot scoate decât nişte mormăieli.

— Ai putea să speli vasele în bucătărie, şopteşte el, în timp ce buzele lui îmi gâdilă urechea, iar eu aş putea veni imediat şi...

Mâna lui îmi alunecă pe spate, pe sub blugi, între picioare...

M-a convins.

îmi scot tricoul. Sutienul e deja desprins. Mă ridică uşor şi mă aşază pe bar. Citesc ceva în ochii lui – o dorinţă pe care nu o observasem până atunci. E plin de hotărâre, ca şi cum ar vrea să mă convingă că el îmi va fi suficient.

Sper, mă rog şi îmi doresc să-mi fie de ajuns. Doar timpul va hotărî lucrul ăsta.

mă face să-mi fie şi mai foame. Mă foiesc pe scaun şi trag de marginea rochiei mele negre, de cocktail, care îmi urcă pe coapse. Din facultate încoace, cel mai drăguţ loc în care am mâncat e o cârciumă care serveşte brânzeturi scumpe şi fistic. Singurul caz în care citesc meniurile cu feluri de mâncare de minimum o sută de dolari sunt cinele pe care le iau cu familia, când mama mă obligă să mă încalţ cu pantofi cu toc înalt şi mă ciupeşte de braţ ca să zâmbesc.

Privirile neîncrezătoare nu mă ajută să mă simt binevenită. Aristocraţii de vârstă mijlocie şi vârstnici ne aruncă priviri critice, de parcă s-ar aştepta să mâncăm şi să fugim fără să plătim. Lo

simte şi el că suntem automat suspecţi din cauza vârstei noastre. Se încruntă gânditor.

Lo a făcut rezervarea săptămâna trecută, invocând faptul că trebuie să avem şi noi prima noastră întâlnire „adevărată”.

îmi sorb vinul încet. Am rămas uimită când a comandat Merlot-ul casei. N-a mai băut vin – ceea ce el numeşte

>

„alcool de slugi” – de luni întregi. Şi, chiar dacă ne-a dus Nola la restaurantul La Rosetta, Lo comandă rar alcool în locul meu. De niciun fel.

Acum, fiind un cuplu oficial, am crezut că nu-i voi mai analiza atât de mult gesturile, dar încep să acord o prea mare atentie diferentelor din relaţia noastră. Uneori îmi doresc o

* » I

telecomandă care să-i dea creierului meu o pauză. Să am şi eu un moment de linişte.

Ospătarul se întoarce cu un coş cu pâine „premium”. Aşa a descris pâinea, cu maximă aroganţă. Poate că se aştepta ca astfel să ne deschidă ochii, să ne dăm seama că ne aflăm la un restaurant scump – cu pâine premium şi ravioli la suprapreţ, un loc care nu este făcut pentru tineri de 19-20 de ani.

— Sunteţi gata să comandaţi? întreabă el, sugându-şi obrajii, lucru care-mi aminteşte mult de mama.

Oscilez între Capellini alia Checca şi Filletto di Branzino. Paste sau biban de mare? Lo îmi observă nehotărârea şi spune:

— Mai lăsati-ne câteva minute.

>

Ospătarul se mută de pe un picior pe altul. Vai de mine! Cunosc privirea asta. E pe cale să devină

nepoliticos.

— Asta nu e vreun restaurant mexican unde să mănânci chipsuri gratis şi apoi să pleci. Pâinea costă bani.

Ah, pâinea premium costă! Cine s-ar fi gândit!

— Trebuie să comandaţi până la urmă.

Lo îşi închide brusc meniul şi-şi întinde mâinile pe masă, apucând părţile laterale. Pare gata s-o răstoarne. Tatăl lui ar fi în stare, îmi dau seama de asta. Gândul acesta îmi taie respiraţia. Nu vreau să-i compar. Niciodată.

Am spus doar să ne mai lăsaţi câteva minute. V-am il.ii » uinva de înţeles că nu voi plăti?

I.o, îl avertizez eu, când văd că nodurile degetelor i •a- albesc.

!<■ rog să nu răstorni masa.

('helnerul se uită la mâinile lui Lo şi apoi managerul vine spre masa noastră. Oamenii de la alte separeuri cu feţe de mese de în şi decorate cu lumânări privesc pieziş spre noi, savurând spectacolul.

— E vreo problemă? întreabă managerul, un tip puţin mai în vârstă decât ospătarul, amândoi îmbrăcaţi în uniforme negre.

— Nu, răspunde Lo primul, desprinzându-şi degetele de pe masă.

îşi scoate portofelul.

— Am dori la pachet o sticlă din cea mai scumpă şampanie. După aceea plecăm.

Ii întinde managerului cârdul său negru American Express. Ospătarul rămâne cu gura căscată, dar îşi îndreaptă spinarea.

— Ar fi Pernod-Ricard Perrier Jouet. Costă peste patru mii de dolari.

— Doar atât? spune Lo cu capul înclinat, mimând şocul. Managerul îşi aşază ferm mâna pe umărul chelnerului.

— V-o aduc imediat, domnule Hale.

Ah, a folosit numele de pe cârdul de credit. O bilă albă pentru el. II ia pe chelner din faţa noastră, iar Lo pare gata să rupă gâtul unui pui – sau pe al tipului care tocmai a plecat cu coada între picioare.

— Deci nu mai mâncăm aici, spun eu, trăgând concluzia celor întâmplate.

— Mai vrei să mănânci aici? strigă el, descheindu-şi nasturii de sus ai cămăşii negre, elegante.

— Nu prea.

Cu cât oamenii din jur se holbează mai mult, cu atât mă înroşesc mai mult în obraji. Lo îşi suflecă mânecile.

— Nu ştiam că respectul trebuie câştigat într-un nenorocit de restaurant.

— Poţi să nu te mai joci cu cămaşa?

— De ce? întreabă el, potolindu-se.

îmi cercetează din priviri limbajul trupului.

— Te excită?

II privesc fix.

— Nu. Arăţi de parcă vrei să-i sari chelnerului la gât.

Ceea ce e de-a dreptul comic. Lo evită conflictele şi ar prefera mai degrabă să te ucidă cu vorbele, jignindu-te, decât să dea vreun pumn.

îşi dă ochii peste cap, dar nu-şi mai face de lucru cu mânecile, pentru că aşa l-am rugat eu.

După doar un minut, managerul se întoarce cu o sticlă aurită şi cu cârdul lui Lo. Acesta se ridică în picioare, îmi face semn să mă ridic şi eu. Ia sticla şi cârdul şi, la plecare, le aruncă tuturor o privire înspăimântătoare, inclusiv managerului care nu a făcut altceva decât să-şi ceară scuze şi să-i mulţumească îndatoritor.

îmi strecor mâinile în paltonul lung, de lână.

— Nola vine de-abia peste o oră, îl anunţ.

— Ne putem plimba puţin. Taraba cu taco este la zece străzi de-aici. Crezi că poţi să mergi atât?

Dau din cap. Tocurile mele scurte se înfig deja în crăpăturile mici din trotuar, dar încerc să nu mă plâng.

Eşti OK? îl întreb.

Sticla i se leagănă în mână. Mă prinde de palma rece, ţiii.ind-o strâns şi încălzindu-mi-o.

Urăsc chestia asta, spune, ştergându-şi fruntea tran- •■pii.ită. Urăsc faptul că încă suntem trataţi ca nişte copii, deşi avem douăzeci de ani. Urăsc faptul că a trebuit să scot poitoielul şi să-mi cumpăr respectul cuvenit.

Ne oprim la o trecere de pietoni. O palmă mare şi roşie i lipeşte spre noi, spunându-ne să stăm pe loc.

— Parcă as fi tata.

>

Mărturisirea lui mă ia prin surprindere. Pometii i se ascut, iar mie mi se face un gol în stomac. Seamănă cu Jonathan I laie mai mult decât sunt eu dispusă să recunosc vreodată.

— Nu eşti ca el, şoptesc. El ar fi răsturnat masa aia şi apoi ar fi lăsat angajaţii să cureţe în urma lui.

Lo râde imaginându-şi această scenă.

— Aşa ar fi făcut?

Semaforul se face verde şi traversăm printre maşinile oprite, aliniate pe stradă, cu farurile lor strălucitoare. Imediat, imaginea tatălui său

rămâne undeva, suspendată în aerul din spatele nostru.

Zăresc taraba cu taco în depărtare, luminată cu un şir de becuri multicolore. în mijlocul străzii aglomerate e un mic parc şi câţiva studenţi stau în jurul unei fântâni, înfulecând burritos. Cred că ne încadrăm în acest grup demografic, dar, oriunde aş merge împreună cu Lo, mă simt mereu ca o proscrisă. Unele lucruri rămân la fel ca în liceu pentru totdeauna.

— Ţi-e frig? mă întreabă Lo.

— Ha? Nu, sunt OK. Haina mea e căptuşită cu blană.

— îmi place.

încerc să-mi ascund un zâmbet.

— Ia uită-te pe etichetă.

El se lasă pe spate, încruntat, şi aruncă o privire.

— Calloway Couture? face el, revenind lângă mine. E modelul lui Rose. îmi retrag cuvintele. E urâtă.

Izbucnesc în râs.

— Pot s-o pun să-ţi facă o vestă frumuşică.

— încetează, spune el, strâmbându-se.

— Sau o cămaşă cu monogramă. îţi va pune numele chiar deasupra inimii, L-O-R-E-N...

Mă ciupeşte de şolduri, iar eu ţip şi râd în acelaşi timp. Mă duce până la tarabă, cu buzele lipite de urechea mea. îmi şopteşte nişte chestii

absolut neruşinate pe care ar vrea să mi le facă pentru că sunt o fetiţă atât de răutăcioasă.

— Putem sări peste masă? întreb, brusc excitată.

Zâmbetul îi luminează faţa. Se întoarce spre vânzător, fără să dea curs dorinţelor mele. Deocamdată.

— Vreau trei tacos cu pui. Ea vrea unul cu carne de vită şi cu salată.

>

Ştie pe de rost ce vreau, ceea ce nu e surprinzător, din moment ce mâncăm aici în mod regulat. Dar acum, că suntem împreună, sună mai sexy.

— Vrei sos picant pe puiul ăla, nu?

— Nu, azi nu.

Mă încrunt.

— întotdeauna pui sos picant.

— Dar urăşti mâncarea picantă.

Ahitiiaaa. îmi pică fisa. Plănuieşte să mă sărute cândva, în . în .'inii. îmi place. Ne luăm mâncarea, plătim şi ne aşezăm vizavi, pe marginea fântânii.

Scoate uşurel dopul sticlei de şampanie şi aceasta fâsâie, < liberară. Toarnă pentru fiecare în cele două pahare de plastic.

(am în acelaşi timp, muşc zdravăn din taco, iar sosul mi se prelinge pe bărbie. În grabă, găsesc câteva şerveţele care nu au zburat, dar mă tem că Lo m-a văzut mânjită pe faţă. Se străduieşte din răsputeri să nu zâmbească.

— Parcă ai fost la cotilion. Sau am visat?

Pufnesc scurt.

— Nu prea. A trebuit să dansez cu Jeremy Adams toată noaptea şi era cu un cap mai scund decât mine. Din moment ce tu ai ales să mergi la bal cu Juliana Bancroft.

Muşcă din taco pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs.

— Tot nu înţeleg de ce mi-ai făcut asta. Era oribilă.

Sorb din şampanie şi bulele îmi gâdilă nasul. Deja mă simt mai relaxată. Curaj lichid, ceva despre care Lo ştie câte ceva, dar cred că ar fi la fel de neruşinat şi dacă n-ar bea nimic.

— Nu era chiar atât de naşpa, spune el, vârând puiul căzut înapoi în tortilla.

— Mi-a umplut dulapul cu prezervative.

— Nu poţi fi sigură că a fost ea.

— M-am culcat cu iubitul ei. Dacă aş fi ştiut că

e combinată cu un tip de la o şcoală publică aflată la 35 de kilometri distantă, nu m-as fi atins niciodată de el.

Am evitat să mă culc cu băieţii de la Academia Dalton. Nu-mi doream deloc să am o reputaţie de târfa, aşa că mi-am ales cuceririle cu mare, mare atenţie. Dar, evident, nu şi cu înţelepciune, căci ar fi trebuit să remarc că minte când spune că e singur. Insă norocul fusese oarecum de partea mea. Juliana nu a spus niciodată nimănui ce s-a întâmplat, pentru că nu voia ca lumea să ştie că se întâlnea cu cineva „inferior". O mică rază de lumină în toată acea întâmplare oribilă.

— Putea fi orice altă fată, spune Lo, pentru a mă enerva. Ridică paharul cu şampanie. Eu mă uit în gol.

— Prezervativele aveau sclipici peste tot. Din tot liceul, cine avea un fetiş cu Lisa Frank? Avea ghiozdan cu un unicorn şi cu un curcubeu, deşi era în *clasa a noua.* Aşa că nu doar că era rea, dar era şi suficient de vanitoasă cât să-şi lase practic semnătura pe infracţiunea comisă.

Fac o pauză.

— Ştii care este partea tristă? Chiar am folosit acele prezervative.

Pufneşte în paharul cu şampanie, înecându-se. II bat uşor pe spate:

— Ia-o încet, Lo. Poate ar trebui să treci la ceva mai uşor. Mă pricep la alcool. Ar trebui să mă asculţi.

Ii zâmbesc.

— Chiar aşa? spune el, roşu la faţă, apoi mai ia o înghiţitură pentru a-şi clăti gâtul.

— Deci de ce ai mers cu Juliana la bal? întreb. Nu mi-ai răspuns niciodată.

Ridică din umeri.

— Nu mai tin minte.

>

— Iar eu nu te cred, Loren Hale.

— Aşa, Lily Calloway, spune-mi pe numele întreg, greutatea lui îmi scapă de multe ori.

Surâde arogant.

Ai fost cu mine la o mulţime de baluri înaintea ăluia, ॥ i(.unînţese. Ce s-a schimbat?

N ar trebui să-l bat la cap, dar curiozitatea îmi depăşeşte
<॥ mult sensibilităţile.

Pune farfuria goală deoparte şi ţine sticla de şampanie mi re picioare. îl las să se gândească la cuvintele potrivite, la
<um să-şi formuleze mai bine răspunsul. El jupoaie folia .unic de pe sticlă.

— Cu o seară înainte ca Juliana să mă roage să merg cu c.i, am venit acasă varză. L-am plătit pe unul să-mi cumpere o sticlă de Jim Beam. Am stat toată după-amiaza şi am băut în spatele şcolii.

îşi dă ochii peste cap.

— Probabil că arătam ca un boschetar. Eram plictisit. .Şi probabil că nici asta nu mai este o

scuză bună. Tata m-a văzut intrând pe şapte cărări şi a început să-mi spună că sunt un mare nerecunoscător.

îşi îngustează ochii.

— Şi în ziua de azi îmi amintesc ce a spus. „Nici măcar nu-ţi poţi imagina cât de multe ţi-am oferit, Loren. Şi aşa mă răsplăteşti tu?”

Mi-e teamă să-l ating pe Lo. E într-un fel de transă, iar dacă mi-aş pune braţele în jurul lui, s-ar putea să se trezească, posac şi nefericit. Aşa cum e de multe ori. Continuă încruntat:

— L-am ascultat vociferând timp de o oră. Apoi a început să vorbească despre tine.

— Despre mine?

îmi duc mâna la piept, nevenindu-mi să cred că aş fi putut avea loc într-o astfel de conversaţie. El încuviinţează.

— Da, a spus că eşti prea bună pentru mine, că nu mă voi maturiza niciodată şi nu voi putea fi cu o fată ca tine. Eram tânăr, rebel, iar când el spunea „hăis”, eu ziceam „cea”. Când el a zis „Lily”, eu am spus „Juliana”.

— Ah, mormăi, fără să-mi dau seama cât de adânc este, de fapt, acest adevăr.

— Ca să ştii, spune el, cu glas relaxat, m-am simţit prost toată noaptea, pentru că am fost nevoit s-o ascult cum vorbea la nesfârşit despre caii ei. Şi, dacă-mi amintesc bine, te-ai folosit de statura scundă a lui Jeremy în avantajul tău.

Urechile îmi iau foc la gândul acesta. îmi acopăr ochii cu mâinile, ca să-mi ascund jena.

— N-ar trebui să ţi se mai pară amuzante cuceririle mele din trecut, şoptesc, blocându-mi în continuare vederea periferică.

Surâde.

— Te iubesc asa cum eşti.

> »

îmi ridică bărbia cu un deget şi mă sărută atât de delicat, încât mă întreb cine este bărbatul din faţa mea. Tandreţea lui mă acaparează şi uit să respir.

Mă desprind prima – nu sunt sigură că pot rezista mult sărutându-l aşa, fără promisiunea unei partide de sex sălbatice şi pasionale. El ridică din sprâncene, ducându-şi paharul la buze, cu un zâmbet. Da, ştie exact cum mă simt acum.

* ’ »

Sunt atât de transparentă.

Schimb subiectul, ca să nu mă preling în fântână.

— Poppy mă tot întreabă de ziua ta de naştere. Vrea să-i cunoască pe toţi prietenii noştri la petrecerea pe care se presupune că o vor da aceştia pentru noi – pe Charlie şi pe Stacey în special.

Iii rămâne calm.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că n-o să-i placă deloc la petrecere. Prea mulţi studenţi beţi. Va trebui să-i cunoască altă dată. M-a crezut destul de repede. în plus, n-are niciun motiv să creadă că am avea prieteni imaginari.

— Mi-aş dori să fi ales un nume mai frumos decât Stacey. Nu cunosc nicio Stacey cu care aş putea fi prieten.

— Asta e o prejudecată legată de nume şi o dovadă de ¡maturitate.

— Nu există prejudecăţi legate de nume, dar clar e o dovadă de ¡maturitate. Am o grămadă de defecte.

— Că tot veni vorba despre ziua ta de naştere, dacă nu te faci praf până la prânz, pot să te scot în oraş să sărbătorim?

EI rupe ultima urmă a etichetei de pe sticla de şampanie.

— Nu prea cred.

— Haide! Putem să ne costumăm frumos şi să

mergem la o petrecere.

— De ce nu putem să stăm acasă, să bem şi să facem sex?

— Asta facem în fiecare zi, Lo, spun iritată.

De când suntem împreună, mi-a dispărut obiceiul de a ieşi în cluburi până noaptea târziu. Spre deosebire de Lo, eu nu sunt obişnuită să stau atât de mult închisă în casă.

— Trebuie să existe nişte avantaje în a fi născut de Halloween.

Ia o înghiţitură din sticla de şampanie, căzut pe gânduri. Se şterge la gură cu dosul mâinii.

— Cred că avem deja costumele perfecte.

Zâmbesc şi apoi mă încrunt imediat.

— Stai, ce costume?

Mi se pune un nod în stomac. Lo se luminează la faţă când vede că mi-am dat seama despre ce vorbeşte. Ah, îl urăsc.

— Nu, nu alea pe care le-am purtat la Comic-Con.

Costumul meu sumar de X-23! Şi costumul lui mulat, la fel de sexy, de Hellion. Poza înrămată, de pe peretele lui.

— Iţi doreşti mult să ieşi în oraş, deci asta e condiţia mea. încearcă să vadă cât de mult îmi doresc să ies. Inspir adânc. Voi purta o pelerină care să-mi acopere partea din faţă sau altceva, la fel de caraghios.

— Bine. Asa facem.

>

— Ne plac mult costumele alea, nu-i aşa? Presupun că da.

cele de-acolo.

Meditatorul meu îmi aruncă o privire îngrijorată.

— înţelegi?

Fac ochii mari.

— O să pic. Din nou.

Bate cu radiera creionului în manualul gros şi se uită fix la cifre. Buzele i se strâng într-o linie subţire, încercând să găsească o cale de a o învăţa economie pe cea mai proastă fată de la Penn. Sunt lipsită de orice speranţă. Au trecut trei zile de chin până când mi-am călcat pe mândrie şi i-am trimis un e-mail lui Connor, rugându-l să mă mediteze.

Acum e cu mine în infern.

— încearcă aşa, Lily.

îmi întinde cartea şi îmi arată un paragraf mare. Nişte cuvinte. Prea multe cuvinte pentru ceva ce implică numere.

De ce nu poate economia să aleagă între cele două chestii? Faptul că o ecuaţie conţine atât numere, cât şi cuvinte îmi provoacă o migrenă cruntă.

Mă chinui alte cinci minute, apoi las creionul jos, ofticată.

— Jur că nu fac asta intenţionat, spun repede. Şi ştiu că probabil îţi doreşti să fi ales pe altcineva.

Se lasă pe spate, în scaunul vechi şi şubred al

bibliotecii. Ne-am ascuns într-o cameră de studiu minusculă, cu o tablă albă, o masă lungă, un corp de iluminat şi un perete de sticlă mată, care ne aminteşte faptul că mai există şi alţi oameni în afară de noi. Avantajul: pot ţipa de nervi şi de neputinţă şi nimeni nu mă va auzi în afară de Connor.

Timpul trece, iar soarele deja a apus. Probabil că-l reţin pe meditator de la cină sau de la alte planuri. Mă uit din când în când la părul lui şaten, des şi ondulat şi la ochii lui de un albastru intens, care punctează decisiv în clasamentul tipilor cu care aş vrea să mi-o trag, clasament pe care-l ţineam înainte de a avea o relaţie monogamă.

Gulerul hainei sale de postav bleumarin este răsfrânt, primul semn al statutului său de fost elev al unei şcoli de fiţe. Sincer, speram la un tocilar cu ochelari şi acnee. Cineva care să nu mă atragă atât de mult.

— Cum ai aflat de mine totuşi? întreabă el, intrigat. Vreo recomandare?

— Erai trecut ca meditator pe site-ul Departamentului de Economie. Am ales cel mai şmecher nume. Era între tine şi Henry Everclear.

Nu erau fete, altfel le-aş fi ales pe ele.

Aşa că ai optat pentru Connor Cobalt, zâmbeşte i l amuzat. Connor nu este prenumele meu adevărat. Mă < lu ainä Richard.

Ah.

Braţele mi se înfierbântă.

- Nu mai e la fel de şmecher.

îmi vin să-mi trag o palmă, pentru că mi-aş fi dorit să dau <> replică mai spirituală. Dar nu reuşesc decât să fiu stupidă.

— Care este numele tău complet?

Mă uit precaută la ceasul de pe telefonul lui, aşezat pe masă, lângă manual. El îmi urmăreşte privirea.

— Nu-ţi cer bani în plus.

Mă înroşesc şi mai tare. Am mai auzit asta şi de la alţi bărbaţi.

— Nu vreau să te reţin, poate ai planuri.

— A, nu, spune el râzând, punând jos cafeaua de la Starbucks. Nu am niciun plan. De fapt, mă bucur că eşti lentă. În ultimele câteva luni, am meditat câţiva indivizi de anul întâi, cu personalitate de tip A, care-mi rezolvă problemele în mai puţin de 20 de minute. Am nevoie de mai multe ore de meditaţii pentru CV. Programul MBA de la Wharton este destul de competitiv şi orice activitate extracurriculară îmi e de folos.

Ar trebui să mă simt jignită, dar nu pot să-l contrazic. Economia e un chin.

— Ei bine, eu s-ar putea să fiu o cauză pierdută.

— Sunt cel mai bun meditator de la Penn. Pun

pariu pe o mie de dolari că te voi face capabilă să iei următorul examen.

Rămân cu gura căscată, pentru că nu-mi vine să cred aşa ceva.

— E peste două zile.

El nici măcar nu clipeşte.

— Atunci, bănuiesc că asta vom face în următoarele patruzeci şi opt de ore – vom învăţa.

Se uită la ceas şi, simultan, soarbe din nou din cafea.

— Apropo, tot nu mi-ai spus cum te cheamă. Mai rău decât Connor Cobalt n-are cum să fie.

Afişează un zâmbet imaculat – la fel de orbitor ca zâm-

>

betele care mă înconjurau în şcoală.

— Lily Calloway.

Dă capul pe spate, surprins.

— Nu cumva eşti rudă cu Rose Calloway?

— Soră.

Zâmbeşte iar. Aş vrea să-i pot spune să înceteze. După ani întregi de prefăcătorie şi minciună, nimic nu mi se pare mai fals decât zâmbetele exagerate.

— Este în competiţia academică la Princeton, nu-i aşa? Concurăm împotriva lor tot timpul. E foarte deşteaptă. Mă mir că nu i-ai cerut ei să te mediteze.

Râd sec.

— Cred că ar trebui să ai armura pe tine, dacă vrei să înveţi ceva de la Rose. E o profesoară

dură.

Ridică din sprâncene şi-şi termină cafeaua.

— Chiar aşa?

E prea curios pentru binele lui. Mă hotărăsc să-l salvez şi mă întorc la cărţile mele.

>

— Deci chiar ai chef să pierzi o mie de dolari?

O fi el dornic să acumuleze ore pentru CV, dar eu chiar iicbuic să învăţ chestiile astea.

Mândria mea e în joc. Asta costă mai mult de o mie <1< dolari.

Se uită din nou la ceasul Rolex.

— Ai Red Bull la tine acasă?

Stai! Se invită la mine acasă? îmi vede nedumerirea şi începe să strângă manualele.

— Biblioteca se închide în zece minute. Nu glumeam cu învăţatul în următoarele 48 de ore. Ori la tine, ori la mine. 1)ar trebuie să te avertizez: pisica mea urăşte fetele, iar eu nu i-am mai tăiat ghearele de câteva săptămâni. Aşa că, dacă nu vrei să te atace Sadie de gelozie, propun să mergem la tine.

Prefer oricum să fiu la Drake. Cu Lo prin preajmă, am mai puţine şanse să fac vreo prostie. Cum ar fi să-mi ascult creierul de jos.

— E OK la mine.

îmi pun rucsacul pe umăr.

— Dar locuiesc cu prietenul meu, aşa că va trebui să păstrăm liniştea.

El fluieră admirativ.

— Eşti în anul trei şi deja locuiţi împreună. Asta explică multe.

îmi ţine deschisă uşă de sticlă, dar eu mă opresc înainte de a ieşi în curtea campusului.

— Cum asa?

I

Oare mi se citeşte totul pe frunte? Sau Connor Cobalt e atât de arogant încât crede că m-a înţeles pe deplin doar după o scurtă şedinţă de meditaţii?

— Multe dintre fetele de aici provin din familii de bani gata...

— Stai aşa, îl întrerup. De unde ştii că am bani?

Mă uit la hainele mele. Niciuna din ţoalele de pe mine nu mă dă de gol. Port o pereche de Nike, pantaloni de trening şi un hanorac Penn. Dacă m-ar vedea Rose, ar face apoplexie.

— Calloway, îmi rosteşte el numele, râzând. Tatăl tău e şeful sucurilor.

— Da, dar majoritatea oamenilor...

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor şi fac un efort să învăţ numele celorlalţi, numai numele persoanelor care contează.

Ah, habar n-am cum să reacţionez în faţa acestei aroganţe. Ieşim în noaptea răcoroasă.

— După cum spuneam, majoritatea fetelor bogate tind să facă toate acelaşi lucru. Găsesc un băiat de la o facultate Ivy League care se va bucura de un succes incredibil, se căsătoresc devreme şi au viitorul asigurat fără niciun efort – note bune, recomandări stelare, CV-uri complete. Nu vă judec. Dacă aş fi fost fată, probabil că aş fi apucat-o pe aceeaşi cale. La naiba, probabil că şi

eu mă voi căsători cu o astfel de fată.

Ce generalizare oribilă! Nu toate femeile renunţă Ia cariera lor pentru şansa de a fi întreţinute de un bărbat. Aş putea să-i trag un pumn sau să vomit. Oricare dintre acestea mi se pare o reacţie potrivită. Pun pariu că şi el crede că femeile ar trebui să aducă pe lume copii şi cu asta basta. Doamne! Rose i-ar scoate ochii dacă l-ar auzi.

I >.u cu nu sunt la fel de curajoasă ca Rose şi e prea târ- /iu s.i ini găsesc un alt meditator. Aşa că-mi alung aceste I',.înduri şi ies pe uşă după acest mic nenorocit.

uim.i mea. Lo!

Pentru că nu răspunde nici a treia oară, presupun că e I ik < n. îi trimit un mesaj şi sper că nu e prea beat încât să nu Mimă vibraţiile.

Ne aşezăm la bar. Răsfoiesc trei manuale diferite, făcând un uşor progres, dar nu suficient ca să fie considerat un ade- v.uat succes. La problemele date de Connor, am 25 la sută i.ispunsuri corecte. Această valoare trebuie să crească.

După două cutii de Red Bull şi o pizza cu pepperoni, se face ora 23 şi Lo tot nu s-a întors acasă. Telefonul meu stă singuratic pe bar şi mă

uit la el, sperând să găsesc un apel pierdut. I-am spus lui Lo despre şedinţa mea de meditaţii şi ne-am făcut de cap în această după-amiază. Poate că a crezut că m-a satisfăcut aşa cum trebuie, aşa că a plănuit să iasă în seara asta şi să facă şi el ce vrea.

îmi muşc buza. Câteva minute mai târziu, sunt îngrijorată de-a binelea. îmi devine imposibil să mă concentrez la problemele de Ia economie.

— Poate că a pierdut noţiunea timpului, spune Connor, privindu-mă cum mă uit non-stop la telefon. Cred că e o petrecere fluorescentă în campus, în seara asta. Mulţi dintre bobocii pe care-i meditez vorbeau despre asta.

— Cei din anii mari nu merg?

— Nu prea. Noi suntem mai concentraţi.

încerc să nu mă scandalizez. încă o generalizare. Lo l-ar uri la culme pe tipul ăsta. Probabil că încă par neliniştită, căci Con nor închide manualele.

— îmi pare rău, îi spun. Putem anula pariul. Nu e cazul să-ţi pierzi banii pentru că eu nu sunt în stare să mă concentrez.

— Nu mi-am încălcat niciodată promisiunile făcute la meditaţii. Pariul rămâne în picioare. O să iei examenul, Lily. Sunt sigur.

Eu nu sunt sigură deloc.

— Acum e evident că îţi faci griji pentru iubitul tău. Până nu-l găsim, n-o să înveţi nimic, deci

unde crezi că ar putea fi?

Poftim? Se oferă să mă ajute să-mi găsesc iubitul? Clipesc pentru a îndepărta această ciudăţenie numită Connor Cobalt şi încerc să mă gândesc la Lo. Unde ar putea fi? E o întrebare bună. A petrecut intens în primii doi ani de facultate şi în ultima vreme preferă barurile. De obicei, ajunge acasă la o oră rezonabilă, ca să poată bea tărie şi să adoarmă aici.

Dacă nu sunt eu să-l duc cu maşina, atunci trebuie să fie pe undeva prin campus.

— Ai spus că petrecerea e în campus? îl întreb pe Connor.

— E într-una dintre curţile exterioare.

— Hai să începem de-acolo.

Luminile stroboscopice pâlpâie deasupra ierbii dintr-un părculeț. Oamenii dansează laolaltă pe ritmul hipnotic al muzicii house. Ne apropiem. Majoritatea poartă haine albe cu dungi de vopsea şi de marker care lucesc în

.....H I i<. Culorile sar şi se amestecă aproape animalic în HiMpic.i cea rece.

< uni să-l găsesc pe Lo în acest haos?

În.iinie de a ne infiltra în mulţimea care dansează tran-

.I<ii .it.1, <> roşcată micuţă mă strânge de cot.

I lei, o să ai nevoie de ăsta.

lini dă un tricou alb. Mă încrunt atunci când îi oferă şi

>

Im ('minor unul mai mare, din cutia de carton de la picioa- i< Ic ei. El nu pare să se jeneze deloc când îşi pune tricoul, un inz.ându-i tipei cămaşa lui elegantă.

N-o mai văd înapoi, nu-i aşa? o întreabă el, cu un zâmbet cochet.

Sau poate că e doar amabil. E greu de spus cu un tip monden ca el.

Cu o clipire năzdrăvană în ochi, fata îl prinde de încheietură. Cu un marker negru, îi scrie repede numărul ei în palmă.

— O să ţi-o pun deoparte.

Işi vâră braţele pe mâneci şi-i poartă cămaşa ca pe un sacou. Doamne! Trebuie să recunosc – a fost foarte sexy din partea ei.

Connor zâmbeşte liniştit, ca şi cum ar fi complet normal să-l caute pe iubitul rătăcit al elevei sale şi să fie agăţat, în acelaşi timp, de o roşcată drăguţă, la o petrecere.

Eu îmi las bluza pe mine şi îmbrac tricoul alb peste ea, scoţându-mi părul prin guler. Apoi

intrăm în miezul haosului.

Un tip cu o perucă verde-neon aleargă spre mine ţipând ca un dement. Flutură o cariocă roz-fluorescent, cu care mă desenează peste sâni. Ce drăguţ!

Connor mă ia de mână şi mă trage într-o altă direcţie.

— Cum arată?! strigă el peste muzica explozivă care-mi face picioarele să vibreze.

Mă feresc de un marker violet care se îndreaptă spre braţul meu gol şi deschid o poză de-a lui Lo pe telefon.

— II cunosc pe tipul ăsta! arată el spre ecran. Suntem amândoi la cursul meu de Afaceri Internaţionale!

>

Presupun că nu e o mare coincidenţă. Cei ce se specializează în afaceri trebuie să urmeze aceleaşi cursuri opţionale în anii superiori.

— Asta e bine! Vrei să ne despărţim?!

O fată ţipă în urechea mea şi-mi trage o dungă galbenă chiar peste fiind. Pe bune? Nici măcar nu port pantaloni albi. Markerul îmi pătează blugii cu o nuanţă urâtă, maronie. Connor se uită la oameni şi dă din cap.

— Mă duc în partea cu pânza şi cu vopseaua!

Există vopsea pe aici?! Da, să se ducă el în zona aceea.

— Tu vezi la butoi.

Bun, mă trimite în singurul loc în care Lo ar fi, probabil, dacă ar lua parte la această petrecere imbecilă, chiar dacă e de părere că berea din butoi este, de fapt, pişat de pisică. Inghesuiţi în jurul butoiului, oamenii cu markere sunt mai rari,

rămânând studenţii veniţi pentru bere gratuită.

Un tip slăbuţ, acoperit cu vopsea albastră fluorescentă, se ridică în mâini pe butoi. Cămaşa i se lasă peste cap, dându-i la iveală părul creţ de pe piept. Soarbe din băutura amară. După doar câteva clipe, deduc că Lo nu e aici.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Alcoolul ieftin şi muzica care-ţi zguduie creierul nu mai fac parte din ritualul lui de ■ hui .ivea 19 ani. Deşi Lo nu s-a maturizat încă pe deplin, I>i< u iiţiile lui au facut-o.

Im ere să-l sun din nou, dar îmi intră direct mesageria VIU .ll.l.

I.ily?

M.i încrunt şi mă răsucesc ca să identific cui îi aparţine I'J.IMII masculin. Nu recunosc personajul până când nu-i z.ucsi tricoul cu însemnele frăţiei: Kappa Phi Delta. Casa li.iţiei studenţeşti de unde m-a recuperat Lo.

Părul lui blond flutură în vânt, dar mie nu mi-e frig. I hmpotrivă, mă cuprinde fierbinţeala din cauza ruşinii. < a ed că eu sunt adevăratul personaj negativ din acest scena- ini, din moment ce l-am părăsit atât de repede după aven- (ura de-o noapte. îmi remarcă deruta şi arată spre el.

— Kevin.

Face semn cu capul spre butoi.

— Vrei să-ti aduc ceva de băut?

în traducere liberă: *Vrei să ne-o tragem din*

nou?

Exact când sunt pe punctul de a refuza, Connor se apropie, roşu la faţă după lupta cu marea de trupuri încâlcite. Are tricoul stropit cu o varietate de vopsele neon şi brăzdat de markere. Cineva a ratat tricoul, prin urmare cotul lui e plin de un roz strident.

— Nu l-am găsit, îmi spune el.

— Connor Cobalt! exclamă Kevin.

O, Doamne! Se cunosc. Unde mă aflu?

Connor se întoarce şi zâmbeşte larg la vederea lui Kevin.

— Hei, frate!

Se îmbrăţişează băieţeşte: îşi strâng mâna şi se bat pe spate. Nu înţeleg aceste gesturi.

— Mă mir să te văd aici, spune Kevin, zâmbind. Credeam că petrecerile cu bere sunt mult prea jos pentru Connor Cobalt.

Mă bucur să aflu că şi alţi oameni îi găsesc numele complet fascinant.

— Sunt în timpul programului.

— Asta numeşti tu meditaţii?

Ochii lui Kevin se îndreaptă spre numărul de telefon mâzgălit pe mâna lui Connor.

— La naiba, omule, poate că ar trebui să-ţi copiez metodele. Eu de la meditaţii nu mă aleg decât cu dureri de cap.

Se uită la mine, observând că nu dispar.

— Ah, ea e Lily.

Kevin a uitat, ca un bou, că, mai devreme,

Connor a vorbit cu mine. Acesta din urmă se încruntă şi-şi înclină capul spre mine. îmi vine să zâmbesc. *Da, încă habar nu ai cine sunt cu adevărat.*

— Da, ştiu, spune Connor. îi dau meditaţii. La economie.

Kevin îşi lipeşte două degete de buze, încercând să nu moară de râs.

— Adică o „meditezi" la greu, nu?

Cretinul chiar schiţează ghilimele imaginare şi îl pocneşte sugestiv în umăr pe Connor. Nasul îmi ia din nou foc. Sunt chiar aici!

în mod surprinzător, Connor se strâmbă, scârbit. Se şterge acolo unde l-a atins Kevin, de parcă ar fi ceva contagios.

— Nu, chiar îi dau meditaţii, Kevin. Suntem aici ca să-i găsi iubitul. Nu dă deloc de el.

Se răsuceşte puţin, depărtându-se de... amicul său? Nu-mi dau seama. Connor e o enigmă. Spune lucruri jignitoare şi >1»>i •.< sume insultat când i le serveşte altcineva – deşi mai 1'iiţin suinii. Kevin nu pricepe aluzia.

I).i, colegii mei mi-au povestit despre el. A venit s-o 11 i <li»ii.i zi, de dimineaţă, de la casa frăţiei studentesti.

, ' > > >

V.HI mm Connor deschide gura, dar nu-l las să vorbească, lírám singură, mă apăr eu, chiar sunt absolut îngrozii.i şi iau foc de ruşine.

< led că arăt ca o ciudată, cu dungile

fosforescente de pe nune.

Jji, ca să ştii, nu ai fost prea bun la pat.

I >au să plec, apoi mă gândesc mai bine şi mă răsucesc, il.ii.imându-i paharul din mână. Berea cu spumă se împrăştie iu iarbă, iar Kevin îşi dă ochii peste cap ca şi cum nu ar fi Iii inia dată când o fată îi zboară berea din mână.

Inspir greoi şi plec, trecând pe lângă oameni, fără să-mi pese când cineva mă colorează cu verde pe obraz.

Nu contează.

Nimic nu poate face această noapte şi mai nasoală decât e deja.

Connor mă ajunge din urmă într-un loc liber, printre petrecăreţi, dar eu mă-ndrept grăbită spre parcare. El zice:

— Eram pe punctul de a-i spune că e un cretin, dar cred că metoda ta a fost mult mai eficientă.

Râd şi-mi şterg lacrimile rătăcite care mi s-au prelins între timp pe obraji. Când am început să plâng? Seara aceasta m-a tulburat profund şi, pe deasupra, nici nu l-am găsit pe Lo.

Dacă a leşinat prin vreun bar? Dacă zace undeva pe străzi sau i se fac spălături stomacale pe la spital? Vocea de-abia mi se aude:

— Nu ştiu unde ar putea fi.

— Probabil că e bine, Lily.

Scutur din cap şi simt că-mi vine din nou să plâng.

— Tu nu-l cunoşti.

>

îmi muşc buza de jos ca să nu-mi mai tremure. Connor se strâmbă, empatic.

— Ce zici să mergem la tine acasă şi să aştept cu tine până se întoarce?

— Nu trebuie să faci asta, spun eu, trăgându-mi nasul. Ai pierdut deja destul timp cu mine. Chestia asta depăşeşte treaba cu meditaţiile.

— Da, aşa este, spune el, dând din cap. Dar este cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat în ultimele şase luni, atunci când Sadie l-a zgâriat pe un tip cu care ieşisem la întâlnire. În plus – lasă privirea în jos –, cred că bănuiesc de ce îţi faci griji pentru un tip ca Lo. Duhneşte a băutură aproape de fiecare dată când apare la ore.

Mă încrunt. Nu apare prea des? Ştiu că nu este un stu- dent-model, dar, după cum vorbeşte Connor, pare că Lo mai mult chiuleşte decât participă la cursuri. În privinţa mirosului, Lo ia mai multe măsuri de precauţie când e vorba de familiile noastre – câteva bomboane mentolate în plus, duşuri dese, apă de colonie. În zilele în care merge la şcoală nu se sinchiseşte atât de mult.

Nimeni nu mi-a mai aruncat în faţă problema lui Lo, până acum. Mă împiedic de cuvinte înainte de a ajunge să spun ceva care mi se pare măcar pe jumătate corect.

— De obicei răspunde la telefon.

E o senzaţie plăcută să nu mint pe cineva, chiar dacă e vorba despre un om întâmplător,

cum e Connor. Ne îndreptăm spre BMW-ul meu.

(,red că acum îţi doreşti să-l fi ales pe Henry Everclear.

(!a să fiu sincer, nu.

Ne suim în maşină, iar eu pun mâinile pe volan.

îmi plac provocările. Sunt în primii cinci la sută cei în.ıı buni studenţi din anul meu. Printre primii la speciali- i.iu-.i mea. Am nevoie de ceva în plus şi Wharton nu-mi va |niic.i rezista.

Am băgat maşina în viteză şi am plecat.

- Lasă-mă să ghicesc. S-o pui pe drumul cel bun pe l.u.i care pică la economie este acel ceva în plus pentru tine?

— N-aş fi vrut s-o spun atât de direct, dar da.

încerc să nu râd. Connor habar n-are cât de sincer poate fi. Schimb benzile de circulaţie.

>

— În ceea ce-l priveşte pe Kevin...

Simt că trebuie să mă apăr în continuare. Habar nu am de ce.

— Nu trebuie să-mi explici, zice Connor. Oamenii se distrează. Am înţeles.

>

Bate în mânerul portierei, în ritmul melodiei soft-rock.

— La naiba, departe mai locuieşti!

Opresc la un semafor.

— Ţi se pare aşa doar când eşti în trafic.

După alte câteva opriri smucite, ajungem la complexul de apartamente. Mă îndrept cu paşi

vioi spre lift, cu Connor în urma mea. încerc să-mi ascund emoţiile încrucisându-mi

> » braţele.

Urcăm, iar numerele etajelor clipesc deasupra noastră. Mă uit la Connor.

— Ai ceva...

Fac semn spre urechea mea. Are o crustă de vopsea portocalie în vârful urechii. Nu se oboseşte s-o şteargă, ci doar zâmbeşte.

— Sunt plin de vopsea. Nu-ţi face griji pentru urechea mea.

— Ai mai fost vreodată la o petrecere cu vopsea?

Ce altceva ar putea explica calmul lui imperturbabil de-a lungul acestei încercări demente? Abia dacă a clipit când fetele au început să-l ciupească de fund. Are două amprente de mâini roz pe posterior ca dovadă.

— Nu. Am auzit de ele doar. A fost interesant.

Liftul bipăie în semn că am ajuns, iar eu încerc să-mi dau seama ce anume l-ar putea scoate din ale lui pe Connor cel stoic. Să nu fie acceptat la Wharton, poate. Da, cred că nu ar primi prea bine vestea asta. Descui uşa.

— Lo! strig eu, odată ajunsă în living.

Connor închide uşa în urma mea, iar eu trec valvârtej prin apartament, sperând să-l găsesc pe Lo în bucătărie, pre- gătindu-şi ceva de băut.

La bucătărie nu e nimeni.

Mă duc la el în dormitor, fără să mă obosesc să

bat la uşă. Deschid uşa şi simt un gol în stomac.

— Slavă Domnului!

Lo zace cu faţa în jos pe pat, complet îmbrăcat şi înconjurat de trei sticle cu whisky. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă când s-a întors acasă. Faptul că e aici şi nu mort, undeva pe străzi, mă face să răsuflu uşurată.

>

Mă apropii de el şi-i rostesc numele de câteva ori, ca să văd cât e de conştient. încerc să nu mă enervez şi-l zgâlţâi zdravăn. Tot nu se mişcă. Cu grijă, îl rostogolesc pe o parte
i mi lipesc dosul palmei de fruntea lui umedă. E cald, dar mi în hbi.i.

liiiuxii .iţic cu alcool. Cealaltă frică a mea.

!•'. bine?

Ins.» la auzul vocii, pentru că uitasem momentan de mi. Stă sprijinit cu un şold de cadrul uşii, privind impasibil cum mă ocup de Lo.

Va supravieţui, spun eu. Mulţumesc pentru ajutor.

I I lidică din umeri cu nonşalantă.

» >

Mie îmi convine. Am stat închis în bibliotecă în ulti- pairii ani şi am uitat cum arată problemele reale.

('.oooorect. Mă fac că nu-i aud al o sutălea comentariu Iipniior din seara aceasta.

Ne vedem mâine, atunci? Dacă mai vrei să mă meditezi.

— Pentru a cincisprezecea oară, da, zice el.

Trebuie să fii mai atentă. Ne vedem la ora sase.

>

Mă încrunt.

— Nu e cam târziu?

îmi zâmbeşte superior.

— Sase dimineaţa.

> >

Ah. Mă uit la ceasul digital de pe birou.

— Adică peste cinci ore.

— Atunci, mai bine te duci la culcare.

Cu o expresie indescifrabilă, aruncă o ultimă privire către Lo, apoi iese din apartament.

Lo e mort pentru restul lumii, iar eu decid că ar fi mai bine să dorm în dormitorul pentru oaspeţi. Mă învălui în cearşafurile mele mov şi-mi dau seama că am fost atât de preocupată de siguranţa lui Lo, încât nu m-am gândit deloc la sex în seara asta.

aburindă şi o cutie de croasante. Spre deosebire de mine, nu are cearcăne care să-i umbrească ochii şi intră în casă, extrem de voios. Cred că lui îi ajung cinci ore de somn.

— Eşti pe pastile? îl întreb. Ai luat Adderall?

O mulţime de studenţi iau stimulente ca să-i ajute la studiu – adjuvanţi de performanţă pentru elita intelectuală.

— Categoric nu. Aş strica geniul natural.

Face o pauză.

— Tu ai încercat? La tine s-ar putea să funcţioneze.

— Iti dai seama că tocmai m-ai insultat?

l-am spus, în cele din urmă, că e grosolan. El rupe un croasant în două şi zâmbeşte.

» t

— îmi cer scuze, spune el, iară să-şi ceară deloc scuze de fapt. încercam doar să te ajut. Unii oameni se concentrează mai bine dacă iau Adderall. Nu eu, dar tu poate da.

În mod ciudat, reformularea atenuează insulta. Asta poate h un i dimie excentricităţile lui Connor Cobalt. Sau poate

■ IUI ll.ll.

1 ară pastile, îi spun, pentru că nu mi-au plăcut nici-

■ <d n.i stimulentele, sedativele sau narcoticele.

Am deja o dependenţă – nu am nevoie de alta.

Vreau să învăţ aşa cum trebuie, chiar dacă nu sunt i n un geniu înnăscut.

Atunci scoate manualele.

Studiem câteva ore şi, de data asta, reţin informaţiile şi Iin ie/, la probleme, în timp ce Connor pregăteşte nişte cartonaşe. Scrisul lui de mână este mai îngrijit decât al meu şi ■.iint sigură că deja ştie aceste informaţii pe dinafară.

(ăînd termină ultimul teanc de cartonaşe, aruncă o privire la ceasul de pe cuptor. învăţatul înghite timpul ca o fiară sălbatică, aşa că nu mă mir că e deja amiază.

— încă doarme? întreabă Connor, de-a dreptul surprins.

îmi ia o clipă să-mi dau seama că se referă la Lo. Am ocolit subiectul de când Connor a intrat pe

uşă cu cafeaua şi cu produsele de patiserie. A întrebat dacă Lo se simte bine şi asta a fost tot.

— E beat, îl corectez eu. Probabil se va trezi într-o oră.

— Face asta des?

Ridic din umeri fără să dau curs discuţiei, nu vreau să vorbesc despre Lo. Din fericire, el pricepe aluzia şi-mi deschide caietul ca să corecteze problemele.

Douăzeci de minute mai târziu, comandăm mâncare chinezească pentru prânz. Imediat ce închid telefonul, din cealaltă cameră se aude cum cineva trage apa. Mă concentrez pe sunetul paşilor greoi şi leneşi. Nu am chef deloc să vorbesc
cu Lo, pentru că ştiu că voi primi răspunsuri incoerente şi replici iritate.

Mă întorc la învăţat, prefăcându-mă că Lo nici nu s-a ridicat din pat, şi-l rog pe Connor să-mi explice din nou capitolul 4. Probabil Lo aude vocea unui alt băiat, pentru că în numai câteva secunde îşi face curaj să înfrunte lumina soarelui care se strecoară prin ferestrele bucătăriei.

Cuvintele lui Connor se aud surd când Lo intră greoi în bucătărie. Părul lui răvăşit se ridică în toate direcţiile, tenul îi este pătat şi asudat, iar mirosul înţepător îl înconjoară ca un văl. Dacă ar fi fost un personaj din desenele animat, ar fi fost Pepe Le Pew, cu un nor de fum în jurul său. Ar fi trebuit să-l ajut să facă duş sau măcar să încerc

să-i schimb hainele aseară. El ar fi făcut asta pentru mine.

Lo îşi trece o mână prin păr şi se duce spre recipientul cu cafea. Ochii lui se îndreaptă pentru scurt timp spre bar, acolo unde stăm noi.

— Te cunosc, spune Lo, umplând o cană.

— Afaceri Internaţionale. Tu stai în spate. Eu stau chiar în fată.

>

Lo îşi întoarce capul o fracţiune de secundă ca să mă privească în ochi. Ridică din sprâncene ca şi cum ar vrea să mă întrebe *l-ai auzit pe tipul ăsta?* Dap, ştiu deja ce-i poate pielea.

— Corect.

Lo deschide dulapul şi scoate o sticlă de Baileys pentru cafea.

— Tu eşti tipul care ridică nivelul clasei.

O spune de parcă ar fi un lucru rău, dar nu-l vede pe Connor surâzând de lângă mine.

— O meditez lui Lily pentru examenul la economie de mâine.

I <i i m h ide dulapul, iar eu văd cum se înroşeşte pe gât.

...« în m.iinte de a se întoarce complet cu faţa spre noi, spri- 11111in111 se dc chiuvetă.

Şi ii de examen, nu-i aşa? îl întreb pe Lo.

Inii dau imediat seama că a uitat cu desăvârşire.

I)a, spune el, apoi bea din cană.

Sunteti în acelaşi an?

< onnor pare mult prea entuziast.

1)au şi meditaţii în grup.

Am învăţat cât am putut. Tu ajut-o pe Lily.

I o îşi termină cafeaua mult prea repede. Apoi deschide li,'jderul şi ia o cutie de ouă, pregătindu-şi leacul pentru în.ihtnureală. Connor mă loveşte uşor în umăr.

— înapoi la treabă. Eşti la 60 la sută. Vreau să scoţi o medie de 80 la sută la problemele astea.

— Dar am crezut că e suficient ca să trec.

— întotdeauna scad zece puncte din cauza emoţiilor.

Blenderul se aude pornind, iar Lo se apleacă, folosindu-şi un braţ pentru a ţine capacul apăsat şi celălalt pentru a se sprijini de bar. De fapt, pare pe punctul de a se prelinge pe podea sau de a adormi din nou.

Abia dacă mă bagă în seamă. Poate crede că l-am înşelat. Habar nu am câtă încredere are în mine atunci când mă aflu în preajma altor băieţi. Rar părăsim apartamentul ca să testăm aceste limite.

Sau poate e doar vinovăţie – pentru că nu a fost în stare să-mi răspundă la telefon. Presupun că acesta e mai degrabă răspunsul corect.

După ce Lo îşi prepară poţiunea antimahmureală, se închide la loc în dormitor. încerc să mă concentrez la învăţat, apoi soseşte mâncarea chinezească. Mă bucur că luăm o

pauză.

— De cât timp ieşi cu el? întreabă Connor, folosindu-şi beţişoarele pentru a lua tăiţeii din cutie.

Se pricepe de minune să folosească beţişoarele. Nu m-ar mira dacă ar vorbi şi şapte limbi străine.

înfig furculiţa în puiul cu portocale şi trag de timp, încercând să mă decid asupra răspunsului pe care să i-l dau. Cel fals: *trei ani.* Cel adevărat: *trei săptămâni.*

încă nu l-am minţit pe Connor şi aş prefera să nu încep acum.

— Suntem prieteni din copilărie şi ne-am mutat împreună când am început facultatea. Dar suntem împreună de numai câteva săptămâni.

— Uau, părinţii tăi trebuie să fie foarte de treabă dacă te-au lăsat să locuieşti cu un băiat. Ai mei au cerinţe stricte legate de relaţiile serioase. Adică trebuie să fie vorba de căsătorie. Nu vor să mă mut cu nicio fată dacă nu mă însor cu ea. Aşa că Sadie este singura mea parteneră.

— Deci eşti singur? întreb, sorbind dintr-un Diet Fizz.

— Şi fericit, spune el dând din cap.

încerc să-mi imaginez ce tip de fată ar căuta Connor, dar nu mi-o pot închipui – e o imagine neclară, din care i se vede doar creierul. Oricum, el are o grămadă de opţiuni. Multe fete foarte atrăgătoare şi îndrăzneţe au flirtat cu el la

petrecerea cu vopsea. Cred că-l ajută mult faptul că arată bine, că e frumos îmbrăcat, că e abordabil şi prietenos. îşi dădea seama că fetele flirtează cu el, dar nu le dădea deloc curs.

— Eşti homosexual? îmi scapă fără să mă gândesc.

• < <■ ¡11 neregulă cu mine? Iau o gură consistentă din puiul . ॥ portocale, ca să alung stânjeneala. El scutură din cap, l ii i '..i se simtă deloc jignit. Nimic nu-l scoate din ale lui.

fete. Cu siguranţă fete. Dar tu nu eşti genul meu. Iun pl.icc cineva care se poate măsura intelectual cu mine.

I i chilie să iniţiez un joc cu alcool. O să beau un pahar de În i .ne dată când Connor găseşte un alt mod creativ de a mă 11< <■ idioată. Dacă mă gândesc mai bine, probabil că aş muri intoxicată cu alcool.

I)upă ce terminăm de mâncat, fac curat şi Connor mă pune ■..i mi scriu şi să-mi rescriu notiţele până când le asimilez. E per iculos să stau la calculator. Minutele trec în tăcere şi uit uneori că el e stă şi mă veghează. Dorinţa subconştientă de a inira pe site-uri porno mi se strecoară încet în creier.

Când eram mai mică, căderea mea a început cu impulsuri subtile, cum ar fi curajul de a intra pe un site cu filme porno. Treptat, am avansat. Site-urile porno s-au transformat în chaturi deocheate, cinci minute au devenit o oră şi eram obsedată de următoarea ocazie de a naviga pe internet – la fel ca fixaţia băieţilor pentru *Halo* şi *Caii ofDuty.* Pornografia mă face să pierd noţiunea timpului, îmi fură zile întregi, mă face să întârzii la evenimentele de familie şi la cursuri. Chiar dacă mă temeam că surorile mele vor afla –

sau, Doamne fereşte, mama – am revenit mereu la ea.

Nu dorm din cauza obsesiei mele şi, totuşi, nu mă pot opri.

— Nu aud tastele, mă dojeneşte Connor.

Bat cu putere în taste, sperând să-l enervez. El se apucă relaxat să-mi „corecteze" problemele, ceea ce înseamnă că umple cu roşu toată pagina.

Ultimul filmuleţ pe care l-am văzut a fost cuplul meu preferat: Evan Evernight şi Lana Love. Au jucat nişte roluri – Evan era poliţist, Lana vitezomană. El a coborât din maşină în uniforma albastră, completă, cu degetele prinse în centură. Apoi a pus o mână zdravănă pe Lexus-ul ei argintiu, aplecându-se spre ea, dincolo de geamul coborât.

— Lily, strigă Connor.

Am sărit cât colo.

— Da? chiţăi eu, fără să-l privesc.

Nu-mi poate citi gândurile. Nu poate ghici la ce mă gândeam. Mă afund în scaunul de bar.

— Te-ai oprit din nou din tastat şi ai început să respiri mai greu. E totul în regulă?

Nu. Sexul îmi invadează literalmente creierul ca nişte trupe inamice. Mă ridic în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu Lo. Poţi să mă laşi zece minute? Mă aştept să se înfurie, dar el dă din cap cu nonşalanţă.

— Nu te grăbi. Eşti inutilă dacă nu te poţi concentra.

Creierul meu de-abia procesează insulta. Mă duc spre dormitorul lui Lo. Uit să bat la uşă. Intru în forţă şi o închid în urma mea. îmi ţin mâna pe mânerul de alamă. Jumătate din mine nu ştie ce caut aici. Partea mea cea laşă îmi spune să mă întorc în bucătărie şi să-l aştept pe Lo să vorbească, să-şi ceară scuze, să-şi arate intenţiile înainte de a se confrunta cu clocotul din ochii mei.

Dar acum sunt aici. Nu pot să trec peste asta. Nu pot să fug. Lo se uită în ochii mei, ştergându-şi părul umed cu un prosop. Pare că a revenit din morţi, aşa, îmbrăcat cu blugi curaţi şi un tricou negru. Culoarea i s-a întors în obraji, iar ochii nu-i mai sunt atât de sticloşi.

11ı-.ıı ile lui de chihlimbar mă prind în capcană şi uit de

■ <m <l.u buzna la el în cameră. Oare pentru sex? Nu, pen- nu .un discutat despre dispariţia lui de aseară.

Ai ierminat de învăţat? întreabă şi aruncă prosopul p. •.< .iunul de piele de la birou.

Io|i muşchii îi rămân încordaţi.

Nu. Am luat o pauză.

Nu mi pot desprinde privirea din ochii lui, nu pot pleca. '<1 nici nu pot pune acea întrebare supărătoare.

I <> se holbează pur şi simplu la mine. Strânge din dinţi şi

<< i << Ic de la gât îi sunt vizibile, dar nu din

cauza furiei. Văd
< um sc abţine, străduindu-se să nu izbucnească în înjurături, înghite în sec şi se uită spre dulapurile unde se ascunde sprijinul lui. Aproape că-l văd numărând sticle în gând înainte dc a-şi întoarce atenţia asupra mea.

— Spune ceva, gâfâie el, iar eu răbufnesc:

— N-am făcut sex cu el. Şi nici cu altcineva.

Faţa i se sparge în milioane de cioburi şi pieptul i se ridică greoi. îndurerat, se sprijină cu o mână de scaun ca să se echilibreze după lovitura primită. Am înţeles greşit – nu despre asta e vorba. îsi duce mâna la nas, strâmbându-se.

— Credeai că mă obsedează chestia asta? Dacă ţi-ai tras- o sau nu cu meditatorul?

— Nu eram sigură, spun, muşcându-mi unghiile. Deci... nu credeai că am făcut sex cu el?

Se uită în jos, apoi zice, foarte încet:

— Nu te-aş fi învinovăţit.

Plămânii mei se sufocă sub această apăsare invizibilă. Lacrimile stau să-mi izvorască din ochi. Nu i-ar fi păsat dacă m-aş fi culcat cu altcineva? Se aşteaptă la asta.

— Ar fi trebuit să fiu aici, spune Lo, mai mult pentru el însuşi.

Continuă să clatine din cap, dorindu-şi probabil să dea timpul înapoi şi să-l strângă de gât pe cel care s-a îmbătai prea devreme şi nu mi-a răspuns la telefon.

— Dacă s-a întâmplat ceva, e vina mea, nu a ta.

— Te rog, nu, spun, sprijinindu-mă de uşă, aşa cum se sprijină şi el de scaunul de la birou. Nu-mi da voie să te înşel. Dacă te înşel, e ceva real. Dacă tu nu eşti aici, e ceva real. Vrei să mă salvezi de vinovăţie dacă mă culc cu altcineva? Ei bine, nu poţi.

Ochii i se înroşesc.

>

— Nu mă pricep la asta.

Nu se pricepe să aibă o relaţie? Nu se pricepe să fie cu mine? Nu se pricepe să încerce să bea mai puţin? Nu detaliază ce vrea, de fapt, să spună. Aşa că rămâne să ghicesc. Găseşte o bere în sertar şi o deschide, o alegere surprinzătoare, având în vedere conţinutul scăzut de alcool al acesteia. Ciudat, e aproape ca o ofertă de pace, un „îmi pare rău" din partea lui Loren Hale. Doar el îşi poate cere scuze cu ajutorul alcoolului.

— De ce nu ai răspuns la telefon?

— Am rămas fără baterie azi-noapte, la un moment dat. Nu mi-am dat seama până când nu m-am trezit.

Face semn spre birou, unde i se încarcă telefonul mobil. Apoi se apropie de mine şi-mi ia mâna de pe uşă, împle- tindu-şi degetele cu ale mele. Se uită îndelung la degetele noastre unite.

— Unde ai fost? şoptesc eu.

îşi linge berea de pe buze.

Iuti-un bar la câteva străzi de aici. Am mers pe jos.

M i duce în mijlocul camerei. Ceva nu e în regulă. Vad . I .1 icce şi tăioasă din ochii lui, atât de adâncă încât nu
. .… li numai din vina mea.

I'iinc o baladă pop şi apoi mă trage mai aproape de el. Iun iidn.i braţele în jurul umerilor lui şi apoi îşi lasă mâinile IH şoldurile mele. Lo se leagănă în ritmul muzicii, rătăcit, dar ■ o m.i .igăţ de realitate în timp ce el încearcă s-o dea uitării.

(x* s-a întâmplat?

Sc uită fix la mine şi spune:

Nimic.

Aproape că-l cred. Ridică din sprâncene, puţin confuz.

- Poate c-o să te simţi mai bine dacă-mi spui, îi şoptesc.

Se opreşte din dans şi ochii i se întunecă. Se uită o clipă l.i tavan, clătinând din cap înainte de a rosti:

— Am sunat-o pe mama.

înainte să pun vreo întrebare, el adaugă:

— Nu ştiu de ce. Nu ştiu...

Nările i se umflă, semn că-şi reprimă o sumedenie de emoţii. Aştept să continue, deşi mă apasă o greutate şi am uitat să respir. Ştie ce vreau să-l întreb. În linişte, el spune:

— Erai la bibliotecă, iar mie a început să-mi

zboare gândul. Aşa, pur şi simplu, nu ştiu. Am căutat-o pe Sara Hale pe internet şi i-am găsit numărul de telefon.

Chiar şi după divorţul lor discret, ea a păstrat numele de familie al lui Jonathan pentru a rămâne cu o parte din averea acestuia. El se plânge constant de asta, dar nu mai are ce face. Sara a plecat cu un miliard de dolari în active şi cu o parte din companie ca acţionar.

— Eşti sigur că era numărul corect?

După respiraţia lui şovăielnică, convorbirea trebuie să fi mers prost. Dă din cap şi privirea îi zboară prin cameră. Pare pierdut. II ţin de mână, dar el este undeva foarte, foarte departe.

— Nu ştiu ce aveam de gând să-i spun, continuă el. Poate că ar fi trebuit să încep cu: „Hei, mulţumesc că ai rămas însărcinată doar ca să te căsătoreşti cu tata şi să-i iei banii”

> » sau „Hei, mulţumesc pentru nimic”.

— Lo...

— Ştii ce am spus? râde el, cu lacrimi în ochi. „Bună, mamă”. Ca şi cum femeia asta ar însemna ceva pentru mine.

Se freacă la gură gânditor şi râde scurt.

— După atâta amar de ani în care m-am mulţumit cu gândul că nu ştiu nimic despre ea, în sfârşit o sun. Şi ea spune: „Cine eşti? Loren? Să nu mai suni niciodată la numărul ăsta”. Apoi îmi închide în nas.

Rămân cu gura căscată.

— Lo, îmi pare rău...

Pentru ce anume îmi pare rău? Pentru că mama lui este o târfa care şi-a părăsit de bunăvoie copilul, în urma unei înţelegeri în care a primit un miliard de dolari?

— O să fie bine. N-ai pierdut nimic. E o persoană oribilă. Lo dă din cap.

— Da... da, ai dreptate.

Inspiră profund.

— N-ar fi trebuit s-o sun. Nu m-as fi îmbătat atât de rău. Voiam doar să nu mă mai gândesc la asta.

îl strâng de mână.

— Ştiu.

>

— Vino-ncoace.

M.i u.ige la piept şi mă sărută pe frunte.

M.i voi strădui mai mult. Voi face eforturi de dragul

i IM

M.I mângâie pe spate, ţinându-mă o bună bucată de timp în 11111>i .qişarea sa caldă. Vreau să locuiesc aici. În braţele lui. l 'mic şI iu că mă aflu în siguranţă.

Suntem în regulă? mă întreabă el încet.

Aşa cred.

Ma uit rapid la ceas. Connor mă aşteaptă, numărând pro- I cilul secundele şi scăzându-mi

câte un punct la examen cu li< i are clipă care trece. Lo îşi pune mâinile pe gâtul meu şi ma icrcetează atent din priviri.

- Tremuri.

— N-am nimic.

Arunc o privire şovăitoare spre uşă, dorindu-mi să fac pros- tii cu Lo, dar nu am timp. Meditatorul meu e în bucătărie.

Lo îmi înţelege dintr-odată ezitarea.

— îi distrag atenţia vreo douăzeci de minute, iar tu poţi să stai aici şi să te uiţi la un film. O să-ţi aduc un DVD din camera ta.

— Pe bune?

Mă luminez la faţă. El îmi aruncă un mic zâmbet pentru prima dată pe ziua de azi, bucuros să mă ajute.

— Pe bune. Ai vreo preferinţă? Costume, sex oral, BDSM?

Se îndreaptă spre uşă, gata să scotocească prin filmele mele porno.

— Surprinde-mă!

Zâmbeşte şi mai larg. Câteva clipe mai târziu, se întoarce cu trei DVD-uri. Ochii îi sclipesc cu neruşinare când mi le întinde. Mă uit peste titluri şi descopăr sursa amuzamentului său.

— Anal? zic, pocnindu-l peste braţ cu carcasele de plastic. El mă sărută uşor pe obraz şi-mi dă o mică palmă la fund.

— Să nu te distrezi prea mult fără mine.

Se opreşte lângă uşă.

— E ceva ce ar trebui să ştiu despre meditatorul tău înainte să intru în vorbă cu el?

Acum nu-mi pot abţine un hohot de râs.

— Spune chestii uşor jignitoare. Se crede mai deştept decât toţi oamenii de pe planetă – nu exagerez deloc. Şi o cunoaşte pe Rose.

Ridică din sprâncene.

— De unde o cunoaşte pe Rose?

— Se pare că s-au întâlnit la o competiţie academică. Nu cred că vorbesc sau ceva de genul ăsta, aşa că eşti în siguranţă.

— E bine de ştiut.

Iese din cameră, lăsându-mă singură.

Iar eu îmi las toate problemele să dispară, inclusiv povestea lui Lo, evenimentele de aseară şi nota mea de trecere de la economie. Pentru scurt timp, mă simt pur şi simplu bine.

Douăzeci de minute mai târziu, eliberată

din ghearele dependenţei mele, mă simt ca o proastă. Pentru
că mi-am luat o pauză de pornografie în timpul unei şedinţe de meditaţii. Singurul mod în care-mi justific acţiunile şi singurul motiv pentru care nu mă fac stacojie la faţă este faptul că nu pot memora nimic dacă nu-mi hrănesc dependenţa.

Mă spăl pe mâini, iau un Diet Fizz din frigiderul lui Lo şi im hid uşor uşa. Pe hol, îi aud vorbind pe Lo şi pe Connor, i cea ce mă face să mă opresc lângă perete.

— Categoric B, spune Lo. A, C şi D nici măcar n-au vreun sens.

învaţă sau vorbesc despre mărimea cupelor de la sutien?

— Asa este.

>

Connor pare mândru, o reacţie pe care eu n-am fost în stare s-o obţin de la el. E clar, învaţă.

— Bravo! Ştii că nu eşti pe dinafară. Dacă n-ai fi atât de leneş, ai fi, probabil, un student mediocru.

Student mediocru! Chiar dacă Lo nu prea vorbeşte despre notele lui, credeam că se descurcă mai bine. Credeam că e printre primii.

— Crezi că sunt atât de prost că nu observ că tocmai m-ai făcut idiot sau pur şi simplu nu-ţi pasă? întreabă Lo.

— Sincer, spune Connor, nu-mi pasă.

— Hmm... murmură Lo.

îmi imaginez că se încruntă încercând să-l descifreze pe Connor Cobalt şi sinceritatea lui directă (uneori brutală).

— Lily şi-a făcut multe griji aseară. Am pierdut o grămadă de ore de studiu căutându-te. Unde ai fost?

— Stai aşa, spune Lo, neîncrezător. Ai ajutat-o să mă caute?

Şi eu am avut aceeaşi reacţie când mi-a propus să-l căutăm pe Lo. Connor nu prea distinge că nu e deloc ceva normal să însoţeşti o ţipă pe care de-abia ai cunoscut-o, ajutând-o să-şi caute iubitul beat.

>

— Da, răspunde Connor. Am încercat la petrecerea din campus, dar nu erai acolo. Mi-am stricat o pereche de pantaloni. Fetele întotdeauna îmi pun direct mâna pe fund. Nu înţeleg.

— Lily nu s-a dat la nimeni, nu-i aţa?

Ar trebui să mă simt jignită că nu are încredere deplină în mine. Dar eu mă bucur că se gândeşte la fidelitatea mea. înseamnă că îi pasă. Şi mă face să-i fiu credincioasă pe de-a-ntregul.

— De ce să se dea la cineva? întreabă Connor. Vbi doi sunteţi împreună, nu-i aşa?

— De curând. încercăm să rezolvăm nişte probleme.

Uau, Lo nu minte. Connor Cobalt are cumva praful magic al adevărului pe care-l presară peste oameni? Sau poate că e prea greu să minţi în faţa sincerităţii lui brutale.

— Deci, unde erai? insistă Connor.

— La un bar de pe stradă.

Aş vrea să trag cu urechea încă 20 de minute, dar trebuie să trec anul. Păşesc pe hol şi-mi fac simţită prezenţa.

Lo se roteşte pe scaunul de la bar, ţinându-şi sticla de bere în mână. Când Connor se întoarce, observ că are şi el un Fat Tire în mână. Poate să bea şi să înveţe în acelaşi timp? Este cumva vreun supererou sau ceva de genul ăsta?

— Te simţi mai bine? întreabă Lo îngrijorat, bătând apropo la o minciună pe care trebuie s-o fi folosit ca să mă scuze în faţa lui Connor.

— Probabil că de la cofeină, îmi spune acesta. Dacă nu eşti obişnuit cu Red Bull şi cafea amestecate, te poţi deranja la stomac. Ar fi trebuit să aduc nişte antiacid.

Mi se înroşesc vârfurile urechilor, ca o urticarie, pentru că nu vreau să vorbească nimeni despre vreo indigestie de-a mea – oricât de falsă e aceasta. Iar faptul că metodele de nuc Iii.qii ale lui Connor implică şi cofeină, şi antiacid este uşi» derutant.

Te-ai înroşit ciudat. Ai cumva febră? întreabă Connor, i ic 11111 >i i rat.

Poate că el crede că şi alti oameni sunt imuni la această > »
'.cn/.iţie. Eu însă nu prea sunt. Umerii mi se pleoştesc, ca o Iu o,iscă ţestoasă care se strecoară înapoi în carapacea ei.

- I se întâmplă foarte des. Ai facut-o să se ruşineze, •.pune Lo cu un zâmbet tăios.

I aptul că atrage atenţia asupra senzaţiei mele de ruşine mă lace să mă înroşesc şi mai abitir.

— Putem... să revenim la învăţat?

îmi desfac Diet Fizz-ul şi mă aşez pe celălalt scaun de lângă Connor.

— îmi place planul ăsta, spune Connor, întorcându-se spre Lo. Vrei şi tu? Probabil că ţi-ar prinde bine. Maximum 60 de puncte. Şi un F rămâne un F.

Maximum 60? Mă încrunt. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Lo nu se descurcă grozav la cursuri şi că chiuleşte frecvent. Toate semnele sunt acolo, dar eu sunt prea preocupată de problemele mele ca le să observ. Acum, că le-am observat, habar nu am cum să-l ajut. Nici măcar nu sunt sigură că mi-ar aprecia amestecul în treburile lui.

— Cred că nu am altceva mai bun de făcut, zice Lo.

îmi ascund uimirea, care se transformă iute în mândrie. Nu-mi doresc decât ca Lo s-o scoată la capăt, iar asta înseamnă, de fapt, că trebuie să depună eforturi aşa cum poate el. Cu paşi mici.

Până seara, ajung la un C, iar Lo e pe undeva pe la B. Connor pare mulţumit şi chiar zâmbeşte atunci când îmi verifică problemele. Lo îşi desface cea de-a douăsprezecea bere, fără să ascundă faptul că consumă alcool la modul regulat. Când trece la bourbon, renunţă la sticluţa lui şi îşi toarnă băutura într-un pahar transparent. Credeam că meditatorul nostru va comenta cumva despre obiceiul lui Lo, dar nu scoate nicio vorbă. Nu aduce vorba despre alcool decât atunci când cere încă o bere.

Douăzeci de minute mai târziu, Connor ia manualele în braţe, punând un calculator în echilibru deasupra acestora.

— Cât îţi datorez? întreb, căutând carnetul de cecuri în coşul de lângă hol.

— Păstrează-ţi banii. Prefer să foc voluntariat. Punctez mai mult dacă muncesc în folosul comunităţii.

Lo zâmbeşte sorbind din pahar, mai degrabă amuzat decât supărat. De fapt, a încasat destul de bine comentariile nepoliticoase. Poate îl găseşte pe Connor simpatic, la fel ca mine. Mă rog, cât de simpatic poate fi un student fruntaş şi plin de pretenţii.

— Mâine e Halloweenul, îi spune Lo lui Connor. Ştii vreo petrecere mişto cu costume? Lily ar vrea să meargă la aşa ceva.

Vrea să iasă în oraş? Aproape că sar în sus de bucurie.

— E ziua de naştere a lui Lo, adaug repede, prea încântată ca să-mi ţin gura.

Lo îmi aruncă o privire întunecată, dar eu zâmbesc. Nimic nu mă poate necăji. În sfârşit, mergem la o petrecere ca un cuplu adevărat.

Connor îşi dezvăluie dinţii ca de perlă.

— Te-ai născut de Halloween? Eşti dat naibii. În privinţa petrecerilor, ştiu vreo cinci.

Nu mă surprinde deloc. Connor a spus foarte clar că are IIXIIK- icl.qii, folosindu-se de ele oriunde merge.

Nu aveam de gând să merg, deoarece majoritatea uii'.mi/.alorilor sunt nişte nemernici bogaţi,-dar voi face o . ii i pţic şi vă voi duce la cea mai puţin nasoală dintre petreceri.

1)e ce să faci o excepţie pentru noi? întreb, apoi îmi d.iii scama: Sunt eu eleva ta preferată?

I I clatină din cap.

La naiba, nu. Dar m-ai ajutat să-mi completez CV-ul, aşa iă nu-ţi căuta alt meditator. Şi, sincer...

Se uită ba la mine, ba la Lo, zâmbind:

— Fizzle şi Hale Co., voi încă nu v-ati dat seama cine suni eu. Şi am senzaţia că nu v-ar păsa dacă aţi şti.

Se duce spre uşă, cu manualele în braţe.

— Baftă mare mâine! O să te sun, Lily, în legătură cu petrecerea.

Lo se întoarce spre mine şi, înclinând din cap, întreabă:

— Cine naiba e Connor Cobalt?

De parcă eu ar trebui să ştiu.

V

despre noul nostru prieten.

Richard Connor Cobalt e fiul unui magnat care

Căutăm pe Google găsim informații

deţine o corporaţie de mai multe miliarde de dolari, cu companii mai mici care se ocupă cu vopsele, cerneluri şi magneţi. Spre deosebire de Hale Co., Cobalt Inc. îşi marchează produsele cu numele unor firme mai mici, cum ar fi MagNetic şi Smith 8c Keller Paints. Aşa că mă simt un pic mai puţin prost că nu am conştientizat imediat prestigiul familiei sale.

Şi are dreptate. Averea lui nu-mi schimbă părerea despre el. Poate că se foloseşte de noi pentru a obţine un loc la Wharton, dar o face dând meditaţii, nu cerându-mi reco- mandări de la tata. În orice caz, acum îl văd cu ochi mai buni. Ar

putea ajunge până în vârf. Sunt sigur că profită de relaţiile sale, dar şi că depune eforturi reale şi că-şi doreşte să fie cel mai bun.

I)c asemenea, dacă-şi petrece de bună voie 48 de ore de nu dităţii cu o fată *oarecare,* fără vreo compensaţie financiară, ni.i întreb câţi prieteni apropiaţi are, de fapt. Poate niciunul.

I)upă test, mă aşez pe un scaun comod, deşi cam jerpelit, <lin sala de studiu. Formez numărul de telefon al surorii nu le. Aceasta răspunde foarte repede.

— Ce s-a întâmplat?

Zgomotul de fundal răsună din difuzor.

— Hei, ai grijă! ţipă Rose la cineva.

îşi duce telefonul înapoi la ureche şi glasul i se aude mai bine.

— îmi pare rău. Mă plimbam prin campus şi un bou a aruncat cu un frisbee în mine. Port tocuri şi o haină de blană. Asta nu transmite deloc că vreau să mă joc cu frisbeeul.

— Probabil i s-a părut că eşti drăguţă, spun zâmbind.

— Poate, dar tot nu sunt un câine care să sară în sus când vede o jucărie.

Oftează greoi.

— De ce mă suni? Trebuie să fie ceva important.

— Nu e, spun.

— Am presupus asta pentru că tu eşti cea care mă caută. Pare puţin neatentă.

— Dacă nu e un moment potrivit, pot suna mai

târziu.

— Nu, nu, nu. Doar mă chinui să traversez strada.

— Ei bine, mi-am luat un meditator la economie.

— Ah, bravo tie. Cum a mers la examen?

— Nu sunt foarte sigură. Sper că am trecut.

îmi ridic picioarele pe scaun.

— îl ştii pe tip.

— Poftim? se miră ea. Cine e?

— Connor Cobalt.

Rose scoate un ţipăt şi mă văd nevoită să-mi îndepărtez telefonul de ureche.

— Nenorocitul ăla... urmează un şir întreg de înjurături, terminând cu: boul ăla îti dă tie meditaţii?

— Da.

— Să ştii că echipa mea l-a învins la ultimul Academic Bowl, dar era obsedat că ştia un filosof britanic din secolul al XVIII-lea care l-a influenţat pe Freud. Nu mai tăcea odată din gură.

Soră-mea face spume.

— E superenervant, dar probabil că ştii asta deja.

— Mmm-hmm.

Ar fi mai bine să nu iau partea nimănui în cazul ăsta.

— Ar trebui să-i dai papucii şi să-ţi găseşti pe altcineva. Face o pauză.

— Probabil că l-ai lovi rău de tot în ego. Să ştii că eu sunt oricând disponibilă.

În acest timp primesc un alt apel, care-mi întrerupe discuţia cu Rose. Mă uit şi văd CONNOR COBALT scris cu litere mari. Âăă...

— Hei, Rose, te sun eu înapoi mai târziu. Ne auzim. Mă sună cineva.

— Lo? Chiar ai de gând să-mi închizi în nas pentru el?

— Nu, de fapt e...

Ea pufneşte.

— Nu. Nu mă vei lăsa baltă pentru Richard.

Râd când îi aud celălalt prenume.

— Vorbim mai târziu. Probabil că vrea doar să şţie cum

> m-am descurcat.

— Lily, mă atenţionează ea.

La revedere, Rose, spun repede, răspunzând. Bună, (minor!

Nota estimată?

()ltez. Examenul a fost greu şi habar n-am dacă am tre- i ui sau am picat.

— A, glumesc eu.

Pare că umblă agitat prin campus, de parcă ar avea o mie <Ic lucruri de făcut. Cam ca Rose. Zâmbesc în sinea mea.

— O să iei A la economie când o să mă piş eu sclipici, clar dacă tu te simţi încrezătoare, e important.

— Mulţumesc, Connor.

— Vezi că diseară o să trec pe la voi pe la zece. Şoferul meu ne poate duce la petrecere...

Se întrerupe, distras.

— Hei, Lily, mă sună sora ta.

Doamne, nu-i adevărat.

— I-am închis telefonul în nas ca să vorbesc cu tine, zic eu repede. Cum de are numărul tău?

— Probabil că a sunat pe cineva care-l are, spune el, deloc surprins. Ar trebui să văd ce vrea.

— Multă baftă!

— Nu mi-e frică de ea, râde el. Ne vedem diseară, Lily, spune şi închide.

Lo iese din sala din celălalt capăt al holului şi-mi face cu mâna. Mă ridic şi ies după el din clădire. Ne străduim să nu vorbim despre note sau despre examen, ca să nu stricăm atmosfera şi ziua de naştere a lui Lo.

> >

Când ajungem la Drake, mă duc în camera de oaspeţi, îmbrăcându-mă cu stângăcie în vechiul meu costum de supererou. Evit toate oglinzile. Hainele de piele, foarte sumare,

mă strâng puţin. Mă aşez pe pat, ascunzându-mi pielea expusă. Uşa se deschide scârţâind şi Lo îşi vâră capul înăuntru.

— Salutare.

Intră, purtând cu mândrie un costum spandex roşu cu negru, cu o curea lată la brâu şi un X uriaş pe piept. Arată ca un dur, mai ales aşa, cu mânecile tăiate în dreptul bicepşilor, dându-i la iveală muşchii bine definiţi.

— Arăţi ca o floare ofilită, îmi spune el.

înainte să protestez, mă ridică de şolduri de pe pat şi îmi imobilizează încheieturile ca să nu-mi mai acopăr abdomenul golaş.

— Eşti sexy, Lil, îmi şopteşte el la ureche şi apoi mă sărută pe tâmplă.

— Unde-i pelerina mea?

în ciuda faptului că mă sărută cu tandreţe pe ceafa, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la ţinuta mea de party.

— X-23 nu are pelerină.

îmi sărută lobul urechii, iar mâna lui îmi alunecă pe piele, până la coapsă mea şi apoi... Oftez.

— Lo...

îl strâng cu forţă de braţe şi-mi muşc buza. Mă întoarce cu faţa spre oglinda înaltă. Frumoasă mişcare!

— Dacă nu te simţi bine, te poţi schimba. Nu te forţez s-o porţi, dar arăţi minunat. Vezi?

Mă holbez la „cuţitele,, lungi de plastic care

îmi ies din degete. Nu-mi văd coastele, ceea ce e bine. De parcă aş avea nevoie de nişte glume în plus cu schelete de Halloween. Măcar acest costum îmi face sânii să pară mai mari decât sunt cu adevărat. Dar tot nu-mi place felul în care pielea pantalonilor mi se strânge între picioare. Nu pot face nimic în privinţa i -.1.1 .i< um şi vreau să par că mă simt bine de dragul lui Lo. I' ıı.ı la urmă, e ziua lui de naştere.

Presupun că o pelerină ar fi un sacrilegiu, spun eu.

M.i răsuceşte la loc şi mă sărută lacom. Degetele lui îmi I ı-..ı <> dâră fierbinte pe abdomenul gol. Mă îndepărtez când im Ic vâră pe sub pantalonii de latex.

l .o, spun gâfâind. Ţi-a luat o oră să-ţi pui costumul.

I .<> a făcut muşchi în ultimii ani şi, în timp ce eu mă hol- li.im la costumul meu atârnat pe umeraş, m-a întrebat dacă un ceva ulei ca să poată încăpea mai uşor în el. A sfârşit prin a şi freca tot corpul cu ulei pentru copii marca Hale Co. Până la urmă a mers, ceea ce înseamnă că uleiul şi-a făcut i icaba.

O altă schimbare faţă de ultima oară când am purtat cos- i urnele – zona lui inghinală pare mai proeminentă. Sau poate că data trecută nu m-am uitat în acea direcţie. încerc să nu mă uit într-acolo, dar nu mă pot abţine.

Aşa că mai arunc câte o privire.

El zâmbeşte.

— Ţi-e teamă să nu dispară?

Braţele mi se înroşesc.

— Mmm... nu, murmur eu. Mă întrebam dacă nu cumva ţi se va rupe costumul dacă... ăăă... o să ţi se... ştii tu.

— Scoale.

O, Doamne.

Zâmbeşte larg, iar eu întorc capul, străduindu-mă să-mi înăbuş orice dorinţă care pulsează înăuntrul meu. Mi-aş dori să sar pe el chiar acum. Asta mi-aş dori. Mi-ar plăcea să-i smulg costumul de pe el, dar Connor trebuie să ajungă la noi în mai puţin de o oră şi n-aş mai avea timp să-l bag pe Lo la loc în tinuta lui de carnaval.

— O să încerc să mă stăpânesc, spune el zâmbind ghiduş. Dar e ceva ce pot face şi fără să mă dezbrac.

Ha? Cade în genunchi. Mâinile lui îmi alunecă în jos pe solduri. Doamne Dumnezeule!

>

Se uită la mine pătrunzător, muşcându-şi buza de jos. Privirea lui ameţitoare mă electrizează. îmi cuprinde fundul cu o mână. Cu cealaltă îmi trage pantalonii de latex în jos.

Oh... Doamne...

Mă împinge şi eu cad pe saltea. Apoi îmi desface picioarele. E în genunchi lângă pat şi îl prind cu o mână de păr, trăgându-i capul pe spate. Mâinile lui puternice rămân pe genunchii mei şi niciunul dintre noi nu face încă vreo mişcare.

Ştiu ce vrea să facă. Refuză să-şi desprinde

ochii din ochii mei – aproape că mă provoacă să fiu eu cea care-şi întoarce prima privirea. Nu o fac. Din interacţiunile mele sexuale cu Lo, de asta mă bucur cel mai mult – de privirile fixe, de ochii care ni se întâlnesc, de sentimentul că sunt legată de el, dincolo de membrele noastre înlănţuite. Nu am mai trăit aşa ceva până acum.

Cu nimeni altcineva în afara lui.

— Respiră, îmi spune el.

Chiar în momentul în care trag aer în piept, îşi trece mâinile peste coapsele mele, până la şolduri, iar eu zvâcnesc la atingerea Iui.

— Lo...

Mă cutremur, iar el îsi ia ochii de Ia mine ca să-mi sărute locul dintre picioare care-mi palpită aproape dureros.

îmi înfig şi mai tare mâinile în părul lui, uitând să mai răsuflu, pierdută în aceste senzaţii.

Nu ştiu cum m-aş putea sătura vreodată de aşa ceva.

deloc cu celebrul personaj de televiziune. Masiv, chel şi mai degrabă făcut pentru a fi gardă de corp decât şofer personal, ne plimbă pasiv prin Philly, fără să spună mare lucru.

Connor destupă cea de-a doua sticlă de şampanie şi-mi umple paharul. La fiecare înghiţitură, marginea de plastic a acestuia mă loveşte peste nas. Lui Lo îi vine mai uşor, deoarece bea din sticla lui de buzunar în care nu e şampanie, ci whisky.

Cadoul pe care i l-am făcut de ziua lui de naştere nu se potriveşte deloc cu costumul de Hellion. Dar Lo poartă oricum colierul cu mărgele care seamănă mult cu un rozariu, doar că în loc

de cruce are un vârf de săgeată pe post de medalion. O chestie pe care am găsit-o într-o excursie în Irlanda, pe când aveam doar 12 ani.

Lo îşi duce inconştient degetele la colier. Zâmbesc, bucuroasă că înseamnă ceva pentru el, aşa cum înseamnă şi pentru mine. îmi îndrept privirea spre Connor.

— Mereu te plimbi cu limuzina?

îmi trec mâinile peste scaunul din piele neagră şi lucioasă.

— Voi nu?

Lo mă ţine de talie, atingându-mi şoldul gol. Spune şi el:

— A, ba da, ne plimbăm cu limuzina prin parcarea de la Wal-Mart doar ca să le arătăm oamenilor obisnuiti cum

arată bogăţia. Nu-i aşa, iubita mea?

Fac ochii mari la replica sarcastică a lui Lo.

— Avem un Escalade, încerc eu să repar, desprinzându-i mâna din jurul şoldurilor mele, chiar dacă asta mă omoară.

Ghiduşia lui – deşi e incredibil de sexy – îl va face pe Connor să se simtă stânjenit. E primul nostru prieten adevărat, iar Lo e aproape să strice şi chestia asta.

Connor îşi trece un braţ peste partea de sus a banchetei. Are o pelerină, o mască de pânză peste ochi şi o sabie de plastic. Zorro.

— Cei mai mulţi nu suportă ideea de limuzină,

dar nu pe ăia încerc eu să-i impresionez. Voi vedeţi câţi oameni pot să încapă în ea? în plus, stau cu faţa la tine. Nu trebuie să-mi încordez gâtul ca să vorbesc. Aceste lucruri sunt preţioase pentru mine.

— înţeleg.

Lo îşi mută ochii năzdrăvani asupra mea.

— Tu nu, scumpo?

Credeam că aceste tachinări vor înceta dacă relaţia noastră devine reală. Dar mie îmi plac la nebunie, iar el ştie asta, îşi aşază mâna pe genunchiul meu, urcând atât de nonşalant im ii nu i nu poate fi considerat ceva vădit sexual. Mi-ar fi ■ inivi nii mai mult să se lase din nou în genunchi.

li şoptesc: *încetează.*

I I i.ispunde tot şoptit: *De ce?* Şi apoi îmi aruncă un zimbri superb. Lo se uită la Connor, dar îşi înfige degetele I» i o.ipsa mea.

Vrei să auzi o poveste?

(<■ vrea să facă?

(onnor îşi ridică paharul.

Sunt numai urechi.

I o mă priveşte scurt, dar tot nu-i înţeleg intenţiile.

- Fizzle organizează mereu tururi ale companiei, ştii tu, i .iml ţi se prezintă istoria produsului şi apoi te lasă să încerci mate aromele.

— Sigur, am vizitat şi eu fabrica cu colegii, în clasa a noua.

— Locul acela nu e real. Nu acolo se fac băuturile.

Connor dă din cap.

— Bănuiam eu.

— Ei bine, Lily şi cu mine aveam 12 ani şi tatăl ei ne-a lăsat prin muzeu.

îmi amintesc. Adaug zâmbind:

— S-a gândit c-o să ne facem de lucru gustând din toate sucurile.

Lo se uită la Connor.

— Dar Lily a avut o idee şi mai bună. A spus că fabrica adevărată se afla o stradă mai încolo.

Connor ridică din sprâncene.

— Aţi mers singuri în fabrică? Cum aţi intrat?

Lo îşi înclină capul spre mine.

— Vrei să preiei ştafeta, iubito?

îşi coboară din nou mâna în interiorul coapsei mele. încep să gâfâi, nereuşind să articulez niciun cuvânt.

— Nu vrei?

Surâde şi continuă:

— Le-a spus numele ei de familie, adăugând că tatăl ei a lăsat-o să facă un mic tur al fabricii. Am intrat şi ne-am dus

> în cu totul altă direcţie.
>

Lo a luat-o atunci la goană. Mereu făcea aşa. Mă străduiam să ţin pasul cu el, iar el încetinea sau dădea ture în jurul meu. Când paza a fost

gata să ne ajungă din urmă, m-a luat în cârcă. Mă ţineam strâns de gâtul lui, iar el a accelerat spre o cuvă uriaşă, care învârtea în interior un lichid închis la culoare. Ne-am ascuns pentru o vreme, iar când paşii paznicilor s-au estompat depărtare, Lo a pus la cale un plan magistral.

— Ati intrat în belele?

>

Lo scutură din cap.

— Nu, tatăl ei are o inimă de aur. De fapt, s-a bucurat că am vrut să vedem fabrica. Dacă ar fi ştiut ce am făcut de fapt, n-ar fi fost prea amabil. Am găsit nişte alcool prin zonă.

Corecţie: *şi-a scos sticluţa.*

> » >

— Şi l-am turnat în sirop.

— Taci, mă! spune Connor. Ai băgat alcool în suc?

— Probabil că nu s-a simţit la gust. Nu era mult în comparaţie cu cantitatea de sirop, dar mă mândresc cu faptul că, în acea zi, o mână de oameni au primit un premiu din partea noastră.

Se întoarce spre mine şi mă gândesc că o să mă sărute, îmi urmăreşte din priviri buzele pline, cu acea expresie care m-ar putea da oricând pe spate. Şi apoi îi sună telefonul, stricând momentul.

Suspin dezamăgită Nu e o simplă coincidenţă faptul că i> l< Ionul sună aşa, dintr-odată. Părinţii şi surorile mele tot liuc.ircă să-i ureze la mulţi ani încă de dimineaţă, dar Lo IH< Icră să-l lase să sune la nesfârşit decât să aibă de-a face cu 11 sau să poarte o conversaţie prelungită cu Rose.

- Răspunde-le, îi zic.

I .o aruncă o privire spre ecran, iar eu mă uit peste umărul lui şi văd fotografia tatălui său.

l’aţa i se înăspreşte. Nu respinge niciodată apelurile de la i.iiiă-su. Uneori cred că e mai mult decât teama de mânia lui Jonathan Hale. Ştiu că, undeva, în adâncul sufletului, îşi iubeşte tatăl. Doar că nu ştie ce fel de iubire este asta şi nici nun s-o proceseze. Lo îşi duce telefonul la ureche.

— Salut!

În liniştea limuzinei, aud vocea pătrunzătoare a lui Jonathan prin difuzor.

— La mulţi ani! Ai primit cadoul de la mine? Anderson a spus că l-a lăsat în hol la portar.

— Da. Voiam şi eu să te sun.

Lo se uită precaut la mine şi-şi ia mâna de pe piciorul meu.

— îmi amintesc că-l beai când eram eu mai mic. E bun de tot.

Tatăl lui i-a făcut cadou o sticlă de scotch vechi de 50 de ani, Decanter sau Dalmore sau aşa ceva. Lo a încercat să-mi explice valoarea lui, dar mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe cealaltă. Nu mă

puteam gândi cât de perfect şi de inadecvat este cadoul şi mă-ntrebam dacă şi tatăl lui ştia lucrul ăsta.

> > »

— Data viitoare când vii pe la noi, putem să-l deschidem, îi spune el. Am şi câteva trabucuri.

— Sună grozav.

Lo îşi mişcă umărul, îndepărtându-se de mine.

— Ce-ai făcut azi? Cum mai eşti?

>

— Bine. Am luat examenul la economie.

Connor îşi arcuieşte neîncrezător o sprânceană.

— Serios?

Nici tatăl lui nu pare foarte convins. Cred că am fost singura care a crezut în notele lui Lo.

— Nu prea pot vorbi acum, îi zice Lo. Sunt cu Lily. Mergem la o petrecere de Halloween.

— Bine. Ai grijă...

Se opreşte, ca şi cum ar mai avea ceva de spus. După un moment, adaugă:

— Să trăieşti, fiule, de ziua ta de 21 de ani.

— Mulţumesc!

>

Tatăl său închide, iar Lo bagă telefonul în buzunar cu dezinvoltură. îmi cuprinde umărul, strângându-mă mai aproape. Dar muşchii îi rămân încordaţi şi glasul îi e puţin schimbat, mai sever.

— Spune-le surorilor tale că le mulţumesc. Trimite un mesaj în masă sau ceva de genul ăsta.

— De ce nu poţi face asta de pe propriul

telefon?

— Pentru că ele vor răspunde şi apoi va trebui să fac şi eu acelaşi lucru, ceea ce sună obositor.

— Are dreptate, spune Connor.

N-ar trebui să fie de partea mea? E meditatorul *meu.*

— Nu-mi spune că discuţiile mărunte ţi se par obositoare. Asta e ocupaţia ta preferată.

Connor îşi ia paharul de şampanie.

— Pare obositor *pentru el.* Eu m-aş bucura să stau de vorbă cu surorile tale.

Apropo, spun eu. Cum a mers discuţia cu Rose? Eşti în, i murg, aşa că presupun că a decurs bine.

I o se îneacă cu o înghiţitură din lichidul aflat în sticluţă, iu ıu îl bat uşor pe spate.

Scuze, spune Lo. Ai vorbit cu Rose? Adică ai purtat o i < >iiv< isaţie normală?

< 'onnor dă din cap.

Ba chiar am invitat-o în seara asta la petrecere.

I o geme scurt.

Nu cred că ai invitat-o cu noi pe Crăiasa Zăpezilor.

- Hei, răspund eu. E sora mea. Are suflet bun.

I ʾac o pauză.

— Trebuie doar să te simpatizeze.

— Sau să fii rudă cu ea, subliniază Lo.

Corect.

— Deci vine şi ea? întreb, oarecum emoţionată.

» ,

Aş prefera să nu fiu nevoită să-i dau explicaţii soră-mii în legătură cu faptul că Lo bea, mai ales că se presupune că acesta şi-a revenit după zilele lui de beţie şi nepăsare. E ziua lui de naştere, iar ea va adăuga acest amănunt la lista de atribute negative a lui Lo şi de motive pentru care nu e un partener potrivit pentru mine. Connor spune:

— Nu vine.

Mi s-a părut mie sau e dezamăgit?

— A spus că ar prefera să-mi jupoaie pisica.

Zâmbeşte. Zâmbeşte la replica asta. Doamne, oare flirtau la telefon? Lo se relaxează şi murmură:

— Slavă Domnului!

Connor face semn cu capul spre mine.

— Apropo, tu cine zici că eşti?

Oare aşa o să mă întrebe lumea toată noaptea? Cred că ar trebui să mă pregătesc pentru asta. îmi arăt ghearele de plastic.

— X-23.

Se strâmbă, confuz.

— Versiunea feminină a lui Wolverine, tehnic vorbind, clona lui feminină.

— Aha. OK, super. Arăţi mai degrabă ca o prostituată cutitară.

>

Poftim?! Chestia asta nu mă ajută deloc la capitolul încredere.

— Lo, trebuie să fii pregătit şi precaut. O să se dea o grămadă de ţipi la ea.

Tocmai când credeam că mi-am alungat orice nesiguranţă!

Lo mă strânge încurajator de umăr. Gândul că sunt băieţi peste tot mă excita odinioară – era terenul perfect pentru dependenţa mea – dar acum nimic nu m-ar putea înspăimânta mai mult. Poate că petrecerea asta e o idee proastă.

Lo îi spune lui Connor:

— Mă rog, are ocazia să exerseze refuzul.

Ah, asta mi-a picat nasol. Mă desprind din braţele lui. El e atent să toarne bourbon prin deschizătura minusculă a sticluţei sale şi nu-i pasă de mine. Poate că i-ar fi păsat, înainte de a vorbi cu tatăl său. Poate că m-ar fi tachinat şi mi-ar fi şoptit o porcărie la ureche. Acum, mintea îi zboară în alte direcţii.

— Ştiu să refuz, mă apăr eu, neconvingător.

N-am testat această teorie de când am intrat în această relaţie. Lo îşi astupă sticluţa şi se uită la Connor.

— Dacă observi că flirtează cu vreunul, dă-o jos de pe el.

— Lo, îl avertizez cu o privire disperată.

I :<• naiba o să creadă Connor? Că sunt cu adevărat o târfa ..iu- se agaţă de bărbaţi?! Tot corpul mi se înfierbântă şi mă lupi s.î nu-mi ascund faţa în mâini.

Voi doi sunteţi foarte ciudaţi, spune Connor, cu dezinvoltură.

Să mă facă „ciudată" unul precum Connor e ca şi cum un unii orn i-ar spune unui cal că e fermecat. Nu are niciun sens, motiv pentru care Lo şi cu mine zâmbim pe sub mustaţă, deşi e clar că dispoziţia lui Lo s-a schimbat oarecum de la apelul telefonic.

Maşina se opreşte brusc. Gilligan mormăie „am ajuns" şi deblochează portierele. îmi lipesc nasul de geam, uitându-mă l.i casele din suburbiile luxoase. Un conac sclipitor din vârful unui deal abrupt luminează cerul întunecat. Dintre toate petrecerile, Connor spusese că a ales-o pe aceea cu cea mai bună mâncare. în aceeaşi propoziţie a adăugat că eram atât de slabă încât meritam o masă copioasă.

Maşinile curg râu pe aleea circulară. Coborâm

şi ne loveşte vacarmul. în centru se înalţă o fântână, cu apă roşie ca sângele ţâşnind din piatră. Peluza verde e împânzită de zombi, atât de realist facuti încât iniţial am crezut că sunt nişte modele plătite să-şi expună membrele pline de sânge şi gurile diforme. La o privire mai atentă, remarc că nu sunt altceva decât nişte manechine de silicon, proteze şi vopsea.

îl urmăm pe Connor şi urcăm treptele de piatră, iar el bate la uşă cu inelul de bronz. în timp ce aşteptăm să fim primiţi înăuntru, şi mai mulţi oameni se adună în spatele nostru.

Uşa se deschide iute, muzica răsună gălăgioasă din interior. George Washington sau poate Mozart stă sub o arcadă, cu un pahar de şampanie în mână. O pastilă albă sfârâie pe fundul paharului cu lichid auriu.

— Connor Cobalt!

Zâmbeşte şi se leagănă, cu peruca albă uşor strâmbă.

— Hei.

Se îmbrăţişează frăteste.

— Tu cine naiba vrei să fii?

— Thomas Jefferson, ce dracu', nu se vede?

— Bineînţeles, spune Connor cu un zâmbet sarcastic.

Thomas Jefferson nu se prinde. Mă întreb dacă aş fi observat asta, înainte de a petrece ceva timp

cu Connor. Acesta face semn spre Lo şi spre mine, iar eu îl cuprind de mijloc pe Lo, ascunzându-mi abdomenul golaş în spatele său.

— Ei sunt prietenii mei, Lily şi Lo.

Thomas Jefferson mijeşte ochii la Lo, iar eu mă ascund şi mai mult în spatele acestuia.

— Tu cine eşti? întreabă el. Domnul Spandex?

— Inteligent, spune Lo, mirat.

— Ei sunt X-Men, îl lămureşte Connor.

Apoi, Lo mă prinde de încheietură şi mă trage la vedere, îmi pune o mână pe talie, ca şi cum tipul ăsta ar fi auzit vreodată de perechea New Mutant. Thomas Jefferson se holbează la ghearele mele lungi.

— Corect!

Bate din palme în semn de recunoaştere.

— Wolverina.

— Nu există asa ceva, îl corectez eu.

El îmi aruncă o privire ciudată, iar Connor oftează, dând semne de uşoară nerăbdare.

Ne inviţi înăuntru doar dacă ne înţelegi costumele? Ini i<-.ihă el.

Işi întinde gâtul uitându-se peste umărul gazdei.

Nu de alta, dar mi se pare că văd un Sweeney Todd ,i< ido şi ştiu sigur că nu ai auzit niciodată de el.

Ha. Connor Cobalt. întotdeauna trebuie să aibă ihcptate.

1)eschide larg uşa şi ne face semn să intrăm înăuntru, cu o u verenţă batjocoritoare. Angajaţii lui trebuie să fi dispărut i jiul au auzit de această petrecere studenţească, nedorind să lie măturaţi de un uragan de vomă şi bomboane.

bară să pară afectat de insultă, Connor intră în holul enorm, din tavanul căruia sclipesc câteva candelabre de cristal. Petrecăreţii urcă şi coboară scările de marmură, umplând camerele strălucitoare, cu false pânze de păianjen care decorează ramele uşilor. Toţi se poticnesc şi se leagănă în ritmul unei muzici hipnotice.

Intru şi eu, apoi Thomas Jefferson blochează intrarea ca să nu mai treacă nimeni.

— Nu vă cunosc, le spune oamenilor din spatele nostru. Nici pe voi.

Le trânteşte uşa în nas, apoi trece pe lângă Connor.

— Milogi, îl aud spunând, ca şi cum Connor îl va aproba.

Acesta nu face nimic altceva decât să smulgă o

cană abu- rindă în formă de dovleac de pe tava unui spiriduş. Ăştia chiar sunt modele, cu feţele lor pline de negi cu tot.

Spre deosebire de petrecerea cu vopsea, paharele de plastic sunt înlocuite cu pahare de şampanie şi căni în formă de dovleac. Pungile mici cu pastile şi prafuri sunt trecute clandestin din palmă în palmă. Am crescut cu aceste manifestări – adolescenţi bogaţi care au nevoie de droguri pentru a-şi vindeca senzaţia de trecere a timpului. Treziţi parcă la viaţă direct din paginile cărţii lui Bret Easton Ellis, „Less than Zero”.

N-am avut niciodată problema drogurilor şi poate că ar trebui să mă simt recunoscătoare pentru că această obsesie a mea e mai puţin periculoasă decât să-mi injectez moarte în vene. Sexul face parte din viaţa tuturor, dependenţi sau nu.

Drogurile nu.

Nici alcoolul.

Poţi petrece ani buni fără ambele vicii, dar majoritatea oamenilor nu devin celibatari pe viaţă. De fiecare dată când surprind o fată care-şi bagă o punguţă în sutien, cu privire sticloasă şi rătăcită, simt o tresărire de gelozie. De ce nu pot avea o dependenţă pe care oamenii s-o înţeleagă? E un gând josnic – să-ţi doreşti o dependenţă care face multe victime. Aş prefera să nu am niciuna, dar, din naiba ştie ce motiv, nu-mi permit acest lux.

înainte de a da glas obsesiilor mele, îmi petreceam ore întregi întinsă în pat, secătuită emoţional de gândurile mele intruzive. Acum îmi apăram cu vehemenţă acţiunile în mintea mea. Era corpul meu. Sexul mă făcea să mă simt mai bine şi dacă m-aş fi oprit aş fi avut mai multe probleme decât dacă aş fi continuat pe această cale distructivă. Apoi plângeam ore în şir şi încercam să mă conving să renunţ. îmi spuneam că nu am o problemă reală. Eram doar o târfa care căuta o modalitate de a-şi justifica gândurile sexuale permanente. Uneori am încercat să mă opresc. Am aruncat la gunoi filmele porno şi am refuzat corpului meu luxul de a ajunge la orgasm.

I >.u nu suportam sevrajul, iar aceste obiective inutile s-au • Im i.ipid pe apa Sâmbetei. întotdeauna găseam un motiv IH1111 u a o lua de la capăt. Poate că asta e cea mai mare teamă i IIK-.I – că voi găsi o scuză pentru a mă culca şi cu altcineva iu .il.uă de Lo. Şi că mă voi simţi obligată să accept.

I .<> o ia la fugă, iar eu alerg să ţin pasul cu el şi mă ascund în spatele lui. O gaşcă de hipioate în rochii mini înflorate ..ii pe Connor. El dă din cap şi zâmbeşte arogant, iar asta şi .'u neşte un val de chicoteli.

Va trebui să se descurce de unul singur. Mă ţin după Lo până în bucătărie, unde trupurile se înghesuie în jurul aragazului argintiu. Pornesc

gazul şi-şi aprind ţigările direct de l.i flacără. Uşa glisantă din sticlă stă întredeschisă şi fumul pluteşte afară, în noaptea rece. Câteva fete în bikini ţipă şi râd zgomotos intrând în fugă în casă, ude şi înfrigurate.

Lo încearcă mânerele unui dulap de sticlă. O mulţime de sticle de cristal se aliniază pe vreo şapte rafturi, pline cu lichid de culoarea chihlimbarului. Fiecare petrecere fastuoasă începe la fel. Lo găseşte cel mai scump alcool din casă şi tânjeşte după toate mărcile de whisky.

— E încuiat, îi spun. Nu-ţi ajunge băutura ta?

Are sticla lui mică de băutură prinsă la centura asortată costumului roşu cu negru.

— Stai asa!

>

Pleacă o secundă, dispărând după colţ, iar eu mă prefac că sunt interesată de un tablou cu natură moartă de pe perete. Mai bine să par fascinată de mere şi pere decât o ratată singuratică. Lo se întoarce câteva clipe mai târziu cu un ac de siguranţă.

— Lo, îl avertizez în timp ce începe să-l strecoare în gaura cheii. Abia am ajuns aici. Nu vreau să fiu dată afară.

— îmi distragi atenţia, spune el.

îmi amintesc de petrecerile din liceu. Lo strecurându-se în subsolul casei vreunui puşti – care ii invita la el pe toţi copiii din clasă. Petrecerile acelea erau foarte frecvente. Lo se servea din vinurile de colecţie şi scotch-urile de import, iar gazda furioasă îl dădea pe uşă afară trăgându-l de tricou. Lo se chinuia să rămână în picioare. Iar eu ieşeam din baie roşie în obraji, grăbindu-mă să-mi prind din urmă singurul prieten.

Nu-mi place să repet greşelile, dar uneori parcă suntem blocati într-o buclă.

>

în ciuda vocilor ridicate ale fumătorilor de lângă aragaz, aud declicul încuietorii. Uşile de sticlă se deschid, iar ochii lui Lo se aprind. Văzându-l cum atinge delicat sticlele, cu o mare nerăbdare, îmi aduc aminte de dorinţele mele. Motiv pentru care spun repede:

— Vrei să ne-o tragem în baie?

Glasul mi-e firav şi timid – nu sunt încă fata aceea sexy şi sigură pe ea, care îi împlineşte visele lui Lo. E greu să fiu aşa, pentru că Lo nu este o cucerire nouă cu care mă culc şi apoi o părăsesc.

— Ha?

Distrat, ia cele mai bune sticle cu alcool în braţe şi le aşază pe barul de granit de lângă mine.

— După ce bei, vrei să mergem la baie şi să...

Nu-mi termin ideea, temându-mă de lovitura fatală a respingerii. El deschide capacul de cristal al unei sticle şi toarnă într-un pahar.

Parcă ai zis că de aşa partidă de sex n-ai mai avut parte în vi.tţ.t ta, spune el. Doar dacă nu cumva mi-am imaginat că ii -.|>iis asta. Scoteai tot felul de sunete, aşa că e greu de spus.

< oatele mi se înroşesc când îmi amintesc de faptele scandaloase dinaintea plecării.

N-ai auzit bine. Nu cred că eram în stare să articulez i iivinic.

Zâmbeşte şi apoi ia o înghiţitură din pahar.

Dar, continui eu, nu ne-am tras-o decât acasă şi pe i.il 11.

Se uită prelung în pahar.

—Nu credeam că locul contează. Dar se pare că e ceva ce pentru tine este important să se întâmple.

bace o grimasă sarcastic şi apoi dă restul băuturii pe gât. Işi reumple iute paharul. Deschid gura, dar arăt ca un peşte care se sufocă. Locul unde facem sex n-ar trebui să conteze, ilar are farmec s-o faci într-un loc pervers. întotdeauna a fost asa.

— Bine.

Acest unic cuvânt nu e un răspuns adecvat la întrebare şi nici la grosolănia lui. Işi încleştează fălcile şi strânge cu putere paharul.

— Oricum sunt blocat în costumul ăsta. Dacă vrei tu să dai undeva o gaură...

—Nu, zic, ridicând mâinile. Ai dreptate.

— Şi, în caz că ai uitat, *Laura,* accentuează el numele real al lui X-23. E ziua *mea* de naştere, ce

mama naibii.

înalţă paharul.

— Ceea ce înseamnă că *asta* e mai presus de *asta.* Aruncă o privire scurtă spre zona mea inghinală.

— Semeni atât de mult cu Julian că mă sperii.

Folosesc şi eu numele real al supereroului său. Amândoi pot fi nişte ticăloşi şi apoi să devină cei mai drăguţi oameni din lume. Trebuie doar să-i prinzi la momentul potrivit, în locul potrivit.

— Greşit. Eu am două mâini.

Hellion şi-a pierdut braţele luptându-se cu Sentinels în *X-Men: Second Coming.* Madison Jefferies a creat nişte mâini de metal pentru Hellion, care sunt acum o nouă parte integrată a garderobei sale, dar Lo a renunţat la ele pentru că nu poate să ţină paharul în mână cum trebuie.

Mă uit agitată prin bucătărie, aşteptând într-un fel ca Thomas Jefferson să apară şi să-l certe pe Lo.

— Dacă nu vrei să stai aici, du-te la Connor.

— Ai încredere în mine? îl întreb.

— Sincer, cred că acest Connor e asexuat. Ca un burete. Probabil că nici nu ar observa dacă te-ai da la el.

Aş vrea să-mi expun teoria conform căreia Connor e îndrăgostit de Rose, dar Lo va face probabil o remarcă răutăcioasă despre sora mea. Aş prefera să nu ne certăm şi să fiu nevoită să-mi apăr sora în absenţă.

— Dar în privinţa altor persoane? Ai încredere în mine? îmi aruncă o privire tăioasă.

— Nu ştiu. Acum mă faci să cred că ar trebui să fiu îngrijorat.

E într-o dispoziţie proastă. Nu ştiu sigur ce l-a

adus acolo. Poate că atmosfera familiară îi evocă amintiri neplăcute şi-şi doreşte să fi rămas acasă. Sau poate că ar prefera să bea cu tatăl său şi să fumeze un trabuc decât să fie aici, sărbătorind *2b0*

îmi <> casă străină cu necunoscuţi care nu înseamnă nimic | ‖ rit i u el.

Mă sperii într-un mod total de neînţeles, spun eu. Aş.i uim ţi tu te comporţi ca un nemernic.

1 .<> îţi dă paharul peste cap, terminând tăria dintr-o înghiţitură. Iţi ţtergeguracu dosul palmei. Nu are nicio expresie ;.i mi face semn să mă apropii. Ezit ţi vin lângă el. Mă sărută i hiar pe nas. Şi apoi pe obraz. Pe gât.

Zâmbesc la atingerile sale tandre ţi rapide. Braţele lui mă < uprind rapid, trăgându-mă spre el. Miţcările îi sunt mai ttţoare decât aerul. Ne legănăm pe picioare Iară echilibru. Buzele lui le găsesc în sfârţit pe ale mele, iar sărutul dulce se prelungeţte. După o clipă lungă, ameţitoare, se retrage ţi îţi pune degetul mare pe buza mea de jos.

— Ce zici de asta?

Vocea lui răguţită îmi taie respiraţia.

— Repetă această propoziţie ori de câte ori simţi nevoia să sari pe alt tip.

îmi ţopteţte la ureche:

— Loren Hale mi-o trage mai bine.

Rămân cu gura căscată.

— E mişto, nu?

> •*

îmi face cu ochiul ţi se îndepărtează. Imediat îmi vine să mă duc după el, să-l prind de mână ţi să-l trag la piept. în schimb, el îţi ia băutura. Nu-

mi vine să cred că sunt invidioasă pe un pahar. îmi dreg glasul, adunându-mi gândurile.

— O să meargă, dar eu am altă mantră.

— Şi care ar fi aceea?

Strâmbă din buze, dar sticlele îl cheamă. Şi ochii i se îndepărtează de la mine.

— Nu-l voi înşela pe Loren Hale.

El inspectează dulapul din priviri.

— îmi place mai mult a mea, spune el, distant.

înşfacă o sticlă de formă triunghiulară de pe raft şi, în ciuda dorinţei mele pentru trupul lui şi a îngrijorării pentru starea lui mentală, îl las să se sature de alcool.

Mă duc spre sufrageria aglomerată, unde luminile se estompează şi culorile de Halloween sclipesc stroboscopic, îl zăresc pe Connor lângă şemineul aprins, înconjurat de un grup mare de oameni care discută unii peste alţii, ca şi cum el ar fi centrul atenţiei. Intervine de câteva ori, dar oamenii vor să-i vorbească, nu vor ca el să le răspundă. Toate planurile se duc pe apa Sâmbetei şi ideea de a concura pentru atenţia cuiva pare obositoare şi terifiantă.

înainte de a-mi căuta altceva de făcut, Connor îmi face semn să mă apropii. Mă uit la hipioatele care se clatină, deşi sunt desculţe, şi scutur din cap. Locul meu e în umbră, printre pânzele de păianjen. Connor trăieşte în mod clar în lumina reflectoarelor.

Se încruntă şi murmură ceva prietenilor săi, apoi se desprinde, surprinzător, de turmă şi se îndreaptă spre mine. Pelerina îi flutură şi şi-a dat masca pe spate, peste părului său şaten, des şi ondulat.

— Să ştii că nu muşcă, spune el. O companie îngrozitoare, dar relativ inofensivă.

— Ştiu, zic eu. Doar că nu-mi plac grupurile mari. De obicei, la petreceri... doar dansez.

O minciună gogonată, dar prefer să nu adaug *şi să fac sex.*

— Nu se ştie niciodată, unul dintre aceşti piraţi poate fi un viitor investitor pe care îl poţi avea la mână.

Nu vreau să-ţi stau în cale, zic, făcând semn către gru- l*ui ilc de vorbitori. Du-te şi găseşte un viitor milionar.

l 'l rămâne neclintit.

Unde e Lo? L-ai pierdut din nou?

E în bucătărie şi probabil o să fim daţi afară. M-am l'.liidit să fac un tur al casei înainte de asta.

Sper că replica mea mi-a reflectat amărăciunea.

— De ce să fim dati afară?

>

Scutur din cap, alungând această idee.

— Nimic. E în regulă.

Un pompier fără tricou trece pe lângă noi, cu sudoarea sclipindu-i pe pieptul gol, de parcă tocmai ar fi salvat pe cineva dintr-o clădire în flăcări. *Nu-l voi înşela pe Loren Hale.* Nu, nici măcar cu acest pompier sexy.

— Hei, Connor, spune Batman, apropiindu-se cu o bere în mână. Nu credeam c-o să apari aici. La petrecerea lui Darren Greenberg sunt plimbări gratuite cu elicopterul.

— Să zbori în vomă nu sună prea atractiv, în

plus aici credeam că va fi mâncare.

— Da, Michael s-a zgârcit anul ăsta. Am crezut că va recrea o scenă din „Evil Dead” în curtea din faţă. În schimb, a ales câţiva zombi la mâna a doua.

>

Batman se uită la mine.

— îmi pari cunoscută. Te ştiu de undeva?

De data asta chiar mă uit la el, dar nu văd nimic familiar. De obicei, singurii oameni care mă recunosc şi eu nu sunt cei cu care m-am culcat.

— Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit, îi spun.

— Ea e Lily, mă prezintă Connor. O prietenă.

Batman îi dă o palmă peste umăr lui Connor.

— Bravo tie, frate.

Ce vrea să-nsemne asta? Se uită la abdomenul meu gol cu o privire flămândă. *Ah.* îmi încrucişez braţele. Apoi îmi observă costumul.

— Hei, Wolverine!

Nici măcar nu-mi bat capul să-l corectez.

— Ar trebui să-i găsim pe toţi supereroii de aici şi să luptăm împreună împotriva răului.

— Iubitul ei e pe aici pe undeva. Şi el e tot din X-Men.

Batman pare un pic abătut.

— Iubitul, zici? întreabă, îngustând ochii. Cred... cred că te cunosc. Mergi la The Cloud? E un club din centru.

înainte de a răspunde, îmi sau seama că ştie deja adevărul. Pare de-a dreptul amuzat. Imediat, reacţia mea instinctivă se declanşează şi mă

îndepărtez în grabă de amândoi, sperând că Connor mă va urma. Un tip care mă vede şi pretinde că am făcut sex cu el e o coincidenţă ciudată. Doi ţipi – şi Connor va crede că am o mare problemă.

Mă opresc în foaier, blocată de o haită de oameni care se uită la Fred Flintstone dându-se la vale pe balustrada curbată. Connor mă atinge pe umăr, iar eu mă întorc cu faţa la el, bucuroasă că a venit fără Batman.

— Ţi-aş adopta metodele de ocolire a cretinilor, dar bănuiesc că fuga asta nu-ţi aduce mulţi prieteni.

Mă relaxez. El crede că ftig ca să evit nesimţiţii precum Kevin din frăţia studenţească şi Batman. Adevărul e că nici

măcar nu sunt sigură că, în povestea asta, ei sunt cei nesimţiţi. M-am culcat cu ei, comportându-mă exact aşa cum mă percep ei. Ca o târfa.

— Nu caut să am mulţi prieteni, îi spun.

Mă gândeam eu. Vrei să-l găsim pe iubitul tău? Să ne figurăm că nu vomită pe vreunul.

Nu prea vomită.

Asta e bine. Te părăseşte des la petreceri?

Nu m-a părăsit. L-am lăsat în bucătărie.

Ridică mâinile, în semn de pace. O iau înainte şi când .ijimgcm la dulapul de sticlă, dăm de un tip îmbrăcat doar * u o cămaşă albă şi şosete care aranjează iritat sticlele.

Vai de mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Connor, deşi sunt sigură că a dedus deja.

Tom Cruise din *Risky Business* scoate o cheie metalică.

— Am găsit un dobitoc care bea din rezerva unchiului meu. Rahaturile astea costă mai mult decât o maşină.

>

Unchiul. Asta pesemne că e vărul lui Thomas Jefferson.

— L-ai dat afară? întreabă calm Connor, în timp ce pulsul meu o ia la trap.

Dacă l-au scos pe Lo afară ca să-l bată sau să-l umilească... sau mai rău de-atât?

— Nu, fraţii mei voiau să ştie mai întâi cum îl cheamă. Sunt cu toţii afară în spate.

Tom Cruise ridică o sticlă cu un lichid de culoarea ambrei.

— E surprinzător de coerent. Eu m-aş fi făcut

praf dacă aş fi băut la fel de mult ca puştiul ăsta.

Nu mai pierd nicio secundă. Mă năpustesc spre uşa din spate, rugându-mă ca Lo să tacă. Are un fel de a spune exact lucrurile nepotrivite încât poate stârni o bătaie. De cele mai multe ori, o face intenţionat.

N-ar fi trebuit să insist să venim la petrecere. Ar fi trebuit să propun să ne întoarcem acasă când i-am remarcat schimbarea de dispoziţie. El nu voia să fie aici.

Cizmele mi se afundă în iarba umedă. Trec pe lângă piscina de culoare portocaliu fluorescent. Câteva fete pe jumătate dezbrăcate intră şi ies din apă. Lo nu se află printre oamenii de aici, care beau liniştiţi.

Connor îmi pune mâna pe umăr şi-mi face semn cu capul spre partea din spate a casei.

— Pe aici.

L-a văzut deja? Dau laoparte pânzele de păianjen şi panglicile negre, ajungând în partea de est a conacului. Aici nu sunt prea mulţi oameni, dar strigătele se suprapun peste zumzetul surd al muzicii.

— Pentru a suta oară vă spun că dulapul era deschis! Poate că ar trebui să vă verificaţi încuietorile înainte de a da

» o petrecere, urlă Lo la ei.

L-am găsit, dar cuvintele lui războinice nu fac decât să mă sperie şi mai tare.

— Nu dăm doi bani pe scuzele tale!

Un alt tip adaugă:

— Cine naiba eşti şi care bou te-a invitat aici?

> *

— Eu sunt boul, spune Connor când ne apropiem.

Simt un nod în gât. Lo e încolţit, cu spatele lipit de zidul de piatră al casei. Patru băieţi îmbrăcaţi în tricouri Under Armour cu mâneci lungi, de culoare verde-închis, şi bluze de surfing verde-deschis, se uită indignaţi. Au nişte carapace tari pe ei, fiind deghizaţi în Ţestoasele Ninja. Chiar şi în lumina portocalie, disting pata roşie de pe obrazul lui Lo.

Cineva l-a lovit.

Alerg spre el şi simt că ruşinea îmi dispare. Una dintre | < şi<Msele Ninja mă prinde de talie înainte să ajung la iubitul meu.

Hei! strigă Lo şi Connor la unison.

De ce naiba l-ai adus pe gunoiul acasă la unchiul nos- tiu? întreabă Donatello, cel cu bandană mov, în timp ce mă lupt să mă desprind din strânsoarea lui.

1).m din picioare, mă agit, dar el mă ţine strâns, de parcă .iş li un sac cu oase. Connor face un pas înainte.

— Ce naiba, sunteţi nişte golani de cartier? Dă-i drumul, Matt. Apoi putem discuta.

Ceilalţi oameni din curte încep să se uite la noi. în timp i e mă zbat o zăresc pe Clopoţica, pe Peter Pan, un supererou îmbrăcat în verde şi pe Dobby,

spiriduşul casei. Supereroul îmbrăcat în verde avansează şi, chiar când credeam că vine să mă salveze, Matt mă eliberează şi eu ajung la Lo. îmi cuprinde iute obrajii, cercetându-mă din priviri din cap până-n picioare.

— Sunt OK, îi spun, mai mult îngrijorată de starea lui. Nu-i mai instiga.

Privirea i se înăspreşte şi pometii i se ascut. Işi ţuguie buzele, încrâncenat.

— Treci în spatele meu.

— Lo, zic panicată şi mi se pune o gheară în piept.

— Dacă se întâmplă ceva, pufneşte Lo împingându-mă înapoi, fugi la limuzina lui Connor. Nu mă aştepta, bine?

— Nu, zic eu, clipind speriată. Lo, te rog...

— Tipul ăsta ne datorează patruzeci de mii de dolari, rânjeşte Matt, atrăgând din nou atenţia asupra lui Lo, nu asupra lui Connor.

De ce ne-ar ajuta Connor? Asta ar putea să-i afecteze iremediabil reputaţia.

— Nu vezi niciun cent de la mine, se răsteşte Lo. De unde naiba era să ştiu eu că băutura era interzisă? Nu era

> niciun semn.

— Era *încuiată,* spune vărul cu bandană albastră.

Lo deschide din nou gura, iar eu îl ciupesc de braţ, arun- cându-i o privire cruntă. Trebuie să plecăm, de preferat împreună. Strânge din dinţi

şi, din fericire, tace. Matt îşi îndreaptă privirea aprigă spre Connor.

— Crezi că o să trecem asta cu vederea pentru că eşti tu Connor Cobalt? Iţi dai seama că oricine altcineva ar fi ajuns pe lista neagră până acum.

Uuuu, pe lista neagră. Lo şi cu mine suntem, probabil, tăiaţi de pe toate listele cercurilor influente din Philly. Dacă n-ar fi fost Connor, n-am fi trecut nici măcar de uşă.

— Puneţi-mă pe lista neagră, atunci, spune Connor. E o petrecere oribilă. Nici măcar nu v-aţi deranjat să serviţi mâncare.

Matt îşi dă capul pe spate, surprins.

— Ii alegi pe ei în locul nostru?

Connor dă din cap, încordându-şi muşchii.

— Da. Ia să vedem ce avem aici. O avere netă de – cercetează din priviri conacul din spatele meu – douăzeci şi cinci de milioane de dolari poate, cu totul.

Apoi arată spre Lo şi spre mine.

— Calloway şi Hale. Adică fiecare cutie de suc din casa voastră şi scutecele nepoţilor şi nepoatelor. Miliarde. Aşa că da, voi fi de partea celor doi oameni care fac ca moştenirile voastre să pară mărunţiş.

Rămân cu gura căscată. Nu mă aşteptam la nimic din oMK- .istca, mai ales la faptul că Connor va mai fi prietenul şi peste câteva zile. El colecţionează oameni, iar Lo)i < ll mine suntem nişte pepite de aur în borcanul lui cu . umilii. A trecut atât de mult timp de când cineva ne-a luat ip.ii .nea, încât trec peste superficialitatea motivelor sale. E Innc să ai un aliat. Asta e disperare, da, dar nimeni nu a spus ■ a eu şi Lo suntem perfecţi.

Matt şi celelalte Ţestoase Ninja se uită stupefiaţi, încer- i .îmi să proceseze averea şi numele noastre de familie. Apoi Matt râde, amuzat şi crud.

— Atunci presupun că nu vei avea nicio problemă să-ţi s< oţi suzeta aia din fiind şi să ne plăteşti ce ai băut.

Lo se întunecă la faţă. II iau de mână, sperând să nu fie beligerant şi certăreţ. Am încredere în Lo că va sta deoparte de scandal cât timp sunt eu prezentă, dar, odată ce plec, se poate întâmpla orice.

— Mai du-te dracului, înjură Lo.

Connor intervine înainte ca unul dintre verişori să ridice pumnul ca să-l facă pe Lo să scoată banii.

— Crezi că unchiului vostru chiar îi va păsa? Patruzeci de mii de dolari nu înseamnă nimic.

— A băut o maşină, Connor, spune Matt cu neîncredere. E mai mult decât câştigă unii oameni

într-un an întreg! Da, o să fie supărat, iar Iritaţie de Scutec ăla de acolo îşi poate permite suma. Plăteşte sau vom opri o garanţie până când vii cu carnetul de cecuri.

Se uită la mine, iar eu mă lipesc de zidul rece de piatră. Lo aruncă o privire severă peste umăr, iar când vede că sunt în siguranţă, face un pas înainte.

— Nu! strig, năpustindu-mă şi prinzându-l de încheietură.

— Lily…

— Nu poate plăti, îl apăr eu.

— Lily, mă avertizează Lo. Nu face asta.

Tac mâlc, pentru că nu vreau să dau detalii despre viaţa personală a lui Lo unor necunoscuţi. Tatăl lui îi dă o alocaţie strictă, i-a restricţionat accesul la contul bancar şi suma pe care o primeşte lunar. Supraveghează fiecare tranzacţie, sunându-l pe Lo atunci când cheltuie sume mari. Acea şampanie de patru mii de dolari de la restaurantul italian, plus celelalte cheltuieli, l-au curăţat de bani luna asta. Şi, dacă va depăşi această suma, Jonathan Hale va face o criză de nervi.

— Chiar te aştepţi să cred asta, păpuşă? întreabă Matt.

Nu, nu are cum.

Pentru prima dată Connor pare îngrijorat. Se tot îndepărtează şi aruncă priviri în jur, încercând să găsească întăriri în caz că lucrurile se

înrăutăţesc.

>

— Pot eu... pot eu să plătesc. Dar carnetul meu de cecuri este în maşină, în poşetă, zic.

Dacă trebuie să plătesc 40.000 de dolari ca să scăpăm de ei, atunci asta voi face. Pot să dau vina pe o rochie pentru Gala de caritate de Crăciun, invocând faptul că am pătat-o pe cea pe care am cumpărat-o deja. Singura problemă: nu am niciun ban la mine. Neavând buzunare şi având tendinţa de a renunţa la poşete, n-am plecat de acasă decât cu cuţitele de plastic şi cu cizmele de piele până la genunchi.

— Matt!

l hi lip înalt şi bronzat aleargă spre noi. Poartă o jachetă piele verde şi are un arc şi o tolbă de săgeţi agăţată la spate, li supereroul îmbrăcat în verde de mai devreme. Vopseaua ide închis îi acoperă ochii ca o mască, iar părul castaniu şi ' iidulii ii accentuează forma dură a maxilarului. Arată mas- , ulm, puternic şi ofticat. Costumul probabil că-l ajută, dar .im sentimentul că e oricum de la natură sigur pe sine.

Se opreşte la câţiva metri distanţă de noi şi se concentrează .isupra tipului cu bandană mov. Mă aştept să-l amenințe pe M.ut cu pumnii şi cu constituţia lui puternică, lucru pe care I o l-a evitat. Supereroul în verde spune:

— Hei, tocmai am vorbit cu o fată. Mi-a spus că Michael vrea să intrati în casă. Trebuie să faceţi

ordine la o bătaie în

> > subsol. S-au încăierat unii ca nebunii.

Dezamăgire! Deci... n-a venit aici ca să ne ajute. Sunt un idioată.

Matt îşi mângâie ceafa şi se uită la noi, înainte de le face semn din cap celorlalte Ţestoase.

— Duceţi-vă. Mă ocup eu de asta.

Verişorii o iau la goană spre piscină.

— Fata a spus că Michael vă vrea pe toţi patru.

Matt s-a răstit:

— Poţi s-o laşi baltă, Ryke? Ăştia doi îi datorează unchiului meu 40.000 de dolari.

Arată spre mine.

— Fata asta spune că are carnetul de cecuri în maşină. Du-te cu ei şi ia banii de la ea.

— Da, nicio problemă.

Golul din stomacul meu se măreşte. Acum suntem pe mâna prietenului-supererou al lui Matt, care pare suficient de voinic să mă trântească şi să mă imobilizeze în iarbă. Poate că nu pe Lo. Dar pe mine cu siguranţă. Probabil şi pe Connor... Grozav!

Ţestoasa Ninja dispare după colţ şi Ryke îşi mută atenţia spre noi.

— Unde-i maşina?

întoarce capul, iar eu îi cercetez profilul: e nebărbierit, are un nasul subţire şi ochi căprui cu nuanţele mierii. E un tip pe care, în mod normal, m-aş sui iară să pun întrebări. Alung gândul ăsta,

mai ales că e prieten cu verii lui Thomas Jefferson.

— Pe aici, spune Connor, ducându-ne spre limuzina lui.

Lo îşi strecoară mâna în jurul taliei mele, trăgându-mă lângă el. Ryke merge în faţa noastră cu Connor, iar Lo se uită urât la supererou. Mă întreb dacă Lo se simte ameninţat, dincolo de faptul că Ryke pare subordonatul lui Matt. Oare a văzut că mă uit cu jind la el? Nu sunt atât de sigură. în plus, Ryke e mai înalt decât Lo, are probabil un metru 82, şi emană siguranţă şi o puternică senzaţie de masculinitate. Ca şi Lo, de altfel, dar cu o mică diferenţă, aproape insesizabilă, în timp ce Lo este foarte zvelt, tipul ăsta pare un dur. Unul e ca gheaţa, celălalt ca stânca.

Clipesc, încercând să nu mă concentrez la frumuseţea lui Ryke. Nu e momentul.

După cinci paşi, Lo îşi scoate sticluţa de la centură, trăgând din nou câteva înghiţituri.

— Asta măcar e băutura ta? întreb, supărată că îneacă o altă situaţie tensionată cu alcool.

>

I).ir cred că şi eu m-am deconectat puţin, visând la abdomenul lui Ryke. Aşa că nu pot fi foarte dură. Lo se şterge cu în.lua la gură.

Poate.

1)în când în când, Ryke se uită peste umăr. Se uită la noi, pe rând, cu o expresie prea enigmatică pentru a fi înţeleasă. I >.u ă Matt are încredere în el, nu poate fi mai de treabă <Ici ât Ţestoasele Ninja.

Poate că ar fi mai bine să încep plâng în loc să-i dau banii. Nu i aşa că băieţii se simt foarte stânjeniţi când fetele plâng?

— Tu cine mai eşti? Robin Hood? întreabă Connor.

— Săgeata Verde, îl corectez eu.

Ryke se uită înapoi şi-mi cercetează costumul. Privirea lui intruzivă mă face să iau foc.

— Ai auzit de Săgeata Verde? întreabă el în cele din urmă, uitându-se în ochii mei.

— Puţin, mormăi eu. Benzile desenate de la DC nu sunt chiar genul meu.

Mie îmi plac poveştile subestimate, în care oamenii obiş- nuiţi pot fi supereroi. Peter Parker, mutanţii – pe aici mă învârt.

— Doar rataţii citesc DC, adaugă Lo.

Mă rog, eu nu aş merge *atât de* departe.

— Eu nu citesc benzi desenate, mărturiseşte Ryke. Am văzut doar *Smallville* la televizor. Ce înseamnă că sunt?

— Un nesimţit.

>

Ryke ridică din sprâncene, surprins de replica ostilă.

— Am înţeles.

>

— Ca să ştii, intervin, eu nu sunt de acord cu Lo. Nu sunt atât la pretenţioasă la benzile desenate.

Oricine poate citi benzi desenate, iar dacă nu o faci este perfect în regulă să-ţi placă şi personajele de la televizor.

Lo îşi dă ochii peste cap. Ryke ignoră comentariul meu şi se întoarce spre Connor, care tace:

— De ce umbli cu ăştia doi? Nu eşti înconjurat de obicei de o haită de oameni care încearcă să te pupe în fund?

— îmi extind orizontul social.

Pe măsură ce ne apropiem de maşină, îmi dau seama că trebuie să inventez un plan. Dar creierul meu face scurtcircuit la fiecare respiraţie panicată. Păşim pe stradă şi vântul suflă, răvăşindu-mi părul. Limuzina lui Connor e lângă bordură.

— Unde naiba ţi-e maşina? întreabă Ryke, uitându-se cu prudenţă spre casă.

— Fix aici.

Connor bate în portieră, iar Gilligan, şoferul său, îi deschide. Ii fac semn lui Lo să urce înaintea mea. Se leagănă, fără să aibă nevoie de alte rugăminţi. Când îl văd aşezat pe bancheta de piele, încep să mă relaxez. Oarecum.

— Unde ţi-e poşeta? mă întreabă Connor.

Şi apoi cască ochii.

— Stai, n-ai nicio poşetă la tine, nu-i aşa?

— Eu... eu...

Mă ţin departe pe Ryke. Oare o să mă zgâlţâie? O să mă pocnească? îşi încordează muşchii, iar eu mă dau în spate, speriată.

— Ce-ai făcut? întreabă Connor, îngrozit.

Deschid gura, dar când ridic privirea, îmi dau seama că nu mi s-a adresat mie. Se uită ba la Ryke, ba la Ţestoasele Ninja care ţâşnesc pe uşă, ferindu-se de zombi nemişcaţi de pe peluză şi îndreptându-se ţintă spre... noi.

— faci în îndewinn

Mă urc în viteză şi mă lovesc cu capul de cadrul metalic. înjur în sinea mea şi îmi frec vânătaia, înghesuindu-mă înăuntru. Lo stă întins pe bancheta cea mai lungă, cu ochii închişi, şi-şi leagănă sticluţa ca pe un ursuleţ de pluş. Mă aşez

lângă el şi-mi sprijin mâna pe gleznele lui.

Connor intră şi, în mod surprinzător, Ryke face la fel. Trânteşte portiera şi o blochează.

— Dă-i drumul! strigă el.

Gilligan demarează în trombă, iar Ţestoasele Ninja fug după limuzina noastră, cu siluetele vizibile în lumina farurilor din spate. Când câştigăm distanţă, încetinesc, se opresc şi se pierd în întuneric.

Mă răsucesc cu faţa spre Connor şi Ryke. Connor spune:

— Lasă-mă să ghicesc. Nu a fost nicio bătaie în casă. Ryke îl priveşte pe Lo care a căzut în inconştienţă.

— Am inventat-o, recunoaşte el, detaşat. E bine?

— Stai aşa, ridic eu mâinile. Ce se întâmplă? De ce ne-ai ajutat?

Stătea pe margine şi admira desfăşurarea dramei. Ar fi putut să rămână pur şi simplu acolo, să nu facă vreo mişcare, să nu intervină. În schimb, a creat o minciună complexă ca să le trimită pe Ţestoasele Ninja înăuntru şi să ne salveze pe noi. În lumea mea nu există acte aleatorii de bunătate. Singurul răspuns care are sens – vrea să fie prieten cu noi, alegând o avere netă de un miliard de dolari în locul uneia de 25 de milioane, aşa cum a spus Connor.

Pentru prima dată, Ryke îşi ia privirea de la Lo.

— Crezi că aş putea să stau şi să mă uit la Matt cum agresează o fată la beţie?

>

— Aşa ar face o grămadă de oameni, mormăi eu.

Se încruntă, cu o expresie dură şi întunecată, facându-mă să fiu mai precaută.

— Da? Atunci oamenii sunt naşpa.

Se uită iar la Lo, care-şi strânge în braţe sticluţa. Dintr-o- dată, Ryke se apleacă şi-i smulge sticluţa dintre degete. Apoi deşurubează capacul şi lasă geamul jos.

— Ce faci? spun disperată.

Sar pe cealaltă banchetă şi încerc să-i iau sticluţa din mâini.

— Nu-i a ta!

Mă lupt să ajung la sticluţa lui Lo, ca să nu arunce alcoolul. Ryke o ţine fără prea mare efort departe de mine, dar eu îmi înclin corpul spre geamul deschis, blocându-i calea. Se holbează la mine de parcă m-aş fi transformat brusc într-o şopârlă.

— Care e problema ta?

— Nu e a ta şi nu poţi s-o arunci!

1)a? Să înţeleg că ăsta e iubitul tău?

îl fixez cu privirea, fără să mai spun un cuvânt. Connor n< observă curios. Ryke învârte băutura din sticluţă.

Asta, spune el, e cauza acestei drame nenorocite de i/i Aşa că-i fac o favoare lui, ţie şi tuturor celorlalţi din limuzina asta blestemată aruncând-o afară.

Se îndreaptă din nou spre fereastră, iar eu acopăr portiera, < ıı braţele întinse, ca să-l opresc. Işi pune mâna peste mâna mea – corpul lui e atât de aproape încât îl simt aproape lipit <le mine. O, Doamne...

încearcă să mă depăşească întinzând un braţ spre fereastră, dar eu îl lovesc peste mână. Alcoolul ne stropeşte pe amândoi. Mă lupt cu el pentru a-i lua sticla, dar nu reuşesc decât să vărs şi mai multă băutură. Ca să pună capăt luptei, mă prinde de braţe şi mi le lipeşte de bancheta limuzinei.

— încetează, spune el ferm.

Mă holbez la mâinile lui.

— Cu ce se deosebeşte asta de faptul că Matt a pus mâna pe mine?

Strânge furios din dinţi.

— încerc să-ţi ajut iubitul.

Apoi îmi dă drumul şi se sprijină de scaunul lui. Am whisky pe mine peste tot şi simt cum mă încing la faţă când îmi amintesc de gesturile mele. Ridic sticluţa goală a lui Lo şi mă aşez, privindu-l

neîncrezătoare pe Ryke.

— Cine eşti tu?

>

Connor ridică din sprâncene.

— Nu-l cunoşti?

îl privesc fix.

— Ar trebui?

— E Ryke Meadows, căpitanul echipei de atletism. Michael şi Matt fac şi ei parte din echipa asta.

Inspir încordată.

— Aşadar, îmi întorc privirea spre Ryke, ei sunt colegii tăi de la atletism?

— Da, spune Ryke.

Ii aruncă din nou o privire lui Lo şi se mută de cealaltă parte a iubitului meu.

— E OK, aproape că strig.

Ştiu cum să am grijă de Lo. Am fost de multe ori în această situaţie şi înţeleg când are nevoie de un spital şi când are nevoie doar de apă şi de somn.

Ryke nu mă crede pe cuvânt. Pune două degete pe gâtul lui Lo, verificându-i pulsul. Connor îmi face semn din cap.

— În tot acest timp, tu ştiai că a băut din băutura lor scumpă, nu-i aşa?

Ryke se încruntă şi, cu vopseaua de pe ochi, expresia lui pare mai întunecată şi mai furioasă decât înainte.

— Nu Lai oprit?

Clatină din cap în semn de dezaprobare. Mă copleşeşte vinovăţia, iar eu urăsc asta. II urăsc

pentru că mă face să mă simt aşa. Am făcut tot ce am putut ca să-l protejez pe Lo de el însuşi iară să pic în ipocrizie.

— Am încercat.

L-am avertizat pe Lo, dar nu l-am putut obliga să se abţină. Mai ales că eu îmi doream să fac sex la fel de mult

J

cum el tânjea după alcool.

— întotdeauna bea atât de mult?

Ce-i cu interogatoriul ăsta? îmi muşc buza, nereuşind să articulez cuvintele care clocotesc în mine.

— E ziua lui de naştere, împlineşte 21 de ani.

Majoritatea oamenilor se îmbată praştie când împlinesc 2.1 de ani, dar Ryke pare la fel de suspicios ca înainte. Mă citeşte ca pe o carte deschisă, aşa cum făcuse mai demult şi acea escortă masculină.

— Asta e o vrăjeală, spune Connor. Lo nu a încercat să-şi ascundă problema de mine. Nu l-am văzut niciodată fără băutură.

îmi întorc capul de la ei şi îl strâng uşor de gleznă pe Lo.

— Trebuie doar să-l duc acasă.

Trezeşte-te, îmi vine să ţip la Lo. M-a lăsat aici ca să curăţ gunoiul după el. încă o dată.

Connor o lasă baltă, iar limuzina merge mai departe pe străzile prost asfaltate ale oraşului. Simt emoţiile sufocante ale lui Ryke, respiraţia lui grea în timp ce încearcă să se acomodeze cu situaţia. De fiecare dată când mă uit la el, arată

de parcă ar vrea să tragă cu pumnul într-un zid. Sau, mai bine, să iasă la alergat.

Când limuzina încetineşte în faţa complexului Drake, mă târăsc lângă Lo şi-l prind de braţe, ridicându-i corpul greu.

— Lo, îi şoptesc.

Trezeşte-te! De obicei, abia pot să-l car în duş. Cum naiba să-l târăsc până la lift? Nu prea ştiu să cer ajutor, aşa că-mi petrec următoarele două minute chinuindu-mă să-l ridic şi să-l împing spre portieră.

Connor şi Ryke coboară din limuzină şi apoi portiera mea se deschide brusc. Connor îşi bagă capul de-afară.

— Dă-te laoparte, Lily. îl ducem noi.

— Nu, Lo n-ar vrea asta.

Ryke îşi vâră şi el capul în maşină.

— Cine naiba vrea să fie cărat de iubită?

O iau ca pe o insultă personală, chiar dacă el nu a avut intenţia de a mă jigni.

— Nici măcar nu e treaz ca să-i pese, spune Connor, ca şi cum asta ar rezolva problema.

îmi dau seama că de data asta nu am cum să câştig. Mă dau jos din maşină, în aerul rece din Philly, iar Connor intră în limuzină.

— Ia-l tu de picioare.

Ryke se postează în faţa portierei şi cei doi fac schimb de indicaţii până când Ryke reuşeşte să-l ia pe Lo în braţe, cărându-l cu uşurinţă. Mi-as fi dorit ca Connor să fie cel care să-l ţină pe Lo. Ryke are ceva care mă

nelinişteşte.

Ryke îl ţine pe Lo la piept şi imaginea asta ar trebui să fie comică, deoarece Lo poartă costumul de spandex, semănând cu unul dintre X-Menii răniţ. Dar rni-l imaginez trezindu-se şi văzând cum Săgeata Verde îl ţine protector în braţe. S-ar sperias. Şi nu ca un fan al benzilor desenate.

— Ai grijă la cap, îi spun când ajungem la uşile rotative.

— îl tin bine.

Ryke > străbate holul fără efort. în lift, îl privesc atentă pe Lo, supărată de cursul evenimentelor. N-am permis vreodată nimănui să-l ducă pe sus sau să-l ajute. Asta a fost sarcina mea de când mă ştiu. Şi poate că nu m-am descurcat prea grozav, dar măcar e încă în viaţă, respirând. Aici. Cu mine.

La uşă, îmi găsesc cheile şi îi primesc înăuntru. Mă sperii din nou când îmi dau seama că asta ar putea fi cea mai mare cantitate de testosteron care mi-a trecut vreodată pragul. Sau poate că nu. A existat acel moment când am adus doi ţipi acasă.

— îl poţi pune pe pat.

ll conduc pe Ryke în camera lui Lo şi-i fac semn spre l'l.ipuma de culoarea şampaniei. II aşază pe pat. În timp ce îi d< / Ic,' bocancii lui Lo, el cercetează din priviri decoraţiunile, posicicle de la Comic-Con, fotografiile şi dulapurile cu vm.ilii. Felul în care se uită la ele... e ceva ciudat, ca şi cum n .11 mai fi văzut niciodată camera unui bărbat.

Voi doi locuiţi împreună? întreabă Ryke, ridicând o loiografie înrămată de pe birou.

- Ea e din familia Calloway.

Connor îşi sprijină un şold de cadrul uşii, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului. Ryke spune:

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Tatăl meu deţine Fizzle, îi explic.

— Ştiu, asta explică de ce Connor se învârte în jurul vostru, dar nu are nimic de-a face cu faptul că voi doi sunteţi împreună.

Pune rama jos şi Connor ridică mâna.

— Doar ca fie clar, mie îmi place de ăştia doi. Nu te plictiseşti niciun moment.

Ryke ridică din umeri, cu geaca lui de piele îmbibată în alcool.

— Deci ai o relaţie serioasă cu Lo?

— Ce-ţi pasă ţie?

Se strâmbă, iritat.

— întotdeauna eşti atât de defensivă cu oamenii care te

> ajută la greu?

Da. în loc să recunosc că am greşit, îi răspund la întrebarea anterioară.

— E un prieten din copilărie. Suntem de curând împreună, dar locuim amândoi de la începutul facultăţii. Eşti mulţumit?

>

— Al naibii de mulţumit, spune el, luând o altă ramă.

Connor întreabă:

— La ce oră crezi că se va trezi Lo? Mi-a promis că mâine mergem la sală.

Oftez.

— Promisiunile lui Lo sunt ca barurile la ora două dimineaţa – deşarte.

Deschid sertarul biroului şi găsesc trei flacoane de Advil. Arunc recipientul gol în coşul de gunoi şi scot patru pastile din cel de-al doilea. Umplu iute un pahar cu apă din baie şi-l aşez lângă pat, lângă pastile.

— Faci asta foarte des, remarcă Ryke.

Sting luminile, fără să-l privesc în ochi, şi-i conduc în sufragerie. Mă înfăşor într-o pătură de crem bumbac, ascun- zându-mi mâinile care au început să tremure. În timp ce ei se aşază pe canapea, eu mă ghemuiesc pe fotoliul roşu de piele.

Ryke se îngroapă în perne, admirând corpurile de iluminat, şemineul nefolosit şi imprimeurile cu urşi polari inspirate de Warhol. E ca şi cum ar încerca să-şi dea seama cum

> > suntem după lucrurile noastre. Nu-mi place asta.

— Ar trebui să plecaţi. Sunt cam obosită, spun încetişor.

Connor se ridică în picioare.

— Bine, dar după-amiază mă întorc, să-l iau pe Lo la sală. Poate că el nu-şi ţine promisiunile, dar am eu grijă de asta.

Ryke se ridică în picioare chiar în momentul în care Connor iese pe uşă. Continuă să se uite în jur, ochii îi zboară prin bucătărie, peste scaunele de la bar, peste rafturile cu cărţi...

— Ai de gând să furi ceva? îl întreb. Nu prea ţinem obiecte de valoare aici. Ar trebui să încerci la acasă la părinţii mei.

Ryke se strâmbă.

Eşti ceva de groază, ştii asta?

< '< hii i se îngustează.

I)oar pentru că mă uit la lampa ta nenorocită, nu iir.r.iiiină că am de gând să plec cu ea.

1 iacă nu memorezi apartamentul ca să te întorci mai i li zni, atunci ce naiba faci?

Işi inclină capul şi se uită la mine ca la o adevărată cretină, încerc să-mi fac o idee despre cum sunteţi voi.

Arată spre policioara de deasupra şemineului, unde se illa <> vază de cristal, primită cadou de la Poppy.

Tu eşti bogată.

Apoi face semn cu capul spre sticlele de alcool care împânzesc tejgheaua din bucătărie.

— El e alcoolic.

('urn poate să tragă această concluzie după câteva sticle? lini umflu nările, iritată.

— Cară-te.

Ochii i se îngustează şi mai tare.

— Adevărul doare, nu-i aşa? Ţi l-a mai spus cineva până acum?

Rareori devin atât de agitată. Respir alimentată de o senzaţie străină, de furie profundă.

— Nu poţi pur şi simplu să te uiţi la nişte obiecte şi să ne înţelegi!

— Nu? Se pare că am atins o coardă sensibilă. Şi sunt destul de sigur că am dreptate.

— Care e problema ta? mă răstesc. Nu ţi-am cerut ajutorul. Dacă ştiam că poţi să semeni atât de mult cu o...

Mă opresc, neputând să formulez fraze.

— O gorilă? glumeşte el. O maimuţă? O primată?

Face un pas spre mine. Aş putea să-i trag un pumn. N-am simtit niciodată o asemenea ostilitate fată de cineva.

> >

— Lasă-mă în pace! strig, aproape plângând.

îmi urăsc vocea.

— Nu, spune el categoric.

Strâng din dinţi, înăbuşindu-mi dorinţa de a bate din picior ca o ciudată.

— De ce?

— Pentru că, nici dacă ai crede că Lo are probleme serioase, nu ştiu dacă ai face ceva în privinţa asta. Şi asta mă calcă pe nervi.

Se uită fix la mine.

— Aşa că trebuie să mă suporţi.

Se îndreaptă cu spatele spre uşă. într-o mare măsură sunt de acord cu el. Nu ştiu cum să-l ajut pe Lo fără să sufăr eu. Şi sunt prea egoistă ca să găsesc o soluţie la problemele lui.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, spun cu toată sinceritatea.

— Atunci, nasol de tine, îmi spune Ryke, răsucind clanţa. E al naibii de greu să scapi de mine.

Şi apoi pleacă. Iar mie îmi vine să ţip.

E atât de preocupat de binele lui Lo, încât e dispus să ne mai vadă încă o dată?

Uşa se închide, iar eu încerc să nu mă gândesc la Ryke. Poate că a aruncat o sumedenie de ameninţări deşarte pentru a mă face să mă simt vinovată. Nimeni n-ar trebui să se amestece în treburile altei persoane în halul ăsta.

însă îmi amintesc că a oprit o bătaie care nu-l privea. E clar că este genul de om care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Capitolul 23

fyţfye îfy aşa

< .1 mi îmi irosesc restul nopţii pe filme porno şi jucării sexuale, acoperită de sudoare şi activată de adrenalină. Ar fi trebuit să rămânem acasă de ziua lui Lo, asa cum voia el. Mi-as dori să-l fi ascultat şi nu voi comite aceeaşi greşeală şi la anul.

De fiecare dată când mă bag în aşternuturi, cu gândul de a dormi, lacrimile încep să-mi curgă necontrolat. Faptul că acum avem o relaţie adevărată ar fi trebuit să rezolve problemele din viata noastră. Ar fi trebuit să le facă mai uşor

> > de dus. Nu mai trebuie să ne prefacem. Putem fi noi înşine. Ne-am eliberat de o minciună. N-ar trebui ca dragostea să învingă

dependenţele? Ca necazurile noastre să se rezolve magic printr-un sărut şi o promisiune?

Totul s-a dus naibii. Lo bea. Eu mi-o trag. Iar obiceiurile noastre se suprapun şi se despart aşa cum nu trebuie, mai mult distructive decât sănătoase.

Nimeni nu mi-a spus că poţi să iubeşti pe cineva şi să fii, totuşi, nefericit. Cum e posibil aşa ceva? Şi totuşi, gândul de a pleca de lângă Loren Hale mă ucide. Suntem prieteni, aliaţi de atâta timp, încât nici nu ştiu cine sunt fără el. Vieţile noastre se intersectează în fiecare moment posibil, iar despărţirea pare o schismă fatală şi ireparabilă.

Dar e un lucru foarte greşit.

E spre prânz deja şi mă doare încheietura de la mână, dar tot mai bag un film porno. Soneria se aude exact când mă trântesc pe saltea. *Nu,* nu am chef să-l întreţin pe Connor. În plus, s-ar putea să sar pe el. Simt o energie ciudată în tot corpul şi am nevoie disperată de Lo. Dar faptele lui de aseară nu merită nicio răsplată. Chiar dacă trebuie să mă abţin şi asta îmi face mie mai mult rău decât lui, nu va primi nimic prea curând.

Soneria se aude din nou. Grozav. Lo încă doarme.

Ies din cearşafuri, îmi pun pe mine un tricou şi nişte pantaloni de trening şi apăs pe butonul interfonului.

— Alo?

— Domnişoară Calloway, este aici domnul Cobalt.

— Trimite-l sus.

îmi fac o cafea, poate cofeina îl va face pe Connor să pară un hobbit oribil, prea urât ca să mă năpustesc asupra lui. Deşi Frodo e destul de drăguţ.

— Asta a fost soneria?

Aproape că scap frişca din mâini. Lo se freacă la ochi, îndreptându-se obosit spre dulapuri, unde scotoceşte după biscuiţi săraţi şi un Bloody Mary. Are părul ud, ca şi cum tocmai ar fi ieşit de la duş şi are pe el doar o pereche de pantaloni de alergare care-i atârnă foarte jos pe şolduri.

11 lipul ini se înfioară şi mă întorc cu spatele când mă priveşte În iii Iii.

I lei.

lini pune o mână pe gâtul gol, dându-mi părul pe spate, încetează, mă zbat eu, îndepărtându-mă.

I)bserv cum vechile remuscări îi întunecă trăsăturile. Mă

>

pi iveşte de sus până jos, de la picioarele transpirate la hainele . .ne ini se lipesc de corp şi la părul încâlcit şi transpirat.

< u ed că arăt de parcă tocmai aş fi făcut sex.

Işi pune o mână pe bar ca să stea drept, de parcă l-ar do- IHni cea mai mică pală de vânt.

- Lily…

Se aude cineva bătând cu pumnul în uşă.

— Loren Hale! strigă Connor. Ai face bine să te trezeşti. Mi-ai promis că mergem la sală. Vreau la sală.

Lo se desprinde cu reticenţă de lângă mine şi deschide uşa.

— Ai ajuns la timp, spune el direct, întorcându-se în bucătărie.

— Ca întotdeauna.

Se uită cum Lo ia o sticlă de vodcă din congelator.

— Să ştii că abia e amiază. Celulele cerebrale nu răspund în general bine la alcool atât de devreme. Mai bine bei un Gatorade.

— Işi face un Bloody Mary împotriva mahmurelii, îi iau eu apărarea fată să vreau.

— Aşa cum spune ea, zice Lo, dar asta nu mă face să mă simt deloc mai bine că am vârât iar gunoiul sub preş.

Nu te mai gândi la asta. El deschide un suc de roşii V8 şi începe să-şi pregătească băutura. Connor aberează ceva despre electroliţi.

Mă uit în gol şi-mi imaginez mâinile cuiva cuprinzân- du-mă, facându-mă prizonieră. Tipul acesta fără chip şi fără nume îşi lipeşte buzele calde de gâtul meu, sărutându-mă. Degetele lui mi se strecoară pe sub tricou, apoi se îndreaptă spre elasticul pantalonilor mei de trening, apropiindu-se, înfiorându-mă...

— Lily, ţi se pare un plan bun? întreabă Lo, încrun- tându-se îngrijorat.

Clipesc, revenind la realitate.

— Poftim?

îmi mângâi ceafa, încercând să mă calmez, dar gândurile mă înfierbântă.

Lo are în mână un Gatorade albastru. Ce s-a întâmplat cu Bloody Mary-ul lui? Connor chiar l-a convins să renunţe la el? Lasă sticla jos şi vine spre mine, observând că-mi tremură mâinile.

— Eşti OK?

întinde mâna spre faţa mea, dar eu întorc capul şi mă dau laoparte. întregul lui corp se încordează din cauza acestei respingeri.

— Da, spun eu. Mă duc să fac un duş.

— Vii la sală cu noi?

Pare puţin îngrijorat.

— N-aveam de gând să vin.

Fiecare pas care mă îndepărtează de Lo îmi face corpul să zvâcnească dureros. Voinţa mea începe să se stingă. Am nevoie de el. îl vreau. Sunt la câteva secunde de a ceda şi de a mă urca pe el. Vine repede după mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Te rog, hai şi tu.

Vou-.i lui răguşită mă trimite cu gândul la prostii. îmi în.ilmş un geamăt.

Mă voi revanşa acolo.

>

Inii şopteşte exact ce vrea să-mi facă la sală. Nu pot spune nu Nu pot spune nu la nimic. îşi cumpără iertarea folo- '.IIKIII sc de slăbiciunea mea. E ca şi cum eu as da-o în bară

> >

şi .ipoi i-aş trimite un coş de cadouri plin cu whisky scump.

I).iu din cap şi mormăi că mai întâi vreau să fac un duş. I'K io.ircle mă poartă până la baie, acolo unde îmi spăl părul şi sudoarea. Lo bate la usă.

— Ai nevoie de mine?

Da. Dar cred că pot rezista până la sală. Sper.

— Nu.

Simt cum zăboveşte lângă uşă. Nu vrea să-şi ceară scuze pentru noaptea trecută, deşi ştie că a dat-o în bară. Aştept să mă întrebe dacă m-am culcat cu vreun alt tip, dar n-o face niciodată. Şi apoi îi aud paşii îndepărtându-se. După ce fac duş, mă schimb într-o pereche de pantaloni de nailon şi un tricou larg.

Când ajungem la sală, Connor alege să-şi petreacă timpul la aparatele pentru picioare de lângă şirul de televizoare cu ecran plat. împinge greutăţi cu picioarele, folosindu-şi muşchii coapselor.

în cealaltă parte a încăperii, mă aşez pe podea

lângă Pec Deck. Lo ia două gantere şi le aduce la piept, extinzând apoi braţele.

>

Nu mai vreau să evit atingerea lui Lo. în maşină, mi-am petrecut tot timpul lipită de portieră ca să mă fac înţeleasă, iar gropile de pe drum făceau să vibreze bancheta sub fundul meu, omorându-mă lent.

— Putem să ne-o tragem acum? întreb, rulându-mi ciorapii înalţi care mi se ridică în mod ciudat deasupra gleznelor.

— Aşteptarea nu face parte din distracţie?

— Uneori.

îmi trag genunchii la piept şi îl surprind pe Connor făcând o pauză în antrenament ca să se certe cu un alt tip pe telecomanda televizorului.

— Ar trebui să-l abandonăm.

Asta e cea mai simplă soluţie la problemele noastre. El este intrusul care ne obligă să ne confruntăm cu acestea, să le privim cu adevărat şi să le vedem aşa cum sunt. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea. îl condamn şi pe Ryke pentru că mi-a insinuat în cap vinovăţia.

— Se descurcă, spune Lo, aducând din nou ganterele la piept şi expirând prelung. E probabil cel mai mare nemernic pe care l-am întâlnit vreodată, dar nu-i perfect, chiar dacă el aşa se crede.

— Şi e asexuat.

>

— Exact.

Ridic câteva greutăţi, evitând privirile rău-

voitoare a celor două fete de pe stepper. Ele cred probabil că e penibil să-ţi însoţeşti iubitul la sală şi să te uiţi la el cum se antrenează. Strâng ganterele în braţe, cele mai slabe dintre cele patru membre ale mele. Trec câteva minute şi le dau drumul din mâini. Mă aşez din nou.

>

— O să discutăm vreodată despre noaptea trecută?

El se strâmbă ducând greutăţile la piept încă o dată. Apoi le lasă deoparte şi-şi şterge fruntea cu un prosop. îmi dau seama că gândeşte intens.

— Ce ar mai fi de spus?

— Ai băut din alcoolul ăluia.

I <> î.şi dă ochii peste cap în mod dramatic şi se ridică de pi Ionică pentru a mai adăuga greutăţi.

Am mai făcut asta. De ce acum e atât de diferit, Lil? Nu mai eşti în liceu, spun eu. Şi... şi eşti cu mine.

Abandonează din nou greutăţile şi Lo se aşază la loc. Vrei să nu mai beau? întreabă el serios.

Vreau. De ce aş vrea să continue să-şi facă atâta rău? Poate '..i moară din cauza asta.

Poate să cadă în comă şi să nu se mai trezească niciodată.

>

înainte de a-mi lua inima în dinţi şi de a spune asta, el adaugă:

— Tu vrei să nu mai faci sex?

Nu. De ce trebuie să fie asta o condiţie? Probabil pentru i ă nu e corect ca eu să-mi cheltui gândurile, energia şi timpul <11 sexul, în timp ce el trebuie să se abţină de la alcool.

— Uite, zice el, dându-şi seama că nu am un răspuns. Eu am băut mult. Tu te-ai masturbat toată noaptea. Adică, presupun că nu m-ai înşelat.

Aşteaptă să-l contrazic şi eu încuviinţez – nu am facut-o. El dă din cap şi pare uşurat.

— A fost o noapte proastă. Am avut o grămadă de nopţi din-astea de rahat. Bine?

Se întoarce la greutăţile lui. Eu mă uit aiurită în pământ.

— Uneori cred că era mai bine când nu era împreună decât de ochii lumii.

Trăsăturile i se înăspresc.

— De ce crezi asta? Sexul e nasol?

— Nu... cred doar că era mai uşor.

Ar trebui să revenim la felul cum eram înainte. Nu ne certam atât de mult. Ne permiteam să avem programele diferite şi să ne intersectăm ocazional. În cea mai mare parte,

ne separam dependenţele, iar acum se împletesc prea mult şi nu putem jongla cu ele.

— Nimeni n-a spus că e uşor să fii într-o relaţie, zice şi se opreşte să mai tragă de gantere.

Simt cum mă doare tot corpul. Mi-aş dori să am tupeul să mă ridic, să mă duc la el. Să-mi pun mâinile pe pieptul lui şi să-i înfăşor un picior în jurul taliei, încălecându-l acolo, pe banchetă. El să geamă, să respire greu şi să-mi zică „Lily?”. Dar să nu mă oprească. Şi mă lasă să mă aplec şi să-mi lipesc şoldurile de ale lui. Să îl sărut pe gât şi să-l simt cum cedează şi geme scurt. Să-şi dea seama că i se scoală, după care să îmi spună răspicat să ne întâlnim în vestiar.

Un prosop umed mă loveşte peste faţă şi-mi revin la realitate. Lo mă priveşte acuzator.

— La mine visai, nu?

Mă înroşesc toată.

»

— Poate.

Să sperăm că doar Lo îşi dă seama ce vreau.

— Ar trebui să spui da.

Ochii îi sclipesc amuzaţi.

— Da, spun zâmbind. Putem s-o facem acum?

Se înalţă în capul oaselor şi-şi ia Gatorade-ul. Mă simt copleşită de emoţie, dar mă dezumflu când văd că nu se ridică în picioare.

— E mai bine când e spontan, Lil.

Mă încrunt.

— Ţi-e... ţi-e frică să o faci în public? Nu vom fi prinşi. O să mă asigur eu de asta şi...

— Nu mi-e frică, zice el.

Doar ca să-mi demonstreze că nu se teme, îşi înfige mâna în părul meu şi apoi mă sărută agresiv, plin de nerăbdare şi d< |>i<nni.siuni ascunse. Limba lui mi se strecoară în gură.

<>i un mic geamăt. Apoi Lo se îndepărtează cu un zâmbet '..iiisfăcut.

În curând.

Da.

Se îndreaptă spre aparatele pentru picioare de lângă (nnnor, dar se opreşte când vede că am rămas paralizată la podea. Sărutul lui m-a transformat într-o stană de piatră.

- Vii şi tu?

»

Mai curând decât credeam.

— N-ar trebui să te las să stai cu Connor, ca băieţii?

l .u sunt intrusa, iubita disperată care se ţine după el. E greu să ştii care e protocolul pentru astfel de momente, pentru că întotdeauna noi ne-am fost, reciproc, singurii prieteni. Lo se gândeşte la asta preţ de vreo două secunde, apoi se strâmbă.

— Dă-l naibii. Haide!

îmi face semn cu două degete. Nu cred că asta îi trădează în mod evident intenţiile sexuale, dar, Dumnezeule, nu-mi poate face asta chiar acum.

Ridic privirea exact când se răsuceşte şi văd cum zâmbeşte vag.

Lo se aşază la un aparat de lângă Connor, iar eu iau o saltea de yoga şi o întind pe jos lângă ei,

suficient de departe cât să nu-l sufoc pe Lo.

Nu sunt chiar idioată. Observ felul în care trage de timp ca să mi-o tragă şi mă întreb dacă face asta pentru a spori tensiunea sau pentru a-mi pune limite, încercând să vadă dacă pot face mai puţin sex pe parcursul zilei, dacă mă poate ajuta să lupt cu dependenţa mea.

Habar nu am care e adevărul, dar înclin spre a doua variantă.

Băieţii din sala de sport sunt fascinaţi de un meci de fotbal care se derulează pe ecranele plate. Mă uit şi eu puţin, dar mă plictisesc. Privirea îmi alunecă spre un bărbat cu piele aurie, aşezat pe presa pentru picioare. Ţine o bară deasupra capului şi face abdomene.

Mă întind pe salteaua de yoga, mă holbez la tavan şi închid ochii. El îşi aşază mâna lângă capul meu, suspendat deasupra mea. îmi dă jos pantalonii cu chiloţi cu tot şi îngenunchează între picioarele mele. Mâinile i se strecoară între coapsele mele şi-mi asaltează locul dintre...

Corpul mi se cutremură deschid brusc ochii. Oh, Doamne.

— DAAAAA!

Faţa îmi ia foc la auzul strigătelor de bucurie, chiar dacă băieţii urlă pentru că echipa lor preferată de fotbal a înscris un gol.

Connor se uită atent la Bloomberg Television, un canal de afaceri. Măcar n-a observat că eu visez cu ochii deschişi, ca o ciudată. Dar Lo are ochii aţintiţi asupra corpului meu. De cât timp se

holbează? Oare ştie că nu mai visez la el?

Mă ridic în picioare, nu mai pot să aştept. Fie va trebui să vină după mine îh vestiar, fie voi găsi o modalitate de a mă calma fără să-l înşel.

— Mă întorc imediat, îi spune Lo lui Connor.

Apoi aleargă după mine.

Mă relaxez. Poate că nu e uşor, dar va trebui să facem relaţia asta să meargă.

Capitolul 24

materiile. În doi ani, oricum voi uita tot ce am învăţat, şi nu am deloc intenţia de a lucra vreodată pentru vreo companie farmaceutică. Când va trebui să aplic ce ştiu despre mitoză? Şi dacă trebuie să mai citesc încă un studiu de caz despre Drosophila – denumirea sofisticată a musculiţei de oţet – s-ar putea să prefer cursul *Ciupercile, prietenii sau duşmanii noştri.*

Dar cursul cu nume ingenios are un rating extrem de prost pe Rate-MyProfessors.com. Un student a scris într-o recenzie că proful e prea dur pentru că i-a pus să înveţe pe dinafară numele ştiinţifice ale tuturor ciupercilor discutate. Iar creierul meu abia poate reţine numele vecinilor. Acum sunt blocată într-un alt cerc al iadului:

Biologie 1103 pentru cei care nu urmează facultatea de biologie, adică pentru oamenii cu reale probleme când vine vorba despre ştiinţe.

Cursul nu e deloc mai uşor, ci doar îi face pe mai mulţi să se chinuie.

Luminile bibliotecii se sting pe măsură ce timpul trece, trăgându-mi pleoapele în jos. Casc, pregătită să folosesc tehnica de studiu a lui Connor şi să-mi cumpăr un Red Bull. Poate că ar trebui să-mi fac şi nişte cartonase.

, > >

Până acum am fost distrasă doar o singură dată, şi nici măcar nu ca să am fantezii cu tipul drăguţ şi ochelarist de la o altă masă. Un student a omorât în bătaie un automat de Fizzle când acesta nu i-a dat Cherry Fizz-ul cerut. A renunţat după ce şi-a dat seama că acea cutie enormă de plastic e indestructibilă – sau cel puţin că o pereche de tenişi Vans nu-i fac fată.

»

Lo mi-a trimis două mesaje. În primul m-a întrebat dacă ajung acasă ca să-l duc la magazinul cu băuturi. În cel de-al doilea mi-a spus să cumpăr prezervative. Aproape că m-am înecat cu Diet Fizz-ul la acest mesaj, nevenindu-mi să cred că vom fi vreodată atât de intimi şi de relaxaţi pe acest subiect.

La capătul mesei mele, o fată cu un hanorac de la Penn îi şopteşte ceva la ureche prietenei sale.

— II vezi? şopteşte ea. Vine încoace. O, Doamne.

Micuţa blondă musculoasă, cu hanorac, îşi întinde gâtul, încercând să vadă dincolo de rafturile de doi metri şi jumătate înălţime.

>

— Fii şi tu mai subtilă, Katie, spune prima fată, cu respiraţia întretăiată.

Cine naiba e atât de arătos încât stârneşte atâta dramă? Acum sunt curioasă. Muşc capătul creionului şi mă uit în jur, fără să ştiu la cine se referă. La naiba. Mai puţin subtil, îmi ridic fundul de pe scaunul incomod de lemn şi mă

Im lin, trăgând cu ochiul după rafturile cu cărţi. Dacă nu ■ uinva tipul ăsta e o fantomă, a dobândit superputerea mea picferată şi s-a evaporat practic din încăpere.

Pe cine cauţi?

>

I icsar, lovindu-mă cu spinarea de spătarul de lemn. Aăă... Mă aplec pe spate şi mă uit în sus, în timp ce o siluetă tronează deasupra mea. Nu-mi vine să cred că fetele vorbeau despre el.

Ryke, alias Săgeata Verde, ţine o mână pe masa mea, cu <> mutră îngâmfată. Cred că ştie că încercam să-l spionez – dar chiar nu ştiam că tipul sexy şi misterios este acelaşi care l-a cărat în braţe acasă pe iubitul meu.

Cele două sportive îşi vâră nasul în caietele lor, arun- cându-i priviri destul de evidente. El îmi urmează privirea şi se aşază lângă mine, întorcându-le spatele. Fetele îmi aruncă cele mai urâte priviri din lume.

— Cred că prietenele tale te doresc, îi spun, uitându-mă în manualul meu.

Ca să mă liniştească, se roteşte spre ele.

— Katie, Heather.

Katie se preface a fi surprinsă.

— Ah. Hei, Ryke! Nici te-am observat.

— Aveţi antrenament azi?

>

— Da, fizic. Vii şi tu la sală?

Ah, da, se cunosc de la atletism; totul capătă sens acum. Din moment ce nu fac parte din vreun grup de la Penn, cu atât mai puţin dintr-unul unde se bate mingea sau se sare în sus, nu-mi dau seama exact cât de dorit e Ryke. Poate că le dă pe fete pe spate atunci când îşi încordează cvadricepşii.

Mă uit la muşchii gambei lui, ascunşi, din păcate, sub blugi. *Nu-l voi înşela pe Loren Hale, mai ales cu el.* Trebuie neapărat să nu mă mai gândesc la aici bărbaţi. Lo îmi e suficient. Chiar este, deocamdată, dar când mai vorbesc cu cineva, gândurile păcătoase încep să-mi dea târcoale.

— Azi alerg în aer liber.

— Păcat! Mă rog, dacă vrei vreodată să ne antrenăm împreună, ştii unde ne găseşti.

Ryke dă din cap şi apoi se răsuceşte din nou spre mine. *Nu, pleacă de-aici.* Se mută spre celălalt capăt al mesei şi am senzaţia că-mi va asculta gândurile. În schimb, ia un scaun şi se aşază. Se apleacă, sprijinindu-se pe coate.

Eu îmi ridic manualul pentru a-i bloca vederea. Trec câteva secunde şi el mi-l smulge din mână, trântindu-l cu cotorul pe masă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Iar eu nu vreau să vorbesc cu tine.

Dau să-mi ridic cartea ca să mă ascund de privirile lui, dar Ryke o trage spre el, luând-o ostatică.

— Am de învăţat, spun pe un ton strident.

— întotdeauna te plângi atât?

Mă uit urât la el.

— întotdeauna insulţi oamenii când vrei ceva?

Mi-aş dori ca Lo să fie aici. N-ar fi avut nicio problemă să-l trimită pe individul ăsta la naiba. De ce cuvintele mele nu au acelaşi efect?

— Numai pe tine, zice el, răsfoindu-mi cartea şi închi- zând-o la loc. Biologie? Eşti în primul an sau ce?

Mă îmbujorez toată.

— Am amânat câteva examene de bază.

Mă întind să înşfac cartea, dar el o ia din nou.

Ţi-o dau înapoi după ce mă asculţi.

E vorba despre alcool?

Nu.

- Despre Lo?

Nu în totalitate.

— Ai de gând să fii rău?

Se lasă pe spate şi scaunul scârţâind. Ryke râde scurt.

— Nu ştiu. E posibil, depinde încotro merge această discuţie. Ce zici de asta?

îmi convine.

— Bine.

îi fac semn să continue şi apoi îmi încrucişez braţele în dreptul pieptului. El îmi observă gestul arogant şi reuşeşte să-şi reprime un comentariu ostil, trecând la subiect.

— Când am fost la voi, v-am văzut póstetele de la Comic-Con. Sunt jurnalist independent pentru *The Philadelphia Chronicle* şi oamenii mă plătesc ca să merg la convenţie. Faza e că habar nu am la ce să mă aştept, ce presupune asta. Nu ştiu ce să fac acolo.

îmi dau seama de restul ideii.

— Şi te-ai gândit că noi ştim?

Nu mă aşteptam să mă întrebe aşa ceva.

— Speram să vorbesc cu Lo despre asta.

Ridic din sprâncene.

— Vrei să vorbeşti cu iubitul meu? Despre Comic-Con?

Nu e ciudat deloc.

— Despre benzi desenate, Ryke?

— Crezi că mint?

— Cumva, da.

îşi dă ochii peste cap.

— Uite care-i treaba, sunt student la jurnalism. Aş prefera să vorbesc cu o sursă primară despre Comic-Con decât să copiez de pe Wikipedia şi de pe bloguri.

— Credeam că ai nevoie de ajutor ca să afli ce înseamnă Comic-Con, nu de o declaraţie.

Ha! L-am prins cu minciuna. Ryke nici măcar nu tresare.

— De amândouă.

Isi muscă buzele.

> >

— Uite, poate pot împrumuta de la el câteva benzi desenate şi-mi poate da câteva detalii despre personajele şi conflictele de-acolo.

Mă holbez la el, sceptică.

— Zici că nu e vorba de problema lui Lo, nu?

— Te referi la dependenţa lui de alcool.

Mă uit urât din nou. Văd că insistă. Vreau să mă ridic şi să plec. La naiba cu manualul de biologie – n-are decât să-l ia. Ryke întinde rapid mâinile pentru a mă opri.

— îmi pare rău. Uneori sunt insensibil.

Rămân la locul meu, aşteptând.

— Nu e vorba de alcool.

— Te-ai îndrăgostit de el sau ceva de genul

ăsta?

Ryke se dă înapoi surprins şi se strâmbă.

— Ce? De ce naiba ai crede una ca asta?

— Nu ştiu, mimez eu confuzia. Mă tot întrebi despre benzile lui desenate. De sfaturile lui despre Comic-Con. îţi dai seama, sper, că şi eu am benzi desenate şi am fost la Comic-Con cu el.

Scoate un oftat înfundat.

I)e ce complici lucrurile în halul ăsta? îţi cer ajutorul. 11<, lui I ,o, oricărui om care cunoaşte diferenţa dintre costumul |>e care-l purtai tu şi cel al lui Wolverine.

Sunt o sumedenie de alţi oameni care te pot ajuta.

Nu am încredere în Ryke. La propriu, răspunsurile lui îmi iuiind la maximum fiecare nerv din corp. Este imposibil ■..I Im atrasă de cineva care mă face să mă crispez în felul ai csia.

Nu vreau ajutorul lor. îl vreau pe al vostru.

înainte de a înţelege logica asta, telefonul îmi bâzâie pe masă. Ryke aruncă o privire la numele expeditorului.

— Lo, spune el. Poate îl întrebi dacă vrea să mă ajute.

— Va spune nu, zic eu.

— Nu ştii asta.

— Tu nu-l cunoşti pe Lo, răspund şi deschid mesajul.

I 'ot să mă uit la filme porno cu tine în seara

asta? ? ii mai mult timp cu telecomanda decât cu mine. Sunt < I< 'los. – *Lo*

Strâng telefonul la piept, sperând că Ryke nu a tras cu ochiul. Mă înroşesc toată, oricum.

— Te-ai înroşit.

— E cald aici, mormăi eu şi îmi dreg glasul. Nu ştiu ce să-ţi mai spun.

— Spune „da, Ryke, te ajut de data asta pentru că nu l-ai lăsat pe Matt să-l bată măr pe iubitul meu”.

îngustez ochii.

— Cât timp ai de gând să-mi aminteşti chestia asta?

— Pentru totdeauna.

Oftez greoi, dându-mi seama că povestea asta nu se va termina aşa cum îmi doresc eu.

— S-ar putea să ţipe la tine. Să te înjure până când vei pleca.

Ryke râde din nou scurt.

— Bine, cred că mă descurc, spune el, înclinând din cap. Crezi că el cu mine se va descurca?

— Asta a sunat sexual, spun eu, regretând imediat.

De ce am zis asta?!

— Poate că tu ai o minte perversă.

Nu-l pot contrazice, dar m-am făcut la faţă ca racul. îmi ignor stânjeneala şi revin la problema de faţă.

— Nu ai voie să pomeneşti de alcool. Dacă faci asta, zbori.

El dă din cap.

— Destul de corect.

Poate că Lo va găsi o cale să-l descurajeze pe Ryke. Dacă e-n stare cineva să-l dea afară de la noi din casă, el e acela. Mă uit la calendarul din telefon.

— în ce zi vrei?

Se ridică şi îmi vâră cartea de biologie în rucsac.

— Chiar acum.

Rămân cu gura căscată.

— Acum *învăţ,* Ryke.

— Serios? Asta faceai?

îşi freacă gânditor maxilarul.

— Aş fi putut jura că te holbai la oameni şi rodeai capătul creionului.

Mă holbez la el.

— M-ai spionat?

Iţi aruncă rucsacul pe umăr.

I c observam. Nu te enerva aşa de tare. Trebuia să mă i .i|'i 11 < .1 eşti suficient de bine dispusă ca să asculţi ce am de zis.

Apoi dă din cap spre ieşire.

Mergem?

M.i ridic în picioare supărată, adunându-mi caietele şi îndes,indu-le în rucsac.

Nu înţeleg de ce trebuie să facem asta chiar acum.

Ryke împinge scaunul pe masă.

Pentru că tu, Lily Calloway, pari genul de fată care nu mi va răspunde niciodată la telefon.

lini face semn să-l urmez, ca şi cum aş fi un câine de < ompanie.

— Hai pe cai!

Inspir încordată, uitându-fnă urât la Ryke Meadows. înfumurarea lui mă scoate din minţi. Aş prefera să mă lase în pace. Lo va şti cum să procedeze cu el. De gândul *acesta* mă agăţ.

Capitolul 25

W ÎHIAGIÎ^ ul Mqfr cfädfaü'

mele, deoarece suntem cu maşini diferite. Când intru, nu sunt deloc surprinsă să-l văd aşteptând lângă lifturile aurite. Are la subraţ cartea mea de bio şi, pentru prima dată, mă uit mai bine la Ryke. Fără costumul de la Halloween pare puţin mai matur, mai ales că are barba nerasă şi tenul bronzat. Sub tricoul alb sunt sigură că se află nişte muşchi foarte tonifiaţi şi zvelţi. Are un chip care ar face multe fete să se aşeze în genunchi dinaintea lui, dar la fel e şi Lo.

Nü mi-i pot imagina înfruntându-se. Gheaţă versus Piatră. Ascuţime versus Duritate. Rece versus Fierbinte. Sunt diferiţi, dar, cumva, se aseamănă.

Ryke apasă pe buton când vede că mă apropii.

— Arăţi de parcă-ţi vine să vomiţi.

— Ba nu, mormăi un răspuns stupid, mulţumită că uşile liftului se deschid şi-mi alungă stânjeneala.

Intru şi apăs pe buton. Când uşile se închid, Ryke se în- iiuiic cu faţa la mine, postându-se în faţa uşilor, ca şi cum ıı spera că nu o voi la goană în clipa în care se vor deschide ilin nou.

Am minţit, spune el.

Rămân cu gura larg căscată.

Ce...

A fost o idee proastă.

— De fapt, nu mă duc la niciun Comic-Con...

— Ştiam eu!

¿fy MW Qfrcqft ^icht

— Ieşi de-aici.

Işi înclină capul, încruntându-se în faţa ordinului meu absurd.

— Suntem într-un nenorocit de lift. De fapt...

Apasă pe oprirea de urgenţă, iar liftul se opreşte zgâlţâin- du-se zgomotos. O, Doamne. O să mă omoare! Mă arunc peste butoane ca să repornesc liftul, dar el îşi întinde braţele ca să nu mă lase să trec şi apoi mă împinge uşor înapoi.

— Lasă-mă să ies!

— Vreau să mă asculţi, începe Ryke. Sunt student la jurnalism. Scriu la *The Philadelphia*

Chronicle. Dar nu am nici cea mai mică intenţie să merg la Comic-Con.

— Atunci de ce...

— Pentru că vreau să-l ajut pe iubitul tău şi aveam nevoie să mă duci până aici ca să-ţi pot explica restul.

Mă mai liniştesc.

— Nu avem nevoie de ajutorul tău! Pot să am grijă de el, spun, făcând un gest spre propriul piept. Am avut grijă de el toată viaţa mea.

— Da?

Ochii lui Ryke se îngustează aprig.

— De câte ori l-ai privit cum cade inconştient? Câteva aspirine nu-l ajută, Lily. Are o problemă supernasoală.

Obrajii îmi ard, dar îl ascult cu mare atenţie. Mă doare să-l văd pe Lo cum bea atât de mult. Mă doare să-l văd cum depinde de paharele cu băutură şi mă tem în permanenţă de ziua în care alcoolul îi va pune capac. Dar întotdeauna îmi alung aceste griji cu plăcerile carnale şi cu adrenalina pe care mi-o oferă acestea. Vocea mi se înmoaie.

— De ce vrei atât de mult să-l vindeci?

Ryke se uită la mine cu mai multă empatie decât credeam că este capabil.

— Tatăl meu e alcoolic şi nu vreau ca Lo să ajungă ca el. Nu i-aş dori asta nimănui.

Pun o întrebare care mă frământă de ceva vreme:

— De unde ştii că Lo e alcoolic? Nu-l cunoşti. L-ai văzut o singură dată, când a împlinit 21 de ani, şi atunci era mai mult beat decât treaz.

Ryke ridică din umeri.

— îmi dau seama, mai ales când am văzut cât de posesivă erai cu sticla lui. S-ar supăra rău de tot dacă i-ar irosi cineva alcoolul lui scump, nu-i aşa?

Da, s-ar supăra. îmi muşc unghiile.

— Nu ştiu ce vrei să fac eu.

>

Ryke se apropie.

— Lasă-mă să încerc să-l ajut.

Şi utur din cap.

N-o să te lase.

Mi-am dat seama de asta. De aceea pot sta pe lângă vi_{H,} <a să-l cunosc mai bine.

I Ictaliile încep să se lege.

Comic-Con. Vrei să minţi mai departe ca să te apropii de l.o, ca să încerci să-l influenţezi. Vrei să mint şi eu?

Nu sunt sigur că va merge. I-am permis deja lui Connor s.i intre în viaţa noastră – încă un element care ar putea iiilbura acest echilibru şi aşa precar.

— Da, spune Ryke. Vreau să-ţi minţi prietenul ca să .iibă o şansă să se facă bine. Crezi că poţi face asta, Lily? Sau .ii clc gând să fii egoistă şi să-l laşi să continue pe această cale distructivă? Intr-o zi, s-ar putea să nu se mai trezească deloc. Intr-o zi, inima lui e posibil să se oprească. Iar tu o să te

gândeşti ia acest moment şi o să te întrebi de ce nu ai fost de acord cu ideea mea – de ce nu ai încercat şi altceva pentru a-ţi ajuta iubitul.

Mă dau câţiva paşi înapoi, de parcă m-ar fi lovit.

— Nu vreau să moară, murmur eu.

— Atunci fa ceva în privinţa asta.

Dau din cap din impuls, dar ştiu ce înseamnă asta pe termen lung. Că va trebui să-l mint pe Lo. Pot oare s-o fac? Mă încrunt. Cred că da. Lo are mai mult de pierdut dacă nu încerc. Un alt dezastru ca seara de Halloween pare din ce în ce mai puţin probabil, iar eu nu-l pot ajuta pe Lo aşa cum trebuie din cauza relaţiei noastre şi a viciului *meu.* Nimeni nu s-a oferit vreodată să ne sprijine până acum. Oare dacă Lo ar primi aceeaşi propunere de a mă ajuta, ar urma-o?

Sunt singură că da.

Mă uit din nou la Ryke.

— Tot nu-mi place de tine.

— Nici eu nu te plac prea mult, recunoaşte el şi-mi întinde cartea de biologie.

— Cu ce ţi-am greşit eu ţie? spun, încruntându-mă.

De ce nu mă place?

Apasă un buton şi liftul se pune în mişcare.

— Eşti prea slăbănoagă. Te miorlăi prea mult. Şi ajuţi un alcoolic să-şi urmeze viciul.

Strâng din buze.

— Deja regret chestia asta.

Dar voi îndura comentariile răutăcioase ale lui Ryke dacă asta îl va ajuta pe Lo să se îndrepte.

— Te-am avertizat că nu e uşor să scapi de mine.

Credeam că exagerează. Uşile liftului se deschid, iar eu îl conduc spre apartament, chiar dacă ştie deja drumul. Gândul ăsta devine la fel de neliniştitor ca situaţia care se conturează.

, >

Ultima dată când Ryke a venit aici, Lo nu era conştient. Cu câteva clipe în urmă, speram ca Lo să găsească o modalitate de a-l da afară pe Ryke, iar acum trebuie să-l apăr pe acest intrus care a intrat ca un vârtej în viaţa mea.

Descui uşa şi-mi arunc cheile în coş. Lo mă strigă din dormitor.

— Lil, hai să ne uităm la *Suge-o Tare,* după care o să ţi-o trag mai bine decât...

Se întrerupe ca să citească descrierea de pe spatele DVD-ului. Mă blochez, pentru că nu vreau să mă uit la Ryke.

— ...un grup de golani cu piercinguri. Ha...

— Lo! ţip eu ruşinată.

— Nici mie nu-mi convine, spune el.

Aud cum carcasele DVD-urilor se ciocnesc între ele.

Ryke îşi drege glasul lângă mine, iar eu îl privesc o fracţiune de secundă. Are sprâncenele ridicate. Se poate să fie iii.ii ciudat de atât?

- Sau ai prefera să-ţi ling fiecare părticică din tine, iubire? */ dumnezeule.*

1)acă Ryke se simte stânjenit, nu arată asta. Mai degrabă *ru* sunt cea care se face mică. După o secundă, Lo iese din dormitor. Nu are pe el decât o pereche de blugi şi elasticul boxerilor iese la iveală peste brâul pantalonilor. Intr-o zi normală, i-aş fi admirat muşchii abdomenului, curbura muş-chilor lui care duce în jos, spre visele mele necurate. El ar Hirta cu mine din priviri şi m-ar tachina preţ de vreo jumă- latc de oră. Apoi m-ar ridica în braţe şi m-ar duce în pat. .Şi-ar folosi fiecare mişcare, fiecare privire, ca să mă excite şi să mă electrizeze.

Insă acum încremeneşte în spaţiul dintre hol şi bucătărie. Faţa i se înăspreşte, iar muşchii i se modelează în contururi rigide. Deschid gura ca să i-l prezint pe Ryke, dar Lo mă ignoră şi-i aruncă o privire rece ca gheaţa.

— Tu cine naiba eşti?

>

Ryke răspunde relaxat.

— Săgeata Verde.

Lo se strâmbă, derutat. Nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat. Fac un pas şi ajung lângă el.

— De la petrecerea de Halloween, zic. Ne-a ajutat atunci să nu iasă cu bătaie.

Şi te-a dus acasă.

Lo dă din cap.

— Mulţumesc, atunci.

Se uită spre mine, întorcându-se cu spatele la Ryke. Vorbeşte mai încet, astfel încât Ryke să nu-l audă.

— Aveam un program, Lil. N-ar fi trebuit să-l aduci aici. Mă încrunt.

— N-ai de gând să mă întrebi de ce a venit cu mine?

Ochii lui se îndreaptă şovăitori spre Ryke.

— În momentul de faţă, şopteşte el, grija mea principală e să te satisfac pe tine.

— Sunt OK, îi spun. Mi-a ajuns de dimineaţă.

— Eşti sigură? ridică el din sprâncene Mi-am dat drumul în tine doar de două ori.

înghit în sec şi simt cum mă excit. Acum nu mai sunt atât de sigură că mi-a ajuns. Dar trebuie să am răbdare.

— Pot rezista.

îmi pune două degete sub bărbie şi îmi înclină capul în sus.

— Nu ştiu dacă te cred.

Face un pas înainte şi eu unul înapoi, repetând mişcările până când mă lovesc cu spatele de un scaun de bar. Mă prind de acesta, iar el mă cuprinde între braţele sale, lipindu-mă de bar.

— Avem musafiri, îi reamintesc.

— De parcă mi-ar păsa, şopteşte Lo.

Mă sărută apăsat, întretăindu-mi răsuflarea. îmi arcuiesc spinarea pentru a mă lipi de bazinul lui. îşi strecoară mâna în buzunarul blugilor mei. Ryke spune:

— Lily.

îmi dezlipesc imediat buzele de Lo şi mă retrag, încercând să-i evit atingerea. Lo strânge din dinţi şi-şi răsuceşte capul spre Ryke.

Credeam că e clar că vreau să mi-o trag cu iubita mr.i I)eci cară-te.

Uite, poţi să-i faci ce vrei tu mai târziu.

Ryke se uită fix la mine, cerându-mi să-l sprijin. Acum ar în-hui să mă desprind de Lo, dar degetele îi alunecă în talia blugilor mei, pe sub lenjeria intimă. Cu o mână hotărâtă îmi i opt iude fundul.

Lo, îl avertizez. Ne-a cerut ajutorul şi îi datorăm o l.ivoare...

Mă strânge de fese, iar genunchii mei aproape că se înmoaie. Se lipeşte de mine, ajutându-mă să nu mă prăbuşesc.

— Chiar vrei să-i cânţi ăstuia în strună?

Evident că nu, dar asta trebuie să fac. înainte, l-am fi dat pe uşă afară, ascunzându-ne de lume. Ne place mult să fim singuri, împreună. încă nu înţelegem cum e să se amestece cineva în viaţa noastră. Cu cealaltă mână, Lo îmi descheie blugii.

— Lo! strig eu.

încearcă să-l facă pe Ryke să se simtă atât de stânjenit încât să dea bir cu fiigiţii, dar tipul ăsta e imun la toate jignirile. Cumva, îl dezlipesc pe Lo de mine şi îmi închei nasturii blugilor. Simt cum mă cuprinde un val de căldură şi mă îndepărtez de el.

Stau între Lo, aflat lângă bucătărie, şi Ryke, rămas în hol, întrebându-mă ce naiba ar trebui să fac. Lo îşi înclină capul ca să-l vadă mai bine pe Ryke.

— Tot aici eşti.

Ryke îl cercetează din priviri pe Lo, încercând să înţeleagă misterul de la distanţă.

— Lily a spus că mă veţi ajuta cu documentarea despre Comic-Con.

Lo se gândeşte la asta.

— A fost ea de acord cu asta? întreabă, aruncându-mi o privire. Nu-ţi stă în fire.

— Ii sunt datoare.

Lo strânge din dinţi şi îşi aţinteşte ochii asupra lui Ryke.

— Şi nu poţi să te întorci mai târziu?

— Sunt aici acum. Care-i marea problemă?

Lo se încruntă la el de parcă ar fi cretin.

— Nu mă laşi să mi-o trag, asta e marea problemă.

Vreau să mă evapor. Chiar acum.

Ryke se uită la mine şi apoi îşi înclină capul spre Lo fără nici o urmă de nesiguranţă.

— Fă sex cu ea mai târziu. Nu te opresc eu, zice el, apro- piindu-se câţiva centimetri. Lily, îmi arăţi benzile tale desenate sau mă duc să le caut singur?

Lo intervine:

— Hei, eu nu te cunosc. Nu rămâi tu singur cu ea.

— Lo, e în regulă, spun eu.

Serios, nu am nicio dorinţă sexuală faţă de Ryke şi sunt destul de sigură că sentimentul este reciproc.

Ryke se mai uită o dată la Lo şi apoi dă din cap, gânditor:

— Dacă aş fi în locul tău, probabil că aş reacţiona la fel. Un tip ciudat care se furişează pe aici cu iubita ta – înţeleg. E ciudat.

— Puţin spus, spune Lo categoric. Eu mă sărut cu iubita mea, iar tu rămâi acolo. Eu îi bag mâna în pantaloni, tu nu te mişti de pe loc. Iţi spun că am de gând să i-o trag, tu tot acolo eşti. Ce ar trebui să înţeleg eu din asta?

Inima îmi bate nebuneşte. Nu mai pot respira. Probabil ■ i visez. Da, e un vis. O să mă trezesc în curând, dar, evi- ni, nu atât de curând pe cât tni-aş dori.

Că sunt un tip sigur pe el, căruia îi place să obţină . < ia <. c vrea, iar în acest moment îmi doresc nişte informaţii >l< spic Comic-Con. Destul de simplu, nu?

I o îl ascultă. Eu spun:

O să aduc câteva reviste cu New X-Men. Rămâi aici.

Nu-l las pe Lo să dea înapoi. Dispar la el în cameră, alergând de colo-colo ca să adun nişte reviste. Iau câteva şi ies din dormitor.

I.o e deja în bucătărie, deschizând dulapul ca să-şi ia un pahar. Când trec pe lângă Ryke, acesta îmi aruncă o privire < are spune „ajută-mă".

Mă străduiesc, spun.

Străduieşte-te mai tare, răspunde el.

Ii arăt degetul mijlociu dintr-un impuls, iar el îşi dă ochii peste cap. Pun revistele cu benzi desenate pe bar, lângă el, şi apoi mă postez între cei doi băieţi din bucătăria mea.

Lo închide frigiderul, vârându-şi un cub de gheaţă în whisky. Se sprijină într-un cot de bar şi mă cheamă la el din ochi. Probabil că mă va prinde cu un braţ de talie şi mă va lăsa să-mi lipesc corpul de-al lui.

Nu, Lily. Scutur din cap şi rămân în mijlocul încăperii, nesigură şi stânjenită. Lo se simte respins şi se încruntă, îndreptându-şi ura spre

Ryke.

— Ce vrei să ştii?

Ryke ridică din umeri.

— Orice.

— De Google ai auzit vreodată?

— Te referi la micul motor de căutare de pe acea chestie căreia i se zice internei? Nu, nu am mai auzit de el până acum. Poţi să-mi explici cum stă treaba şi cu ăsta? zice el, zâmbind sec.

Lo strânge din dinţi şi se uită la mine.

— De ce e ăsta aici?

— Scrie un articol despre Comic-Con şi noi îi suntem datori.

Lo inspiră enervat.

— Bine.

începe să înşire personaje din X-Men, să vorbească despre puterile mutanţilor şi cum funcţionează acestea pe Earth 616, mult prea repede ca să priceapă cineva ceva.

— Stai, stai, zice Ryke, ridicând mâinile. Ce mă-sa e Earth 616?

Lo pare că s-a enervat. Dă pe gât jumătate din băutura din pahar, iar Ryke se crispează tot, ca şi cum fiecare dată când Lo ia o înghiţitură de alcool un glonţ îl străpunge în piept. Reacţia lui mă face să mă apropii de Lo şi să încerc o altă strategie. Mă ridic în vârful degetelor de la picioare şi-i şoptesc la ureche:

— Strânge-mă în braţe.

Lo nu are de ales şi-şi lasă jos băutura, cuprinzându-mi şoldurile cu braţele şi lăsându-mă să-mi reazem spatele de pieptul lui. Ar trebui să mă simt stânjenită de gestul public de tandreţe, dar Ryke ignoră cu naturaleţe apropierea noastră fizică.

Mă bag şi eu în discuţie:

— Earth 616 este universul Marvel.

— Nu e foarte greu de înţeles, spune Ryke.

I hia dintre mâinile lui Lo mi se strecoară pe sub tricou (i ıuı de/.miardă abdomenul. Sunt o persoană oribilă, absolut oribilă. Ar trebui să-l împing laoparte şi să rămân con- ■ < nii.na asupra conversaţiei, dar dacă asta îl face să nu mai Iu .1, .minei poate că e un lucru bun.

I .<> spune:

Nu toate poveştile Marvel au loc pe Earth 616.

Ryke dă din cap.

Acum sunt confuz.

încerc să-i explic:

- Este folosit pentru a indica continuitatea lumii Marvel. I sista un şir de benzi desenate care în ordine consecutivă...

Simt ceva rece pe mijloc şi-mi înăbuş un oftat. Lo îmi plimbă un cub de gheaţă pe piele, tachinându-mă... şi spe- i.'ind probabil că Ryke va pricepe aluzia şi va pleca. *Con- i entrează-te, Lily.* îmi dreg glasul.

— Există şi alte benzi desenate care iau personajele şi le aiuresc între ele. Aceste benzi desenate *nu* se petrec pe Earth 616.

Lo îmi trece cubul de-a lungul şirei spinării, iar pielea mea îngheaţă dintr-odată. O, Doamne...

— Cum ar fi *UltimateX-Men...* e ceva...

Cubul se topeşte şi Lo îşi plimbă degetele pe

dâra umedă, îmi dau părul pe spate.

— ...Care nu seamănă cu niciuna dintre celelalte benzi desenate *X-Men.* La fel cum *The Ultimates* nu seamănă cu povestea *Răzbunătorilor,* chiar dacă în poveste este vorba despre Răzbunători.

Lo ia o mică înghiţitură din paharul lui şi, la început, ajung la concluzia că eforturile mele nu sunt de ajutor. Insă
apoi el scoate un cub de gheaţă din gură, fără să se ferească de Ryke. îmi duc o mână la ochi, pe post de streaşină împotriva ruşinii şi a privirilor critice. Lo îi spune lui Ryke:

— Sunt universuri alternative.

— Care-i mai mişto, povestea principală sau universurile alternative?

— Sunt două chestii diferite.

Atingerea gheţii mă ia prin surprindere, aşa că tresar. Mă răsucesc şi-mi aşez mâinile pe pieptul lui. *Opreşte-te,* îi şoptesc.

îşi apropie buzele de urechea mea şi am impresia că se uită fix la Ryke în timp ce murmură:

— O să ţi-o trag atât de tare, încât o să-ţi dai drumul la fiecare mişcare. Şi când vei fi excitată şi udă, nu va trebui decât să mă simţi înăuntrul tău. Nu va trebui să mai fac nimic pentru ca tu să urli de plăcere.

Da.

Nu! încerc să mă concentrez, deşi picioarele

îmi tremură de dorinţă. îmi ţin palmele pe pieptul lui şi-l împing spre bar, cât mai departe de mine.

El mă prinde de încheieturi şi mă devorează din priviri, în mod normal, până acum i-aş fi pus o mână pe umăr şi l-aş fi forţat să îngenuncheze. Iar el m-ar fi cuprins de bunăvoie de coapse, desfacându-mi picioarele. *Concentrează-te.*

Ryke se duce la frigider.

— Voi de care cititi?

Lo îmi şopteşte: *Ignoră-L* Scutur din cap şi mă eliberez din strânsoarea sa.

— Amândoi citim Earth 616.

Când Ryke îşi ia un Diet Fizz, Lo ridică din nou paharul. Acum, că am plecat din braţele lui, e liber să bea. Grozav.

I' ii .1 i aş spune să se oprească, mi-ar arunca una din acele l'iiviti, gen *poate nici tu n-ar mai trebui să faci sex.* În clipa • li l.iţ.î, asta înseamnă aproape tortură.

Poţi să iei revistele alea, îi spun lui Ryke, gândindu-mă l ipul la o nouă soluţie. Şi treci pe la noi când le termini ca ia ni Ic aduci înapoi.

Ryke chiar pare impresionat că am creat o minciună de- ■ imă care să-i permită să revină la noi acasă. Lo se uită la nune fix, strângând cu putere paharul în mână.

Nu cred că e necesar să ne ia benzile desenate. N-are ili i .it să-şi facă abonament online.

Ryke plănuieşte să devină prieten cu Lo. După

spusele Ini, această relaţie îl va ajuta cumva pe Lo să nu mai bea. Nu înţeleg marele său plan pe deplin, dar dacă a avut alcoolici în jur, atunci sunt convinsă că ştie mai multe decât mine şi despre soluţiile la această problemă.

— Nu fi nepoliticos, Lo, îi spun eu.

El bea restul băuturii din pahar. *Nu, nu, nu.* înainte să-şi toarne din nou, îl prind de încheieturi. El se încruntă.

— Lily…

Nu i-am spus niciodată ce simt în legătură cu dependenţa lui şi ştiu că gândurile i s-au pus în mişcare, întrebându-se dacă nu cumva sunt pe cale să stric cumva sistemul nostru care funcţionează atât de bine.

Dar nu vreau să stric nimic. îi pun mâinile pe sânii mei, iar el zâmbeşte obraznic. Apoi îmi vâră o mână pe sub tricou, iar cu cealaltă mă trage spre el. Rămân cu spatele la Ryke şi, în timp ce Lo îmi frământă sânii, simt cum toată voinţa mea se duce naibii.

— O să aduc revistele înapoi mâine, spune Ryke. Distracţie plăcută în continuare.

O, Doamne Dumnezeule.

Lo zice:

— Poţi să le păstrezi. Consideră-le un cadou pentru că ne-ai ajutat la petrecere.

În traducere: *Suntem chit.*

— M-aş simţi mai bine dacă vi le-aş da înapoi. Mulţumesc pentru invitaţie, Lily.

Ce mod subtil de a mă băga în gura lupului! Uşa se închide în urma sa.

Pentru o clipă, îmi dau seama că Lo poate m-a tachinat în faţa lui Ryke doar ca să scape de el. Iar acum, că musafirul a plecat, se va întoarce la viciul lui şi nu-l va hrăni pe al meu. Teama mea durează doar o clipă. Lo vrea să se ţină de promisiune şi mă trânteşte cu spatele de frigider. O să mă mi-o tragă tare.

îmi prinde mâinile deasupra capului. încerc să-mi mişc corpul pentru a mă lipi de el, dar el lasă o distanţă considerabilă între noi.

— Lo, mă plâng, cu răsuflarea întretăiată.

— Vrei să ţi-o trag?

— Da, gem eu, zbătându-mă să-mi eliberez mâinile.

Atinge-mă!

Se apropie mai mult, corpul lui se contopeşte cu al meu şi îmi întinde braţele şi mai mult deasupra capului.

— Lo.

Vreau să-i desfac pantalonii. Vreau să-mi sfâşie tricoul. în schimb, el mă torturează mai departe, ţinându-mă captivă în această poziţie.

înţeleg că te-ai simţit datoare acestui tip, dar după > lu stia asta nu-i mai datorăm nimic, OK?

încerc să-l contrazic şi să-i explic că Ryke e *de treabă.* Dar nu c. (ăi *e singuratic.* Dar nu e.

Are intenţii bune, nimeresc eu o jumătate de adevăr. Mă zbat sub trupul lui Lo.

Lo, te rog.

Am nevoie de el. Acum.

- Ai avut fantezii cu el?

Mă strâmb, îngrozită.

— Poftim? Nu.

Crede că-mi place de Ryke?

— Fiecare cuvânt pe care-l scoate mă plictiseşte de moarte. Atât de mult îmi displace.

— Atunci despre ce e vorba aici, Lily?

Cu o mână îmi ţine încheieturile unite deasupra capului şi cu cealaltă îmi descheie blugii.

— El... ăăă...

Nu mă pot concentra!

— M-a întrebat de benzile desenate... şi...

Lo îmi coboară blugii, iar eu ies iute din ei. Frigul îmi muşcă din carne şi tânjesc după căldura lui Lo.

— Chiar e vorba de benzi desenate? mă întreabă el, neîncrezător.

— Eu... ăăă... am uitat... prezervativele, spun eu, pentru că mintea mea revine, iară să vrea, la sex.

— Dacă ţi-ai luat anticoncepţionalele şi nu ţi-ai

mai tras-o cu nimeni altcineva, ar trebui să fie în regulă.

încuviinţez rapid.

— îmi dai drumul la mâini?

— Nu.

Işi plimbă degetele apăsat peste chiloţii mei, fără să le strecoare înăuntru. Mă cutremur sub atingerea lui.

— Deci, când se întoarce, spune Lo, o să-l dai afară, da?

— Poftim?

Se opreşte. *Nu, nu, nu.*

— Lo...

— Vreau să ştiu că a venit de-adevăratelea aici pentru benzile desenate, Lily. E ultima dată când îl mai vedem?

îmi muşc buza, iar el mă citeşte ca pe o carte deschisă.

— Ce-ai făcut? răsuflă el, strângându-mă de încheieturi. Această apăsare îmi place mai mult decât ar trebui.

Dacă îi spun adevărul ar fi o înfrângere pe care nu vreau să mi-o asum încă. Aşa că gândesc rapid şi-i răspund:

— Vrea să scrie un articol despre noi... despre cum e să fii copil de bogătaşi. Şi am spus da pentru că-i sunt datoare şi ştiam... ştiam că nu vei fi de acord pentru că va trebui să stea în preajma noastră. Aşa că rn-arn gândit că minciuna cu Comic-Con-ul v-ar apropia cumva...

Lo se uită la mine cu ochi reci, îngustaţi, şi-mi eliberează mâinile, făcând patru paşi înapoi.

— Trebuie să stea pe lângă noi?

Dau din cap.

— îmi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb...

— Ştii de ce aş fi spus nu?

Arată spre propriul piept.

— Urăsc să fiu obligat să ascund băutura. Tu nu înţelegi, pentru că sexul este un lucru pe care-l facem în intimitate.

Mă încrunt.

— Când m-ai pipăit în faţa lui Ryke tot ceva intim a fost?

I .<> scutură din cap.

Va crede că eu sunt cel mereu excitat, Lil. Nu-şi va da .< .iin.i că eşti dependentă de sex. Şi nu e cazul el să scrie despic problemele noastre intr-un articol, ca să-l citească tata.

E pentru o notă la curs, mint eu din nou.

Articolul nici măcar nu există! Dar e cea mai bună scuză p< rare o am pentru a explica prezenţa lui Ryke în preajma noastră.

— Nu-l va publica.

— Şi tu l-ai crezut când ţi-a spus asta? E o aiureală.

— Nu e! îl contrazic, cu ochii plini de lacrimi. Niciodată nu m-am străduit mai mult decât acum să-l vindec şi asta mă sfâşie pe dinăuntru.

— Imi-pare-rău-îmi-pare-rău-îmi-pare-rău,

mormăi eu. Trăsăturile i se îndulcesc şi vine din nou lângă mine.

— Hei...

Vocea i se înmoaie. Mă cuprinde de obraji şi-mi şterge lacrimile cu degetul mare.

— Putem să-i spunem că nu mai vrem.

Clatin din cap şi simt cum mă sufoc de plâns.

— Nu...

De ce nu poate fi mai uşor?

Vreau să-i spun lui Lo să se oprească, dar el nu vrea. Indiferent ce zic eu, el va continua să bea. Asta pare a fi singura mea opţiune.

— De ce?

— I-am promis, spun eu. Te rog... lasă-mă... lasă-mă să-mi ţin promisiunea.

Aceste emoţii trebuie să înceteze. încep să mă copleşească, aşa că mă concentrez pe lucrurile care mă fac întotdeauna să mă simt mai bine. îl sărut uşor pe buze.

Mă sărută şi el. Şi apoi buzele lui se desprind de ale mele, îşi ţine o mână pe ceafa mea şi mă priveşte ca şi cum discuţia nu s-a terminat. Dar eu prefer să fac alte lucruri. îi desfac blugii.

— Lily... , spune el, foarte încet.

Deschei fermoarul şi îi trag pantalonii în jos.

— Nu mai vorbi.

Sunt pe punctul de a mă lăsa în genunchi, dar el mă prinde de cot.

— Lily...

Ochii lui de chihlimbar sunt sticloşi. Oare o să-mi spună să mă opresc? Mă încrunt derutată.

— Ce?

După un moment prelung, el şopteşte:

— Nimic.

îmi dă drumul, iar eu îi privesc obrajii ascuţiţi, ca de gheaţă. Genunchii mei ating podeaua, şi îi cobor boxerii cu un gest lent. îmi ţine mâna pe ceafa, iar eu încerc să uit tristeţea din ochii lui, care poate ascunde lacrimi mute.

Vreau să-mi folosesc pasiunea, focul interior, şi pentru acest moment, îmi doresc să-i ofer doar plăcere.

Capitolul 26

dcfaţia *MOM* ***cfâwă (b tul de*** păr. Simt asta. Sunt sigură că şi el o simte. Cea mai mare grijă a lui era că nu mă va putea satisface, dar nu asta e problema acum. Egoismul nostru ni se pune în cale. Niciunul dintre noi nu pare dispus să renunţe la ceea ce îi place atât de mult de dragul celuilalt. Deocamdată. Şi habar nu am ce trebuie să facem ca să renunţăm la dependenţele noastre.

O furtună zdravănă ne ţine în casă până duminică, iar Connor apare neanunţat, doar ca să bea o bere cu Lo. încep să cred că-i place s-o ardă cu noi. După ce se ceartă în privinţa şahului şi cine ar fi câştigător, Lo şi Connor pun iar piesele pe tablă şi se pun pe jucat, între discuţii şi bere.

Eu răsfoiesc o revistă Cosmo, citind despre noi

poziţii sexuale. îmi dau seama că lucrurile care sunt importante pentru mine e posibil să nu fie importante pentru alte fete.

Şi pot să înţeleg asta. Iubesc sexul la modul cel mai autentic. Probabil prea mult.

Ploaia se loveşte de geamuri şi ignor mesajele de la surorile mele, care-mi spun că am ratat prânzul în familie. De asemenea, îl găsesc pe Ryke pe Facebook şi-i trimit un mesaj rapid despre noua minciună. Când mă uit prin telefon, văd răspunsul lui.

Şi a halit-o? – *Ryke*

îi răspund: Da, aşa cred.

— N-ar trebui să muţi aşa, îi spune Connor lui Lo, arătând spre tură. Este clar că există o mutare mai bună.

Lo îşi ia degetele de pe tură şi cercetează tabla de şah de pe măsuţa de cafea. Primesc un nou mesaj.

Bea în acest moment? – *Ryke*

Bere.

Aflat pe scaunul din faţa canapelei, Connor se apleacă asupra pieselor. Arată spre nebun.

— Asta e mutarea cea mai bună.

— Ce-ar fi să-ţi vezi de jocul tău şi eu de al

meu? spune Lo, mutând tura.

Mă uit în jos la conversaţia cu Ryke.

Vin şi eu. – *Ryke*

Mi se strânge stomacul. Lo nu a fost de acord cu ideea . i Kykc să stea prin preajma noastră, dar am izbucnit în I n linii, aşa că a acceptat ideea de dragul meu. Insă întreaga >>|x i.qiune mi se pare tensionată şi haotică.

Trimit: Acum?

b ■ vedem în douăzeci de minute. – *Ryke*

Mă crispez. Connor îmi întinde un pion amărât.

— Sah.

>

— Ce? Lo rămâne cu gura căscată. Dar cum... Ah.

îşi dă ochii peste cap.

— N-am cum să câştig, nu-i aşa?

Connor zâmbeşte ducându-şi berea la gură.

— Aş putea spune că vei câştiga următoarea partidă, dar (c-as minţi.

» *

Lo se dă bătut, dărâmându-şi regele. Apoi se aude soneria, încremenesc. Oare a ajuns deja? Nu. A spus 20 de minute, nu 20 *de secunde.* Nu-i aşa? Mă uit iar la mesaje şi-mi dau seama că nu a precizat, de fapt. Ah, nu sunt pregătită pentru asta.

Alung emoţiile şi mă duc pe hol. Simt cum Lo mă urmăreşte din priviri, apoi îl întreabă pe Connor:

— Mai vrei o bere?

— Sigur.

Lo se ridică în picioare şi deschide dezinvolt frigiderul din bucătărie. Apăs butonul interfonului.

— Da?

— Domnişoară Calloway, Rose a venit să vă vadă.

Mă relaxez şi apăs pe buton.

— Trimite-o sus.

— Rose?

Connor a auzit vocea portarului. Fac ochii mari. Uitasem că Rose nu-l place pe Connor.

— Aăă... da.

Ochii albaştri strălucitori ai lui Connor sclipesc ghiduşi.

— Nu va fi deloc încântată să mă vadă.

Lo îi întinde o bere şi revine pe canapea.

— Nici pe mine. Mă urăşte şi totuşi continuă să se tortureze venind pe-aici.

— Nu fiţi nesimţiţi, le spun amândurora.

Până la urmă, e sora mea şi o iubesc, indiferent de ce spun ei.

Lo mormăie ceva neinteligibil cu nasul în... whiskyul lui. Probabil că tocmai s-a sucit. îmi fac griji că nu mă străduiesc suficient, aşa cum spune Ryke, dar singura modalitate de a-l opri din băutură e să devin o iubită care tânjeşte după

afecţiune şi să-l fac să se concentreze asupra dependenţei mele. Până acum, acest lucru a creat doar tensiune în relaţia noastră.

Mi-e teamă că va începe să mă respingă pentru că-l împiedic să facă un lucru care-i place.

Aşa că-l las să bea până când cineva bate uşor la uşă. Inspir profund, îmi iau inima în dinei şi deschid.

— Bună.

Rose stă în prag cu o umbrelă udă fleaşcă. Işi dă jos haina de blană şi rămâne într-o rochie alb cu negru, cu guler înalt, care se potriveşte cu silueta ei zveltă. Părul ei, în mod normal drept, se încreţeşte pe alocuri, răvăşit.

l⁄. grindină afară, spune ea exasperată.

Serios? Credeam că doar plouă.

Ploua până când am ieşit eu din maşină.

lună, îşi pune umbrela într-un colţ şi-şi agaţă haina în – un i. Mă întreb cât mai pot trage de timp ca să întârzii ¡nevii,ibila întâlnire cu Connor. Rose îşi trece degetele prin păr.

Aveţi cafea?

>

Da, îti aduc imediat.

() conduc spre bucătărie, dar ea se opreşte la jumătatea < 11 ॥ inului, întorcând capul spre sufragerie.

— Deci cum?! strigă ea. Lily Calloway, nu-mi vine să ■ i cil că l-ai invitat aici fără să mă anunţi.

Lo se bagă în discuţie:

— La ultima verificare, Rose, numele tău nu era trecut pe contractul de închiriere. N-ai niciun cuvânt de spus în privinţa persoanelor care vin *la noi* acasă.

Rose se întoarce cu spatele la ei.

— Ce caută *Richard* aici? şuieră ea.

»

— Ne-am trezit cu el peste noi.

Ii întind o cană aburindă şi-mi pun palma pe spatele ei, ghidând-o spre sufragerie. Lo îi aruncă un zâmbet sec.

— Iţi aminteşte de cineva?

— Taci, se răsteşte Rose. Nu mă compara *cu el.*

Connor se ridică uşor ca un băiat politicos, Rose încă-l tratează cu sictir, iar eu îmi iau revista

şi mă strecor lângă Lo. Am încercuit cu roşu câteva dintre poziţiile pe care vreau să le încerc, cum ar fi Spank Me Maybe, Mission Control şi Wild Ride. Lo arată spre cea mai submisivă dintre cele trei, o poză cu un tip care o trage de părul prins în coadă pe o fată care-l călăreşte invers. Apoi şopteşte:

— Mai târziu.

Ce bine ar fi fost dacă Ryke n-ar veni azi pe-aici!

Lo gustă din whisky.

Deci poate că e mai bine că vine.

Mă uit din nou la Connor şi Rose şi-mi dau seama că sunt

> »

destul de tăcuţi. Se holbează prelung unul la celălalt ca ţi cum ar vorbi din priviri.

— Aşa comunică oamenii deştepţi? îi şoptesc lui Lo.

— Au vreo putere telepatică supraomenească pe care noi n-o stăpânim.

Mă lasă să-mi sprijin capul de pieptul său tare. Mă simt învăluită de căldura lui. Intr-un fel, îmi doresc foarte mult ca toată lumea să plece pentru ca Lo să mi-o tragă imediat.

— Tot pentru anul trecut îmi porţi pică? întreabă Connor cu un zâmbet larg. Doar pentru că nu ştiai că Williams a scris *Etica şi limitele filosofici* şi *Probleme ale sinelui* nu înseamnă că eşti proastă. O mulţime de oameni n-au auzit de el.

Sora mea inspiră profund, mai iritată decât atunci când o necăjeşte Lo.

— Am auzit de Freud^/onnor. Ştiam că Williams l-a influenţat. Dacă nu ştiu cine din echipa mea n-ar fi strănutat, aş fi fost mai atentă.

— A strănutat? Ai de gând să dai vina pe o alergie şi să spui că de-asta ai pierdut?

Rose ridică o mână, ca şi cum ar vrea să pună capăt discuţiei, şi-şi fixează privirea glacială asupra noastră.

— Nu puteţi fi prieteni cu nemernicul ăsta. De fapt – arată spre Lo – tu poţi, dar tu, Lily, pe bune?

Lo zâmbeşte.

— Continuă, Rose. Mă faci să-mi placă şi mai mult de el.

< >, Doamne. Ca lucrurile să se complice şi mai tare, ' minor pare amuzat să împingă dementa şi mai departe. Işi l>.i|*.i mâinile în buzunare, liniştit.

(-e s-a întâmplat cu Charlie şi Stacey? întreabă ea.

N ,în existat niciodată.

S-au mutat, minte Lo relaxat. S-au transferat la Brown ॥ um o lună. Le-aş transmite că le-ai urat drum bun, dar nu Ir ,u păsa. Nu prea le plăcea de tine.

Şi iată cum îi folosim pe ţapii noştri ispăşitori pentru o nouă minciună. Rose se uită urât la el.

- Foarte drăguţ din partea ta, Loren, având în vedere i .1 nici măcar nu mă cunoşteau.

— Stai, care Charlie? face Connor.

— Nu-l cunoşti tu, spun.

El pare jignit. *Pe bune?*

— Eu cunosc pe toată lumea.

Deschid gura, neştiind ce să răspund. Rose pufneşte.

— Ai rămas acelaşi, Connor, mai deştept decât noi toţi. Pun pariu că marele tău vis e să-l pupi în fund pe Bill Gates.

Tocmai când credeam că remarca lui Rose a străpuns armura rece, calmă şi atotştiutoare a lui Connor, zâmbetul lui se lărgeşte şi mai tare. Se apleacă, apropiindu-se periculos de Rose. Lo şopteşte:

— Ai grijă la coaie, Connor.

Aş fi de acord, dar Connor a dovedit că se ţine bine până acum. Işi înclină capul spre ea.

— O spune fata a cărei îmbrăcăminte nu se mai găseşte nici la Saks.

Ii inspectează rochia croită pe măsură.

— Piesa aia a dispărut deja? Sau cei *doi* clienţi ai tăi pot s-o cumpere de la Plato's Closet[I]?

Lo izbucneşte în râs, iar eu mă afund în braţele lui. Asta nu de e bine. Deloc. Rose are gheare mai lungi şi mai ascuţite decât mine şi e capabilă să se apere fără mari eforturi.

— Taci din gură, *Loren,* spune ea prima.

I Magazin second-hand (n. trad.)

Apoi îşi pune o mână pe şold.

— Deci citeşti presa, Connor. Felicitări, un cetăţean bine informat al statului Pennsylvania. Hai să aruncăm con- fetti şi să organizăm o paradă.

— Sau poţi să ieşi cu mine în oraş în seara asta.

Poftim?! Lo se îneacă cu băutura. Eu rămân pentru totdeauna cu gura căscată. Rose. Tocmai a invitat-o în oraş pe Rose, care e sora mea. Mă aşteptam la asta, nu-i aşa?

— Ha! îi spun lui Lo, împungându-l în braţ.

El mă muşcă de umăr şi yĂirmură:

— Nu a acceptat încă.

Ah. Mi-ar plăcea ca Rose să-i dea o şansă lui Connor. Dacă există un om care se poate pune cu ea la înţepături, el e acela. Dar ea se pricepe să respingă bărbaţii aşa cum eu, odinioară, mă pricepeam să-i ademenesc.

Limbajul corpului ei nu exprimă nimic – are trăsăturile la fel de îngheţate ca până acum.

— Foarte amuzant. Bună glumă.

O, nu, Rose, nu glumeşte. Aş vrea să-i spun că acesta nu e un truc crud şi că băiatul ăsta nu râde de ea. Rose stă mereu în defensivă, ca să nu fie rănită. E mai uşor să iei distanţă decât să te doară dezamăgirea.

Nu e glumă, îi spune el, făcând încă un pas.

I *i< ¡oarele ei rămân lipite de podea, ceea ce e un semn bun. Am bilete la *Furtuna.*

lutru şi eu în joc:

Rose, tu îl adori pe Shakespeare.

I ,i îmi aruncă o privire care-mi spune să nu mă bag. Strâng < 1111 buze, dar văd că se gândeşte serios la invitaţia lui. Rose îl • < u ctează din priviri pe Connor.

Deci ai două bilete pentru diseară? Evident, asta e o invitaţie din milă.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? replică el. Nu-mi este deloc milă de tine. Te invit pentru că se întâmplă să am două bilete care vor rămâne nefolosite dacă nu mă însotesti.

> *

I e-am cumpărat pentru mama, dar are ceva de lucru şi nu poate să meargă.

— De ce să mă iei pe mine? întreabă ea. Tu cunoşti pe *toată lumea.* Sunt sigură că vei găsi un bogătaş numai bun de linguşit.

— Adevărat, dar nu cu ei am chef să-mi petrec seara. Aş prefera să merg cu tine, o fată frumoasă şi inteligentă de la Princeton.

Rose îl analizează cu ochi îngustaţi.

— Şi asta nu e o invitaţie din milă?

— Ţi-am zis deja că nu. Poate că ar trebui să-ţi foci un control la urechi. N-aş vrea să te bat pe nedrept la următoarea competiţie.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Te rog, n-ai cum să învingi Princetonul nici măcar cu fiţuici.

>

— O spune fata care s-a lăsat distrasă de sensibilitatea nazală a cuiva.

— Eşti un mare ciudat, spune ea.

Braţul îi coboară de pe şold şi pare că, în sfârşit, se relaxează. *Da!* Connor mai face un pas, ajungând la câţiva centimetri de ea. Nu am văzut pe nimeni atât de aproape de Rose, bărbat sau copil – de foarte, foarte mult timp. Lo îmi şopteşte:

— Ne aflăm într-un univers alternativ?

Eu dau din cap.

— Da, cu siguranţă am părăsirEarth 616.

Şi-mi place asta la nebunie. > /

— Aşa că iată-mă aici, continuă Connor, pe cale să irosesc locuri în faţă...

— Hai, nu se vede nimic din primul rând. Scena îţi obstrucţionează vederea. Toată lumea ştie asta.

— Am spus eu primul rând? Nu cred.

înclină din cap.

— Chiar trebuie să faceţi o programare la ORL, domnişoară Calloway.

Ah, chestia asta a fost sexy. Voi fi prima care recunoaşte asta. Işi scoate portofelul şi îi întinde biletele, care că sunt în al treilea sau al patrulea rând, nu în primul.

Rose abia se uită la ele, de vreme ce Connor s-a infiltrat în spaţiul ei personal. Respiră greoi şi obrajii încep să i se înroşească. Vai, sora mea chiar e impresionată de tipul ăsta. E ca şi cum doi oameni asexuaţi şi-ar uni destinele – o întâmplare unică în viaţă.

Ii dă un bilet înapoi.

— Vino să mă iei la şapte. Să nu întârzii.

— Nu întârzii niciodată.

Rose îşi dă ochii peste cap şi apoi se întoarce spre mine.

— Trebuie să trec pe la Poppy, dar voiam să văd ce mai faci.

— Bine, îi spun. Nu mi-a adus testul la economie, aşa că nu ştiu cât de bine mă descurc la cursuri.

Soarbe din cafea şi o aşază pe masă.

— Cu ajutorul meu, te vei descurca mai bine la următorul.

— Sunt încă meditatorul ei, zice Connor.

— Ba nu, nu eşti, îi spune Rose. Sunt din familie şi am drepturi.

Arată spre Lo.

— Poţi să-l iei pe şobolanul ăla.

Lo îi arată degetul mijlociu.

— Foarte matur, răspunde ea categoric şi se uită la ceasul ei de culoarea perlei. Trebuie să plec. O să le spun mamei şi tatei că ţi-e dor de ei, dar ar fi mai bine dacă ai veni la prânzul de duminica viitoare. încep să pună întrebări la care eu nu pot răspunde.

Mă sărută pe obraz şi, în mod surprinzător, se uită la Lo.

— Să fii şi tu acolo.

Apoi iese cu paşi demni, în stilul ei personal. N-am cum să n-o iubesc.

— Eşti dement, îi spune Lo lui Connor. Credeam că eşti doar puţin nebun pentru că vrei să stai cu Lily şi cu mine, dar acum eşti dement de-a binelea.

Se aude soneria.

Liniştea de după ţârâit pare grea şi insuportabilă. Dacă Rose a plecat, o singură persoană ar putea fi în holul clădirii.

— A uitat ceva? întreabă Connor.

Mă îndoiesc. Mă duc la uşă şi-i deschid lui Ryke. Apoi deblochez uşa şi-i trimit un mesaj rapid, să intre direct. Când mă aşez din nou lângă Lo, ceva ne desparte. Indescifrabil şi intangibil. Lo sesizează faptul că eu sunt mai deschisă faţă de povestea cu acceptarea lui Ryke care trebuie să-şi scrie articolul.

Pentru prima dată, ne aflăm pe lungimi de undă diferite.

Ştiu că intrarea lui Ryke în, ^2(a noastră va complica lucrurile. îmi va fi mai greu să dispar fără să mi se pună întrebări. Va fi mai greu pentru Lo să bea fără să fie pus la colţ. Dar e prea târziu să refuzăm acum şi nici nu aş vrea să fac asta.

— Cine e? întreabă Connor.

— Ryke.

îi explic faza cu articolul cu cât mai puţine detalii, iar când uşa se aude deschizându-se, tac brusc. Ryke intră, uitân- du -se de la unul la altul. A adus benzile desenate într-o pungă Ziploc ca să le păzească de stropii de ploaie, dar pe el nu l-a

protejat nimeni de furtună. Apa se prelinge din el pe covor. Are tricoul alb lipit de muşchii pieptului şi blugii de coapse. îşi trece o mână prin părul ud leoarcă, dându-şi pe spate şuviţele castanii.

— Pot să folosesc uscătorul de haine? întreabă el, dându-şi deja jos tricoul.

O, Doamne. îmi feresc privirea, iar Lo închide revista Cosmo şi mi-o aruncă în fotă ca să nu mă holbez. Se ridică

* >

în picioare.

— Te conduc eu.

în timp ce Lo se duce spre spălătorie, Ryke ridică din sprâncene spre mine ca şi cum ar vrea să-mi spună: *vezi, e rlrâguţ, faceaprogrese.* Da, eu nu sunt atât de optimistă. Ryke ii face semn din cap lui Connor.

— Cum merge treaba?

— Merge, răspunde acesta.

Apoi Ryke îl urmează pe Lo şi iese din peisaj.

Connor se uită în iPhone-ul său, iar mintea îmi zboară la i ele întâmplate cu sora mea.

— Că veni vorba de Rose...

— Da?

— îmi place de tine, Connor. Chiar îmi place, dar ştiu că eşti un arivist. Poate că par mică şi nu sunt maestră la confruntările verbale, dar voi găsi o cale să te rănesc dacă îi faci vreun rău. Pentru un bărbat, sora mea trebuie să însemne mai mult decât bani şi un nume celebru.

>

Connor îşi bagă telefonul în buzunar.

— Lily, spune el, dacă voiam să ies cu cineva pentru numele celebru, aş fi avut o fată la braţ în fiecare zi. N-aş fi fost niciodată singur.

Se apleacă spre mine:

— îţi jur că intenţiile mele sunt dintre cele mai bune. Şi cred că e drăguţ că ai grijă de Rose, dar poate să aibă grijă de ea însăşi, acesta fiind unul dintre multele motive pentru care vreau să-mi petrec timpul cu ea.

— Mai ai şi alte motive? întreb.

El zâmbeşte.

— Nu va trebui să-i traduc meniul din restaurantele franţuzeşti autentice.

Ştie că Rose vorbeşte fluent franceza?

— Nu va trebui să-i explic situaţiile financiare sau dividendele. Voi putea să discut cu ea despre orice lucru din lumea asta, iar ea va şti să-mi răspundă.

’ /*

— Şi filosofia ta despre fe'^ ^/bogate? Nu suntem toţi la fel? Nu ne dorim să găsim un tip care studiază la o facultate din Ivy League şi să nu facem nimic cu viaţa noastră?

Connor îşi înăbuşă cu greu un zâmbet.

— Am mai spus şi că, probabil, mă voi căsători cu genul ăsta de fată.

Nu văd unde vrea să ajungă cu asta.

— Rose nu este genul *ăla* de fată. E talentată şi

determinată şi hotărâtă...

>

— Am spus că probabil mă voi căsători cu genul acela de fată, nu că as vrea s-o foc.

Ah. îmi dau seama că Connor Cobalt va trece cu brio orice test de-al meu – dezavantajul de a lua la întrebări un student eminent.

Ryke şi Lo se întorc şi, surprinzător, unul dintre tricourile negre ale lui Lo îi vine perfect lui Ryke. Poartă şi o pereche de blugi de-ai lui Lo, puţin cam strâmţi pe picioare, dar, în afară de asta, se potrivesc la haine. Niciunul dintre ei nu scoate un cuvânt şi tensiunea răzbate din posturile lor rigide. Lo se aşază lângă mine, în timp ce Connor îi oferă scaunul lui Ryke.

Ryke dă din cap în semn de mulţumire şi ia loc. Connor trage fotoliul roşu mai aproape de micul nostru grup, iar zgomotul uscătorului umple scurta tăcere dintre noi. Apoi, Connor îşi îndreaptă atenţia spre Ryke şi spune:

— Aşadar, scrii un articol despre copiii magnaţilor. Presupun că ai uitat să mă întrebi pe mine câte ceva.

Ryke se lasă înapoi pe picioarele din spate ale scaunului său.

— Cred că mi-a scăpat din vedere.

Zâmbeşte sec, evitându-mi privirea.

— Atunci accept.

Ryke ridică din sprâncene.

— Accepţi?

Lo se bagă în discuţie:

— Sună perfect. Ar trebui să scrii doar despre Connor. S-a oferit voluntar, iar povestea ta va avea un final fericit. Toată lumea câştigă.

Mă strânge de umăr, iar eu încremenesc, neştiind cum va gestiona Ryke această situaţie.

— Nu, nu-mi convine.

Asta e marea lui minciună? îmi dau ochii peste cap. N-ar fi trebuit să mă aştept la ceva mai bun. Lo îşi muşcă buzele.

— Deci n-ai de gând să scrii şi despre Connor?

Ryke îi aruncă o privire în treacăt lui Connor, care stă cu glezna pe genunchi, atât de elegant încât ai putea să-i faci o poză şi să-l pui direct într-un catalog J.Crew.

— Fără supărare, Connor, dar aş prefera să nu-mi pierd vreme cu un linguşitor. Dacă stai pe lângă Lo şi Lily, o să scriu şi despre tine. Asta e oferta mea.

— Am acceptat-o deja, îi zice Connor.

Lo însă nu a acceptat-o. Mă ia de mână.

— Ai de gând să-mi pui întrebări?

— Ai ceva împotriva lor? ripostează Ryke. *Intrebărofobie?*

Lo se uită urât la el.

— Pur şi simplu nu-mi plac băgăcioşii.

— Serios? Ei bine, asta cam contravine profesiei mele.

Arată spre sine.

— Specializare în jurnalism. Să pun întrebări incomode e punctul meu forte.

Nici nu mă îndoiesc. Lo se uită fix la tavan.

— Atunci îmi rezerv dreptul de a-ţi adresa şi eu întrebări personale. Cum ţi se pare condiţia asta?

— Mi se pare corectă.

Nu e nevoie ca Lo să-mi transmită că detestă această situaţie. Postura lui glacială spune totul. Ii înţeleg şovăiala. Când ne înconjurăm de alţi oameni, aceştia ne judecă automat. Am fost feriţi de priviri răutăcioase şi de cuvinte pline de ură precum „târfa, beţivan, rataţi" atât de mult timp, încât se teme să revină la povestea aceea. Povestea în care tatăl său îi trage o palmă peste ceafa, văzând că fiul lui tocmai a dat-o în bară stând toată noaptea la băut. Povestea în care o fată de liceu mă jigneşte, spunându-mi că sunt bolnavă, proastă şi redusă mintal.

Nu ştiu câtă putere am. Sper doar că sunt suficient de tare pentru a rezista acestei situaţii absurde pentru a-l ajuta pe Lo.

— Durează doar câteva luni, îi spun lui Lo. Semestrul e pe sfârşite.

— E-n regulă.

Işi termină paharul de whisky şi se ridică să-şi ia altul.

Ryke îmi aruncă o privire dură la care nu pot răspunde, căci Connor stă chiar lângă el. Pare însă preocupat de mesajele din telefon. Brusc se ridică în picioare, strecurându-şi mobilul în buzunarul hainei.

— Ne vedem mai târziu.

— Unde te duci? întreabă Lo din bucătărie.

— Trebuie să mă gândesc cu ce mă îmbrac diseară.

— Vorbeşti serios? se răsteşte Lo. Te duci la o întâlnire cu diavolul. Iţi trebuie doar un spray cu piper şi un extinctor.

Ryke îmi face semn din cap.

— Despre cine vorbeşte?

— Despre sora mea, Rose.

— Ha, face el, însoţindu-l din priviri pe Connor.

— E creatoare de modă, zice Connor. O să mă judece iu funcţie de haine.

Apoi flutură din mână şi iese pe uşă.

Aud clinchetul sticlelor şi habar nu am ce să fac. Ryke îmi şopteşte:

— Deci l-ai distras cu sex?

Roşesc toată.

— E ceva rău?

— Nu, admite el, dar nu funcţionează în totalitate având în vedere că-şi pregăteşte – se lasă şi mai mult pe picioarele din spate ale scaunului pentru a trage cu ochiul la bucătărie – un whisky.

Intr-un fel îmi doresc ca Ryke să se dea cu roţile în sus. Şi, imediat, picioarele de lemn alunecă sub el şi Ryke se izbeşte cu spinarea de podea. Râd atât de tare încât simt cum mă doare pieptul.

— Ce naiba, nu e deloc amuzant, îmi spune el, ridicân- du-se şi întinzându-şi braţele.

— Ba da, este.

Lo revine cu un pahar plin de whisky.

— Ce s-a întâmplat?

Se aşază în celălalt capăt al canapelei, departe de mine.

— A căzut cu scaunul, spun eu.

Ryke se mută pe fotoliu, o alegere mult mai sigură. Apoi îi face semn din cap lui Lo.

— Care-i faza cu whiskyul?

îmi dau seama că Lo şi-ar dori să se uite urât la mine pentru că l-am pus în această situaţie, dar se ţine tare.

— Nu văd ce legătură are înti "jea asta cu articolul tău.

Soarbe din lichidul chihlimbariu.

— Context, spune Ryke evaziv. Nu mi-ai răspuns.

— Nici n-aveam de gând.

Mai ia o înghiţitură prelungă şi nu se strâmbă câtuşi de puţin când tăria îi alunecă pe gât. Ryke îşi muşcă buzele.

— Tatăl tău cum e?

— Chiar vrei să-ncepem cu asta acum? izbucneşte Lo.

— Prezentul e cel mai bun moment.

Lo dă repede pe gât restul băuturii din pahar şi se ridică.

— Vrei o bere sau altceva?

— Eu vreau o bere, zic când Lo dispare în

bucătărie.

Ryke scutură din cap ca şi cum asta ar fi o mişcare proastă.

— Nu mai vreau, scuze, îi strig lui Lo.

— Ryke? întreabă Lo. Ultima şansă.

— Nu, mulţumesc.

Ii şoptesc lui Ryke:

— îl enervezi atât de tare încât bea şi mai mult.

>

— Am priceput. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, încerc să am încredere în el, dar nu reuşeşte deloc să-i •* > >

intre pe sub piele lui Lo. Când acesta se întoarce în sufragerie, ne uităm amândoi la paharul din mâna lui, plin cu un lichid aproape negru.

Lo ia loc. Departe de mine. Nu-mi place deloc chestia asta. îl priveşte pe Ryke în timp ce soarbe din pahar. îşi linge buzele şi spune:

— Pari teribil de interesat de whiskyul meu. Eşti sigur că nu vrei şi tu?

— Nu, eu nu beau.

Lo strânge din dinţi.

— Nu bei deloc? Nici măcar bere?

— Nu. Am avut o perioadă dificilă în liceu. Am băut şi m-am suit la volan, ceea ce s-a terminat cu o maşină dis- irusă, o cutie poştală dărâmată şi nişte vecini furioşi. De atunci n-am mai pus pe gura pe alcool.

— Prima ta greşeală a fost să te urci la volan, îi spune Lo.

— Nu sunt de acord, îl contrazice Ryke, arătând spre băutura din mâna lui Lo. Asta a fost.

— Mă rog, eu nu sunt tu, nu-i aşa? spune Lo tăios. Dacă te aştepţi la o poveste în care eu mă transform *în tine,* vei fi dezamăgit. Ceea ce crezi despre mine e, probabil, corect. Sunt un nenorocit bogat care are *tot ce vrea..* Şi-mi place aşa.

îl aud pe tatăl său în vocea lui şi asta mă sperie. Poate că n-a fost o idee prea bună.

Faţa lui Ryke împietreşte. Ochii i se îngustează, empatici, ceea ce sunt sigură că Lo nu apreciază.

— Atunci să începem cu o întrebare mai uşoară. Cum v-ati cunoscut?

>

— Prieteni din copilărie, îi spune Lo. Vrei să ştii dacă am dezvirginat-o? Nu. Mi-a luat-o alt bou

înainte.

— Lo! strig eu şi iau în braţe o pernă, gata să mă ascund după ea.

Ryke nu-l slăbeşte din priviri pe Lo.

— Asta e interesant.

I se pare interesant cum mi-am pierdut eu virginitatea – asta e minunat.

— Tu ţi-ai pierdut virginitatea cu ea?

Lo ia o înghiţitură prelungă. Ryke îşi dă ochii peste cap.

— Să-nţeleg că da. Este singura fată cu care ai fost vreodată?

Mă simt obligată să intervin:

— Nu văd ce relevantă are chestia asta.

>

— Nu, răspunde Lo, ignorându-mă. M-am culcat şi cu alte fete.

— Nu vorbeam despre sex.

Lo se uită fix în ochii lui Ryke.

— Pe termen lung, da. Şi ea la fel.

Mă întreb dacă Ryke socoteşte toţi anii în care Lam încurajat pe Lo să bea, facilitându-i dependenţa. Ochii lui se îndreaptă spre mine cu o fărâmă de dispreţ, deci probabil că da. Acum pot schimba lucrurile. S-ar putea ca asta să ne afecteze relaţia, dar măcar am găsit o cale.

Mă apropii până la Lo şi-mi lipesc umărul de al lui. îşi termină băutura şi, înainte de a se ridica, îi strecor un braţ în jurul taliei, ţinându-l pe loc. Mă priveşte tăios şi şopteşte:

— N-am chef.

îmi desprinde mâinile de pe el şi trece peste picioarele mele pentru a merge în bucătărie. Mă las pe canapea de parcă mi-ar fi tras un picior în burtă.

— Eşti OK? murmură Ryke.

Simt că-mi vine să plâng.

— Nu ştiu ce să fac, mormăi eu.

— Dacă vin acolo, mă va strânge de gât?

Ochii îmi ard.

— Habar nu mai am.

Ryke încearcă marea cu degetul şi se aşază lângă mine.

— Te descurci binişor, Lily. Doar că nu înţeleg de ce nu ii încercat să faci asta mai devreme.

Pentru că avem un sistem care nu suportă nicio perturbare.

— Nu face rău nimănui, încerc să mă apăr şoptind stins. N-a făcut niciodată vreun rău nimănui, Ryke.

— Mie mi se pare că-ţi face rău ţie.

Scutur din cap.

— *Miei* Nu, eu sunt în regulă.

— Atunci de ce plângi, Lily?

îmi şterg lacrimile trădătoare. Lo se întoarce fără băutură, ci cu mormanul de haine uscate ale lui Ryke. I le aruncă în poală.

— E timpul să pleci.

Nici măcar nu se uită la mine. Ryke se ridică încordat, cu hainele în mână. Se apropie de Lo şi îi şopteşte:

— Iubita ta este supărată, Lo. Nu vezi asta?

încearcă să-l culpabilizeze ca să-l facă să se trezească. Mă îndoiesc că va funcţiona.

— Nu te purta ca şi cum ai cunoaşte-o.

— O cunosc destul de bine.

— Nu ştii nimic. Ai pleca de-aici ca din puşcă dacă ai cunoaşte-o.

Face semn spre tricoul de pe Ryke.

— Poţi să păstrezi hainele. N-am nevoie de ele.

— Bine. Ne vedem în curând.

Apoi iese, trântind uşa. Lo se şterge la gură şi spune:

— Mă duc la mine-n cameră.

Mi se pune un nod în gât. Ar trebui să vorbim, dar ce anume aş putea spune? *Lo, aş vrea să nu mai bei.* Iar el ar spune: *Lily, aş vrea să nu mai faci atât de mult sex.* Şi apoi ne-am uita unul la altul şi am aştepta ca celălalt să spună: *Bine, mă voi schimba de dragul tău.*

Dar de fapt ar urma o tăcere atât de profundă şi de tăioasă încât m-aş simţi sfâşiată şi pustiită pe dinăuntru. Nu mai există cale de întoarcere.

Răspund în singurul mod care are vreo logică pentru mine:

— îmi pare rău că te-am pus în situaţia asta. îmi pare foarte, foarte rău, Lo.

Muşchii i se încordează şi-şi trece o mână prin păr.

— Vreau să stau singur acum. Putem face sex dimineaţă, bine?

Şi pleacă. Iar eu mă afund în canapea şi ascult ticăitul unui ceas vechi şi scump de pe raftul cu cărţi. Mă cuibăresc sub pătură, cu sufletul golit.

Trec câteva minute până când încep să plâng

cu adevărat, genul acela de lacrimi disperate care-ţi urâţesc faţa şi te umplu de muci.

Ştiu că nu mă vede nimeni, dar sunt conştientă că nu sunt singură în suferinţa mea.

Jeu/ ***de di'Wiecfâ etfe utteft fi dai Şi*** atât de emoţionant încât începe să mi se învârtă capul. Când se termină, sunt atât de ameţită încât mă grăbesc la baie şi vomit în toaletă.

— Lily, strigă Lo, trăgându-şi pe el boxerii şi intrând grăbit peste mine.

îngenunchează în spatele meu şi mă mângâie pe spate.

— Eşti OK. Eşti OK.

O spune de parcă ar încerca să se convingă singur că acesta este adevărul.

Răsuflu greu preţ de un minut înainte de a mă calma, ţinându-mă de vasul de toaletă.

— Ce s-a întâmplat?

Rămân cu spatele la el.

— Am ameţit.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu ştiu, murmur.

Mă ridic să mă spăl pe dinţi. îmi găsesc, tremurând, periuţa şi pasta.

— Lily, vorbeşte cu mine, spune el din spatele meu.

îmi pune tandru o mână pe şold în timp ce eu scuip în chiuvetă. Când termin, mă întorc şi mă sprijin cu spatele de aceasta.

— Vrei să ne despărţim? întreb direct.

Respiraţia lui se opreşte.

— Nu. Te iubesc, Lil.

Mă prinde de mână.

— Uite, o să fee mai multe eforturi. Amândoi o să facem.

Nu sunt deloc surprinsă de această declaraţie aruncată din impuls. Acum ne certăm şi apoi încercăm să ne împăcăm peste un minut. De aceea am rezistat atât de mult. Şi presupun că teama de

a ne pierde unul pe celălalt este întotdeauna mai puternică decât durerea pe care ne-o provocăm reciproc.

— Eu unde trebuie să fac mai multe eforturi?

Vreau să ne clarificăm situaţia.

— O să beau mai mult bere. Ryke m-a enervat ieri, aşa că am ales tăria.

Face o pauză şi mă priveşte şovăitor, gata să pună cărţile pe masă.

— Lily... îmi place să lac sex cu tine, dar în ultimele două săptămâni ai fost disperată. Abia mai pot să gândesc.

— Ştiu. îmi pare rău.

Dar m-am purtat aşa ca să-l fac să nu mai bea. Cred că va trebui să schimbăm calea de a face compromisuri, ceea ce înseamnă că ar fi bine să nu-l mai forţez să rămână treaz distrăgându-i atenţia cu sex.

Ryke va fi dezamăgit, dar asta e cea mai bună soluţie iară să-l îndepărtez pe Lo. Am nevoie de el mai mult decât are el nevoie de mine. Viciul lui este sticla de whisky. Al meu e trupul lui. Aşa că, atunci când ne certăm, eu sunt cea care pierde, în cele din urmă.

— Tu vrei să ne despărţim? spune el, oferindu-mi o cale de scăpare.

Ar fi mai uşor să-l las să plece, să revenim la ritualurile noastre obişnuite, dar acum, după ce a fost al meu, nu-mi pot imagina cum ar fi să nu mă mai ia în braţe, să nu mă simt atât de împlinită. El

e drogul meu pe care-l consum cu plăcere şi cred că de asta se teme cel mai mult. El îmi facilitează dependenţa. Aşa a făcut mereu. Şi, cu cât suntem mai mult timp împreună, cu atât o va face mai mult.

— Nu, îi şoptesc. Nu, eu vreau să fiu cu tine.

Mă trage la pieptul lui şi mă sărută pe frunte.

— Ne vom descurca mai bine.

Buzele lui îmi ating urechea.

— Data viitoare când te simţi rău, te rog să-mi spui.

— Asa o să fac.

>

lini ridică bărbia şi mă sărută pe buze, îndemnându-mă să deschid gura. Limba lui se strecoară înăuntru preţ de o secundă. Apoi Lo răsuflă încet, şoptind:

— Hai s-o facem aşa cum trebuie de data asta.

Mă ridică în braţe, iar eu îl cuprind pe după gât, pregătin- du-mă cu bucurie să şterg toate clipele urâte şi să le înlocuiesc cu momente frumoase.

Capitolul 27

— *fi*

Lo îşi aranjează cravata şi apoi îşi aşază mâna pe şoldul meu. încerc să nu mă concentrez asupra modului în care degetele lui îmi ating corpul. *Tocmai* am făcut sex şi am fost la duş. Nu vreau să ajung la prezentarea de modă a lui Rose cu părul ciufulit şi obrajii îmbujoraţi.

îmi închide fermoarul rochiei până la gât, iar atingerea lui îmi înfioară pielea.

— Eşti OK? mă întreabă el.

— Da.

îmi netezesc părul care-mi ajunge până la umeri, încercând să-mi calmez tremurul nervos din stomac. Mă străduiesc să-mi amintesc când am prezentat ultima oară familiei pe vreunul

dintre prietenii mei. în mare parte pentru că Lo e singurul meu tovarăş de ceva vreme încoace.

O parte tainică şi meschină din mine aproape că şi-ar fi dorit ca Rose şi Connor să nu se fi întâlnit niciodată. Sau s.i nu mă fi împrietenit cu el deloc. Aş face orice ca aceste două lumi ale mele să nu se ciocnească – familia şi viaţa de l.i facultate. Connor ştie anumite lucruri. Mai multe decât Rose şi mă tem că am făcut o greşeală că nu am pregătit câteva minciuni pentru noul nostru prieten. Dar de unde era să ştiu că Rose, contrar tuturor aşteptărilor, îl va găsi atractiv pe Connor Cobalt? Pot spune că am ghinion cât casa.

Măcar n-am fost atât de egoistă încât să le distrug relaţia inainte de a începe. Asta ar fi fost o adevărată răutate din partea mea.

Ryke ne urmează la evenimente şi asta îmi dublează stresul. în orice moment, Connor sau Ryke s-ar putea scăpa cu vreun detaliu în faţa familiei mele şi totul s-ar duce naibii. Mai mult decât atât, mă simt copleşită de faptul că permit alor mei să vadă şi o altă parte a existenţei mele. Aveam motivele întemeiate ca să ţin ascunse aspecte ale vieţii mele separate unul de altul, iar acum totul pare extrem de dezordonat şi complicat. Dacă Lo simte acelaşi lucru, are grijă să-l ţină pentru el teama asta. îl privesc cum îşi verifică relaxat cârdurile din portofel înainte de a-l vârî la loc în buzunar.

Cineva bate la uşă.

— Sunteţi îmbrăcaţi? se aude glasul înăbuşit al lui Connor.

Lo îi deschide, iar Connor apare în prag, purtând un costum de o mie de dolari şi un zâmbet la fel de preţios.

— Trebuie să plecăm. Nu vreau să întârziem.

— O să ajungem cu o oră mai devreme, se plânge Lo. Mai putem pierde câteva minute.

îi urmez în bucătărie, unde Ryke stă la bar, tastând pe telefonul mobil.

— Vreau s-o văd pe Rose înainte de începerea showului, mărturiseşte Connor. Părea agitată de dimineaţă.

— Este, spun eu. îşi face griji că n-o să vină nimeni.

Chiar am sunat-o. Mai ales ca să vorbim despre Connor, dar n-a avut chef să-mi dea vreun detaliu despre întâlnirea lor de la teatru, în afară de informaţia că el s-a comportat exact aşa cum credea ea că se va comporta. Naiba ştie ce ar putea însemna asta. încă ies împreună, aşa că nu pot decât să presupun că lucrurile au mers bine. Să sperăm că n-au discutat prea multe despre Lo şi despre mine. Trebuie să-mi fac timp să-l avertizez pe Connor că Rose nu e la curent cu anumite aspecte ale vieţii noastre. Cum ar fi faptul că Lo bea în permanenţă.

— I-am spus că mă ocup eu de toate, dar ea nu mă crede, zice Connor.

Pe chip are o expresie nemulţumită, subliniată de câteva riduri fine în jurul ochilor. E o emoţie pe care n-am mai văzut-o până acum la impasibilul Connor Cobalt.

— Şi? Pe cine sunai? îl întreabă Lo, uitându-se înspre bar, la Ryke.

Chiar şi în zilele în care Ryke îi pune diverse întrebări, Lo îl ţine la distanţă, răspunzându-i cu sarcasm sau dispreţ. Iar acum, când nu-i mai pot distrage în mod activ atenţia lui Lo de la alcool, Ryke nu pierde nicio ocazie de a-mi arunca priviri urâte. Nimic nu iac bine.

— Pe patronii de la Macy’s, Nordstrom, H&M şi de la magazine mai puţin cunoscute vor fi acolo. O să fie aglomeraţie.

Connor se uită la mine.

— Nu-i spune cine va fi la prezentare. N-are rost s-o .igităm şi mai tare.

— Nu-i spun.

Ryke se ridică de la bar, strecurându-şi telefonul în buzunarul costumului la fel de scump ca a lui Connor şi Lo. 1)intr-un motiv oarecare, costumul lui croit la comandă mă lasă cu gura căscată. Credeam că are bursă sportivă, dar după c roială şi ţesătura fină, costumul este clar de firmă. Posibil Armâni sau Gucci. Ceea ce înseamnă că are bani. Multi bani.

>

îmi dau seama că nu ştiu prea multe despre Ryke, despre viaţa lui personală. Lo a avut această intenţie, dar de obicei sc enervează atât de tare încât pleacă înainte de a-l întreba ceva. înainte ca Ryke să-mi arunce privirea tăioasă bine cunoscută, găsesc o întrebare bună:

— Cu ce se ocupă părinţii tăi?

Connor îşi pune mâna pe umărul meu.

— Poţi să vorbeşti şi când mergi. Suntem în întârziere.

Nu suntem, dar pentru Connor Cobalt definiţia întârziatului e mult diferită de a mea. Ieşim din apartament cu Connor în urma noastră, care ne împinge practic afară.

Ryke se postează lângă mine, dar Lo e mai aproape, în partea cealaltă.

— Mama nu lucrează. Familia mea are ceva

bani.

Connor se uită din nou agitat la ceas, iar eu apăs pe butonul *parter.*

— De la tatăl tău?

— Da, spune Ryke. Nu locuiesc cu el. Dintotdeauna am fost doar eu cu mama.

Mi se pune un nod în piept la aflarea acestei veşti şi nu-mi dau seama dacă asta îl impresionează pe Lo sau nu. Nu pare să fie deloc mişcat de această descoperire.

— Divorţ? întreb.

>

Lo îşi încolăceşte mâinile în jurul taliei mele, iar eu mă sprijin de pieptul lui. închid ochii şi-i simt bătăile inimii şi căldura trupului. Mi-aş dori să mă aplece peste ceva, orice şi... *nu, Lily.*

— Da, spune Ryke. A fost destul de urât. Trebuiau să aibă custodie comună asupra mea, dar mama a făcut o înţelegere şi a câştigat-o în întregime.

— L-ai cunoscut vreodată?

— L-am cunoscut, admite Ryke, oarecum detaşat, ca şi cum ar mai fi primit aceste întrebări şi s-ar fi împăcat cu cele întâmplate. îmi trimitea mereu cadouri, iar mama le arunca. La început, mă lăsa să mă întâlnesc cu el în fiecare luni. Părea un tip de treabă, dar ani la rând mama mi-a spus nişte lucruri... destul de naşpa despre el. Lucruri pe care n-ar fi trebuit să mi le spună când eram atât de mic. După o vreme n-am mai vrut să mă mai văd cu el şi am încetat şi să-l mai

> » iubesc.

Ryke se uită la Lo.

— Şi tu?

— Şi eu ce?

— Părinţii tăi nu sunt divorţaţi?'

— Eu locuiesc cu tata, spune Lo categoric. E

cel mai grozav tată din lumea asta nenorocită. îmi pare rău că al tău n-a fost mai bun.

Trăsăturile lui Ryke se înăspresc.

— Ai o relaţie bună cu el?

— Cea mai bună.

(xibor privirea şi mi se strânge stomacul la auzul glasului lui muşcător.

— Iubita ta nu pare să fie de acord.

— Nu-i mai psihanaliza tu fiecare mişcare, ripostează Lo.

Da, te rog să te opreşti. Mai ales că trebuie să-mi încrucişez picioarele pentru a mă concentra acum la altceva în afară de sex.

Liftul a venit. Când mintea-mi revine la realitate, mă copleşeşte un val brusc de anxietate. Mi se pare o pedeapsă că i am invitat pe Connor şi pe Ryke la prezentarea de modă. Voi sfârşi prin a transforma aceste emoţii îngrozitoare în fanteziile mele carnale. Sună mai bine decât această nelinişte care mi se insinuează în suflet.

Ne îndreptăm spre limuzină şi, până când ajungem la locul de desfăşurare a evenimentului, îmi imaginez zece scenarii diferite cu Lo pe bancheta din spate şi de vreo cinci ori încerc să mă detaşez de ce se petrece în jurul meu. Lo îmi observă absenţa, dar sunt sigură că nimeni altcineva nu o mai remarcă.

Locul dintre picioarele mele pulsează, nerăbdător să ajungă cumva la orgasm, dar nu vreau să resimt niciun fel de nelinişte, aşa că mă

torturez cu aceste fantezii. Cu Lo peste mine. Cu Lo în mine. Cu Lo şoptindu-mi că trebuie să mi-o tragă. E extrem de absurd.

Sunt aici pentru Rose.

Şi totuşi, nu mă pot opri.

îmi împreunez mâinile, silindu-mă să mă concentrez asupra momentului prezent.

Sunt aici.

Nicăieri altundeva.

În mijlocul sălii se află un podium elevat, iar scaunele albe de plastic sunt aliniate de ambele părţi ale acestuia, pline de fotografi, ziarişti, modele şi stilişti. O parte dintre aceştia fug în culise, unde Rose îmbrăcă manechinele. Daisy probabil că probează o rochie de zi din mătase. Ar trebui să mă duc să le salut, dar îmi doresc altceva, un lucru despre care ştiu sigur că nu este deloc potrivit cu momentul.

— Lo, şoptesc, strângându-l de braţ.

Mă uit la el cu respiraţia întretăiată şi ochi flămânzi. *Te rog, vino cu mine. Te rog...*

— Poţi să aştepţi până ajungem acasă?

Ryke prinde această replică din zbor chiar în clipa în care Connor formează numărul lui Rose şi se îndepărtează de noi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el.

— Nimic.

Ii arunc lui Lo o privire insinuantă.

— Mă întorc imediat.

Dau s-o iau spre baie, iar Lo mă prinde de

încheietură.

— Trebuie să încerci, îmi spune el.

— Dar tu încerci?

Lo îşi apropie buzele de urechea mea şi-mi murmură:

— încerc. Azi am băut doar bere. Ştii bine asta.

>

Nu-mi pot imagina cum ar fi Să nu-mi satisfac această dorinţă chiar acum. Mă chinuie prea tare. îmi invadează mintea. Şi dacă Lo nu mă va ajuta, atunci mă voi descurca singură. Fără să-l înşel. Mă desprind de el.

— Nu vreau să stau aşa la spectacol. Avem timp.

— Ce ai de făcut? mă întreabă Ryke.

l Jrăsc tonul său dur, de parcă aş vrea să-l ucid pe Lo provin .indu-i stres, oferindu-i un pahar de alcool, privindu-l < mu il bea fără niciun reproş. îi arunc o privire tăioasă.

Nu-i treaba ta.

Hei, spune Ryke. Tocmai voiam să te întreb dacă te pot ajuta cu ceva.

()brajii mi se înfierbântă.

- Nu poţi.

— Doamne, cineva s-a trezit cu faţa la cearşaf.

— Să nu vorbeşti despre mine în cearşafuri, parez eu, loial absurdă şi iraţională.

Lo mă apucă de mână.

— Lily, opreşte-te!

— Ţii cu el? zic eu, cu gura căscată. Pe bune, Lo!

El îmi şopteşte aprins la ureche:

— Te auzi? Nu gândeşti ca lumea.

îl împing de la pieptul meu.

— Sunteţi amândoi nişte nemernici, spun, uitându-mă ba la unul, ba la altul.

Eleganţi, chipeşi, gheaţă şi piatră laolaltă. îi urăsc. Mă urăsc pe mine însămi.

— Nici măcar nu ştiu de ce am fost de acord cu toată povestea asta.

Să fiu cu Lo. Să-l las pe Ryke să ne urmărească peste tot. Dacă m-aş opri şi m-aş *gândi* două secunde, poate că aş înţelege că-mi proiectez toată anxietatea mea faţă de parada soră-mii asupra lor. Şi asta e nedrept, imatur şi crud. Dar

nu vreau să mă gândesc. Vreau doar să fac ce-mi place.

Inspir brusc, profund. Trebuie să plec. Acum. Mă grăbesc spre baie, luându-i-o înaintea lui Lo, şi mă îndrept spre toaleta bărbaţilor, nu spre cea a femeilor. Un tip de vreo 30 de ani mă vede în oglindă în timp ce se uşurează. înjură şi-şi închide fermoarul. Mă simt încrezătoare – nevoia de a face asta depăşeşte orice altă senzaţie.

Aleg o cabină fără să-i adresez vreun cuvânt. Lo intră după mine, fără să se uite măcar la el. Privirea lui e aţintită spre mine, doar spre mine, şi parcă *'¡r* vrea să mă devoreze cu totul sau să mă sugrume. *Da.*

Trânteşte uşa în spatele nostru şi mă prinde cu brutalitate de încheieturi. Mă răsuceşte cu spatele spre el astfel ca fundul să mi se frece de bazinul lui şi-mi pune palmele pe peretele de faianţă. Spatele mi se arcuieşte şi mă postez cu picioarele de-o parte şi de alta a toaletei.

— Asta vrei? mârâie Lo, strecurându-şi mâna pe sub rochia mea şi găsindu-mi acel loc umed şi fierbinte.

Gem şi-mi dau ochii peste cap. *Te rog.*

îmi pune o mână peste gură ca să-mi înăbuşe gemetele, vârându-mi degetele înăuntru. Palmele îmi alunecă pe plăcuţele de faianţă şi aproape că mă izbesc cu capul de perete, dar Lo mă ţine strâns, ajutându-mă să rămân în picioare. Apoi mă pătrunde violent, iar eu mă las purtată pe valurile

plăcerii dure pe care mi-o oferă. încep să gâfâi, iar el nu încetineşte. Se loveşte de corpul meu, ca şi cum ar vrea să-mi spună că am fost o fetiţă rea. Iar eu îl primesc ameţită, cu răsuflarea tăiată.

Când terminăm, îşi trage pantalonii la loc şi se încheie la nasturi, iar eu încerc să-mi găsesc chiloţii în jurul gleznelor.

— Eşti OK? mă întreabă Lo, dându-mi laoparte părul transpirat de pe faţă.

— Aşa cred.

I)e ce am făcut sex aici? îmi dau seama de enormitatea I',estului meu nesăbuit şi inspir cu dificultate. De ce am făcut .ista? Ce e în neregulă cu mine?!

Ieşim din cabină şi Lo se spală pe mâini, apoi mă conduce afară. Din fericire, prezentarea n-a început încă, dar s.da e plină până la refuz. Mă strecor pe un scaun din primul rând, lângă Connor, evitându-l pe Ryke.

— Ar trebui să mă duc la Rose, zic eu.

— Nu mai e timp, spune Connor, uitându-se la Rolexul pe care-l are pe mână. Prezentarea începe într-un sfert de oră.

— Ah.

Clipesc rapid ca să anihilez senzaţia de vinovăţie care mi se cuibăreşte în stomac. Mâinile îmi tremură, iar Lo se întinde şi mi le cuprinde în palmele lui. îi citesc îngrijorarea din ochi, dar încerc s-o ignor. Sunt OK. Totul va fi bine.

îmi ridic privirea şi o văd pe Poppy apropiindu-

se de culoar, cu un zâmbet larg pe buze, la braţul lui Sam. Stomacul îmi face un salt mortal. Sora mea vine să mă salute, săru- tându-mă pe obraz.

— Sunt atât de mulţi oameni aici! exclamă ea. Cred că Rose e tare mândră.

— Unde e mama? întreb, cu inima bătându-mi în ritmul antrenant al muzicii.

— Vine imediat. Tata vorbea la telefon, aşa că s-au oprit afară pentru o secundă.

Se uită la Connor şi la Ryke.

— Cine sunt prietenii voştri? Ah, el e Charlie?

Se uită la Ryke, care are o expresie confuză.

— Nu, Charlie s-a mutat, mint eu. El este Ryke. E un prieten de la Penn, iar el este Connor Cobalt.

Poppy uită momentan de Ryke atunci când Connor se ridică pentru a le strânge mâinile ei şi lui Sam.

— Mă bucur să vă cunosc.

Frumuseţea şi cuvintele lui au hipnotizat-o total pe Poppy. Ea dă uşor din cap în timp ce Connor vorbeşte cordial cu Sam despre Fizzle. Nu-mi dau seama dacă acesta este un exerciţiu obişnuit de linguşeală de-ale lui Connor sau îşi foloseşte farmecul pentru a-i intra şi mai mult în graţii lui Rose.

Când Poppy se desprinde din atracţia magnetică a lui Connor Cobalt, îmi şopteşte:

— Asta e tipul cu care se vede Rose?

— Da.

Poppy zâmbeşte.

— Bravo ei!

— Da, dar probabil că ea crede că poate găsi pe cineva mai bun.

Poppy râde şi apoi îmi atinge braţul.

— Suntem la câteva locuri mai încolo. Ne vedem după prezentare, zice ea, apoi adaugă, şovăitor: Şi, Lily, mă bucur să-ţi cunosc în sfârşit prietenii.

Zâmbesc, dar mă doare. Pentru că, în adâncul sufletului, aceşti prieteni pot fi, la fel de bine, cumpărăţi şi plătiţi.

Poppy şi Sam se duc la locurile lor, iar eu mă aşez pe scaun cu o povară în piept. Singurul' lucru care-mi poate lua gândul de la asta e sexul. Şi când încep să mă concentrez la fotografi, mai ales asupra celui cu aspect şleampăt din colţ, corpul meu începe să-şi ceară drepturile din nou.

M-am obişnuit de atâta timp să mă autoconsolez cu sexul, încât mi se pare imposibil să încetez. Ca şi cum aş

IIH crea să pun frână unui tren de mare viteză înainte să se i /1 »cască de un zid de ciment. Mă voi ciocni de el. Mă voi /«liobi, mă voi distruge. Dar voi goni cu 500 de kilometri la <»i.i şi mă voi simţi al naibii de bine.

1)oar la asta mă pot concentra. Fiorul, adrenalina şi endor- luicle care se nasc din atingerea cu un alt trup. Oricare alt IIup. De preferat, trupul lui Lo. Toate celelalte gânduri îmi lug din minte, iar genunchii încep să-mi tremure din cauza nevoii subite pe care o resimt. Oamenii se aşază pe scaune, i.n cu îl aud vag pe Ryke întrebându-l pe Lo ceva despre i ariera de model a lui Daisy. Nu aud răspunsul, concentrată Li felul în care fotograful îşi ţine aparatul. Muşchii i se încordează şi-mi imaginez cum pune mâinile pe mine. *încetează.*

Gem uşor şi-mi frec palmele transpirate de rochie. Sunt ca o drogată care are nevoie de o doză şi urăsc faptul că partida rapidă de sex din baie nu mi-a ajuns. Am dat-o deja în bară. Cât de supărată va fi Rose pentru că nu m-am dus în culise? *încetează.*

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Luminile se sting.

— Lo, murmur eu. Lo, trebuie să...

N-o pot rosti pe şleau, dar tonul vocii mele e destul de clar.

— Tocmai începe showul, Lil, îmi şopteşte el. Trebuie să te abţii.

>

Nu ştiu dacă pot. Mă contorsionez pe scaun, luptându-mă cu dorinţa pentru sursa mea preferată de adrenalină.

Apoi apar şi părinţii mei. Ryke se ridică de lângă noi.

— Hei, mă duc la baie înainte să înceapă, ne anunţă.

Se duce la baie, acolo unde vreau şi eu să merg. Lo se încruntă, privindu-l până când dispare.

îmi încrucişez picioarele şi sudoarea îmi acoperă pielea. Nu pot să fac asta. Am nevoie de cineva... trebuie să mă eliberez... Mă ridic.

— Lily, protestează Lo, sărind în picioare odată cu mine. Lily, *e sora ta.* Gândeşte-te la Rose.

— Nu pot, şoptesc eu, fugind spre ieşire şi lăsându-l pe Connor printre trei scaune goale.

Expresia lui mulţumită i se şterge de pe chip. Pare de-a dreptul supărat. Lo spune:

— Gândeşte-te 'a consecinţe, Lily. *Te rog.*

O să mă simt oribil. Dar nu pot să mă stăpânesc. E un loc atât de adânc în sufletul meu, o dependenţă ce trebuie hrănită. Am nevoie de asta. Mai mult decât de respiraţie, mai mult decât de aer, mai mult decât de viaţă însăşi.

E un gând absurd. Nu are niciun sens. Dar acesta este instinctul care mă stăpâneşte.

Trec pe lângă părinţii mei care mă privesc

confuzi. Lo rămâne în spate pentru a le arunca o scuză derizorie, iar eu mă îndrept spre ieşire. Spre libertatea oraşului. Spre parcarea în care maşinile se aliniază ca nişte puncte negre.

Deschid Escalade-ul Nolei cu care au venit părinţii mei. Din fericire, ea nu e aici. Mă strecor pe bancheta din spate şi-mi ridic rochia. înainte să-ncep, portiera se deschide şi Lo se târăşte înăuntru. Mă apucă violent de gleznă şi mă trage spre el. Mă simt total pierdută în faţa acestor senzaţii.

Pierdută în mâinile lui.

Cârtd vtii ia&i dtytâ ecewuii (UoifMfy lină şi după ce hormonii mă părăsesc, totul se repetă şi lacrimile încep să-mi dea târcoale.

— Ce e în neregulă cu mine? spun eu înecându-mă.

Încep să mă îmbrac repede, găsindu-mi sutienul aruncat pe jos. Lo se mişcă mult mai lent, ca şi cum i s-ar face rău de la stomac.

—■ Lil, spune el încet şi se întinde după mâna mea.

Mă retrag instantaneu, ruşinată şi agitată. Nu merit o asemenea mângâiere.

— Nu, trebuie să ne-ntoarcem înainte să se termine. Poate că Rose nu va observa...

Când deschid portiera maşinii, oamenii încep deja să se adune în parcarea întunecată, cu pungi de cadouri în mâini. Ce? S-a terminat? Am ratat toată prezentarea?!

— Lily...

Are sacoul pe braţ şi şovăie puţin înainte de a-mi pune o mână pe umăr.

— Ştiai cât e ceasul? îl întreb. De ce nu m-ai oprit?

— Am încercat, zice Lo.

înghite în sec, aproape dureros.

— Lil, de vreo cinci ori am încercat.

— Ce? fac eu, scuturând din cap. Nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc...

— Hei, hei, e în regulă...

Mă trage la piept lui, înfaşurându-şi braţele în jurul meu ca într-un cocon.

— Sss, Lil, e OK. Nu, nu e.

Ar fi trebuit să mă opresc de prima dată. De ce mi-a mai trebuit o doză de adrenalină? II împing laoparte, aproape sufocată de vinovăţie.

— Nu, nu, trebuie să-mi cer scuze.

îmi încalţ pantofii cu tocuri, încercând să mă concentrez. O să fie OK. O să inventez o minciună despre o toxiinfecţie alimentară, apoi o să-mi cer scuze şi o să îndrept totul.

O să fie bine.

Inima îmi bate cu putere. Mulţimea se revarsă prin uşile duble de sticlă. Nu trebuie să merg prea mult ca să dau de părinţii mei. Se îndreaptă deja spre maşină cu Poppy şi Sam în urma lor.

Toţi râd, iar Poppy îi arată mamei mele o fotografie pe telefonul ei. Când Poppy vede că mă apropii, se încruntă şi se uită de la unul la altul. Prezenţa mea le-a şters tuturor bucuria de pe chipuri.

— Eu... eu... încep să mă bâlbâi. Nu mă simţeam bine. Am avut nişte crampe la stomac şi am ameţit. Nu cred că am mâncat suficient. Ne-am gândit că poate e ceva de mâncare în maşină.

»

Tita se întoarce spre Sam, ignorându-mă complet.

— Am un raport Fizzle pe care ar trebui să-l vezi.

Apoi îl lasă pe soţul lui Poppy şi-i aruncă o privire lungă lui Lo în timp ce acesta trece pe lângă el. O evit pe mama, care probabil că mă taxează cu o privire care ar putea îngheţa tot

statul Florida. Rămâne Poppy.

— Serios, nu m-am simţit bine. N-aş fi ratat niciodată prezentarea de modă a lui Rose.

Minciuna îmi arde beregata. Ochii lui Poppy se ridică spre părul meu şi eu îmi netezesc şuviţele rebele, cu un gest uiiomat. Lo îmi atinge mijlocul, iar eu mă îndepărtez din nou brusc de el.

Ai rochia şifonată, îmi spune mama cu răceală îna- inic de a se uita la Lo. Poate ar fi frumos să încercaţi să vă

>

< out rulaţi hormonii în timpul evenimentelor de familie.

('.e? Nu.

— Lo nu a...

— Nu, ai dreptate, intervine Lo, iar eu mă uit la el ca o proastă. îmi pare rău. A fost un moment nepotrivit. Nu se v.i mai întâmpla, Samantha.

Mama îl ascultă, apoi dă uşor din cap. Strângând din buze, t rece pe lângă noi şi se duce la maşină. Poppy rămâne, cu o expresie dezamăgită.

— Rose e înăuntru, dar nu cred că vrea să vorbească cu tine acum. Las-o puţin să se calmeze.

Poppy pleacă înainte să mai pot spune ceva. Oricum nu am nimic altceva decât o altă serie de scuze patetice.

Nu pot aştepta până mâine. Mă doare prea tare toată faza. Pornesc spre clădire, dar Lo mă prinde de încheietură.

— Ce faci?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— N-ai auzit ce a zis Poppy? spune Lo, căscând ochii. Las-o pe Rose să se calmeze. Doar dacă nu vrei să-ţi smulgă inima din tine.

Poate că asta vreau. Poate că asta merit.

Connor împinge uşile de sticlă cu umărul, tastând pe telefon. Fug spre el, iar când îşi ridică privirea, se întunecă la faţă.

— Ce face? zic, aruncând o privire pe lângă el.

El vine în fata mea, blocându-mi calea.

— Nu e deloc fericită, spune el, încordat.

— Unde e Ryke? se întreabă Lo, încruntat.

— A plecat. Nu se simţea bine.

— Cred că a mâncat ceva ce nu i-a picat bine, spun. Connor se încruntă neîncrezător.

— Asta era înainte sau după ce aţi plecat să v-o trageţi în maşină?

>

Simt că mă loveşte ceva în stomac. Umerii mi se izbesc de pieptul lui Lo şi, de data asta, îl las să-mi cuprindă talia cu braţul.

— Hei, Connor, las-o în pace, îl avertizează Lo.

Connor nici nu clipeşte.

— Am stat în preajma voastră suficient de mult timp ca să ştiu că mersul vostru la toaletă nu sunt solicitări sincronizate ale vezicilor voastre urinare. Şi n-aveţi decât, din partea mea. Viaţa voastră sexuală nu e câtuşi de puţin treaba mea.

Se uită în spate spre clădire şi apoi la mine.

— Ar trebui să pleci, sugerează el.

— Vreau să-mi cer scuze mai întâi.

— De ce?

Tonul lui Connor e plat şi tăios. L-am insultat sau l-am dezgustat cumva. Singura persoană despre care credeam că este incapabilă să fie scârbită de mine.

— Ca să afle că-mi pare rău.

— Ş>a vândut colecţia de haine celor de la Macy’s şi are o ofertă de la H&M, îmi spune Connor. Nu strica asta ca să te simţi tu mai bine. Pleacă şi gata, Lily.

Nu ştiu ce altceva să fac. Aşa că-i urmez sfatul şi dispar.

în oră, fără succes. După a zecea mea încercare de împăcare, arunc telefonul pe podea şi scot un ţipăt în pernă. Acesta e motivul pentru care nu particip la evenimente de familie. I >e aceea nu am prieteni. Ii dezamăgesc pe toţi.

Uşa se deschide şi intră Lo, căruia îi întorc spatele.

— O să te ierte, Lil. Pe mine poate nu… dar pe tine cu siguranţă.

Mă strâmb. Mama a crezut că hormonii lui învolburaţi i-au stricat seara, dar eu am fost de fapt responsabilă. Nu-mi place deloc că şi-a asumat vina de data asta.

Lo se aşază pe pat şi-mi pune timid o mână pe gleznă. Mă retrag şi mă lipesc de tăblie.

— Nu... murmur.

Se încruntă îngrijorat.

— Şi ce vrei să faci? Să renunţi cu totul?

Cum adică? Să fiu abstinentă? Habar n-am ce înseamnă să renunţi la sex. Cum să renunţi la ceva care e atât de adânc înrădăcinat în firea umană?

— Poate. Nu. Nu ştiu.

>

Ar trebui să mă descotorosesc de filmele porno? Şi ce se va întâmpla peste o săptămână, când îmi voi da seama că nu funcţionează? Mă voi întoarce de unde am plecat. Nu merită.

— Te voi susţine orice decizie ai lua, îmi spune Lo.

Sentimentul de vinovăţie mă împiedică să fac sex. Literalmente, îmi trimite toţi hormonii într-o stare de eternă castitate. îmi îngrop capul în genunchi. Trebuie să iau o hotărâre, dar am tot ezitat. Am comis o singură greşeală, izvorâtă din cauza apropierii de familia mea. Trebuie doar să mă îndepărtez din nou de ei. Să iau distanţă. După ce-i voi cere scuze lui Rose, mă voi retrage şi totul va reveni la normal. O viată curată şi neamestecată.

> >

— O să vorbesc cu Rose, spun. Apoi facem sex.

El mă sărută pe frunte.

— Aici voi fi, iubirea mea, răspunde el,

muşcându-mă uşor de ureche.

>

Iau o pernă şi-l lovesc jucăuş peste piept. El zâmbeşte, dar îmi respectă dorinţa şi nu începe acest joc sexy cu mine. Pare într-un fel uşurat. Ştiu că nu am fost cea mai veselă companie, pentru că sunt o egoistă bosumflată.

Cobor din pat. Am de gând să discut cu ea acum, cât mai am ocazia. Mâine se va întoarce la Princeton, iar eu voi fi prinsă cu examenele pe care trebuie să le iau.

— Crezi că mă va primi?

— Greu de spus. Depinde dacă a făcut şi ea sex, spune Lo. îi arunc o privire tăioasă, iar el ridică mâinile în semn de armistiţiu. Sunt mândru că sora mea nu şi-a pierdut virginitatea cu oricine.

Mă pieptăn repede, îmi iau haina şi-l las pe Lo în bucătărie, unde începe să-şi pregătească o băutură uşoară, pentru după-amiază. în drum spre Villanova, încerc să compun un discurs, dar până ajung acasă la ai mei, toate cuvintele îmi zboară din cap.

Mă feresc de angajaţii care mişună în jurul conacului şi urc scara spre vechea cameră a lui Rose, unde stă când vine în vizită. Bat de câteva ori şi uşa se deschide. Imediat ce dă de mine cu ochii ei verzi-gălbui, strânge din buze şi tot corpul i se încordează de parcă s-ar antrena să devină gardianul regelui Angliei.

— Trebuie să vorbim, spun, bucuroasă că nu mi-a trântit uşa în nas.

E ceva.

Nu mă lasă însă să intru la ea în cameră. E evident că nu sunt binevenită în sanctuarul ei. De data asta chiar am dat-o în bară.

— Despre ce să vorbim? Ai făcut sex cu Loren în timpul prezentării mele de modă. Nu mai vreau să fiu surprinsă, rănită sau şocată, Lily, spune ea, deloc dramatică.

—- îmi pare rău, spun, ducându-mi mâna la piept. Nici nu ştii cât de rău îmi pare. Iţi promit că voi fi o soră mai bună.

Rose clatină din cap, încruntată.

— încetează, Lily. M-am săturat de promisiunile tale, întotdeauna îl vei alege pe Lo. Şi pentru voi doi nu contează nimeni altcineva. Eşti egoistă şi, pentru că nu vreau să-mi trăiesc viaţa mereu dezamăgită, am învăţat să-ţi accept acest defect. Ar trebui să faci şi tu la fel.

>

Telefonul îi sună în fundal şi se uită înapoi, dar tot nu mă pofteşte înăuntru.

— Trebuie să te las. E vorba de Macy’s.

închide uşa înainte să-i spun „felicitări”. Poate că ar fi trebuit să încep cu asta.

în drum spre casă, mă gândesc la vorbele ei şi mă întreb dacă nu cumva are dreptate. Dacă accept că sunt egoistă şi incapabilă să mă schimb îmi voi putea vindeca senzaţia de vinovăţie?

Dacă nu, poate că mă va ajuta sexul.

cele mai multe ori îmi răspunde şi-mi povesteşte noutăţi despre Calloway Couture. Uneori mă repede, dar tot e mai bine decât să-mi trântească uşa în nas. În timp ce încerc să-mi repar relaţia cu Rose şi să-i ignor pe restul membrilor familiei mele, Lo îşi petrece timpul cu Connor la sala de sport.

Ryke continuă să se ţină după noi şi, de la prezentarea de modă unde Lo şi Ryke au părut că se înţeleg mai bine, s-au apropiat mult unul de altul. Ryke s-a tot prefăcut că ia notiţe pentru articolul său fals, dar de fapt încerca să-i înţeleagă comportamentul lui Lo. Aseară, au început să vorbească despre experienţa lor cu bonele din

copilărie. Una dintre guvernantele lui Lo obişnuia să bea mărgărită cu căpşuni şi până la prânz era deja beată. Se pare că Ryke a trăit o poveste similară, doar că bona lui îl lăsa şi pe el să bea din cocktailu- rile ei. Avea doar 9 ani.

îmi pieptăn părul ud, în timp ce Lo se şterge cu prosopul. Sex la duş. Elegant.

Aproape că nici nu-mi mai amintesc de ce-mi făceam atâtea griji pentru stilul meu de viaţă. Sunt absolut capabilă să fac toate lucrurile să meargă ca unse.

Azi profesorul a postat notele la economie online. Ca de obicei, Lo refuză să-şi divulge nota, dar eu am luat un C+, ceea ce în mintea lui Connor înseamnă practic un A+. A insistat să sărbătorim. Pentru Connor Cobalt realizările profesionale şterg tot răul. Şi Lo a reuşit cumva să-i reintre în graţii. După tâmpenia de la prezentarea de modă, am crezut că vom fi omişi de la orice eveniment la care merge şi Connor. Dar cred că el o vede doar pe Rose. Singura lui slăbiciune umană este sora mea. Şi dacă aceasta m-a iertat, atunci probabil că i-a poruncit şi lui să facă acelaşi lucru.

Mă tot chinui să-mi descâlcesc părul când sosesc Connor şi Ryke. Lo se duce să răspundă la uşă, iar eu rup un dinte de-al pieptenului în păr. *Chiar aşa?* Cum este posibil? Am dobândit în sfârşit o superputere – părul indestructibil.

Superpenibil.

Las uşa deschisă, căutând un alt pieptăn. Sau, mai bine, o perie pentru a descâlci aceste şuviţe ciufulite. îi aud pe băieţi în sufragerie, dar probabil că ei nu-şi dau seama de asta, pentru că nu mai discută despre cele mai bune pizzerii din Philly, ci despre mine.

— A cui a fost ideea să plecaţi de la prezentarea de modă? întreabă Ryke.

— îţi trebuie informaţia asta pentru articol? parează Lo.

— Nu, sunt doar curios.

— Voiam să i-o trag. Aşa că asta am făcut. Tu nu ai plecat? Care e scuza ta?

— Am o iubită sexy şi voiam să i-o pun, glumeşte el. Nu, pe bune, am făcut intoxicaţie alimentară de la standul de taco din colţ.

— Noi mâncăm acolo tot timpul, spune Lo. Nu mi-a fost rău niciodată.

Oare crede că Ryke minte? Nu are niciun motiv să creadă asta. De fapt, probabil că şi-ar fi *dorit să* rămână şi să fie martor la sinuciderea mea socială.

— Atunci poate că am băut lapte stricat cu cereale. Nu ştiu ce naiba să zic, face el exasperat.

Connor intervine.

— Chiar a fost ideea ta, Lo?

închid ochii, sperând ca Lo să nu-şi asume întreaga vină.

— Nici ea n-a spus *nu.*

OK, credeam c-o să mă simt mai bine.

— Dragostea se face-n doi, dar greşelile pot fi comise şi de unul singur.

Probabil Connor s-a întors spre Ryke, zicându-i:

— Notează chestia asta.

— E totul deja aici.

Mi-l imaginez arătând spre propriul cap.

— Tu ai vreun prieten? se întreabă Lo. Cred că te călcăm pe nervi.

— Lily, clar. Connor, posibil. Tu eşti OK.

— Ei bine, nici tu nu eşti genul meu, spune Connor relaxat, fără să se supere.

— O să scriu şi chestia asta în articol.

— Ar trebui să citezi tot ce spun şi vreau ca numele meu să apară în titlu. Cum ar fi: „Copiii magnaţilor, cu participarea lui Connor Cobalt, un viitor antreprenor de urmărit”.

— Mă voi gândi la asta, dar profesorului meu nu-i place să termine frazele cu verb la participiu. Aşa că mă gândesc să închei aşa: „cu participarea lui Connor Cobalt: Vă veţi dori să-l pupaţi în fund”.

— Perfect! exclamă acesta.

Găsesc, în sfârşit, o perie îndesată în sertarul cu şosete şi dovedesc câlţii din păr. Când ajung în bucătărie, îl văd pe Lo t urnându-şi un pahar de scotch. Mă apropii şi el îmi strecoară un braţ în jurul taliei. Ryke şopteşte insesizabil: *Distrage-i atenţia.*

Scutur din cap. Nu mai încerc să-l oblig pe Lo să facă lucruri pe care nu vrea să le facă, pentru că asta ne distruge relaţia.

Ryke îmi arată degetul mijlociu, iar Connor e prea atent la telefonul mobil ca să observe. Eu scot limba la Ryke, sunt foarte matură, ştiu.

Lo mă prinde de bărbie şi-mi întoarce capul spre el.

— Tocmai ai scos limba la el?

Zâmbeşte amuzat, iar eu clatin din cap.

— Ba nu.

— Ba da, mă pârăşte Ryke.

— Mi-a arătat degetul din mijloc! zic eu.

Lo mă sărută pe buze, reducându-mă la tăcere.

Ah... Când se desprinde de mine, respiraţia lui caldă îmi mângâie urechea.

— Te iubesc.

Inima îmi tresare la auzul acestor cuvinte. înainte de a-i răspunde, telefonul îi vibrează pe bar. Arunc o privire spre ecran şi simt o gheară în stomac.

— Poate că n-ar trebui să răspunzi.

Lo ia telefonul şi-şi lipeşte receptorul de ureche.

— Salut, tată.

Se duce în dormitor ca să aibă intimitate.

Pentru a-mi ocupa mintea cu ceva, mă duc la frigider şi deschid un Cherry Fizz. îmi amintesc că-i datorez lui Connor o mie de dolari pentru că am trecut la economie. N-am chef să-mi scot carnetul de cecuri acum, dar îmi propun să-l caut mai târziu. S-ar putea foarte bine să fie ascuns sub patul meu. Sau prin vreo poşetă.

— Connor, spun eu, pot să te plătesc mai încolo pentru pariul nostru?

Ryke arcuieşte o sprânceană.

— Ce pariu?

Connor răspunde distrat şi trimite SMS-uri în acelaşi timp.

— O mie de dolari dacă ia examenul la economie. Şi, Lily, n-am nevoie de banii tăi.

— Ah...

— Totuşi, aş vrea să-mi faci o favoare.

Tot nu-şi ridică ochii la mine. Ryke râde scurt.

— Tu alegi *clar* favorurile în locul banilor.

Connor nu-l contrazice.

— Ce fel de favoare? întreb.

— Când te vei simţi în stare, cred că ar trebui să lucrezi pentru sora ta. Nu neapărat acum. Poate cândva, la primăvară. Vrea să angajeze un asistent la Calloway Couture şi ştiu că i-ar plăcea să te implici.

Mi se face un gol în stomac.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să lucrez cu ea, nu ştiu nimic despre modă.

— De aceea ai fi *asistentă* şi nu şefa companiei.

— Nu sună deloc amuzant.

Şi cum aş putea să iau pauze de sex? Nu pot să cred că ntiinai la asta mă gândesc: cum să-mi fac timp pentru filme porno, cum să-l strecor Lo pe la ea prin birou, cum să găsesc <> cale de a-mi satisface dorinţele.

— Păi, ai pierdut pariul, aşa că-mi eşti datoare.

— Nu pot să te plătesc pur şi simplu?

— Nu, e prea uşor.

Oftez, întrebându-mă dacă aş putea scăpa de afacerea lui Rose, perspectivă care se întrezăreşte în viitorul meu. Probabil că nu, dar, până când se va întâmpla, poate că voi accepta această decizie. Aşa că dau din cap afirmativ.

— Bine, voi fi asistenta ei cândva, în viitor.

— În viitorul apropiat.

Tastează ceva pe telefon şi apoi se ridică.

— Am ceva de vorbit.

Işi duce telefonul la ureche şi se îndreaptă spre sufragerie, lăsându-mă singură cu Ryke.

Mă urc pe barul de lângă dulapuri, cu faţa la el.

Ryke aruncă o privire peste umăr către holul unde a dispărut Lo.

— Ii place de tatăl lui? Nu-mi dau seama.

înalţ din umeri.

— Depinde de zi.

Ryke se uită la mine.

— Cum e?

— Jonathan Hale?

Ryke dă din cap.

— Lo nu vorbeşte cu tine despre el?

Am reuşit să evit ieşirile lor între băieţi luând micul-de- jun cu Rose în ultima săptămână. Şi asta îmi place mai mult decât las să se vadă.

— Nu prea, spune Ryke. Uneori îl înjură, alteori vorbeşte despre el de parcă ar fi un zeu.

Cam aşa mi se pare şi mie.

— E complicat.

— Cum asa?

— Uite, zic, coborându-mi vocea. Ştiu că nu scrii vreun articol, aşa că nu e nevoie să întrebi chestiile astea.

Ryke îşi dă ochii peste cap.

— Ştiu asta, ce naiba, Lily. întreb pentru că sunt de-a dreptul curios. Fără supărare, dar îmi pasă de iubitul tău mai mult decât de tine.

Mă strâmb la el.

— Eşti sigură că nu eşti îndrăgostit de el?

El oftează.

— Pe bune, Lily?

— Ce? E o întrebare firească. Eşti obsedat de Lo.

— Nu sunt *obsedat.* Nu folosi cuvântul ăsta. Sunt doar curios. Vreau să-l cunosc. De ce trebuie să fiu *îndrăgostit* de el ca să vreau aşa ceva?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. E ciudat.

Nu înţeleg ce e ciudat. Simt că ceva e acolo, dar lucrurile nu se leagă.

— Eşti sigur că nu e ceva mai mult?

—- Nu. Nu e. întoarce-te la prima mea întrebare. De ce c complicat Jonathan Hale?

Mă gândesc intens şi deschid gura, încercând să formez cuvintele potrivite pentru a defini un om enigmatic. Nu-l loveşte fizic pe Lo, dar nici nu câştigă premiul pentru Cel Mai Bun Tată al Anului. Acum Jonathan îl strânge la piept şi-l numeşte fiul lui minunat. Peste un minut poate scuipa cuvinte pline de ură. Starea de spirit a lui Lo fluctuează în funcţie de temperamentul tatălui său şi, ori de câte ori în- teracţionează cu el, se observă o schimbare. Presupun că de aici se trage uimirea lui Ryke.

După ce nu reuşesc să-l descriu limpede pe Jonathan, Ryke schimbă placa.

— Vorbeşti mult cu el?

Scutur din cap.

— Mă ignoră până când are chef să dea vina pe cineva pentru notele slabe ale lui Lo. Altfel, mă feresc de familia Hale.

— S-a recăsătorit?

— Nu. Aduce multe fete pe la el.

După ce mama lui Lo a plecat când acesta era bebeluş, Jonathan a angajat o bonă şi a început să iasă din nou cu diverse femei. Numărul fetelor care plecau de la el de-acasă dimineaţa, îmbrăcate în aceeaşi rochie din seara precedentă, a crescut exponenţial odată cu trecerea anilor.

Când aveam 16 ani, îmi amintesc că înfulecam o omletă în timp ce Lo se chinuia să descuie

dulapul cu băutură al tatălui său. Jonathan dormea după o noapte de destrăbălare. O femeie într-o rochie neagră şi elegantă îşi ducea în mână pantofii roşii şi se ţâra prin bucătărie. Nu se uita deloc la noi, în schimb îşi ţinea privirea pe uşă ca şi cum ar fi fost linia de sosire a unei curse de 5 kilometri. Şi am simţit brusc un impuls de a mă ridica de pe scaun şi de a o trage deoparte. Voiam s-o întreb dacă-i plăcea la fel de mult ca şi mie senzaţia aventurilor de o noapte. Să vorbim şi să bârfim despre faptul că eram două femei care aveau control total asupra trupurilor lor. La vremea aceea, mă simţeam încorsetată, ca o târfa care are un mare secret. Dar am rămas pe scaunul meu, lăsând-o să plece şi imaginându-mi ce mi-ar fi putut povesti.

Nu ştiu dacă Lo îşi dă seama că am aflat despre aventurile de o noapte de la numeroasele escapade ale tatălui său. Sper că nu. Şi nici nu-i voi spune vreodată.

Revin la Ryke, care mă priveşte atent, ca şi cum şi-ar afla răspunsurile în expresia mea.

Apoi Lo intră în bucătărie cu dinţii strânşi şi cu telefonul în buzunar. *O, nu.*

— E totul în regulă? întreabă Ryke.

— E OK, spune Lo iară convingere.

îşi ia geaca de pe scaun şi o sticlă de bourbon de pe bar.

— Hai să mergem!

Ryke şi cu mine schimbăm o privire îngrijorată

şi amândoi ieşim după Lo.

fatffaUiÎjK cofa t *C Mţ dat (wl&i'W* izbeşte de piept când dansează cu mine. Ating vârful de săgeată, iar el mă prinde de mână. Mă sărută uşor pe obraz, apoi se îndepărtează. întind mâna, dar el a plecat deja, aşezându-se ca un rege pe un scaun de la bar.

Comandă o tonă de băuturi în timp ce eu transpir copios. Dansez singură pe ring, renunţând la orice nesiguranţă în ritmul muzicii hipnotice. Mă tot uit spre bar. De fiecare dată, Lo are un alt pahar. Am evitat subiectul telefonului pentru că Ryke şi Connor se află în permanenţă în preajma lui şi prefer să nu abordez subiectul de faţă cu ei.

După trei pahare de tequila, Connor şi Ryke se îndreaptă spre baie, iar eu profit de ocazie ca să vorbesc cu Lo între patru ochi.

— Hei.

îi dau un ghiont în umăr şi mă aşez pe scaunul de lângă el. Distrat, el se uită fix la paharul său de lichid de culoarea ambrei – mintea lui e departe.

— Ce voia tatăl tău?

Lo scutură din cap şi strânge şi mai tare paharul în mână.

— Nimic.

Mă încrunt şi încerc să alung suferinţa provocată de refuzul lui de a-mi povesti. Respingerea mă doare, dar poate e doar momentul nepotrivit. El îmi observă deznădejdea şi se uită înapoi spre baie, asigurându-se că Ryke şi Connor nu se întorc prea curând. Apoi se răsuceşte spre mine. Genunchii ni se lovesc, iar eu simt dorinţa bruscă de a mă apleca mai aproape, de a-mi împleti picioarele cu ale lui şi de a-i simţi muşchii lipiţi pe corpul meu. *E ceva grav,* îmi reamintesc, îndepărtând acele gânduri egoiste.

— Era vorba despre mama, mărturiseşte Lo.

Toate imaginile perverse mi se evaporă din cap, înlocuite de îngrijorare.

— Cumva, tata a aflat că am contactat-o.

Lo face o pauză şi-şi muşcă buzele, gândindu-se profund.

— Mi-a spus că mama nu voia să aibă nimic de-a face cu mine.

Mi se strânge pieptul.

— Mi-a spus că ea nu merită să se gândească la mine şi nici măcar să-mi audă vocea.

Râde scurt şi amar.

— Mi-a spus că e o târla nenorocită.

Mă crispez, iar Lo îşi trece o mână prin păr.

— Lil, cred că... cred că sunt de acord cu el.

Se încruntă, total confuz, în timp ce se chinuie să găsească un sens emoţiilor sale violente.

— Mama ta te-a părăsit, zic eu. Este OK să fii supărat pe ea. Asta nu înseamnă că eşti ca el.

Strâng din buze şi-mi procesează cuvintele, iar eu mi-aş dori să-l pot susţine mai mult. Se înclină şi mă sărută uşor pe tâmplă, un fel de *mulţumesc,* apoi se întoarce pe scaun şi îi face semn barmaniţei să-i mai dea un pahar. Aceasta îi toarnă un bourbon şi i-l întinde.

— Cât mai durează până vrei să mergi la baie? îl întreb.

— Nu ştiu. Am o vezică destul de rezistentă. Mai pot să aştept cel puţin vreo două ore, spune Lo.

Zâmbeşte cu paharul la buze, iar eu îi arunc o privire tăioasă. îşi agaţă piciorul de scaunul meu

şi-l trage spre el.

O, uau. Şoldul meu se loveşte de al lui, iar Lo mă cuprinde cu un braţ de talie, lipindu-mă de el. E foarte plăcut. îi simt mâna lui urcând pe sub bluza mea, mângâindu-mi pielea fină de pe spate.

încep să visez că fac sex *chiar aici.* îmi imaginez cum Lo mi-o trage, într-o căldură sufocantă. Facem sex pe bar.

Ca şi cum dependenţele noastre ar face dragoste.

Buzele lui îmi gâdilă urechea. Mă trezesc la realitate.

— La ce te gândeşti?

Cred că ştie, pentru că zâmbeşte şi mă muşcă de ureche.

— Luaţi-vă o cameră! exclamă Connor, apropiindu-se de mine în timp ce Ryke ia loc lângă Lo.

— Sau mai bine, spune Ryke, o maşină.

— Ce părere ai de limuzina lui Connor? întreabă Lo cu un zâmbet. Crezi că şoferul tău s-ar supăra?

— Eu m-aş supăra, răspunde Connor. Eşti fermecător, 1 ,o, dar nu suficient de fermecător ca să mă faci să-mi doresc să mi-o trag cu tine…

— încetează.

Mă strâmb şi-mi acopăr urechile. Scârbos. Vorbe de masculi. *Nu.*

Toţi trei râd, iar eu îi fac semn barmaniţei.

— Ce doreşti? mă întreabă Lo.

— Doar o bere.

El dă din cap şi mă lasă să comand. îi arăt buletinul meu fals barmaniţei, iar ea îmi dă un Blue Moon.

— Nu vreţi să vă duceţi în baia aia, îi spune Connor lui Lo. Sunt absolut dezgustătoare. Cred c-o să sun la Sanepid când plecăm. Ai nevoie de un costum de protecţie ca să intri acolo.

Lo zâmbeşte la mine şi ridică dintr-o sprânceană. *Nu!* Connor exagerează.

— Tu te aventurezi rar în cluburi dubioase, îi spun lui Connor. Sunt sigură că nu eşti obişnuit cu localuri care nu au steward la baie şi bomboane mentolate gratuite după ce faci pipi.

— M-am mai coborât la aceste standarde şi până acum, dar sunt unele locuri în care n-ar trebui să meargă nicio fiinţă umană.

Lo zâmbeşte şi ia o altă înghiţitură din pahar. O las baltă, dar plănuiesc să mă furişez mai târziu la toaletă ca să trag propriile concluzii. După alte câteva pahare, Lo începe să-i pună întrebări lui Ryke şi mă chinui să ignor zarva din jur: studenţi beţi, muzică dată la maximum şi Connor care practic ţipă în telefon vorbind cu sora mea.

— Da! Eu aş purta palton!

Ce? Rose îi cere sfaturi de modă? Lumea chiar a luat-o razna.

El se strâmbă.

— Nu te aud! Stai puţin!

Işi pune palma peste difuzor.

— Lily, poţi să-mi păstrezi locul?

înainte să spun că da, sare de pe scaun şi se îndreaptă spre uşă. Connor Cobalt nu-şi croieşte pur şi simplu drum printre oameni; se strecoară printre mase şi aşteaptă, încruntat şi nerăbdător până când mulţimea se desparte şi-i face loc. Zâmbesc amuzată şi mă întorc să-mi pun haina pe taburet.

Dar o blondă se grăbeşte şi mi-o ia înainte, aşezându-se. Ups!

— N-am fraţi sau surori, îl aud pe Ryke. Suntem doar eu şi mama.

>

Lo se foieşte, incomodat de subiectul mamelor, mai ales după convorbirea telefonică cu tatăl său.

Aşa că schimbă vorba.

— Cum te-ai apucat de alergat?

Sunt surprins că Lo preferă să pună întrebări, în loc să fie evaziv ca de obicei.

— Când eram mic, mama m-a înscris la o mulţime de sporturi. Mi-a spus că trebuia să aleg între tenis şi atletism, iar eu am ales atletismul, râde el încet. Am o slăbiciune să alerg spre liniile de sosire.

Pe asta pot s-o cred.

— Ce ciudat, zice Lo cu amărăciune, tata îmi spune mereu să fug de orice.

— Chiar aşa?

Obrajii lui Lo se ascut şi buzele i se ţuguie.

— Las-o baltă, spune repede Ryke. Nu trebuie să răspunzi la asta.

— Cât de mult ai de gând să scrii din ceea ce-ţi spun? întreabă Lo, iar Ryke se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Articolul, îi aminteşte Lo. Mă aştept să apar în tabloide până la sfârşitul semestrului.

— Nu te-as trăda niciodată.

>

— Nu aşa spun toţi?

Lo se întoarce spre bar şi comandă o altă băutură. Mă întreabă şi pe mine:

— Mai vrei o bere?

Clatin din cap. Ceea ce îmi doresc eu nu se află într-o sticlă de la bar, dar Lo a căzut deja în nebuloasa băutului. Nu-i pot smulge shotul de whisky din mână, iar el a băut suficient ca să uite

de problemele mele.

— Trebuie să ţinem un toast, ne spune el, ridicând paharul. Pentru Sara Hale. Pentru că e o târfa nenorocită.

Dă paharul peste cap, iar eu trag cu ochiul spre Ryke. Ochii lui se îngustează, împietriţi.

— Poate ar fi cazul să treci pe apă.

— Dacă te deranjez, poţi oricând să alergi spre ieşire, replică Lo, luând un alt pahar.

Ryke se apleacă încordat pe spate şi-mi aruncă o privire cu subînţeles, de parcă ar vrea să spună *fa ceva.*

Nu, spun eu mimând. Nu pot face nimic. Văd deja cum se va sfârşi această seară. Lo va adormi, beat. Vrea să ajungă în acel punct ca să-şi poată suprima sentimentele. Indiferent ce spun, va continua să bea. Chiar dacă îl implor şi ţip şi îl rog să se oprească, Lo nu va face asta.

Nici eu n-aş face-o.

Trebuie să se trezească singur la realitate, iar dacă-l bat la cap nu va face altceva decât să se îndepărteze de mine. Şi nu asta vreau eu. Şi nici nu am nevoie de aşa ceva.

Ryke dă din cap dezaprobator şi se uită cum Lo îşi înjură din nou mama şi mai rău.

— Poţi să nu mai faci asta? se răsteşte Ryke.

— Ce te interesează pe tine?

Lo o priveşte pe barmaniţă cum serveşte pe cineva, aşteptând să se întoarcă la noi.

— În general, nu-mi place să beau în cinstea

târfelor şi a *nenorocitelor.*

— Nu te obligă nimeni, replică Lo.

Ryke pare tulburat şi-şi trece o mână prin părul castaniu.

— Ştiu că o urăşti pe mama ta...

— Chiar aşa? face Lo, rotindu-se spre el.

— Hai să mergem să dansăm, îi spun lui Lo, trăgându-l de braţ.

El se îndepărtează brusc de mine şi se uită urât la Ryke.

— Tu nu mă cunoşti, rânjeşte Lo. M-am săturat să te comporţi ca şi cum ai înţelege prin ce trec eu. Ai locuit cu mine în casă?

— Nu.

— Ai văzut cum poliţiştii mi-au luat patul pentru că mama pretindea că era al ei?

Ryke îşi masează maxilarul.

— Nu...

— Te-a apucat cumva tac-tu de gât – Lo pune o mână pe spatele lui Ryke, trăgându-l mai aproape de el – şi ţi-a spus: „fiule...”

Face o pauză şi, dincolo de cei câţiva centimetri care le despart feţele, ceva intangibil circulă în aer, o tensiune atât de densă încât abia mai pot respira.

— „...fiule, maturizează-te dracului mai repede”?

Ryke nu dă înapoi. Răspunde provocării lui Lo, iară să-şi desprindă ochii de privirea lui tăioasă. Ba chiar face un pas mai aproape şi pune, blând, o mână pe ceafa lui Lo.

— îmi pare rău, spune Ryke cu atâta amar încât mă ia prin surprindere. îmi pare al naibii de rău, Lo. Sunt aici pentru tine. Indiferent prin ce-ai trecut, n-am fost acolo, dar acum sunt aici.

Lo îşi ia mâna de pe Ryke, momentul tensionat a trecut. La ce fel de reacţie se aştepta Lo? La o bătaie? La o altă confruntare verbală? La orice altceva, dar nu la compasiune – asta e sigur.

Lo îi face semn barmaniţei şi se comportă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum Ryke nu s-ar fi oferit niciodată să-l ajute într-un mod limpede şi incomensurabil.

— Hai să mergem să dansăm, încerc eu din nou.

El îmi evită privirea.

— Sunt ocupat. Dansează cu Connor.

Barmaniţa îi întinde un pahar mic. Să-l las singur?

Ryke bea dintr-o sticlă de apă şi-l urmăreşte cu atenţie. Rămâne aici cu Lo. Eu o să... plec. Poate îşi va aminti de mine şi mă va urma mai târziu.

Când se întoarce Connor, îl conving să danseze cu mine – într-un fel cast, amical, cu o distanţă considerabilă între noi. Din când în când, mă uit la Lo, dar el bea în tăcere, cu ochii la rafturile impunătoare de sticle din spatele barului. Singura diferenţă e burgerul din mâna lui, ceea ce mă face să răsuflu puţin mai uşurată. Mâncarea va absorbi o parte din alcool.

încerc să mă relaxez şi să mă concentrez la muzică, luând distanţă de Lo şi de problemele lui. Ritmul basului *bum bum bum* mă face să vibrez.

Pe ring, mă uit în ochii altor oameni care se zbânţuie pe ritmul muzicii şi, pentru o clipă, mă conectez cu un tip. Acea privire clandestină îmi face sângele să fiarbă şi trebuie să mă controlez din greu ca să mă liniştesc.

După cea de-a şasea melodie, Connor se uită spre bar şi un tip se simte invitat să danseze lipit de fundul meu. Mâinile lui îmi cuprind şoldurile. Nu-i văd faţa, iar în capul meu îmi imaginez că este Lo sau poate Făt-Frumos. Oricine altcineva în afară de cine e în realitate.

închid ochii şi parcă plutesc. Mâna se mişcă pe

burta mea şi apoi pe sub tricou. Trece pe lângă carnea moale a abdomenului meu şi ajunge pe sutienul căptuşit. Respiraţia mi se accelerează şi mă scufund din nou în corp.

Simt cum cineva mă prinde strâns de încheietură şi mă trage după el. Mă lipeşte de pieptul lui, ocrotitor, şi-mi înfăşoară un braţ în jurul umerilor, la modul frăţesc.

— Du-te şi pipăie pe altcineva, îi spune Connor calm tipului, strângându-mă de cot.

A fost real? N-a fost o fantezie?

Simt că mă înfierbânt şi refuz să mă uit la partenerul meu nedorit de dans. Acesta mormăie ceva în barbă şi pleacă. Arunc <> privire spre bar, dar Lo discută aprins cu Ryke, agitându-şi burgerul atât de haotic încât salata îi cade din chiflă.

Connor îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă face să mă întorc cu faţa spre el.

— Lily, spune el, cu un strop de îngrijorare, ce naiba se întâmplă?

Aş vrea să mă fac mică de tot. Asta nu trebuia să se întâmple. Mai ales când Lo se află în cădere liberă. Mi se pune nn nod în gât şi chiar când sunt pe punctul de a susura cea mai stupidă minciună din lume, mă salvează Ryke. Se năpusteşte spre mine cu o sticlă de apă în mână şi cu o mutră încruntată.

— Lily, zice el, arătând spre bar. Am nevoie de ajutorul tău. Lo va fi beat mort în cinci minute. Trebuie să-i spui să treacă pe apă. De fiecare dată

când îi sugerez asta, mai dă pe gât un pahar cu whisky doar ca să-mi facă în ciudă.

— Văd că mănâncă un burger.

Oare e scris în ADN-ul meu că trebuie să-i iau apărarea lui Lo? Ryke se holbează la mine, uluit.

— Nu face asta. Are nevoie de iubita lui, la naiba. Nu va mai fi ca de Halloween, OK? Nu-l car inconştient până acasă.

Işi duce mâna la ceafă, tremurând, iar eu trag aer în piept.

— Mă duc să încerc.

Trec pe lângă oameni şi mă strecor pe scaunul gol de lângă Lo. Abia dacă mă recunoaşte, dar spune:

— Tocmai când începea să-mi placă de nenorocitul ăla.

— Cea făcut?

— Nu pricepe nici o aluzie. Nu vreau să vorbesc despre părinţii mei. Nu vreau să vorbesc despre mama lui, când eu nu am mamă. Nu vreau să mă bată la cap cu băutura.

Mai ia o duscă.

— Oricum, despre ce naiba e vorba în articolul ăsta al lui? Despre doi copii bogaţi care au avut totul pe lume? Sau despre doi copii răsfăţaţi care au devenit nişte rataţi şi se distrug pe zi ce trece?

Cuvintele lui Lo se aud clar şi coerent. Rareori se bâlbâie, dar are un ton care vine la pachet cu beţia, iar eu îl simt înzecit.

— Nu cred că întreabă despre chestiile astea pentru articol, spun încet, poate că vrea doar să te cunoască mai bine.

— De ce? face Lo încruntat, ca şi cum i-ar fi ceva corn- plet străin ca un om să vrea să se împrietenească cu el.

— Tine la tine.

>

— Ei bine, n-ar trebui.

Lo comandă încă un pahar şi bagă un cartof prăjit în gură.

— Poate ar trebui să plecăm.

— Nu. Locul ăsta are băutură bună *şi* mâncare bună.

Aştept să-mi arunce un zâmbet sexy sau poate o glumă porcoasă, dar este absorbit doar de alcool. Mă aşez lângă el. Chiar dacă mi-aş da jos tricoul şi mi-aş arunca sutienul cât colo, el ar rămâne cu paharul în mână. Va bea până când totul în jurul

lui se va topi. Aşa că-mi păstrez hainele pe mine. Singura tactică pe care o am în arsenal este complet inutilă.

— Ryke te-a dus acasă, zic eu adevărul. La petrecerea de Halloween, ai leşinat şi a trebuit să te ducă în cârcă până în casă.

Faţa i se schimonoseşte. După sute de emoţii expresia i se limpezeşte, transformându-se în ceva gol şi străin.

— Chiar vrei să te ducă din nou în spate până acasă?

— Nu sunt beat, zice Lo, uitându-se în sfârsit la mine.

Ochii îi sunt de gheaţă.

— Nici pe departe. Sunt chiar prea treaz pentru această conversaţie.

Mă simt lipită de scaunul ăsta de bar. De parcă dacă m-aş ridica, aş face implozie.

— Mă sperii, murmur eu, iar privirea lui se îmblânzeşte puţin.

— Sunt OK, Lily. Pe bune.

Işi ţine mâinile pe pahar şi pe cartofii prăjiţi, Iară să mă atingă ca să mă aline.

— O să te anunţ când sunt gata de plecare şi asta va fi înainte să cad din picioare.

Inima mi se strânge.

— Mă duc să dansez cu Connor.

Lo dă din cap şi nu încearcă să mă oprească atunci când plec. îi găsesc pe Connor şi pe Ryke lângă o masă înaltă din apropierea ringului de dans.

— Deci? Ryke întreabă imediat.

— Spune că nu e beat.

Ryke îmi aruncă o privire scârbită.

— Da? Nu mai spune, Lily! Are o problemă! O să-ţi spună mereu că e treaz.

— De când eşti tu expert? strig eu. Dacă te-ai lăsat de băut, asta nu înseamnă că ştii cum să-l pui pe Lo pe drumul cel bun!

— Ai dreptate, spune Ryke. Mă depăşeşte. Are nevoie de ajutor specializat.

Simt cum îmi dau lacrimile.

— încetează!

Vreau ca Lo să fie ajutat. Vreau, dar nu-mi pot imagina o lume în care ar fi smuls din viaţa mea. Ce se va întâmpla cu mine?

— Oricărui om cu un pic de suflet i-ar păsa, Lily, zice Ryke. Aşa că întrebarea cea mai bună este: ţie de ce nu-ţi pasă?

Replica lui mă loveşte ca un pumn în stomac. Mă doare atât de tare că nici nu mai pot să respir, iar mie mi-e greu să mă apăr în propriii mei ochi. îmi pasă. L-am împiedicat pe Lo să conducă maşina. M-am asigurat mereu că se întoarce acasă întreg. L-am protejat. De toată lumea, mai puţin de el însuşi.

Mă uit la Connor încercând să rostesc cuvintele potrivite, dar pentru prima dată el tace. îmi evită privirea şi cojeşte eticheta de la sticla de bere. E de acord cu Ryke?

Pufnesc într-un mic hohot de râs, dar de fapt mă sufoc.

— Cred că sunt o iubită îngrozitoare.

Şi chiar cred asta. Sunt o iubită rea într-o mulţime de feluri.

Mă îndepărtez prin marea de trupuri, neavând inima să privesc reacţiile lui Ryke şi ale lui Connor. Mâna îmi tremură ca a unui drogat care are nevoie de o doză, iar capul mi se învârte din cauza atâtor lumini. Mă împiedic de câteva pahare de plastic şi mă lovesc de cineva în drum spre

baie.

Cabinele sunt aliniate pe un singur rând, goale, cu uşile întredeschise. Mă aplec peste o chiuvetă, mâzgălită peste tot cu marker permanent. *Spalâ-te. Tina a fost aici! Foloseşte săpunul, târfa jegoasă! Suge-mi-o.*

Uşa scârţâie şi întorc privirea. Un tip oarecare, cu faţă de lup, barbă scurtă şi ochi negri, intră în baie. El e oare cel de pe ringul de dans? Nu-mi iau ochii de la el, iar el o ia ca pe <> invitaţie.

Mâinile lui se lipesc şovăitoare de şoldurile mele, iar eu mă sprijin de chiuveta de porţelan, drept răspuns. Mă sărută aspru pe gât şi, preţ de o clipă, mă simt mai bine. Simt că acest lucru ar putea fi din nou în regulă. Când blugii îmi alunecă în jos pe picioare şi aerul rece îmi atinge pielea, mă t rezesc brusc la realitate.

— Nu.

Nu-l voi înşela pe Loren Hale. Chiar dacă prietenii îmi spun cât sunt de rea ca om.

El nu mă aude sau nu pricepe ideea. Mă prinde de fiind, foarte aproape să mi-o tragă. La naiba.

— Nu, spun mai tare, folosind singurul cuvânt pe care l-am evitat dintotdeauna.

Degetele lui îmi alunecă sub chiloţi, iar eu încerc să mă răsucesc şi să plec. Dar el mă împinge cu forţă şi mă izbeşte cu burta de chiuvetă, aproape tăindu-mi respiraţia.

— Opreşte-te!

Mă zbat şi mă chinui să mă desprind din strânsoarea lui, dar eu sunt numai piele şi os, iar

el e musculos şi foarte excitat.

Lacrimile îmi cad pe obraji şi încerc să ţip, dar muzica gălăgioasă pătrunde în baie, înăbuşindu-mi rugăminţile.

Ce să fac? Ce naiba să fac?!

Poate că ar trebui să-l las pur şi simplu să mi-o tragă. S-o fac şi pe asta. Să mă port ca şi cum aş vrea să se întâmple. Să-mi conving corpul că e doar o altă aventură. Să mă conving c-o să fie bine. Să ajung să cred că e doar o fantezie.

Lacrimile mi se usucă şi încerc să mă împotrivesc pentru ultima oară, însă el mă izbeşte de chiuvetă. Tuşesc răguşit.

E timpul să te prefaci, Lily. Să visezi cu ochii deschişi. La asta te pricepi cel mai bine. În momentul în care închid ochii, cineva sparge uşa.

— Dă-te naibii laoparte de pe ea!

Nişte urlete. Nişte strigăte groaznice. Şi simt cum greutatea din spatele meu se îndepărtează. Sunt amorţită, dar îmi trag inconştient blugii în sus, acoperindu-mă ca şi cum ar fi o altă noapte a vieţii mele.

Mă uit în stânga şi văd cum Ryke îl apucă pe individ de braţe, luptând împotriva mişcărilor acestuia, de om beat şi ostil. Tipul vrea să-l pocnească. Ryke se fereşte, apoi îl trânteşte într-o cabină. Tipul cade cu violenţă în vasul de toaletă, lovindu-se cu fruntea de aceasta. Picioarele i se întind răsfirate dincolo de uşă.

Ryke îl apucă de cămaşă şi îl ridică de pe jos.

— Ce mama dracului crezi că faci aici?! ţipă el.

Dar am impresia că asta e întrebarea pe care ar trebui să mi-o adreseze mie.

Connor apare în faţa privirii mele fixe, dar eu îi evit ochii.

— Unde e Lo? întreb cu un glas pierdut, pe care nu-l recunosc.

— E tot la bar, spune Connor încet. Lily, adaugă el, flu- turându-mi o mână prin faţă. Lily, uită-te la mine.

Mă uit, dar nu văd nimic. Nu m-am răzgândit niciodată după ce am invitat pe cineva să facă sex cu mine. Dependenţa mea nu mi-a făcut niciodată vreun rău. În niciun caz în felul ăsta.

Ryke îl pocneşte pe tip în zona inghinală şi apoi îl loveşte cu usa de la toaletă.

>

lotul e pe dos. Lo ar trebui să fie aici, nu Connor şi Ryke.

— Vreau să mă duc acasă, murmur eu.

Ryke îmi pune o mână pe umăr şi mă scoate din baie, departe de tipul care nu înţelege cuvântul „nu”. Are o mutră încruntată şi apăsătoare.

— Mă duc după Lo. Connor, vrei tu să...

— Mă ocup eu de ea.

Ryke ia mâna de pe mine şi mă lasă în grija lui Connor. Acesta mă ghidează, iar eu ies plutind din bar şi mă duc pe bancheta din spate a limuzinei lui Connor. Connor găseşte o sticlă de apă în frigider şi mi-o întinde.

— De ce ai venit în baie? îl întreb.

Cred că şi-au dat seama că trebuie să vină după mine când am plecat furtunos de lângă ei.

— Te-ai purtat ciudat toată seara, Lily. Eram îngrijorat, aşa că i-am spus lui Ryke că ar trebui să venim să vedem ce faci.

Portiera maşinii se deschide şi Ryke intră cu Lo bălăn- gănindu-se. Se clatină, dar reuşeşte să se ferească şi să nu se lovească la cap. Se prăbuşeşte pe locul de vizavi de mine şi închide imediat ochii grei, scufundându-se într-o mare de întuneric, mut şi lipsit de orice gând turbulent.

Ryke se aşază lângă el, închizând portiera şi spunându-i şoferului lui Connor să plece. II invidiez atât de mult pe Lo în acest moment pentru somnul lui liniştit şi cuminte, genul acela de somn care te protejează de toate relele lumii, chiar dacă doar pentru o noapte.

Ryke îi verifică pulsul şi apoi se uită la mine.

— Eşti OK?

O vânătaie îi înfloreşte pe obraz, cred că tipul l-a lovit cu cotul. Clipesc pentru a-mi alunga lacrimile.

— Eu am vrut...

Faţa lui Ryke se schimonoseşte, de parcă replica mea l-a lovit fizic.

— Ce? De ce naiba spui aşa ceva?

Connor îşi acoperă ochii cu mâna, ca să nu-i pot vedea reacţia. Dacă Ryke pare atât de afectat din cauza unui rău care mi s-a întâmplat mie, sunt sigură că nu e semn bun.

— L-am lăsat să mă atingă, spun, dar apoi... apoi m-am răzgândit. Cred că era deja prea târziu.

îmi tremură mâinile. Mi-aş dori ca Lo să mi le cuprindă. Genunchii îmi tremură necontrolat. Aş vrea să fie treaz. Aş vrea să nu am atâta nevoie de el, dar îl iubesc. îmi trag nasul în timp ce lacrimile îmi izvorăsc din ochi.

— E vina mea. I-am transmis semnale greşite.

Ryke rămâne cu gura căscată.

— *Nu* înseamnă *nu.* Nu contează când o spui, Lily. E suficient. Orice tip de bun-simţ ar fi dat înapoi.

Mi se strânge inima. Dacă Lo află că s-a întâmplat una ca asta cât timp el era la bar, se va simţi zdrobit. Nu vreau să-i provoc o asemenea durere.

— Nu-i spuneţi, vă rog.

— Trebuie să afle, zice Ryke.

Vreau să ţip, să-i spun că se înşală în privinţa mea, că vestea asta îl va sfâşia pe Lo, nu-l va face deloc mai puternic, dar glasul raţiunii îmi răsună în cap, spunându-mi să ascult ce mi se spune. Nu

ascult niciodată.

— Asta îl va ucide, zic eu, sufocată. Nu mă ajutaţi deloc!

— Nu poţi să-i ascunzi asta, Lily. Gândeşte-te la cât de mult ar suferi dacă ar afla cândva şi-şi va da seama că *toată*

lumea a ştiut în afară de el? Şi va afla. Nu te amăgi.

Poate că are dreptate. Mă afund în scaun, cedând în faţa privirii neîndurătoare a lui Ryke. îmi şterg lacrimile cu o mişcare rapidă şi mă uit pe fereastră. În limuzină se lasă liniştea. Nimeni nu vorbeşte. Nici măcar în timp ce Ryke îl cară pe Lo, inconştient, până în apartament. Nici după ce
i nchid usa dormitorului său.

Când rămânem doar noi trei, Connor rupe primul tăcerea.

— Mă duc să fac nişte cafea. Dacă vrei să te duci la cui-

>

care, înţeleg, dar aş vrea să vorbesc cu tine.

Nu merit asemenea prieteni, dar încerc să mă agăţ de ei pentru că mă tem de negura şi de golul care mă aşteaptă dacă
ii las să plece.

— Poţi să-mi faci o ciocolată caldă? întreb.

»

— Şi mai bine. Ţi-ar prinde bine nişte calorii.

Mă aşez pe fotoliul extensibil, acoperindu-mă cu o pătură caldă şi-l privesc pe Connor care se învârte prin bucătărie ca şi cum ar locui aici. îmi imaginez că, dacă aş avea vreodată un frate,

Connor s-ar potrivi perfect acestui rol. Puţin încrezut, dar ignorând obiceiurile lui de colecţionar de oameni, are un suflet cald şi bun. Ryke se tolăneşte pe canapea.

— Vrei să le sun pe surorile tale?

— Nu. îşi vor face griji degeaba.

Connor se întoarce cu o tavă cu cafea şi îmi întinde cana >
cu ciocolată caldă.

— Prea târziu. I-am scris deja lui Rose.

— Poftim? scâncesc eu.

— E pe drum.

^^cuiplqe(fi tlâ

încă nu s-a dumirit în totalitate despre ce e vorba. Stau acolo, cu gândurile mele tulburate, dar am o senzaţie amorţită şi străină. Iau cana aburindă cu ciocolată fierbinte şi beau din ea, în linişte, cu înghiţituri mici.

Connor nu spune nimic. Ryke nu spune nimic. Stau ca
două statui pe canapea, în timp ce eu mă fac mică
în fotoliu. O parte detestabilă dinlăuntrul meu
întreabă cum aş
putea s-o mint pe Rose. Cum să pun la cale o nouă înşelătorie pentru a ascunde beţiile lui Lo şi poate şi atacul asupra mea? Cu doi martori care au văzut ce s-a întâmplat nu mai am cum să-mi manipulez povestea. Realitatea rece şi cruntă se instalează, iar eu nu simt nici teamă, nici regretul care mă aşteptam să mă cuprindă după toţi aceşti ani în care
am minţit-o pe Rose.

Sunt pur şi simplu pustiită.

Interfonul bâzâie, iar Connor se ridică pentru a o primi înăuntru. Mişcarea mă face să mă uit în sus şi-l văd pe Ryke, cu glezna aşezată peste celălalt genunchi. Se uită distrat la o lampă, cu degetele la buze. Lumina i se reflectă în părul castaniu şi în ochii lui căprui care strălucesc cu irizaţii aurii. E fermecător, dar, în acest moment, niciun bărbat nu mă poate hipnotiza. Apoi îşi întoarce capul puţin şi mă vede că-l studiez.

— La ce te gândeşti? îl întreb.

— La cum ar fi... să fiu în locul lui.

îmi feresc privirea şi lacrimile vor să curgă din nou.

- Şi?A

Vocea îmi şovăie. îmi şterg o lacrimă şi inspir greoi, for- ţându-le pe celelalte să se retragă.

Nu-mi răspunde, aşa că mă uit din nou spre el. Se uită, bântuit, în jos, ca şi cum şi-ar imagina acea realitatea alternativă. Chiar pare atât de rău? Uşa se închide şi amândoi tresărim, trezindu-ne din reverie.

îmi strâng şi mai tare pătura în jurul corpului, ascunzân- du-mă sub ţesătura ei moale. îmi pierd curajul de a mă uita în ochii surorii mele şi ascult ritmul cunoscut al tocurilor ei

>

pe parchet. Zgomotul dispare când ea păşeşte pe covorul din sufragerie.

— De ce nu aţi dus-o la spital? întreabă Rose, acuzator.

— E complicat, răspunde Connor.

— Nu e complicat, *Richard,* se răsteşte ea. Sora mea mai mică a fost victima unui atac. Trebuie să fie consultată de un medic.

Trag aer în piept şi îmi fac curaj să ridic privirea. Rose poartă o haină de blană şi buzele îi sunt crăpate din cauza frigului de afară. Pare că un lucru cald şi uman i-a fisurat firea ei rece. Ii pasă. întotdeauna am ştiut asta, dar pentru alţii nu e atât de vizibil.

— Sunt OK, îi spun, încercând să cred şi eu asta. N-a ajuns atât de departe.

Ca să-şi ascundă emoţia, strânge din dinţi cu putere, pri- vindu-mă ca şi cum aş fi un om zdrobit. Dar eu nu simt aşa cum mă vede ea. Mă simt OK. Sincer.

— Sunt OK, repet, ca s-o conving.

Rose ridică un deget pentru a întrerupe discuţia. Se întoarce spre Connor.

— Unde e Lo? îşi drege ea glasul, sufocându-se. Eu intervin, pe pilot automat:

— Doarme.

— E inconştient, mă corectează Connor.

Ryke se ridică în picioare.

— Connor şi cu mine am găsit-o pe Lily. Lo...

Işi bea minţile. Scutură din cap, mai înnegurat decât îl credeam în stare.

— Mă duc să văd ce face.

Ryke pleacă. Şi rămânem noi trei. Rose se uită din nou la Connor.

— Ce facea Lo?

— Nimic, zi eu repede. Sincer, e în regulă. Sunt OK. Şi el e OK. Nu e nevoie să fiţi aici.

>

Ne descurcăm şi de data asta. Ne-am descurcat în atât de

>

multe situaţii. De ce de data asta ar trebui să fie diferit?

Rose mă ignoră şi aşteaptă să-i răspundă Connor.

— A băut la bar, s-a îmbătat.

Rose clatină din cap aproape imediat, nevenindu-i să creadă.

— Nu. Nu mai bea aşa mult şi nu ar fi lăsat-o singură pe I.ily. Sunt *mereu* împreună.

Connor se încruntă.

— Vorbim despre acelaşi Loren Hale?

Trag aer în piept.

— Opreşte-te, spun. Te rog! E-n regulă.

Dar vocea de-abia mi se aude. Mi se învârte capul. Asta înseamnă oare căderea liberă?

— Cred că-l cunosc mai bine decât tine, zice Rose. E cu sora mea de trei ani.

Mă fac mică pe fotoliu, văzând cum viaţa mea se sfărâmă înainte de a începe cu adevărat.

— înseamnă că unul dintre noi e greşit informat. Lo şi Lily pe care-i cunosc au o relaţie de numai două luni încoace.

Mă ascund şi mai mult sub pătură, în timp ce

ochii lor acuzatori se aţintesc asupra mea.

— Lily, face Rose cu o voce piţigăiată.

Ştiu că o sperii.

— Explică-mi.

Nu plânge. înghit în sec.

— îmi pare rău, încep eu. îmi pare rău.

îmi duc genunchii la piept şi-mi lipesc fruntea de ei, ascunzând lacrimile care dau să ţâşnească. Simt cum mă judecă, cum urăşte lumea pe care i-am prezentat-o ca să aibă încredere în ea. Nu e decât o fată care m-a iubit întotdeauna necondiţionat.

>

— Lily, zice ea, cu glasul ei moale şi cald.

îşi pune o mână pe obrazul meu, dându-mi părul lao- parte. îmi ridic privirea, iar ea îngenunchează în faţa mea. Nu pare deloc atât de supărată pe cât îmi imaginam că va fi.

— Ce se întâmplă?

Aş vrea să-i povestesc – să-i prezint tabloul fierbinte şi tulburat care ar putea descrie ultimii trei ani, dar să recunoşti adevărul doare mai mult decât să inventezi minciuni. Mă concentrez asupra faptelor. Pentru că e inteligentă, poate că Rose le va accepta.

îmi las bărbia pe genunchi şi mă uit la ea. E mai uşor.

— Acum trei ani, Lo şi cu mine ne-am înţeles să ne prefacem că suntem împreună. Voiam ca toată

lumea să creadă că suntem nişte oameni buni, dar nu suntem.

îmi feresc privirea.

— Am început să ieşim împreună de-abia din timpul călătoriei cu barca din Bahamas.

Rose se tensionează, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Lily, cum adică nu sunteţi oameni buni?

Scot un hohot de râs scurt şi dement. Ce-o fi atât de amu- zant? Nimic. Nimic din toate astea nu mi se pare normal.

— Suntem egoişti şi nefericiţi.

îmi las capul pe spate. Faptul că aveam o relaţie adevărată trebuia să rezolve totul. Dragostea noastră ar fi trebuit să vindece toată durerea şi suferinţa. în schimb, am intrat în alte complicaţii, cu şi mai multe consecinţe, şi mai multe momente triste şi conflicte.

— Deci ne-ai minţit pe toţi? mă întreabă ea. Ţi-ai construit o relaţie falsă ca să te ascunzi de noi?

I onul ei se ascute, pentru că se simte rănită, dar când mă uit la ea, văd doar teamă, durere şi compasiune. Lucruri pe < are nu le merit.

— Nu are sens, Lily. Nu eşti o persoană rea, nu eşti atât de rea încât să ne alungi şi să te joci de-a mama şi de-a tata i ti prietenul tău din copilărie.

Mă crispez.

— Tu nu ştii cum sunt eu.

Rose aruncă o privire peste umăr.

— Lasă-ne puţin, îi spune ea lui Connor.

El dispare pe hol fără comentarii. Cu repeziciune, Rose se răsuceşte înapoi şi mă strânge de mâini. încerc să mă smulg.

— încetează, îi zic.

Ea mă strânge mai tare.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Mă podidesc lacrimile. Ar fi mai bine să plece. Am tor- turat-o destul.

— Uită-te la mine, mă imploră ea.

Lacrimile fierbinţi îmi alunecă încet pe obraji, ca nişte dâre de foc. N-o pot privi în ochi.

— Nu poţi scăpa de mine, Lily. Nimic din ceea ce faci, nimic din ceea ce spui nu mă vor face să plec. Dacă nu-mi povesteşti acum, atunci voi afla peste un an...

— Opreşte-te, strig eu.

— ...peste trei ani, cinci ani, peste zece. O să aştept să-mi spui.

Plânge – şi ea e o fată care nu plânge niciodată,

care îşi dă ochii peste cap la vederea lacrimilor, chiar şi atunci când plânge un copil.

— Te iubesc. Eşti sora mea. Asta nu se va schimba niciodată, zice ea, strângându-mi mâinile. Bine?

Tot răul iese la suprafaţă. Izbucnesc în hohote de plâns, iar ea se năpusteşte în braţele mele, ţintuindu-mă pe fotoliu. Nu spun că-mi pare rău. Am rostit destule scuze deşarte, cât pentru o viaţă întreagă. Asta trebuie să însemne ceva.

Mă desprind prima din îmbrăţişare, dar o primesc lângă mine, aproape, pe fotoliu. Işi ţine mâna în a mea, aşteptând, iar eu încerc să rostesc nişte cuvinte ce-mi par incredibile.

— Eu... întotdeauna am crezut că ceva e în neregulă cu mine.

înghit în sec, parcă am clei în gură.

— încerc din răsputeri să mă opresc, dar nu pot. Şi am crezut că dacă sunt cu Lo totul va fi mai bine. Am crezut că nu vor mai fi nopţi urâte, dar e doar un alt fel de rău.

Rose nu mai respiră.

— Vorbeşti de droguri?

Scot un hohot scurt de râs, deşi plâng în continuare.

— Aş vrea eu; atunci ar avea măcar un sens, spun eu, trăgând o gură de aer în piept. Să nu râzi, OK?

— Lil, n-aş face niciodată asta.

— Mulţi oameni ar râde, spun, privind-o în ochi. Am început să fac sex când aveam treisprezece ani.

îmi dau o şuviţă de păr după ureche, facându-mă brusc mică.

— Am avut mai multe aventuri de o noapte decât zile de naştere…

Deschid gura, gata pentru următorul val de adevăruri, dar mă limitez la asta.

— Crezi că eşti uşuratică? se întreabă ea încruntată. Nu te-aş judeca niciodată pentru că ţi-ai pierdut virginitatea la o vârstă atât de fragedă.

îmi ridică bărbia cu un deget.

— O aventură de-o noapte nu înseamnă că eşti curvă. Sexualitatea e o parte a naturii umane. Nicio femeie n-ar trebui să se simt prost pentru că experimentează.

— E mai mult decât atât, Rose.

Mi-ar fi fost de folos sprijinul ei cu ani în urmă, când mă zvârcoleam în pat, crezând că mai bine aş muri decât să mă autosatisfac, că masturbarea era ceva pentru băieţi. Toate fetele de vârsta mea spuneau acelaşi lucru. Evitau cuvântul, îi ocoleau pe cei care-l menţionau, într-un fel sau altul, ca şi cum numai băieţii puteau fi cei care să atingă zonele erogene ale fetelor. Acum mi se pare atât de absurd.

— Explică-mi, spune ea.

— Am ales de sute de ori sexul în locul evenimentelor de familie. Chiar dacă ştiu că este ceva greşit, o fac în continuare. înainte de a fi cu Lo, încercam să mă conving tot timpul că mă voi opri. în dimineaţa următoare, deschideam un alt site porno. Şi o luam de la capăt.

îmi tremură braţele.

— Cum ţi se pare asta?

Rămâne pe gânduri, cu ochii mari.

— Eşti dependentă.

Aştept să râdă sau să mă convingă că totul e doar mintea mea.

— Lily, spune ea, foarte încet. Ai idee cum a început povestea asta – de ce eşti aşa?

Se ascute la faţă, iar eu îi citesc gândurile. *Ai fost molestată? Abuzată? Atinsă de vreun unchi de-al nostru îndepărtat?* Am stat şi m-am întrebat ore în şir dacă nu cumva mi-am reprimat vreun eveniment traumatic, dar n-am descoperit nimic niciodată.

— Nu mi s-a întâmplat nimic. Am început aşa, pur şi simplu. M-a făcut să mă simt bine. Şi nu m-am mai putut opri.

Nu aşa încep mai toate dependenţele?

— O, Lily.

Lacrimile i se adună din nou în ochi.

— Ai fost agresată… asta are cumva legătură cu dependenţa ta? S-a mai întâmplat aşa ceva?

— Nu, nu, spun repede, ca să nu mai plângă.

Eu însămi simt cum lacrimile dau să-mi curgă din nou pe obraji.

— E prima dată şi, în parte, e din vina mea. Eu… i-am transmis tipului semnale greşite. N-am mai fost monogamă până acum, iar aceasta este prima mea greşeală.

Rose mă strânge şi mai tare.

— Nu, spune ea, trăgându-mi mâinile în ale ei. Te înşeli amarnic, Lily.

— Tu nu pricepi…

— Ai dreptate. Nu-ţi înţeleg încă dependenţa. Este ceva foarte nou pentru mine şi încă încerc să procesez ce mi-ai spus, dar dacă i-ai zis sau i-ai dat vreun fel de înţeles că e cazul să plece, atunci ar fi trebuit să te asculte.

Ryke a spus acelaşi lucru.

— Ar trebui să mă necăjească amarnic chestia asta, zic. Ar trebui să mă schimbe fundamental, nu-i aşa?

Atunci de ce mă simt atât de amorţită?

— Cred că eşti în stare de şoc, murmură Rose. Vrei să te întâlneşti cu cineva? Am un terapeut bun.

Işi caută poşeta prin cameră.

— Nu, nu vreau să mă duc la psihiatru.

— Tu vrei să trăieşti aşa? Nu vrei să încerci să-ţi potoleşti cumva dependenţa?

Ridic din umeri.

— Sunt OK.

Sau, cel puţin, aşa am ajuns să mă conving.

— Lo e aici. Atâta timp cât îl am pe el…

Ochii i se întunecă brusc şi îmi dau seama că gândeşte intens. E mult prea deşteaptă ca să lase să treacă neobservat o problemă atât de importantă.

— Ai spus că amândoi sunteţi oameni răi. Vă ajutaţi unul pe celălalt să păstraţi secrete, nu-i aşa?

Şi apoi are o revelaţie.

— Doamne, Lily. Nu s-a oprit niciodată din băut, nu-i aşa?

Nu-i răspund, iar ea se lasă pe spate, ducându-şi degetele la buze.

— De ce nu mi-am dat seama? Mi-a spus că s-a oprit cu alcoolul pentru că ţie nu-ţi plăcea. Totul a

fost o minciună.

— Suntem OK, spun pentru a mia oară.

— Ba nu, nu sunteţi! strigă ea. Nu sunteţi OK deloc. S-a îmbătat şi a leşinat în timp ce pe tine te agresa un individ.

Simt cum cedez.

— E în regulă, şoptesc.

Lacrimile îmi inundă faţa şi-mi las privirea în jos.

— Sistemul ăsta funcţionează. Ştiu că nu se vede acum, dar funcţionează.

îmi şterg ochii, dar plâng în continuare.

— Şi... şi ne e bine aşa. Lo şi cu mine, dependenţele noastre ne afectează doar pe noi, reciproc. Şi am învăţat să trăim cu gândul ăsta.

Rămâne cu gura căscată.

— Crezi că a-ţi îndepărta familia este o idee bună? Ne afectează şi pe noi. Nu contează ce alegi, Lily. Ştii de ce? Pentru că noi toti te iubim. Tata întreabă în fiecare zi de tine pentru că ştie că nu-i vei răspunde la telefon. Mama are o grămadă de cărţi de autodezvoltare pe noptieră. Vrei să ştii despre ce sunt?

Dau din cap. Nu prea vreau. O să mă doară.

— Despre cum să reiei legătura cu fiica ta. Cum să construieşti relaţii cu copiii tăi. Faptele tale îi afectează. Dependenţa ta îi afectează. Faptul că ne eviţi şi pierzi experienţe de familie e o problemă, nu te ajută la nimic.

înţeleg ce-mi spune. Ascult cuvintele ei şi au

foarte mult sens. Dar care este alternativa mea la această dependenţă? Să mă las ajutată? Să renunţ la ea? Cum elimini ceva care face parte din viaţa ta? înţeleg să nu beau, dar să mă abţin de la sex? E nefiresc.

Rose vede că mă gândesc intens la asta, pentru că adaugă:

— începi cu consiliere şi prin a vorbi cu cineva care a trecut prin asta.

— Vreau să aştept să vorbesc cu Lo, îi spun.

Nu sunt sigură că sunt pregătită să renunţ la adicţia mea, chiar dacă ştiu că asta i-ar face pe toţi fericiţi. Mă urăsc pentru asta, dar mi se pare imposibil să mă opresc.

— Mă duc să mă culc.

Mă ridic ca un robot de pe scaun. Ea îmi urmează exemplul.

— Rămân aici peste noapte. O să dorm pe canapea ca să te las să te linişteşti.

— Nu e cazul să rămâi. Serios,...

îmi aruncă o privire tăioasă şi continui replica automată:

— ...voi fi OK.

Dă din cap şi îmi dă părul ciufulit după ureche.

— Ştiu că vei fi. Ne vedem mâine-dimineaţă, Lily.

înainte de a mă îndepărta, mă cuprinde în braţe cu putere, strângându-mă la piept.

— Te iubesc.

Aproape că încep să plâng din nou, dar mă abţin. *Şi eu te iubesc.*

— O să fiu OK, murmur eu.

Apoi mă desprind de ea şi alunec spre dormitor.

Mintea mi s-a separat, în sfârşit, de trup.

Capitolul 30

vie utfyajl cMt

se linişteşte şi adorm, până când mi se opresc gândurile nesfârşite prin care încerc să-mi justific acţiunile şi să mă pun la zid. Mă gândesc cumva că Rose are dreptate, că poate terapia mi-ar prinde bine. Dar unii medici nici nu mai consideră dependenţa de sex un lucru real. Dacă ajung la mila unui psihiatru care mă dispreţuieşte şi mă face să mă simt şi mai lipsită de valoare?

O mulţime de alte motive îmi trec prin minte, menţi- nându-mă întc-o spirală distructivă. Şi, când mă trezesc în sfârşit, văd numerele roşii şi luminoase ale ceasului digital. Mă simt copleşită de o forţă incredibilă şi mi se pare prea obositor să-mi ridic corpul amorţit de pe saltea.

O aud pe Rose crăpând uşa şi trăgând cu ochiul

în camera mea din când în când, dar mă prefac că dorm şi ea iese la fel de repede precum a intrat. S-au schimbat atât de multe

în ultimele 24 de ore, încât mă chinui să mă agăţ de ceva cunoscut. Lo, singura mea constantă, va afla, fără îndoială, despre evenimentele de aseară. Mi-aş dori să fiu eu aceea care-i povesteşte, dar este deja mijlocul după-amiezii şi nu mă pot smulge din aşternuturi.

Perdelele îmi învăluie camera într-o beznă totală, nelăsând să pătrundă nicio rază de soare. Singura sursă de lumină e telefonul meu aprins, în timp ce caut pe Tumblr fotografii neruşinate, dar asta îmi fiice rău la stomac. Nu mă opresc decât atunci când se deschide uşa. Sting rapid ecranul şi închid ochii, prefacându-mă că dorm.

Ascult paşii şi aştept ca Rose să plece din nou. Uşa se închide, iar eu răsuflu uşurată înainte de a mă întoarce la imaginile porno.

— Nu te pricepi deloc să minţi.

Tresar când aud vocea profundă şi tristă şi aprind repede lampa. Camera se luminează şi Lo se strâmbă. Are ochii roşii, umflaţi şi părul ciufulit, de parcă şi-a băgat cineva mâna în el. Cred că i-au spus ce s-a întâmplat. Aşa cum credeam.

Rămâne lipit de peretele de lângă comoda mea, punând o distanţă mare între noi. încerc să nu analizez prea mult ce înseamnă asta, dar mă doare oricum.

— Am reuşit să-i păcălesc pe toţi în tot acest timp, spun încet. Ce m-a dat de gol?

îşi linge buza de jos înainte de a spune:

— Am întrebat-o pe Rose dacă aveai televizorul deschis. Mi-a spus că era beznă totală. Aşa că mi-am dat seama că te-ai trezit şi ai oprit filmele porno.

Aproape în fiecare seară adorm cu videodipuri desfrânate care rulează pe fundal. De cele mai multe ori fără sonor.

— Asta nu înseamnă că mint eu prost, îi răspund. înseamnă doar că mă cunoşti prea bine.

Alunec pe pat, sprijinindu-mă de tăblia de stejar şi tră- gându-mi genunchii la piept.

— A trebuit să-i spun totul lui Rose.

— Ştiu.

Expresia lui rămâne neschimbată şi nu înţeleg dacă asta îl deranjează sau nu. Aşa că mă aventurez să spun:

— Se va rezolva. Nu cred că va spune altcuiva. Şi a spus că îmi va acorda tot timpul de care am nevoie.

La asta se referea sora mea, nu-i asa?

— Şi la Rose, asta ar putea dura o veşnicie. Aşa că vom trece peste azi-noapte şi totul va reveni la normal.

Dau din cap, mulţumită de mine că am ajuns la concluzia asta. Dar Lo nu-mi împărtăşeşte siguranţa. Strânge din dinţi şi lacrimile îi izvorăsc, facându-i ochii şi mai roşii.

— Chiar crezi că pot să merg mai departe? se îneacă el. Că pot să las lucrurile să meargă aşa?

Ah…

— Trebuie să încercăm, spun cu o voce gâtuită.

Scoate un hohot trist de râs, care apoi se stinge din scurt. Se şterge la gură şi expiră prelung.

— întreabă-mă.

— Ce?

Ochii lui se ridică spre mine, cu ascuţimea şi răceala oţelului.

— întreabă-mă de ce beau.

Mi se pune un nod în gât. Noi nu discutăm despre dependenţele noastre. Nu la modul direct. Le îngropăm cu băutură şi sex şi, când ne rătăcim, ne întoarcem la nostalgia benzilor desenate.

Frica nu mă lasă să articulez cuvinte. Cred că ştiu răspunsul, dar mă înspăimântă gândul de a schimba aranjamentul pe care-l avem. E constanta mea. Lo al meu. Sunt egoistă, nu vreau ca asta să se termine.

— La naiba, Lily, spune el printre dinţii încleştaţi. În- treabă-mă dracului odată!

— De ce? spun şi cuvintele acestea mă ucid.

O lacrimă i se prelinge pe obraz când răspunde:

— Pentru că pot. Pentru că atunci când aveam 11 ani şi am gustat primul meu strop de whisky, am crezut că asta mă va apropia de tatăl meu. Pentru că mă simţeam puternic.

Işi atinge pieptul.

— Pentru că n-am lovit niciodată pe nimeni. Nu am condus niciodată beat. Nu mi-am pierdut niciodată vreo nenorocită de slujbă sau vreun prieten care să conteze. Pentru că atunci când beam, nu credeam că fac rău nimănui altcuiva în afară de mine.

Respiră profund şi îşi trece o mână tremurândă prin păr.

— Până aseară. Sau poate până în ultimele două luni. Sau poate dintotdeauna. Nu mai ştiu.

Strâng cearşafurile în pumni şi încerc să-mi amintesc să respir.

— Sunt OK, mă strâmb eu. Voi fi bine, Lo. Nu mi-ai făcut niciun rău. A fost doar o greşeală. O noapte urâtă.

Se desprinde de perete, căpătând cumva curaj, şi se aşază pe marginea patului. Tot departe de mine. Mă priveşte în ochi şi spune:

— Uiţi că eu ştiu toate trucurile astea, Lil. De câte ori ţi-ai repetat aceste cuvinte, sperând că se vor adeveri? Şi eu fac acelaşi lucru pentru a-mi justifica fiecare noapte de rahat pe care o trăiesc.

Se trage mai lângă mine şi încremenesc. Stau nemişcată ca o bucată de lemn. Degetele lui îmi ating rotula goală şi faţa i se schimonoseşte, de parcă l-ar durea să mă atingă.

— Dar nu mai vreau să am nopţi urâte cu tine.

— Rose te-a pus să faci asta?

— Nu.

Scutură din cap. Işi sprijină uşor mâna pe piciorul meu şi nu mai pare atât de chinuit, iar eu expir din nou, tensionată.

— Ar fi trebuit să fiu acolo. Să-l opresc pe individul ăla. Ar fi trebuit să te ţin în braţe şi să-ţi spun că totul va fi bine chiar dacă nu era aşa. Era treaba mea, nu a altcuiva.

— Şi acum ce-o să facem? îl întreb.

Te rog să nu mă părăseşti, îmi spun cu egoism. S-ar putea să fie unul dintre cele mai detestabile gânduri ale mele de până acum. îmi îngrop capul în braţe, în timp ce lacrimile curg nestăvilite. îl simt cum mă abandonează, cum se îndepărtează ca o pală de vânt.

— Hei, uită-te la mine.

îmi atinge braţele, încearcă să mă facă să mă uit la el. îmi ridic bărbia. îşi ţine palmele lipite de coatele mele, cu pieptul aproape de trupul meu.

începe din nou să lăcrimeze şi mă simt brusc îngrozită de ceea ce urmează să spună.

— Sunt alcoolic.

Nu a spus niciodată asta cu voce tare, nu a recunoscut-o în felul acesta.

— Tatăl meu este alcoolic, continuă el, cu lacrimile revăr- sându-se pe obraji şi peste braţele mele. Nu pot să uit de el ca prin farmec. Face parte din mine.

îmi şterge lacrimile cu degetul mare.

— Te iubesc, dar vreau să te iubesc suficient de mult încât să nu aleg *niciodată* alcoolul în locul tău. Nici măcar pentru o clipă. Vreau să fiu omul pe care-l meriţi. Care să te ajute în loc să-ţi alimenteze dependenţa şi nu pot face asta până când nu primesc ajutor.

Aud un singur lucru. *Reabilitare.* Se duce la dezintoxicare. Departe de mine. Sunt mândră. Undeva, în adâncul sufletului, ştiu că sunt mândră. Dar această mândrie se ascunde în spatele fricii. O să mă părăsească. Două lucruri mi-au ţinut minţile întregi până acum. Sexul şi Lo. Odinioară ele nu se amestecau, dar să le pierd pe amândouă în acelaşi timp e ca şi cum cineva mi-ar smulge un organ vital din trup şi ar refuza să mă conecteze la vreun aparat care să mă menţină în viaţă.

— Lily!

Lo mă scutură de câteva ori, cu panică în glas. Nu mai înţeleg nimic până când buzele lui le ating pe ale mele. Mă sărută şi îmi spune să respir, la nesfârşit.

Trag o gură mare de aer în piept. Simt că ameţesc, că mă înec.

— Respiră, şopteşte el.

îşi aşază mâna pe diafragma mea. Am ajuns cumva la el în braţe. Mă agăţ de tricoul lui, întrebându-mă în gând dacă îl pot face cumva să rămână. Nu, asta e greşit. Ştiu că e greşit. înghit dureros în sec.

— Vorbeşte cu mine, Lil. La ce te gândeşti?

— Când pleci?

El clatină din cap.

— Nu plec.

Izbucnesc în plâns.

— Ce? Eu...

Nu are niciun sens. Tocmai a spus...

— Voi urma aici programul de dezintoxicare.

Mă trezesc oricum scuturând din cap.

— Nu, Lo. Nu rămâne aici pentru mine..., te rog.

îl împing, dar mă prinde de mâini.

— Opreşte-te, spune el. M-am certat deja cu sora ta pe tema asta. Rămân aici. O să încerc şi, dacă nu merge, atunci voi pleca. Dar dacă pot fi aici şi pentru tine, şi pentru mine, atunci trebuie să încerc.

— Nu e periculos să treci prin dezintoxicare aici?

îşi sprijină bărbia pe capul meu.

— Connor a angajat o asistentă. Totul va fi OK.

îi aud teama din voce. Este pe cale să elimine complet alcoolul din viaţa lui. A ajuns la limita de jos.

Eu însă am ajuns acolo?

Nu mă pot gândi cum aş putea să-l ajut pe Lo să se dezintoxice şi să fac şi eu acelaşi lucru. Aşa că mă voi concentra asupra lui, şi de-abia apoi, când se va vindeca, mă voi ocupa şi de mine.

Aşa mi se pare corect.

4 a tot *(f& & tâtâwiâtâ ûfôtcciqù*

Primele două zile au fost cele mai grele. Asistenta i-a administrat o perfuzie pentru rehidratare. Trebuie să ia vitamine pentru a înlocui nutrienţii pierduţi din cauza alcoolului şi i s a prescris o dietă specială ca să scape de toxine. Am ascuns şi cafetiera, ca nu cumva să devină dependent de cafeină în această perioadă. A trecut prin crize de vomă, a transpirat, a tremurat şi a urlat furios până când Ryke l-a ameninţat că-i va lipi bandă adezivă peste gură. Asta l-a făcut să râdă.

Azi, Lo m-a rugat să-l las să-mi conducă BMW-ul până la Lucky, de Ziua Recunoştinţei. în fiecare an, petrec această zi cu părinţii mei, iar Lo merge la tatăl lui, dar înainte de asta, mâncăm ceva împreună la micul nostru restaurant. Nu c deloc pretenţios, dar mâncarea de-aici are un gust mai bun decât porţiile mici şi spumele ciudate pe care le pregătesc bucătarii părinţilor noştri.

Mă ţine de mână peste consola dintre banchete şi înaintează pe străzile aglomerate din Philadelphia, cu o palmă pe volan. Ii tremură mâinile şi îşi tot scutură şi îndoaie degetele.

— Este ca mersul pe bicicletă? îl întreb eu despre condus.

— Mai uşor, îmi spune el. Maşina ta nu are schimbător de viteze. Tot ceea ce trebuie să ştiu e cum să acţionez semnalizatorul.

Apasă în mod intenţionat pe butonul de semnalizare, apoi îşi trece mâna peste coapsa mea.

Şi-a petrecut timpul cu mine, folosindu-se de dependenţa mea ca de o supapă, cred, pentru a uita de a lui. A funcţionat, în cea mai mare parte, dar uneori îi citesc cheful de alcool în ochi, dorinţa de a se întoarce la rutina lui obişnuită, pentru că eu profit la maximum de adicţia mea.

Lo opreşte, iar eu plătesc parcarea. Clopoţelul sună când intrăm la Lucky. Lo îmi ţine uşa deschisă, cu braţul său lung întins deasupra capului meu. Totul arată aşa cum îmi aminteam de anul trecut. O mulţime de panglici portocalii şi galbene curg din tavan şi un ventilator leneş se învârte în mijlocul micului local. În stânga, lângă ferestre, se află separeurile cu mobilier de vinii roşu. Cineva a desenat pe geam, cu vopsea lavabilă, un curcan cu ditamai penele şi a adăugat multicolor cuvintele „Happy Thanksgiving”, ca să nu rateze nimeni evenimentul. Mirosul bine

cunoscut de sos de merişor şi de piure de cartofi cu usturoi se ridică în aer, iar perechile de oameni vârstnici de la mese beau cafea şi zâmbesc.

Mă uit lung la un cuplu, la părul lor cărunt, scurt, aproape tras la indigo. Se ciorovăiesc în legătură cu o pată de pe cămaşa bărbatului, iar soţia se apleacă ajutându-l s-o şteargă. Aşa aş vrea să fim şi noi. Vreau să îmbătrânesc şi să ţip la Lo pentru că a dat cafeaua pe el. Vreau să fie *al meu* pentru totdeauna. Pentru prima dată, cred că e pe calea cea bună ţi că putem ajunge acolo. Nu-mi rămâne decât să sper că-i voi urma exemplul.

Faţă de anii trecuţi, există o diferenţă notabilă în privinţa acestei tradiţii a noastră. Când intrăm, ei sunt deja acolo, facându-ne semn să mergem într-un separeu de lângă fereastră.

Noi ne aşezăm în partea dreaptă, iar Connor, Rose şi Ryke ocupă bancheta din stânga. Sora mea arată trăsnet în fusta ei cu talie înaltă şi bluza de şifon crem. Are la gât un colier cu un medalion de diamant în formă de lacrimă.

— E nou? o întreb.

Ea atinge bijuteria şi se înroşeşte în obraji cum numai eu o fac. Nu-mi pot reţine un zâmbet.

— Eu i l-am cumpărat, zice Connor, cu braţul întins peste spătarul canapelei.

Mijesc ochii la el.

— De ce?

— Fără vreun motiv anume, spune Connor. Am

văzut colierul şi m-am gândit că i-ar plăcea.

Rose se străduieşte din răsputeri să nu zâmbească, dar nu reuşeşte să se mai ascundă. Lo scoate un geamăt scurt.

— Mă faci să pic de prost.

De pe coapsa mea, mâna lui se ridică şi se scufundă spre interior. Lo îmi oferă lucruri care-mi plac mult mai mult decât diamantele sau florile. Ryke face ghemotoc un şerveţel.

— Tu nu i-ai dăruit niciodată lui Lily aşa ceva?

— Nu, ea preferă să-i dăruiesc altceva, nu coliere.

— Ca de exemplu, Loren?

Rose pare că vrea să-i sfâşie beregata, iar Lo e pe punctul de a-i intra în joc.

— Cum ar fi o limbă în...

— Vai, Doamne! ţip eu, îndepărtându-mă de Lo şi lipindu-mă de marginea separeului.

Iau un meniu şi mă ascund în spatele lui. Ryke râde pe sub mustaţă, dar cred că sora mea îi va ataca pe toţi trei şi-i va zgâria cu unghiile. Connor îi şopteşte la ureche:

— Face mişto de tine.

— E dependentă de sex, îi murmură ea, cu fermitate. N-ar trebui să glumească pe tema asta.

— Vă aud, spune Lo plat.

Arunc o privire spre Ryke, deoarece e este singurul cu care nu m-am confruntat de când vestea dependenţei mele s-a răspândit de la Rose la Connor şi de la Lo la Ryke. Da, el i-a spus lui Ryke. Habar n-am cum a venit vorba despre asta. Poate în timpul confesiunii sale despre necesitatea de a renunţa la alcool. Adicţiile noastre s-au împletit atât de mult timp încât lui Lo i-a fost prea greu să vorbească despre problema lui fără să aducă în discuţie dependenţa mea de sex.

Ryke nici măcar nu se uită la mine. Ii şopteşte ceva lui Lo, dar eu îi citesc pe buze. *O să le spun eu.* II privesc pe Lo, iar el dă din cap spre Ryke în semn de aprobare. Mă încrunt.

— Ce să spună? îl întreb pe Lo. ’

— Nimic, minte el, facându-mi semn să mă

întorc la el.

Las jos meniul şi mă strecor înapoi în braţele lui, iar chelneriţa întrerupe cearta şoptită dintre Rose şi Connor.

Comandăm friptură de curcan şi apă, iar eu mă tot întreb ce vorbesc Lo şi Ryke despre mine. Ar putea fi orice. După ce chelneriţa pleacă, Rose se întoarce spre Ryke şi scoate un plic alb şi strălucitor.

— Nu ţi-arn găsit adresa nicăieri, aşa că nu am putut să-ţi trimit asta acasă.

îi oferă o invitaţie la Gala de caritate de Crăciun.

— Ryke este o poreclă? Nu apărea în niciun anuar.

— Al doilea prenume, spune el, distant.

Scoate invitaţia crem cu litere mari, aurii.

— Nu pot să merg.

Nu i-a dat nici măcar o şansă.

— De ce nu poţi? întreabă Lo, evident deranjat.

Ryke a fost cel mai important sprijin al lui Lo de când acesta s-a hotărât să renunţe la alcool. Este, practic, sponsorul lui neoficial. Ştiu că Lo vrea neapărat ca Ryke să fie acolo, mai ales că va veni şi tatăl lui.

— Din cauza articolului? Trebuie să-l termini în curând, nu-i aşa?

— Nu, l-am trimis de câteva săptămâni.

în sfârşit, scăpăm de minciună.

— Profesorul mi-a dat un A.

— Dă-mi-l şi mie, zice Connor. Mi-ar plăcea să-l citesc.

— Sigur-

Probabil că va „uita” să-i trimită articolul timp de alte câteva săptămâni, până când Connor nu-l va mai bate la cap.

— Ai alte planuri sau ceva de genul ăsta? întreabă Lo. Este cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului. Ajungi la mama ta şi dacă vii la gală.

Nu l-am văzut niciodată aşa – rugându-se atât de clar de cineva. Ryke dă din cap.

— Bine, da, o să văd eu cum fac. Mulţumesc, Rose.

El împătureşte plicul şi-l bagă în buzunarul de la spate.

Lo se relaxează şi aruncă o privire spre baie. Oare vrea să mergem acolo? Se întoarce spre mine, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, şi îmi şopteşte:

— Am nevoie la toaletă pe bune. Să nu-l laşi pe Ryke să-mi fure mâncarea dacă vine între timp.

Apoi mă sărută pe obraz şi se îndreaptă spre uşile albastre. Mă afund în scaun, ruşinată de privirile celorlalţi trei.

— Lily, începe Rose, apropiindu-se de masă şi împreu- nându-şi mâinile. Lily, m-am gândit mult în ultima vreme şi aş vrea să vii să locuieşti cu mine după ce se termină semestrul. E spaţiu mai mult decât suficient la mine în apartament şi...

— Şi cu Lo cum rămâne? întreb, încruntându-mă şi scuturând din cap. Nu pot să-l las aşa. În plus, eu merg la Penn.

— Te poţi transfera oricând, îmi aminteşte ea.

Ryke se întoarce spre ea.

— Lo are totul sub control.

Ochii ei galben-verzui îl săgetează.

— Este bolnav, Ryke. Trebuie să se concentreze pe el însuşi şi nu va putea face asta dacă este preocupat de binele lui Lily. Vreau ca el să se vindece, dar şi mai mult îmi doresc să se vindece sora mea. Aşa că iartă-mă dacă îi port de grijă surorii mele.

— Şi eu îi port de grijă lui Lo.' Vrea să încerce în felul acesta mai întâi. Uite. A mers bine săptămâna asta...

— Da, n-a mai băut, dar Lily a făcut ceva diferit? A început să meargă la terapie sau a renunţat cumva la sex?

— Oameni buni, vă rog să încetaţi, spun slab în faţa discuţiei lor înfierbântate.

>

Nu e nevoie să discute despre viaţa mea sexuală la Lucky. S-ar putea să nu mai am niciodată curajul să mă întorc aici.

— Are un plan, replică Ryke. Să nu te îndoieşti că o iubeşte pe Lily.

Are un plan? Despre asta vorbeau?

— Ce fel de plan? întreabă Rose.

Da, ce fel de plan? Şi de ce nu mi-a spus nimeni

nimic?!

— Va începe să-i limiteze adicţia şi va diminua treptat accesul la pornografie.

Rămân cu gura căscată, în timp ce sora mea dă din cap aprobator.

— Ce?! strig eu.

Mă deranjează teribil faptul că Lo a vorbit despre viaţa noastră sexuală fix cu Ryke, dintre toţi oamenii posibili din lume.

— Spune-mi că nu ai discutat despre chestia asta cu Lo.

Deja întrevăd răspunsul. Când Ryke s-a insinuat în viaţa mea atunci, la bibliotecă, spunându-mi că-l va ajuta pe Lo, am profitat de ocazie. I-am povestit despre dependenţa lui Lo. Şi ştiu că dacă i-ar fi făcut aceeaşi propunere lui Lo, acesta ar fi acceptat-o.

Ryke se uită netulburat în ochii mei.

— Mi-a spus majoritatea secretelor tale ruşinoase.

— O, Doamne, mormăi eu, uitându-mă cu disperare la Rose, ca şi cum aş întreba-o *ce să fac?*

Ea îl priveşte pe Ryke în locul meu.

— Asta e ceva personal.

— Da? Ei bine, băieţii vorbesc între ei, cum fac şi fetele. Poate ar trebui să-ţi aminteşti asta înainte să sari cuiva în cap.

Connor intervine:

— în regulă, toată lumea să se calmeze. Cred

că oamenii încep să se holbeze. Haide, Rose.

O prinde de braţ.

— Hai să mergem afară puţin.

Ea se ridică încordată de pe scaun, dar arată spre Ryke.

— Mă bucur că-l sprijini pe Lo, dar îţi jur că dacă-i faci vreun rău surorii mele...

— Rose.

Connor o scoate din separeu, iar Ryke spune:

— N-aş face intenţionat rău nimănui.

Connor îi aruncă o privire.

— Nu mai vorbi.

Rose începe să bată câmpii, iar Connor găseşte de fiecare dată răspunsul potrivit, luând o pauză şi vorbindu-i raţional. Cel puţin a găsit un partener pentru Gala de caritate de anul acesta care să nu fie homosexual.

Cam tot atunci ajunge şi mâncarea, dar la masă am rămas doar eu şi Ryke. Niciunul dintre noi nu se atinge de farfurie.

— Nu vreau să fiu limitată, îi spun. Nu e vorba de mine acum.

— întotdeauna a fost vorba despre tine, spune Ryke. Dacă mi-ai fi spus de la început ce fel de înţelegere aţi făcut voi doi şi ce fel de viaţă aţi dus, n-aş fi fost atât de supărat pe tine când ai încetat să-l mai ajuţi pe Lo. îmi cer scuze pentru asta.

— Trebuie să se concentreze pe el însuşi, îi reamintesc.

— Lily…

îşi aşază coatele pe masă şi se înclină.

— Voi doi aţi făcut totul împreună. Aţi trecut prin fiecare etapă a vieţii voastre umăr la umăr. Pentru ca asta să funcţioneze, nu poţi să regresezi în timp ce el avansează.

Mă simt şi mai încrâncenată. Felul în care a formulat asta face să pară că Lo se va transforma într-o persoană diferită. Că va deveni altcineva, o persoană care nu-şi mai găseşte locul în viaţa mea. Poate că va lăsa în urmă ritualurile mele şi va găsi o femeie care să se potrivească noii sale existenţe. Nu-mi place acel viitor, dar îmi doresc ca el să se simtă mai.bine.

— înţelegi ce spun? mă întreabă Ryke.

— OK, dau din cap. Bine, o să încerc.

El rămâne încordat, iar eu mă încrunt.

— Nu mă crezi, nu-i asa?

— Nu, dar mă bucur că ai ajuns să conştientizezi problema.

Mă uit urât la el.

— Pot să lupt.

— Rămâne de văzut în ce măsură, spune el, lăsându-se pe spate. Şi, Lily... sper din tot sufletul să mă surprinzi.

Şi eu sper.

a *dtâd de wfrdd ufcât* "Zã

limiteze treptat. Fără sex în forţă în ultima săptămână. Ieri am aruncat jumătate din filmele mele porno, dar dorinţa încă e acolo. În loc s-o împlinesc la modul compulsiv, iau câteva somnifere ca să adorm şi să nu mă mai gândesc la sex.

Noaptea e cel mai rău. Endorflnele mele o iau razna şi tot ce vreau să fac este să-l încalec pe Lo

în cel mai pervers mod cu putinţă.

Dar încerc. Trebuie să încerc.

Mi-e frică să rămân singură. Mi-e teamă că voi începe să mă masturbez sau că voi suna vreun gigolo din impuls.

Am fost atât de paranoică incât am chiulit de la majoritatea orelor. Cred că va trebui să reiau trei din cele cinci cursuri din orar. E mai bine decât să-l înşel pe Lo şi să mă mint pe mine însămi.

Lo nu prea doarme. Se agită şi se zvârcoleşte în mijlocul nopţii, trezindu-mă chiar şi din somnul indus de pastile. Mă tot aştept ca sevrajul să i se mai atenueze, să devină mai suportabil, dar nu se întâmplă. Uneori mă întreb dacă nu cumva va trebui să lupte cu această problemă pentru tot-deauna. Şi apoi îmi dau seama că şi eu voi fi nevoită să lupt la fel de mult.

Ii însoţesc pe Lo şi pe Ryke pe stadionul de atletism. Mai ales pentru că urăsc să rămân singură, iar Rose are examene finale săptămâna asta. Eu le-am terminat pe ale mele ieri. Mă rog, e un fel de-a spune. Nici măcar nu m-am prezentat la Biologie şi la Economie Managerială. Mă aştept la un mare F, dar cel puţin am opţiunea restanţei. S-ar putea să mai rămân la facultate încă un semestru.

Mă întind pe gradenă şi mă joc cu noul aparat foto pe care mi l-a cumpărat Rose. Nu am avut niciodată un alt hobby în afară de sex, dar să fac poze aiurea a umplut un mic gol dinlăuntru! meu.

Fac câteva fotografii în timp ce băieţii se întind pe iarbă. Amândoi poartă tricouri cu mânecă lungă şi pantaloni de alergare şi, în timp ce râd şi glumesc, le fac o poză în care zâmbesc în acelaşi timp.

Seamănă destul de mult. Amândoi au părul şaten, chiar dacă cel al lui Ryke are o nuanţă mai închisă. Amândoi au ochii căprui, chiar dacă cei ai lui Lo au irizaţii de chihlimbar. Bronzul lui Ryke a început să dispară în timpul iernii, iar pielea lui începe să semene cu tenul de irlandez al lui Lo.

Ar putea fi fraţi, dar Ryke are umerii mai lăţi, maxilarul mai puternic şi buzele mai subţiri.

Când încep să alerge, Ryke porneşte într-un sprint rapid, iar Lo îl urmează, ajungându-l din urmă în câteva secunde. Aleargă repede şi tare, iar picioarele lor musculoase bat cu putere în pista neagră. Ryke rămâne la doi paşi în faţa lui Lo, pentru că e mai antrenat, dar Lo se ţine bine.

Aleargă ca şi cum nimic nu-i poate opri. II privesc pe Lo şi încep să întrevăd un nou viitor. Este acolo, încă neclar, dar pare mai luminos şi mai bun.

Mă întreb doar dacă acest viitor mă include şi pe mine.

Capitolul 32

ore înainte de a ajunge la hotel pentru Gala caritabilă de Crăciun, suspectez că aceasta va fi una foarte proastă.

Lo a dormit poate jumătate de oră noaptea trecută şi se plimbă prin cameră, apoi îl sună pe Ryke şi vorbeşte cu el timp de câteva ceasuri. Nimic nu pare să-l liniştească şi cred că e din cauza conversaţiei pe care vrea s-o poarte cu tatăl său – cea în care va admite că încearcă să nu mai bea. Dar îmi tot fac griji că mai e ceva la mijloc.

înainte de a se duce la bucătărie, se răsteşte la mine de două ori când aduc vorba de facultate. L-am întrebat cât a luat la Economie Managerială –

examen pe care eu l-am picat cu brio. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea şi să dau testul din nou la primăvară şi să nu-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Nu mi-ar fi aruncat chestia asta dacă nu era ceva în neregulă.

Rose mă machiază la măsuţa de toaletă. Port deja rochia de culoarea prunei cu mâneci lungi din dantelă. Rose şi-a cumpărat rochia de catifea de nuanţa safirului, chiar dacă a mai probat zece ţinute după aceasta. Gala are două părţi. Una e cina, când ne aşezăm cu toţii în jurul unei mese rotunde şi ni se servesc cinci feluri de mâncare. Apoi, oamenii de afaceri vor urca pe podium şi le vor mulţumi tuturor pentru generozitatea de care au dat dovadă. După care va urma recepţia, unde invitaţii vor bea cocktailuri şi se vor plimba prin marea sală de bal, discutând şi socializând.

Când merg cu Lo, de obicei stăm lângă bar şi încercăm să-i punem celui care serveşte băuturile cele mai jenante întrebări pentru a vedea ce se va întâmpla. E odios şi probabil nepoliticos, dar ajută să treacă mai repede timpul. Anul acesta, plănuiesc să hoinăresc pe-acolo iară ţintă. Ceea ce nu sună cu mult mai bine.

În stilul consacrat al lui Connor Cobalt, ajungem cu o oră mai devreme. Ryke îşi îndreaptă cravata şi se uită nervos prin sala goală, în care chelnerii aranjează trandafirii roşii de pe mese şi termină de înşirat luminiţele în formă de ţurţuri.

— Ai mai fost la un astfel de eveniment? îl întreb pe Ryke.

— Da, răspunde el. Insă nu în acest cerc social.

Lo se agită mai mult decât de obicei. îşi trece o mână tremurândă prin păr.

— Trebuie să beau ceva, spune el, gemând şi frecându-se la ochi.

— Eşti OK, îl linişteşte Ryke. Hei, ce anume te supără?

— Nimic, spune Lo bosumflat. Chiar nu am chef să vorbesc acum. Fără supărare, dar chestia asta nu m-a ajutat astăzi deloc. Am o migrenă teribilă.

Ii întind mâna, iar el mă priveşte în ochi. Ceva rău se învolburează înăuntrul meu.

— Vrei să...?

— Nu, ne spune Ryke amândurora. Nu.

II privesc fix.

— Nu că ar fi treaba ta, dar am rezistat o zi întreagă fără să mă uit la filme porno.

Omit să-i spun că mi-am petrecut întreaga după-amiază în pat cu Lo. Şi nu am dormit deloc.

— Felicitări, spune Ryke sec, apoi îi aruncă lui Lo o privire rece ca piatra. Eviţi.

— O ajut.

— Ştii bine că nu o ajuţi.

Eu îl ajut, aş vrea să spun. Dar Lo a ales deja. Mâna lui îmi alunecă pe spinare şi mă conduce în holul hotelului.

Apoi îşi scoate portofelul din buzunar.

— O cameră, îi spune recepţionerului.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor. *Da.*

favrt **că acfeWiăa H** ***dtâ. d&He*** tot corpul. Mi-a tras-o pe la spate, mai tare decât de obicei, şi mi-a plăcut. Atunci când s-a întâmplat. Acum regret poziţia, intensitatea actului şi faptul că i-am dat ideea de a fi aici, în primul rând.

— Cât e ceasul? întreabă Lo, luând ceasul de pe noptieră. La naiba.

Se grăbeşte să se dea jos din pat, azvârlind plapuma pe podea, cu cearşafurile mototolite în toate direcţiile.

— Ridică-te, Lil.

Stau cu capul pe pernă, neclintită. Aş vrea să dispar în aşternuturi. Lo se apleacă peste pat şi-şi înclină capul ca să se uite direct la mine.

— Ridică-te! Hai, sus!

îmi aruncă rochia în faţă. O prind şi mă ridic în capul oaselor. încerc să mă îmbrac, dar braţele mă dor şi nu am putere.

Lo îşi trage pantalonii şi apoi îşi găseşte cămaşa albă şi elegantă.

Mi-aş fi dorit să rămânem aici, dar asta ar fi făcut Lily şi Lo cei din trecut. Acum suntem versiunile noastre îmbunătăţite. Mă lupt cu rochia şi, în cele din urmă, îmi scot capul prin guler. Şi

apoi văd minifrigiderul deschis.

Poate că nu ne-am îmbunătăţit de fapt deloc.

— Lo... zic cu glas pierdut.

El bagă în buzunar o sticluţă de tequila. De ce face asta? Totul era bine-mersi. Nu-i aşa? Cu excepţia acestei dimineţi şi a acestei după-amiezi şi a poveştii de acum...

— Lo, ai băut?

Nu mă priveşte în ochi.

— E OK. Nu voi bea deloc mâine. Am nevoie doar de ceva...

— Lo! strig, sărind din pat, fără să-mi trag chiloţii pe mine.

Mă lupt să-i iau alcoolul din buzunar, iar el mă strânge de încheieturi.

— Lily, opreşte-te!

— Tu să te opreşti!

Ne luptăm în picioare până când cădem pe pat. El îmi imobilizează braţele de o parte şi de alta a corpului.

— Lo! ţip eu. Nu poţi să renunţi aşa!

E opera mea. În adâncul inimii mele ştiu că eu l-am adus în punctul ăsta. Eu am fost de vină. Izbucnesc în lacrimi, sporind dramatismul acestei seri. El se ridică uşor de pe mine.

— Te rog, opreşte-te, spune el, înecându-se. Lily...

Mă sărută uşor pe buze, pe obraji, pe nas, pe ochi şi pe bărbie.

— Te rog, e OK. Mă simt bine.

— Eu sunt de vină, strig eu.

Buzele lui se lipesc de ale mele, străduindu-se să mă facă să mă concentrez pe sărut şi nu pe gândurile mele dureroase. Dacă m-aş fi gândit mai bine, poate că l-aş fi îndepărtat. Poate că i-aş fi spus să se oprească. Poate că aş fi făcut ceva care să fie în beneficiul amândurora, în loc să continui ciclul nostru distructiv.

Degetele lui alunecă înăuntrul meu, iar eu mă agăţ de cearşaf şi îmi înfăşor un braţ în jurul ochilor care ascund lucruri bune şi lucruri foarte rele.

Apoi mă pătrunde, iar eu oftez profund când mă umple atât de brusc. Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele şi mă sărută în timp ce împinge încet, ca şi cum ar vrea să-mi spună că totul este în regulă, totul este în regulă.

El este aici. Eu sunt aici.

Doar de atât avem nevoie.

Este cea mai mare minciună a noastră.

primul nivel, la sală de evenimente. Am ratat cina şi aproape că-mi vine să renunţ şi la recepţie şi să mă duc la Drake, să mă ghemuiesc în pat şi să mă complac în propria-mi nefericire. Dar aş prefera s-o găsesc mai întâi pe Rose. Am nevoie de ea.

Lo îşi înfăşoară cravata în jurul gâtului, privind

panoul cu cifrele etajelor. Spaţiul larg ne desparte, la fel şi sexul emoţional şi alcoolul. Nu l-am putut împiedica să dea pe gât acea sticluţă de tequila şi nici să-şi mai strecoare în buzunar încă una. Nu cred că băutura l-a făcut să se relaxeze. Muşchii i se încordează, iar gâtul nici măcar nu i se mişcă.

— Unde mergi când ajungem jos? îl întreb.

— Trebuie să vorbesc cu tata.

Mijeşte ochii spre numerele luminoase.

— Poate c-ar trebui să-l găseşti mai întâi pe Ryke.

— Nu e necesar.

înghit în sec, iar uşile liftului se deschid. Lo se îndreaptă în pas vioi spre sala de bal, iar eu mă chinui să ţin pasul cu picioarele lui lungi. Mă opresc brusc la intrare, şocată de candelabrele strălucitoare şi de sala plină ochi de oameni. Un brad de Crăciun tronează în centru, drapat în ghirlande aurii şi ornamente în formă de măr. Două ecrane de o parte şi de alta a scenei amintesc tuturor de organizatorii evenimentului. Hale Co. şi Fizzle. Trec pe lângă un chelner care duce o tavă cu şampanie roz.

Lo ia un pahar, îl bea dintr-o înghiţitură şi-l aşază la loc. Nu-l pot părăsi. Nu în halul acesta. Mă strecor printre oameni şi murmur *scuze* de sute de ori, încercând să mă ţin după Lo. Se îndreaptă hotărât într-un anumit loc, iar privirea lui de chihlimbar îi este fixă ca o bucată de gheaţă.

— Lo, spun, apucându-l, dar el se smulge din mâna mea.

Mi-e teamă să mă uit după Rose sau Ryke în mulţime, pentru că aş putea să-l pierd pe Lo. Am aruncat o singură privire în spate şi el a câştigat o distanţă considerabilă faţă de mine. Până când îl ajung din urmă, el se află deja în faţa tatălui său care poartă un smoching şi are o expresie severă. Rămân la o distanţă relativ mică, suficient de aproape însă pentru a auzi fiecare cuvânt.

— Mă eviţi cumva? îl întreabă Jonathan. De obicei treci pe la mine miercurea.

— Am avut nişte lucruri de rezolvat.

>

Jonathan îşi cercetează fiul din priviri.

— Arăţi bine.

— Nu mă simt bine, recunoaşte Lo.

Clatină de câteva ori din cap, iar ochii îi devin sticloşi.

— Nu mă simt bine, tată.

Jonathan se uită în jur şi zice:

— Nu e momentul acum, Loren. Vorbim mai târziu.

— Ceva nu e în regulă cu mine, îi spune Lo. Mă auzi? Iţi spun că nu sunt bine.

Jonathan dă pe gât restul whiskyului şi pune paharul pe o măsuţă din apropiere. După ce-şi muşcă buzele, se apropie

de fiul său. Cu răsuflarea întretăiată, rămân încremenită |>e loc.

— încerci să mă faci de râs?

Lui Lo îi tremură mâinile şi strânge pumnii.

— Ştii că eu beau şi nu-ţi pasă.

— Despre asta era vorba? spune Jonathan, strâmbân- du-se. Lo, eşti un bărbat de 21 de ani, ce mama dracului. Bineînţeles că bei.

— Până îmi pierd cunoştinţa, zice Lo.

De ce lui Jonathan îi e atât de greu să înţeleagă că Lo are o problemă? Şi apoi îmi dau seama. Poate pentru că Jonathan nu s-a împăcat cu propria lui problemă.

— Ca mulţi alţii înaintea ta. Este normal ca puştii de vârsta ta să abuzeze de alcool.

— Eu nu pot sta o zi iară să beau.

Jonathan zâmbeşte vag şi dispreţuitor.

— Nu-ţi mai găsi scuze pentru greşelile tale şi asumă- ţi-le bărbăteşte.

Există o diferenţă între a abuza şi a fi dependent de alcool şi, dacă ar fi înţeles asta, şi-ar fi dat seama că Lo se încadrează în cea de-a doua categorie.

Fac un pas înainte şi întind mâna spre Lo, dar el se îndepărtează de mine.

Jonathan a mai luat un pahar de whisky de la un chelner. Bea o înghiţitură şi-mi face semn din cap.

— Tu i-ai băgat în cap prostiile astea fiului meu?

Mă retrag în faţa privirii lui tăioase.

— Ştiu asta de când eram copil, îi răspunde Lo. Nu trebuia să-mi spună ea nimic.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Simt cum un braţ mă cuprinde de talie. Tresar ţi dau de privirea îngrijorată a lui Rose. Mă las în îmbrăţişarea ei şi încerc să nu plâng pe umărul ei.

Ryke, cu respiraţia tăiată de parcă ar fî alergat până aici, se strecoară lângă Lo şi îi pune o mână pe braţ. Nici măcar nu se uită la Jonathan.

— Haide, Lo.

Rose încearcă să mă tragă deoparte, dar eu scutur din cap şi rămân aici. Ceva nu e în regulă. Citesc asta pe chipul lui Jonathan, care păleşte şi mai tare şi aproape că-şi scapă whiskyul din mână.

— Ce cauţi aici? îl întreabă pe Ryke.

Lo se încruntă.

— Va cunoaşteţi?

Jonathan oftează uşor.

— Nu i-ai spus? face el spre Ryke.

Ochii lui se îndreaptă din nou spre sala de bal, unde oamenii încep deja să se holbeze. Scutură din cap cu amărăciune şi îşi termină whiskyul. Lo se foieşte, neliniştit.

— Ce să-mi spună?

— Nimic, spune Jonathan cu un zâmbet enigmatic. Lasă jos paharul şi-l priveşte din nou pe Loren în ochi.

— Deci asta voiai să-mi spui? Voiai să dai vina pe mine pentru problemele tale şi să baţi din picior ca

un copil mic?

Ryke îşi ţine mâna cu hotărâre pe umărul lui Lo, spriji- nindu-l într-un fel de care eu nu mă simt capabilă.

— Nu, spune Lo cu blândeţe. Poate că dacă ar fi fost o poveste din adolescenţa mea, asta aş fi făcut. Voiam doar să-ţi spun că am de gând să nu mai beau.

Ochii i se întunecă şi o singură lacrimă îi alunecă pe obraz.

— O să mă duc la dezintoxicare. Şi când mă voi întoarce, s-ar putea să nu ne mai întâlnim prea des.

Se duce la dezintoxicare. Ştie că acum nu merge – faptul că noi doi suntem împreună, în timp ce el încearcă să renunţe la alcool pentru totdeauna. Abia mai pot respira. Pleacă.

Pentru cât timp?

Jonathan inspiră tăios şi se uită fix la Ryke.

— Tu l-ai pus să facă asta?

— Nu, spune el. E prima dată când aud.

Jonathan îl priveşte din nou pe Lo.

— Nu trebuie să te duci la dezintoxicare, murmură el. E o absurditate, adaugă el, scuturând din cap. Te sun mâine, bine?

— Nu, nu mă suni, îi spune Lo. Nu-ţi voi răspunde şi voi fi deja plecat

— Eşti OK! strigă Jonathan, reducând la tăcere jumătate din sala de bal.

Se uită peste umăr, ca şi cum tocmai ar fi devenit conştient de izbucnirea lui. Se apropie şi-şi coboară glasul.

— Eşti bine, Loren. încetează!

— Nu e bine, intervine Ryke. îţi spune că nu se simte bine.

Pieptul îmi ia foc şi capul mi se tot învârte. Singurul motiv pentru care mai stau în picioare este că Rose mă ţine de mână şi, dacă pic, nu vreau să cadă odată cu mine.

Jonathan îl ignoră pe Ryke.

— De ce ai lacrimi în ochi? îi spune lui Lo, oarecum cu silă, dar şi cu o nuanţă umană în glas.

— Nu ştiu, spune Lo, trăgându-şi nasul şi chinuindu-se să-şi reprime lacrimile mute.

Jonathan îl cuprinde pe Lo de ceafa şi îi apropie faţa de el.

— Gândeşte-te bine, îl roagă Jonathan cu un rictus, scu- turându-1.

E evident deja că oamenii se uită la ei. Lo încearcă să se smulgă din strânsoare, punându-şi braţul pe mâna tatălui său, dar acesta îl ţine acolo, apăsându-l cu putere.

— încetează, spun eu, dând să mă apropii de ei, dar Rose mă trage înapoi.

Ryke îl prinde pe Jonathan de braţ şi-l smulge de pe Lo, care se împleticeşte ameţit.

— Ce naiba ai? îi strigă Ryke lui Jonathan. Nu,

ştii ceva? Ştiu ce e în neregulă cu tine. Tu nu te schimbi niciodată, ce mama dracului. N-ai decât să crezi în continuare că eşti un om minunat, dar nu te voi lăsa să-i distrugi viaţa lui Lo.

De ce pare că l-ar cunoaşte?

— Asta e opera Sarei? întreabă Jonathan. Unde e?

îşi aruncă privirea peste tot, căutând-o pe mama absentă a lui Lo.

Acesta se îndepărtează atât de Jonathan, cât şi de Ryke, uitându-se ba la unul, ba la altul, străduindu-se să le înţeleagă relaţia. în mod clar, e un lucru ce depăşeşte tot ceea ce ne-am imaginat.

— Nu e aici. Nici măcar nu ştie că am vorbit cu Lo! exclamă Ryke.

Faţa lui Jonathan se strâmbă îndureratã.

— Deci ti-ai asumat misiunea de a-mi destrăma această familie? După tot ce am încercat să fac pentru tine?

Ochii i se aprind.

— Te-aş fi putut ignora, dar te-am lăsat să ai un tată.

Stai aşa, stai aşa, stai aşa...

— Nu mi-am dorit un tată, spune Ryke.

Jonathan strânge din dinţi.

— Nu-mi vei întoarce fiul împotriva mea, m-ai auzit?

— Ce se întâmplă? întreabă Lo. Ce naiba se întâmplă?

Din spatele lui Jonathan, apare Connor şi-i şopteşte ceva la ureche. Jonathan dă din cap şi apoi îi spune lui Lo:

— Nu e momentul potrivit. Vorbim mai târziu.

După acest scurt rămas-bun, Connor îl ia pe Jonathan de acolo pentru a preveni o scenă şi mai penibilă.

— Ne întâlnim pe hol, îi spune Lo lui Ryke, fără să se uite la el.

Eu îl urmez, împreună cu Rose. Am prea multe gânduri în cap şi nu mă pot concentra. Lacrimile îmi cad pe obraji şi nici nu ştiu de ce. Poate din cauza cuvintelor tăioase ale lui Jonathan. Poate din cauza anunţului făcut de Lo cu privire la dezintoxicare. Sau poate din cauza dialogului straniu dintre Ryke şi Jonathan.

Ne oprim în holul hotelului, unde covorul cu romburi şi tapetul auriu strălucitor mă ameţesc şi mai tare.

— Cine eşti tu?! strigă Lo către Ryke. Nu mă mai minţi, la naiba!

— Calmează-te, spune Ryke. Dă-mi şansa să-ţi explic, te rog. Meriţi toate răspunsurile.

— De unde îl cunoşti pe tatăl meu? întreabă Lo. De unde te cunoaşte el pe tine?

Ryke întinde o mână, cu palma în jos, de parcă ar încerca să menţină o atmosferă paşnică.

— Sara Hale este mama mea.

O, Doamne... Jonathan a spus că e ca un tată

pentru Ryke. Oare de aici să fi plecat divorţul? Sara l-a înşelat şi a rămas însărcinată cu Ryke?

Asta ar însemna că Lo şi Ryke sunt fraţi vitregi.

Lo se clătină şi îşi îndreaptă o mână spre Ryke pentru a întrerupe discuţia, dar şi ca să-şi pună gândurile în ordine. Apoi ridică încruntat privirea şi spune:

— Eşti un copil ilegitim?

Ryke se strâmbă rănit şi scutură din cap, atât de laconic şi de îndurerat încât o lacrimă i se prelinge pe obraz. Lo îşi duce o mână tremurândă la piept.

— Eu sunt copilul ilegitim?

Ryke dă din cap scurt. Lo scoate un sunet ciudat, ca şi cum s-ar sufoca, iar eu încerc să fac un pas înainte, dar Rose mă trage din nou înapoi. Lo se şterge la ochi cu braţul şi inspiră profund.

— Dă-mi să-ţi văd buletinul, îi cere Lo.

Ryke îşi scoate portofelul din buzunarul de la spate şi scoate buletinul. înainte de a i-l da lui Lo, spune:

— Tot fratele meu eşti. Nu are nicio importanţă cine ar trebui să fie aici şi cine nu.

>

— Dă-mi-1.

Ryke i-l întinde, iar Lo citeşte numele. Maxilarul i se blochează şi obrajii îi par din nou sculptaţi în gheaţă. Mâna îi tremură pe actul de identitate.

— *Jonathan Ryke Meadows.*

Lo râde ca un dement şi-i aruncă buletinul lui

Ryke. Acesta îl lasă să cadă pe covor.

— Ce spuneai că face mama ta? se preface Lo că nu a înţeles. A, da! Trăieşte de pe urma tatălui tău.

Işi muşcă buza de jos şi dă amar din cap.

— Lo...

Acesta îşi pune mâinile în cap, zicând cu un rânjet:

— Du-te dracului. De ce nu mi-a spus nimeni? Eşti fiul lui Jonathan. Sara Hale e mama ta, dar nu şi a mea, nu-i aşa?

— Mama mea a cerut divorţul când Jonathan a lăsat o altă femeie însărcinată cu tine. Eu abia mă născusem.

Tot ceea ce i-a spus tatăl său e o minciună. Nu e de mirare că Sara îl urăşte pe Lo şi că l-a înjurat straşnic la telefon. E produsul adulterului şi cauza căsniciei ei eşuate. încerc să mă duc la el, dar Rose mă trage înapoi. Lo plânge necontrolat.

— Sara mi-a luat patul ca să ţi-l dea ţie, nu-i aşa?

— Nu ştiam că e al tău.

>

— Dulapul meu, nenorocitele mele de haine, le-a luat şi ţi le-a dat *ţie.*

Lo îşi apăsă degetele pe ochi.

— De ce mi-ati ascuns asta?

>

__ Sunt chestiuni legale... spune el, apropiindu-

se de Lo. Nici măcar nu am ştiut că exişti până când n-am împlinit 15 ani Mamei i-a scăpat porumbelul în timpul unei crize de nervi Mă întâlneam mereu cu Jonathan la cluburile exclusiviste Şi nu am minţit când am spus că nu mă mai văd cu tatăl meu. A[veam] o senzaţie ciudată în preajma lui, mai ales când n-am mai băut. Simţeam că pot vedea prin el.

îsi trag[e] [nasu]l> încercând să-şi controleze emoţiile, dar îi vine greu, pentru că Lo e terminat. Ochii lui Ryke se înroşesc.

__ Ş[t]ii despre existenţa mea de *şapte* ani? Şi nu ţi-a trecut prin cap să ne întâlnim? întreabă Lo, încruntat şi profund rănit. Sunt fratele tău.

__ Ţ[ot] tu mi-ai despărţit părinţii, spune Ryke, cu voce şovăitoare. Mi-am petrecut ani de zile obişnuindu-mă cu ideea că eXÎŞ[1]*- Mama mea te ura, iar eu o iubeam, aşa că ce naiba puteam să cred? Apoi am mers la facultate şi m-am distanţat de ea. Am început să mă gândesc bine la unele lucruri şi am ajuns să vreau să te cunosc. Te-aş fi putut lăsa în pace Să fii p[u]ţ°iui bogat pe care l-a crescut Jonathan Hale. Şi apoi te-am văzut.

Ryke da din cap, cu ochii înlăcrimaţi.

_ Ţe-am văzut la petrecerea de Halloween şi am ştiut cine eşti. D[u]P[a ce am] aflat d[e] existenţa ta, Jonathan mi-a arătat poze cu tine, întrebându-mă mereu dacă vreau să te cunosc. N-[am vrut] niciodată.

Lo spune îndurerat:
_ Şi de ce ai facut-o, până la urmă?

— Am văzut ce s-ar fi ales de mine dacă m-ar fi crescut el. Şi am regretat totul. Te-am învinovăţit pe tine, deşi erai doar un copil ghinionist. Am dorit să te ajut... pentru toţi anii în care am stat departe de tine. Ştiam cum e el. Am auzit-o pe mama povestind despre lucrurile pe care i le spunea – lucruri oribile, dezgustătoare, la fel de rele ca un pumn în plină figură. Ştiam că ai fost educat aşa. Şi nu am făcut nimic.

Vocea lui Ryke se frânge. Scutură din cap.

— Deci ai văzut cum sunt, spune Lo. Sunt aşa jalnic cum ţi-ai imaginat?

— Nu. Eşti cam nesimţit, dar şi eu sunt la fel. E clar că suntem fraţi.

>

Lo râde scurt.

— De ce mi-au ascuns toti asta?

>

Face un pas înapoi, iar mâna lui Ryke îi cade de pe umăr.

— Care sunt problemele legale?

Ryke înghite în sec.

— Conform înţelegerii, mama mea trebuie să nu divulge numele mamei tale şi trebuie să păstreze numele de familie Hale, altfel pierde tot ce a câştigat la divorţ.

Probabil că Ryke a luat numele de fată al Sarei: Meadows.

— De ce?

— Pentru ca tatăl tău să nu ajungă la închisoare.

Mama ta avea aproape şaptesprezece ani. Era minoră, iar mama nu l-a putut denunţa, dar a semnat nişte acte care trunchiau adevărul. Şi dacă se răzgândea, atunci banii ar fi mers în scopuri caritabile şi ea ar fi pierdut totul.

Lo se strâmbă.

— A violat-o?

— Nu, răspunde repede Ryke. Nu. Sara a spus o mulţime de lucruri oribile despre Jonathan, dar niciodată aşa ceva. Nu cred că o iubea pe mama ta, altfel ar fi găsit o cale ca ea să facă parte din viaţa ta. Cred că a fost... o aventură.

Işi trece mâna prin păr.

— Cred că ea a plecat... spune el, străduindu-se să stoarcă adevărul. Cred că te-a părăsit. Nu ştiu de ce te-a adus pe lume, dar aşa s-a întâmplat. Mai ştiu că după aceea nu te-a mai dorit.

Jonathan l-a crescut pe Lo, când nimeni altcineva nu l-a vrut.

Pe măsură ce înţelege povestea, Lo nu-şi mai stăpâneşte tremurul mâinilor şi de-abia mai respiră.

— Era mai uşor pentru toată lumea dacă nu aflam, nu-i aşa?

— Nu ştiam dacă Jonathan ţi-a spus vreodată tot adevărul, mărturiseşte Ryke. Dar când m-ai cunoscut, mi-am dat seama că nu. Habar nu aveai cine eram.

— De ce nu mi-ai spus de la început? întreabă Lo, arătând spre sine. Meritam să ştiu.

— Meritai. Ai dreptate, spune Ryke. Dar nu te simţi bine, Lo. Voiam să te ajut. Aşa că am născocit câteva minciuni ca să fiu aproape de tine. A trebuit să plec de la prezentarea de modă a lui Rose pentru că tatăl lui Lily era acolo. Mă cunoaşte şi nu

credeam că eşti pregătit să afli adevărul.

Tatăl meu ştie? El avea răspunsurile în tot acest timp. Cu greu pot suporta avalanşa de veşti.

Ryke se apropie mai mult.

— Mi-a fost teamă că, dacă ai afla, te-aş împinge în întuneric. Poţi să înţelegi asta? întreabă el, îndreptându-şi privirea spre mine. Cred că poţi.

Lo se freacă din nou la ochi. Nu se poate opri din plâns. Văd cum durerea curge prin el ca nişte valuri crestate, care se sparg şi se izbesc de ţărmul conştiinţei sale până când îşi pierde respiraţia şi se îneacă sub talazurile violente. Urlă în pumni – e furios, îndurerat, tulburat.

Se lasă încet în genunchi şi-şi pune palma pe covor.

— Lo, spune Ryke, aplecându-se spre el.

încearcă să-l ajute, dar Lo îl îndepărtează cu ochi sălbatici şi înlăcrimaţi.

— Unde e Lily? întreabă el, disperat. Lily! strigă el, rotindu-şi capul şi căutându-mă din priviri. Lily!

Rose îmi dă drumul, în cele din urmă, iar eu fug în braţele lui Lo. Mă strânge cu putere în braţe şi plânge pe umărul meu, cu trupul zvâcnind.

— Sunt aici, răsuflu eu. E totul în regulă.

Când îmi ridic ochii, îi văd pe Ryke şi pe Rose schimbând nişte priviri pline de îndoieli.

Acum înţeleg. Le este teamă de apropierea noastră. Nu ne e bine împreună.

Cel puţin nu acum.

Se agaţă de rochia mea şi plânge până când îi seacă lacrimile. încerc şi vreau să fiu puternică pentru el. îmi şopteşte, cu o voce secătuită:

— Mă simt ca şi cum as muri.

> >

— Nu e aşa, zic şi-l sărut pe obraz. Te iubesc.

După câteva minute, ne ridicăm şi ieşim în tăcere afară, cu Rose şi Ryke în urma noastră. Ii conving să ne lase singuri într-una dintre maşini, dar ne vom întâlni cu ei la Drake. Lo intră primul în Escalade, apoi şi eu.

— La Drake, spun, fără să mă uit spre locurile din faţă.

Maşina se pune în mişcare, iar eu mă întorc spre Lo, care-şi acoperă ochii cu mâna.

— Nu ştiu ce să fac.

— Te duci la dezintoxicare, spun cu fermitate, chiar dacă mă doare inima.

Ştiu că aşa e corect. Pentru amândoi.

— Nu te pot părăsi, spune, luându-şi mâna de la ochi. Poate dura luni întregi, Lily. Nu vreau să mă laşi pentru alt tip...

— O să rezist, îi zic, strângându-i mâinile în ale mele. O să merg la terapie.

— Lily...

Vocea lui îndurerată mă sfâşie pe dinăuntru.

— O să mă mut cu Rose.

El închide ochii şi lacrimi îi curg neostoite. Mă abţin să nu plâng. înghit în sec.

— Mă voi transfera la Princeton şi te voi aştepta când te vei întoarce.

Lo dă din cap, încercând să asimileze veştile.

— Dacă asta vrei...

— Asta vreau.

Lo îşi linge buzele şi-şi sprijină un umăr de mine.

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi. N-ar fi trebuit să fac faza cu camera de hotel. Eram... supărat şi nu avea nicio legătură cu tine. Eu...

— Ce este? întreb, încruntându-mă.

Ce putea fi atât de rău încât să dea pe gât sticluţe de alcool, stricându-şi scurta perioadă de abstinenţă care însemna foarte mult pentru el, pentru mine şi pentru prietenii noştri... pentru fratele lui.

— Şcoala mi-a trimis o scrisoare azi de dimineaţă, spune el, făcând o pauză. M-au dat afară.

— Ce? Nu te pot da afară. N-ai greşit cu nimic. O să mergem la decan...

— Lily, nu m-am dus la jumătate din cursuri. Am picat aproape toate examenele. Am o medie jalnică. Pot da afară pe cei care nu îndeplinesc standardele lor academice. M-au avertizat anul trecut şi nu mi-a păsat.

— Poftim?

Ştiam că ceva nu e în regulă, dar credeam că

avea note mai bune decât mine.

— Atunci... o să mergi la Princeton cu mine. Te poţi transfera. Te vor accepta, cu numele tău de familie.

— Nu, clatină el din cap. Nu, nu mă întorc la facultate. Nu e de mine, Lil.

Mă gândesc intens la asta.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, spune Lo. Ce-ai zice mai întâi să ne facem bine?

— Da, exact, murmur eu. Şi cu tatăl tău cum rămâne? Lo, dacă află, o să-ţi taie fondurile.

— N-o să afle. Am sunat deja la secretariat şi le-am spus să nu-l contacteze.

Expir uşurată. Maşina se opreşte.

— Am ajuns, domnule Hale.

încremenesc. Vocea aceea nu aparţine Nolei. Şoferul se mişcă lent şi îi văd mustăţile cărunte, părul des şi ochelarii cocoţaţi pe nasul coroiat.

— Anderson, spune Lo încordat.

Anderson, şoferul lui Jonathan Hale, tipul ne-a mai turnat şi înainte.

— Te rog să nu-i spui tatei...

— O seară plăcută, ne urează Anderson cu un zâmbet fals.

Se răsuceşte la loc, aşteptând să ieşim din maşină.

Ieşim şi, în străfundul inimii mele, ştiu că vieţile noastre sunt pe cale să se schimbe.

acord să ne petrecem noaptea separat. Eu rămân cu Rose la Drake, iar Ryke îl duce pe Lo la apartamentul lui din campus. Aflu că tatăl său îl sună de dimineaţă doar pentru că Rose îmi transmite vestea.

I-a dat ultimatumul pe care l-am evitat atât de mult şi de care ne-am temut toată viaţa noastră. *Intoarce-te la facultate, pune-ţi viaţa în ordine, altfel fondul tău fiduciar va dispărea.* Cu câteva luni în urmă, alegerea lui Lo ar fi fost, probabil, alta. Poate că ar fi optat pentru focultate, transferându-se la Princeton sau la Penn State, revenind la rutina bine cunoscută într-un mediu nou. Dar cred că amândoi ne-am dat seama că unele lucruri valorează mai mult decât un stil de

viaţă luxos şi de un portofel plin cu bani.

La micul-dejun, în timp ce ciugulesc, în sufragerie, dintr-un castron cu fulgi de ovăz, nu sunt deloc surprinsă când Rose îmi spune că Lo a refuzat banii. Sora mea e de părere că acesta este cel mai curajos lucru pe care l-a făcut în viaţa lui. Ironia este că nu salvează vreo domniţă închisă într-un castel, nici vreun un copil dintr-o clădire în flăcări – ci se ajută pe el însuşi. Poate parţial pentru a salva relaţia noastră, dar mai ales pentru el. Şi acesta e cel mai bun motiv din lume. Dincolo de temerile mele, sunt foarte, foarte mândră de el.

În câteva zile, va trebui să-mi găsesc acelaşi curaj.

Sora mea îmi pune o mână pe umăr.

— Vine să-şi ia câteva lucruri. Pleacă la prânz.

Simt o povară care mă apasă pe piept, dar dau din cap. În plus, am fost de acord că trebuie să meargă la dezintoxicare cât mai repede cu putinţă. Ne e teamă că ne vom răzgândi, că ne vom convinge unul pe celălalt că acesta nu e un pas bun de făcut, că putem rezolva totul împreună. Dar nu putem. Am încercat asta şi Lo a ajuns bând tequila într-o cameră de hotel şi cu mine dorindu-mi să-l simt lipit de trupul meu.

Rose vine lângă mine, iar eu îi foc loc pe canapea.

— Ce mai faci? mă întreabă ea, strângându-mi părul şi împletindu-mi şuviţele.

Scutur din cap. Nu am cuvinte. Intr-o singură noapte, Lo şi-a pierdut fondul de studii şi a aflat că tatăl lui l-a minţit şi că are un frate. Suntem atât de strâns legaţi, încât îi simt durerea provocată de această şaradă ca şi cum mi-ar aparţine mie.

Cum a putut Jonathan să-l mintă pe Lo atâta timp? Mi-aş dori să-l dispreţuiesc pentru că i-a ascuns adevărul, şi totuşi nu pot. II iubeşte pe Lo. Mai mult decât ar vrea oricine să recunoască. II iubeşte atât de mult încât a ales să-l crească, nu să-l abandoneze. Se teme de gândul că Lo va pleca la dezintoxicare, că-şi dă seama că a dat greş ca tată şi că fiul său
ar putea merge mai departe în viaţă fără el. Cred că într-un fel Jonathan crede că Lo se va întoarce acasă pentru bani, că va reveni la el când îşi va da seama ce greu e să-ţi câştigi singur existenţa. Poate că aşa se va întâmpla. Sau poate că, în sfârşit, îşi va lua rămas-bun de la tatăl său şi nu se va mai întoarce niciodată la viata sa de dinainte.

>

— Va fi greu la început, îmi spune Rose, legându-mi coada la spate. Cât ai stat cel mai mult timp departe de el?

Scutur din nou din cap.

— Nu ştiu... o săptămână, poate.

Pare complet absurd, dar e adevărat. E ca şi cum am fi fost căsătoriţi toată viata noastră, iar

acum trebuie să ne despărţim. Ştiu că e mai bine aşa, dar durerea mă sfâşie, ca o rană proaspătă.

Rose mă mângâie pe spate, iar eu mă întorc complet către ea. Se uită la mine mai îngrijorată decât credeam că poate fi. În cele din urmă, nu m-a ajutat niciun băiat.

Ci sora mea.

O prind de mână şi îi spun, cu lacrimi în ochi:

— Mulţumesc. Nu ştiu dacă aş putea face asta fără tine.

Rose şi cu mine am convenit să nu le spunem părinţilor şi surorilor noastre despre dependenţa mea. Oamenii nu pot accepta sau înţelege aşa ceva prea uşor, iar eu nu vreau să-mi pierd vremea justificând aceste compulsii. Dacă şi Rose crede că este mai bine aşa, atunci înseamnă că am luat decizia potrivită.

— Vei reuşi. Nu acum, dar încetul cu încetul.

— Mi-e frică.

Am un nod dureros în gât. Inspir cu greutate.

— Dacă-l înşel? Dacă nu sunt în stare să-l aştept?

Ea mă strânge de mână.

— îl vei aştepta. Vei trece peste asta, iar eu voi fi alături de tine la fiecare pas.

îmi şterg obrajii şi apoi îmi înfăşor braţele în jurul ei, îmbrăţişând-o mult, mult timp. Pentru a-i mulţumi, pentru a-i cere scuze şi pentru a-i spune, şoptit:

— Te iubesc.

Ea mă mângâie pe păr.

— Şi eu te iubesc.

Stau pe trotuar în faţa clădirii Drake.

Fulgii de zăpadă îmi sărută obrajii în timp ce-l aştept pe Lo. Oameni îmbrăcaţi în haine frumoase, de biserică, se îndreaptă spre slujba de Ajun. Luminiţe mici sunt încolăcite în jurul stâlpilor de iluminat, iar coroniţele cu panglici roşii flutură pe străzi. Oraşul respiră într-o atmosferă de sărbătoare, în timp ce inima mi se strânge cu fiecare bătaie.

Infinity-ul negru al lui Ryke se apropie de bordură. Acesta aruncă înăuntru geanta de voiaj a lui Lo şi închide portbagajul.

Lo are cearcăne la ochi şi pare abătut şi istovit. O distanţă de un metru şi jumătate ne desparte şi mă întreb cine se va apropia primul – sau dacă asta se va întâmpla.

— Ce ne spunem? răsuflu eu întristată. Adio?

— Nu, clatină el din cap. Nu e un rămas-bun definitiv, Lil. Ne mai vedem.

Nici măcar nu ştiu la ce centru de

dezintoxicare se duce. Ryke nu vrea să-mi dea adresa, dar trebuie să cred că e un loc sigur şi să-mi imaginez că nu e foarte departe.

îi zâmbesc chinuit, străduindu-mă cu disperare să nu plâng. Dar, când văd o lacrimă prelingându-i-se pe obraz, totul se duce naibii. îmi trag nasul.

— Să nu te schimbi prea mult, îi spun.

Mă tem că se va întoarce şi nu se va mai potrivi în viaţa mea. Va evolua departe de mine, în timp ce eu voi rămâne pe loc, singură.

— Doar lucrurile rele, zice el.

Face primul pasul înainte. Şi încă unul. Şi încă unul. Până când încălţările ni se ating, până când degetul lui mare ajunge să-mi mângâie obrazul.

— întotdeauna voi fi al tău. Nicio distanţă şi niciun răstimp de despărţire nu va schimba asta, Lily. Trebuie să mă crezi.

îmi pun mâinile pe pieptul lui ferm şi-mi trec degetele peste vârful de săgeată de la gâtul lui.

— Nu mi-am dorit niciodată să te las aici, spune el şi simt cum pieptul lui i se strânge sub palmele mele, şi să te foc să suferi, Lil. Trebuie să ştii că... acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

îşi linge buzele.

— E mai greu decât să-i spun *nu* tatei, decât să refuz fondul de studii. Chestia asta, de-acum, mă omoară.

— Voi fi OK, şoptesc, încercând din răsputeri să cred şi eu ce spun.

— Pe bune? întreabă el, neîncrezător. Pentru că te văd plângând şi zvârcolindu-te în pat. Te văd urlând şi rugându-te la Dumnezeu ca suferinţa să înceteze. Şi eu sunt vinovat de asta.

— încetează, răsuflu eu, foră să-l pot privi în ochi. Te rog, nu te gândi la asta.

Deschide gura, iar eu am impresia că-mi va da mână liberă. O să-mi spună că-l pot înşela şi că pot foce ce vreau eu în lipsa lui. în schimb, el plânge şi spune:

— Aşteaptă-mă.

Cuvintele îi ies de pe buze sufocat şi dureros.

— Vreau să mă aştepţi.

Cineva l-a pus să facă asta. Mă uit peste umăr, iar Rose îşi duce mâna la gură, cu ochii mari. Mă uit la Ryke, dar privirea lui neclintită nu-mi spune nimic.

A fost ideea lui Lo.

Ştie că singura cale prin care pot lupta cu adevărat este să ştiu că am ceva de pierdut.

încerc să-i răspund cumva, dar cuvintele refuză să iasă.

Lo mă trage mai aproape şi-şi înfăşoară braţele în jurul umerilor mei.

— Te iubesc.

Mă sărută pe frunte şi se desprinde de mine, lăsându-mă fără cuvinte, cu sufletul zdrobit. îi face semn din cap lui Rose.

— Ai grijă de ea.

Iar Rose îi răspunde:

— Ai grijă de tine.

El încuviinţează, iar eu aştept să se uite înapoi la mine.

Dar nu se uită.

— Lo, îl strig.

Cu o mână pe cadrul portierei, ezită înainte de a-şi îndrepta privirea spre mine.

Deschid gura, dorind să-mi exprim toate sentimentele deodată. *Te iubesc. Te voi aştepta! Eşti cel mai bun prieten al meu, sufletul meu pereche şi iubitul meu. Sunt atât de mândră de tine. Te rog... intoarce-te la mine.*

Zâmbeşte, plin de speranţă.

— Ştiu.

Apoi se urcă în maşină şi închide portiera. Maşina porneşte.

Şi-mi dispare, încet, din priviri.

Mulțumiri

în primul rând, dorim să mulţumim tuturor celor care au sprijinit volumul de faţă de-a lungul scrierii lui. Rudelor noastre, prietenilor şi celor pe care-i respectăm şi îi iubim atât de mult: colegii bloggeri şi comunitatea de cititori. Vouă vă datorăm cele mai sincere mulţumiri şi îmbrăţişări. Fie că sunt virtuale sau reale, ele înseamnă la fel de mult pentru noi.

Pentru cei ce suferă de o dependenţă, recunoaşterea problemei este primul pas, iar discuţia cu cineva poate fi următorul. Este important ca, în calitate de cititoare, ca femei, să ne acordăm putere reciproc. Dependenţa de sex în cazul femeilor este un subiect delicat. Există o limită subţire între a fi dependent de sex la modul distructiv (ca în cazul lui Lily) şi simpla explorare a sexualităţii. Fiind conştiente de această graniţă, putem să le sprijinim pe alte femei în căutarea sexualităţii lor, nu să le punem la zidul ruşinii. Suntem surori şi suntem încântate să celebrăm această legătură pe care o împărtăşim inerent. Iar pentru toţi băieţii care citesc această carte, vă iubim şi pe voi!

Va mulţumim tuturor!

Capitol bonus

Loren Hale

Lily pare la fel de amorţită precum aş vrea eu să fiu. Liftul coboară spre marea sală de bal unde are loc Gala Caritabilă de Crăciun. Nici măcar nu mă pot uita la Lil.

Nu sunt în stare să-i arunc o privire, ca să mă asigur că se simte bine. Am flashbackuri despre noi doi împreună, în camera de hotel, şi, cumva, ştiu că am rănit-o. Ştiu că nu se simte bine. N-ar fi trebuit să cedez în faţa dorinţei sale de a ne-o trage. N-ar fi trebuit să fiu aşa de dur. *N-am ce face.* Nu pot da timpul înapoi. Pentru o clipă, am încercat să şterg ce s-a întâmplat.

Simt în gât conţinutul sticluţei de tequila pe care am băut-o, de parcă ar fi acid. Totul se pregăteşte să dea în clocot. Presiunea se acumulează.

Devine strivitoare.

Mă uit ţintă înainte. Muşchii mei ard.

Lil merită mai mult de-atât.

N-ar trebui să fie cu mine. Sau, cel puţin, nu cu *această* versiune a mea. Nu cu acel Loren care a permis ca ziua lui proastă să devină cea mai urâtă zi din viaţa ei. Acel Loren care a târât-o cu el prin noroi. Cu toate acestea, fără Lil, nu ştiu ce e viaţa. Ea... ea e prietena mea cea mai bună.

E lumea mea, sufletul meu.

Lily e acel lucru adânc îngropat în mine care merită să fie tratat cu blândeţe. Care merită să vadă lumina. Ştiu toate astea.

Ştiu toate astea.

— Unde mergi când ajungem jos? mă întreabă cu voce scăzută.

— Trebuie să vorbesc cu tata.

Replica mea a sunat mai aspru decât am vrut. Mă uit la cifrele care se aprind pe panoul liftului. Mă ustură ochii.

Pentru o clipă, chiar am crezut că pot să mă las de băutură fără să merg la dezintoxicare. Fără s-o las pe Lily în urmă. Dar se pare că mottoul meu este *nu pot, nu pot, nu pot. Nu pot* da timpul înapoi.

Nu mă pot descurca cu facultatea.

Nu pot fi bărbatul de care Lily are nevoie.

Nu pot fi bărbatul care ar trebui să fiu. Cel care sper să devin. încă nu pot.

Poate că sunt idiot deoarece îmi doresc să încerc, deoarece cred că ar putea funcţiona. Sunt, pur şi simplu, un tip care *nu poate.* Un tip care e posibil *să nu fi putut* niciodată. însă refuz să fiu un

tip care nu va încerca. O să încerc. Trebuie s-o fac.

Pentru ea. Pentru mine.

Pentru noi.

îndată ce uşile liftului se deschid, singurul meu gând este: Gzzrerre-Z'Trebuie să-l găsesc pe taică-miu. Am în mine o doză de laşitate. O laşitate de rahat, nepotrivită pentru un bărbat şi care ar putea spulbera rămăşiţele de hotărâre pe care am reuşit să le adun. Hotărârea care s-a născut din faptul că am rănit persoana care înseamnă totul pentru mine. Oare de cât timp o tot rănesc? Cât timp o voi mai răni?

Trebuie să încetez.

Trebuie să schimb foaia. Avem nevoie de un nou început. Dumnezeule! S-ar putea să fie singura cale.

Nimic din ce văd în jur nu mă impresionează, nu mă face să mă opresc. Nici candelabrele elegante, nici enormul pom de Crăciun decorat cu absurd de multă beteală aurie, nici scena în spatele căreia a fost instalat un ecran uriaş, pe care scrie *Hale Co. şi Fizzle.*

Singurul lucru care mă face să încetinesc puţin este alcoolul. Iau de pe o tavă un pahar cu şampanie. îl beau dintr-o suflare. Aş fi vrut să fie bourbon, în loc de şampanie. Mă strâmb, dar merg mai departe. Lily mă urmează în vreme ce fac slalom prin mulţimea mondenă.

Vreau s-o ţin de mână.

Vreau s-o trag aproape de mine.

Vreau să mă răsucesc pe călcâie şi să plecăm împreună de-aici. *Dar nu pot.*

Deşi în clipa asta o vreau doar pe ea, îmi silesc din răsputeri trupul nenorocit şi mizerabil s-o evite.

în clipa asta, ea e tot ce-mi doresc pe lume.

Trebuie să duc treaba până la capăt. Mă agăţ de fărâma mea de tenacitate. Lungesc pasul când îl zăresc pe tata, îmbrăcat într-un smoching impecabil, alături de nişte ţipi mai vârstnici. Toţi ţin în mâini pahare cu whisky.

— Lo.

Abia dac-o aud pe Lily, care a rămas în urmă. *îmi pare rău, iubire.* Mă doare. Totul mă doare, fir-ar al dracului!

îndată ce tata observă că mă îndrept spre el, le face semn celorlalţi să plece. Am senzaţia că faţa mea a împietrit cu adevărat. Ca şi cum, dacă mişc puţin falca sau îmi îngustez ochii, chipul meu o să se facă bucăţi.

Sau poate că tata mă va face bucăţi.

Nu l-am văzut niciodată să aibă o altă expresie decât cea de acum: dură, severă. În ciuda întrebării pe care mi-o pune, nu mă fac mic.

— Mă eviţi cumva? De obicei treci pe la mine miercurea.

— Am avut nişte lucruri de rezolvat.

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Arăţi bine.

Simt că ochii îmi ard. Chiar crede asta? E în stare să creadă că mă simt bine, când vede cum arăt? Deşi îmi vine să urlu, următoarele mele cuvinte răsună măsurat:

— Nu mă simt bine.

Scutur din cap. Emoţiile încep să mă copleşească.

— Nu mă simt bine, tată.

Aruncă o privire la stânga, apoi la dreapta. îi cântăreşte din ochi pe cei câţiva oameni din apropiere. Da, suntem într-un loc public, care reprezintă compania *lui:* Hale Co.

Viitorul meu. Corect?

— Nu e momentul acum, Loren. Vorbim mai târziu.

Nu există *mai târziu.*

— Ceva nu e în regulă cu mine, îi zic pe un ton care dă de înţeles că e vorba despre ceva extrem de serios.

O chestiune de viaţă şi de moarte. Şi exact aşa mă simt. Simt că, dacă nu acţionez acum, pentru mine s-a terminat.

— Mă auzi? îţi spun că nu sunt bine.

Nu-mi închipui că tata mă îmbrăţişează.

Nu-mi închipui că o să dea aprobator din cap şi o să-mi spună: *O să te ducem într-un loc unde poţi fi ajutat. Asta doreşti. Iar eu am mijloacele necesare să te ajut. Haide, fiule! Te iubesc, băiete!*

Nu-mi închipui imposibilul.

Apatia îmi curge prin vene. Nu mi-am imaginat niciodată că o conversaţie sinceră tată-fiu o să-i schimbe purtarea volatilă sau o să-l facă să se răzgândească.

Dă pe gât restul de whisky. Mă uit cum pune paharul pe o masă înaltă, din apropiere. Muşchii mei sunt atât de încordaţi, încât vibrează. Tânjesc

să-i întorc spatele şi să fug de aici.

Cu toate acestea, rămân.

După ce se şterge la gură, tata se apropie de mine.

— încerci să mă faci de râs?

Mâinile mele se strâng în pumni. Poate că aşa nu vor mai tremura.

îi spun:

— Ştii că eu beau şi nu-ţi pasă.

Chipul lui se schimonoseşte.

— Despre asta era vorba? Lo, eşti un bărbat de 21 de ani, ce mama dracului. Bineînţeles că bei.

>

— Până îmi pierd cunoştinţa.

— Ca mulţi alţii înaintea ta. Este normal ca puştii de vârsta ta să abuzeze de alcool.

Nu-l ascult. Chiar dacă îl iubesc, de data asta nu-l ascult.

— Eu nu pot sta o zi fără să beau.

Buzele lui se strâmbă.

— Nu-ţi mai găsi scuze pentru greşelile tale şi asumăţi-le bărbăteşte.

Lily e în spatele meu. Vrea să mă ia de mână, dar mă scutur. Gestul meu e ca o lamă de cuţit împlântată în pieptul meu, însă nu pot să mă agăţ de ea în timp ce-l înfrunt pe tata.

Tata ia un alt pahar cu whisky de pe tava purtată de un chelner. Soarbe din el şi o salută pe Lily cu un gest al capului.

Pulsul mi se accelerează. De ce o amestecă în treaba asta? Taică-miu o străpunge cu privirea.

— Tu i-ai băgat în cap prostiile astea fiului meu?

Lily se face mică şi păşeşte în spate.

Ridic vocea:

— Ştiu asta de când eram copil. Nu trebuia să-mi spună ea nimic.

N-o amesteca în chestia asta!

— Mă îndoiesc foarte tare de asta, zice tata.

Scrâşnesc din dinţi. Cuvintele mi se înţepenesc în gâtlejul cuprins de arsura alcoolului. Dar apoi văd că Rose cuprinde, cu un braţ, mijlocul lui Lily, iar bătăile inimii mi se mai domolesc puţin. *Rose e aici.*

Deodată, Ryke apare lângă mine. Gâfâie de parcă a fugit până aici. Palma lui se sprijină pe braţul meu. Nu voi simţi niciodată, venind de la tata, alinarea pe care mi-o aduce atingerea lui Ryke.

— Haide, Lo! mă îndeamnă el.

Mă uit la taică-miu şi nu mă pot mişca. Faţa lui a devenit albă ca hârtia şi degetele lui au slăbit strânsoarea pe paharul cu whisky. Felul în care îl priveşte pe Ryke mă nelinişteşte.

Insă ştiu că nu sunt în filmul *Al şaselea simţ.* Ryke nu-i o fantomă. E o persoană reală.

Una pe care tata o recunoaşte.

Bănuiala mi se confirmă când tata îl întreabă:

— Ce cauţi aici?

Mă încrunt.

— Va cunoaşteţi?

Taică-miu pufneşte şi comentează:

— Nu i-ai spus?

I se adresează lui Ryke. Ceva începe să clocotească în mine. Ceva întunecat şi

incandescent, ca lava topită. Lumea

se uită la noi. Tata îşi dă seama de asta. Cu o strâmbătură, goleşte paharul cu whisky.

Nu-mi zice nimeni ce se petrece?

Mă mut de pe un picior pe altul.

— Ce să-mi spună?

— Nimic, răspunde tata, cu un zâmbet amar.

După ce pune pe o masă paharul golit, ochii lui pătrunzători se aţintesc din nou asupra mea.

— Deci asta voiai să-mi spui? Voiai să dai vina pe mine pentru problemele tale şi să baţi din picior ca un copil mic?

Aş putea insista să-mi spună care e legătura dintre el şi Ryke. Aş putea lăsa baltă planurile mele. Deocamdată, nu le-am rostit cu voce tare. Aş putea să-i întorc spatele şi să las hotărârea mea fragilă să se năruie.

Mâna lui Ryke nu-mi părăseşte umărul. Atingerea lui e uşoară. Nu grea precum plumbul, ci grijulie, înţelegătoare. Pregătită.

Pregătită să-mi stea alături. Ştiu că e de partea mea.

Iar în vreme ce mă uit în ochii tatei, nu simt că-l urăsc, ci că mai degrabă mă urăsc pe mine.

Ii vorbesc încet:

— Nu. Poate că dacă ar fi fost o poveste din adolescenţa mea, asta aş fi făcut. Voiam doar să-ţi spun că am de gând să nu mai beau.

Vreau să devin un om pe care să-l pot iubi.

Şi mă voi strădui.

Playlist bonus

Wildest Moments – Jessie Ware
Habits (Stay High) – Tove Lo
Lost în My Mind – The Head and The Heart

On the Rocks – Grieves

Let It Go – Fossil Collective

Trembling Hands – Temper Trap

Pasadena – Modern Skirts

Two Fingers – Jake Bugg

Worthy – Jacob Banks

Life is Hard – Edward Sharpe and the Magnetic Zeros *Animal* – Miike Snow

Lose Your Soul – Dead Mans Bones

Pleasant Street /You Keep Me Hanging On – Tim Buckley

AUGUST

10:04 A.M.

Bonus: schimburi de mesaje

LILY: Sper că ai habar o scuză BUNĂ ca să chiulim de la prânz

zul de duminica viitoare! O scuză imbatabilă! Una beton!

LILY: Rose îmi tot dă mesaje despre prânz.

LILY: OMG! Nu mai termină odată cu asta! © Lo, eşti pe-acolo?

LILY: Parcă aveai şi tu un curs de la 9, nu? Ne vedem prin campus, pe undeva.

LO: Adineauri m-am trezit.

LILY: Abia acum?

LO: Am avut o noapte lungă, iubire. Mai ţii minte? Sau Faţă- de-pizza ţi-a tras-o prea tare?

LILY: Lo, eşti rău.

LO: Păi, cum altfel ar trebui să-i zic?

LILY: Foloseşte-i numele.

LO: Cum îl cheamă??

LILY: Nu ştiu... N-am întrebat. Ne-am tras-o după ce ne-am întâlnit la petrecerea aia din cămin şi dup-aia am plecat fiecare pe drumul lui. Dar există nume mai DRĂGUŢE decât Faţă-de-pizza. Avea acnee. Multă lume are.

LO: Sau poate că avea herpes. Ar cam trebui să te testezi.

LO: O să te însoţesc la clinică.

LO: Ne vedem curând, iubire.

LO: Iubire, eşti? @

LILY: OK, o să mă testez, dar mai târziu. Am un curs în curând.

LILY: ROSE ÎMI TOT DĂ MESAJE! Nu ştiu ce să-i spun.

LO: Avem toxiinfecţie alimentară şi nu putem veni mâine la prânz. Gata!

LILY: Prânzul e duminică.

LO: Ştiu. Mereu are loc duminica.

LILY: Lo, azi e joi.

LO: Hmm.

LO: Zi-i lui Rose că nu putem veni fiindcă ne-am făcut planuri cu Charlie şi Stacey. Şi că ei sunt mai distractivi decât ea.

LILY: Şi dacă întreabă ce fel de planuri avem? Adică unde şi la ce oră, iar dup-aia apare şi ea? Şi pe urmă îşi dă seama că Charlie şi Stacey nu există??

LO: Aha, OK.

LO: Trebuie să folosim ceva care îi place soră-tii.

LILY: Haine? Modă? Vrem să mergem la cumpărături.

LO: Nu. O să te întrebe de ce n-ai invitat-o şi pe ea.

LILY: Am găsit! Facultatea a reînceput de curând. Suntem ocupaţi cu învăţatul. Pentru nişte examene FOARTE importante. Anul ăsta vrem să avem note mai bune.

LO: E perfect, iubire! V Vezi? Nici măcar n-ai avut nevoie de ajutorul meu.

LILY: Nu-i adevărat. Mereu am nevoie de tine, Lo.

LO: Acum ies din Drake. Ne vedem în campus.

LILY:!!! Q

LO: Dă-mi un semn când ieşi de la curs.

LILY: Bine. Acum începe cursul.

LO:

SEPTEMBRIE

01:32 P.M.

LILY: Am un telefon nou! Acum verific să văd cum e când dau mesaje de pe el. Cum se descurcă?

LO: La fel ca telefonul tău vechi. Dar mesajele tale sunt cele mai tari, cele mai drăguţe.

LILY: Acum exersăm flirtatul, pentru când ne prefacem?

LO: Ai nevoie să exersezi?

LILY: Nu ştiu. Vrei să facem sexting?

LILY: Doar ca să exersăm! Pentru relaţia noastră imaginară. Las-o baltă! îmi retrag propunerea. O retrag imediat! Te rog să nu răspunzi la mesaj.

LO. Eşti sigură, iubire?

LILY: Sunt sigură. Sunt sigură.

LO: OK. Aş vrea să fi venit cu tine la magazinul de telefoane. Am senzaţia că ai plecat de o veşnicie.

LILY: Ştiu. Nici mie nu-mi place. Vrei să mergem la cinema, să mai vedem *Thor* o dată? Cred că încă rulează.

LO: Absolut! Şi ar trebui să ne facem poze cu punga de popcorn. Tre’ să avem dovezi că am fost acolo.

LILY: Că am fost la cinema împreună? Ca să i le trimitem lui Rose? Drept dovezi că avem o relaţie?

LO: Da, şi de asta.

OCTOMBRIE

09:24 A.M.

LO: Mai ţii minte cum te-ai simţit azi-dimineaţă? Cum a fost când eram în tine? Vrei să repetăm experienţa?

LILY: Da, să repetăm de 3 ori!

LILY: Ce-ai zice să repetăm de 5?

LO: Dadada! Ce-ar fi să-l trimit la plimbare pe meditatorul meu? Stabiliserăm să ne vedem azi.

LO: Nu, nu. Du-te să te întâlneşti cu cum l-o chema. Trebuie să trec pe la magazin. H

LILY: Il cheamă Connor Cobalt. Cel mai tare nume din toate timpurile.

LO: Ei, nici chiar aşa. Dar numele e OK.

LILY: Zi-mi un alt nume mai mişto decât Connor Cobalt!

LO: Lily Calloway, iubire.

LILY: Termină! ©

LILY: Vorbesc serios, Lo. Zi-mi un nume mai tare decât Connor Cobalt.

LO: Ţi-am zis. Lily Calloway.

LO: Te iubesc, Lil.

LILY: Şi eu te iubesc, Lo.

POVESTEA LUI LILY ŞI A LUI LO

NU S-A ÎNCHEIAT!

SERIA *ADDICTED* CONTINUĂ CU

RICOCHET